ULTIMUL CHIRURG

MICHAEL PALMER

Cuprins

Mulțumiri
Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34

Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Epilog

MICHAEL PALMER

ULTIMUL CHIRURG

Titlul original: *The Last Surgeon*, 2010
Traducere din limba engleză și note: StefiTodo, 2022
Coperta: Idbmax

Pentru Sophie Love Palmer:
Ai petrecut atât de puțin în lume, și deja ai
făcut atât de mulți oameni atât de fericiți

Mulțumiri

De la concepție, până la finalizare și publicare, Jennifer Enderlin a fost căpitanul acestei cărți.

Meg Ruley, Jane Berkey, Peggy Gordijn și restul echipei de la Agenția Jane Rotrosen și-au lăsat fiecare o amprentă.

Băieții Palmer – Daniel, Matthew și Luke – mi-au împrumutat din nou și din nou strălucirea și creativitatea lor.

John Roach m-a învățat politica beneficiilor veteranilor și lipsa acestora.

Bucătarul-șef Bill Collins se pricepe la ogari și la pad thai.

Șeful Rick Towne, de la Departamentul de Pompieri Hollis (NH) și Lonnie L. Larson CFI m-au învățat despre incendiile provocate.

Dr. Joel Solomon m-a ajutat să-mi scadă scorul SUD cu înțelepciunea sa despre terapia EMDR și tratamentele pentru PTSD.

Jeff Strobel și Peter Karlson se pricep la tehnologia informatică.

David Fulton se pricepe la caiac-canoe.

Briliantul profesor Katherine Ramsland este expert în ceea ce îi face pe ucigași să ucidă.

Dr. David Grass este doctorul doctorilor pentru tot ceea ce ține de neurologie, așa cum Dr. Danica Palmer este pentru tot ceea ce ține de psihiatrie.

Susan Reese și Susan Palmer Terry m-au făcut aproape expert în ICD și în dosare medicale electronice/facturări medicale.

Andrea Leers, ca întotdeauna, este arhitectul meu de gardă.

Din Arabia Saudită și San Francisco, Dr. Abdel-Rahman Rabie și Ellen Rosenthal și-au împărtășit prietenia și cunoștințele lingvistice.

Sara Goodman, Jessica Bladd, Robin Broady, Ben Palmer și prietenii mei de treizeci de ani, Bill Wilson și Dr. Bob Smith, au fost întotdeauna acolo când nava avea nevoie de redresare.

Prolog

— Știu că nu poți să crezi că asta ți se întâmplă, domnișoară Coates, dar te asigur că e adevărat. Am fost plătit, și încă foarte bine, să te ucid.

Belle Coates se uită în sus la intrus printre lacrimi.

— Te rog, doar spune-mi ce vrei, spuse ea. Doar spune-mi ce vrei și îți voi da. Orice. Absolut orice.

Bărbatul oftă.

— Nu ești atentă, domnișoară Coates, spuse el răbdător, accentuând cuvintele ca un profesor de la clasa a treia. Nu sunt aici să fac o afacere. Ți-am spus asta. Sunt aici pentru că asta am fost plătit să fac.

— Dar de ce? De ce eu?

Belle făcu încă o încercare nereușită de a se ridica. Încheieturile și gleznele îi erau legate de scaunul din bucătăria ei cu același tip de legături Velcro pe care ea și alte asistente din spital le utilizau cu pacienții dificili.

— Aceste legături par uimitor de simple, spuse intrusul, dar îți pot spune că sunt o minune inginerească și ergonomică. Nici o durere, nici o urmă. Nimic. De aceea am mai mult de o duzină de seturi în dulapul de acasă.

Bărbatul, înalt de 1,80 m și vânjos, fusese ascuns în apartamentul Bellei, probabil în spatele canapelei din sufragerie, când ajunsese ea acasă, la miezul nopții. Schimbul ei ca asistentă – de la 3 după masa la 11 noaptea la unitatea de terapie intensivă de la secția de chirurgie cardiacă – fusese unul greu, și savurase fiecare pas târșâit care o dusese mai aproape de apartamentul ei, de o ceașcă de ceai și de un duș fierbinte.

Tocmai își alegea un ceai când el a apărut în ușa bucătăriei, o apariție cu părul și picioarele acoperite de albastrul chirurgical, mânuși de latex, jeanși negri și un tricou negru cu mâneci lungi. Era

atât de surprinsă de apariția lui încât îi luase câteva secunde ca să observe cuțitul uriaș și strălucitor din mâna lui. Ezitarea ei a fost mai mult decât suficient. Din doi pași rapizi a fost lângă ea, luând-o de păr, trăgându-i capul în spate și apăsându-i lama pe gât. Cu destulă reținere ca să n-o rănească, a forțat-o să se așeze pe unul scaunele de stejar renovat recent și în câteva momente era legată. Se întâmplase în câteva secunde.

O duzină sau mai multe seturi în dulap.

Afirmația era la fel de înfricoșătoare ca și cuțitul.

Era un răpitor în serie? Un criminal psihopat? Căutând disperată cel mai mic semn pentru a-l înțelege, Belle încerca să rămână calmă și să-și amintească dacă a citit ceva în ziare despre o astfel de persoană, sau dacă a auzit ceva la știri.

— Ce vrei? a întrebat ea. Logodnicul meu va ajunge acasă în orice minut.

El o fixă cu ochii lui albaștri pali, translucizi, lipsiți de cea mai mică sclipire de umanitate.

— Nu cred asta. Amândoi știm că logodna voastră a eșuat. „Sărbătoriți dragostea lui Belle și Doug”. Îmi pare rău.

Belle îngheță la auzul cuvintelor, citate de pe invitația lor de nuntă.

— Cine ești? încercă ea din nou. Ce vrei de la mine?

— Acum vom merge undeva. Bărbatul scoase un flacon din buzunar și-l așeză pe masă. Vreau să înghiți aceste somnifere pe care le-am găsit în dulăpiorul tău cu medicamente data trecută când am fost aici. Am completat ce era acolo cu ceva ce am adus cu mine în seara asta, așa că e mai mult decât destul ca să ne atingem scopul. Dar înainte să iei aceste pastile, vreau să copiezi și să semnezi o notă scurtă pe care am scris-o, în care explici disperarea și lipsa de dorință de a mai trăi. Și, în sfârșit, vreau să te dezbraci, să intri în cadă și să dormi. Vezi? Simplu și fără nici un pic de durere.

Belle simțea cum i se oprește respirația. Asta nu se putea întâmpla. Nu o va face. Nu va fi capabilă să se sinucidă. Nu mai putea respira și începu să tremure, strângând și desfăcând brațele pe scaun.

— N-am s-o fac.

— Ba da.

— Ba nu, începu ea să strige. Ba nu! Ba nu! Ajutor! Să mă ajute cine…

Vorbele i-au fost întrerupte de creșterea presiunii pe gât. O bilă tare de cauciuc i-a fost introdusă cu forța printre dinți, în gură. Criminalul a rămas de un calm absolut în timpul acestei operațiuni.

— Asta a fost o stupiditate, domnișoară Coates. Mai fă ceva stupid și vei fi responsabilă de a provoca atât ție cât și surorii tale mari dureri.

Belle se holba la el, cu ochii larg deschiși.

Respirând pe nas, încă simțea că nu poate primi destul aer.

— E adevărat, spuse el. Știu totul despre Jillian. Întocmai cum știu totul despre tine. Acum, refuză cumva să faci exact ce-ți spun, încearcă din nou ceva stupid și îți promit, atât tu cât și Jillian veți muri în chinuri groaznice. Ai înțeles? Te-am întrebat, ai înțeles?

Belle aprobă viguros din cap.

— Încă nu sunt sigur. Ascultă, domnișoară Coates, și de dragul surorii tale, crede-mă, nu am contract să o omor pe Jillian – doar pe tine. Cu foarte rare excepții, nu-i omor pe cei pe care nu sunt plătit să-i omor.

Și-a luat mobilul, l-a atins ușor și l-a ridicat astfel încât Belle să-l poată vedea.

— Presupun că recunoști apartamentul surorii tale din Virginia – Arlington ca să fiu exact, Bristol Court 489, ca să fiu și mai exact. Dă din cap dacă am dreptate. Bine. Știu cât de apropiate sunteți. Știi, ți-am citit însemnările sau jurnalul, inclusiv ceea ce ai scris despre excursia la Nassau în care te-a dus Jillian după ce ai aflat despre… cum să-i

spun… distracția lui Doug cu prietena ta Margo. Chirurgii. Sunt atât de plini de ei, nu-i așa? Văd că ai probleme cu respirația. Bine, uite care-i târgul: îți scot bila din gură dacă promiți să nu țipi și să stai liniștită.

Belle mormăi aprobarea și dădu din nou din cap. Bărbatul îi scoase bila ținându-și degetele între dinții ei, și o băgă în buzunar.

— Acum, spuse el, ceea ce vei vedea este o înregistrare în direct – în direct cu *ceea ce se întâmplă la Bristol Court 489 chiar în acest moment.*

Belle se holbă neîncrezătoare la proiecția color. Filmul era făcut, fără discuție, din apartamentul drăguț, amenajat cu gust, al surorii ei. Era sigură că femeia care dormea singură în patul de două persoane era Jillian, și ea asistentă, și unul din principalele motive pentru care Belle însăși alesese această profesie. După accidentul de automobil în care le-au murit părinții, Jillian preluase sarcina de a o crește pe sora mai mică, în vârstă de 14 ani, făcând adesea sacrificii majore în viața personală. Belle o considera cea mai bună, cea mai strălucitoare, cea mai umană persoană pe care o cunoscuse vreodată. Aparatul de filmat era plasat deasupra baldachinului din dormitor. La vederea lui Jillian, întorcându-se moale de pe o parte pe spate, Belle începu iar să nu mai poată respira.

— Ușor, o avertiză bărbatul. Calmează-te. Asta e… Asta e.

— Te rog. Te rog să nu o rănești.

Bărbatul cu telefonul se aplecă către ea. Belle se uită în ochii goi care ajunseră la același nivel cu ai ei. Pielea lui albă bătea în albastru, o iluzie macabră, produsă de becurile ei ecologice.

— Trebuie să te calmezi și să asculți, domnișoară Coates. Ca să salvezi viața surorii tale și pe tine de mari dureri, este esențial să crezi că voi face exact ce spun.

— Cred. Cred. Oprește-l. Oprește aparatul de filmat și las-o în pace.

— Îți fac o promisiune, domnișoară Coates, șopti el, cu buzele atingându-i urechile. Îți promit că dacă nu-mi vei urma instrucțiunile, Jillian va muri, și va muri într-un mod oribil. Fă ce spun și va trăi. Vrei dovezi? Uită-te aici.

Ținea telefonul la nivelul ochilor.

— Destul, se rugă Belle. Nu o răni.

— Am pus niște mici recipiente cu un gaz care afectează nervii deasupra ușii de la dulap. Acționează aproape instantaneu. De la acest telefon pot controla cât gaz este eliberat, doar atingându-l. Sunt un virtuos al acestor aparate. Am plasat o altă cameră de filmat în baia lui Jillian pentru că vreau să vezi ca se întâmplă când este inhalată doar o fărâmă din acest gaz.

— Nu, te rog. Te rog oprește asta. Te cred.

Intrusul nu-i dădu nicio atenție. Era ca și cum își planificase de mult timp această demonstrație. Creierul lui Belle zbârnâia. Cum putea să-l creadă? Cum putea să nu? Ce alternative avea? Oare o va elibera pe Jillian așa cum a promis? De ce n-ar fi făcut-o? Întrebări la care nu avea răspunsuri se succedau iar și iar.

— Dacă asta aș dori, spuse el de parcă îi citise gândurile, aș putea s-o omor pe sora ta – aș pute ucide pe *oricine* – oricând, oriunde și în orice mod aș dori. Dar ideea e că nu trebuie s-o fac. Nici măcar nu vreau. Pare o femeie de treabă. Și, așa cum am spus, moartea ei nu înseamnă nimic pentru mine.

Apăsă ușor de două ori pe ecranul telefonului și baia drăguță a lui Jillian apăru pe ecran, iluminată de o lampă de veghe de deasupra chiuvetei și de o fereastră mică în formă de diamant de deasupra căzii.

— Există patru niveluri de gaz pe care le pot administra. Primele trei provoacă o durere din ce în ce mai mare și simptomele sunt cele pe care le

vei vedea. Al patrulea omoară… încet. Acesta este primul nivel.

În câteva secunde Jillian, îmbrăcată în pijamalele de flanel pe care i le cumpărase Belle, apăru deodată în cadru, căzu în genunchi și începu să vomite violent în toaletă. Între crize, zăcea încleștată în poziție fetală pe gresie, tremurând incontrolabil.

— Îți poți imagina că acesta este doar primul nivel? întrebă bărbatul. Cred că aș putea breveta acest sistem.

— Oprește-te! Nu-i mai face așa ceva, strigă Belle.

— Calmează-te sau îți voi tăia laringele și îl voi pune pe masă. Mi se pare că ai nevoie de puțin mai multă motivație, domnișoară Coates. Permite-mi să te oblig crescând nivelul suferinței lui Jillian la nivelul doi. Îl voi menține la acest nivel până când vei începe să copiezi această notiță. Sunetul este necesar pentru a avea un efect complet.

Atinse din nou ecranul telefonului și acum Belle putea auzi pe gemetele și respirația grea a lui Jillian, întreruptă de accese de vomă și suspine de durere.

— Te rog… oprește-te… te cred. Te cred.

Îi dezlegă mâna dreaptă și împinse nota pe care trebuia să o copieze în fața ei.

— Începe să-ți scrii scrisoarea de rămas bun, domnișoară Coates. Când o vei face, voi înceta să-ți omor sora, spuse el.

Fața lui Belle se contorsionă în agonie la auzul sunetelor chinurilor de nesuportat ale lui Jillian.

— Te rog…

— E nevoie să dau mai tare? Scrie nenorocita aia de notă! lătră monstrul, bătând în masă la fiecare cuvânt. Tu ești moartă oricum. Dar mai poți salva viața surorii tale – asta dacă ai curajul să faci ceea ce trebuie.

Bărbatul opri gazul de îndată ce Belle începu să scrie. Într-un minut, gemetele lui Jillian s-au oprit.

Belle reușise să scrie primele patru cuvinte înainte să înceapă să plângă în hohote.

— Termină, spuse el, sau îi voi da drumul din nou.

— De ce eu? Nu am greșit cu nimic. Nici măcar nu te cunosc. De ce vrei să mor?

— Nu e dorința mea. Cineva din lumea asta mare a decis ca tu să dispari. Și acest cineva m-a plătit pe mine ca să fac asta să se întâmple. Pot s-o fac doar cu tine sau cu amândouă.

— E o nebunie, spuse ea, atât pentru ea cât și pentru bărbatul care era gata să o ucidă. E o nebunie absolută.

— Cred că ți-a plăcut să auzi țipetele surorii tale. Lasă-mă să-ți arăt nivelul trei.

Zgomotul chinurilor pe care-l auzi Belle cu greu ar putea fi descris ca uman. Pe micul ecran al telefonului corpul lui Jillian se convulsiona mai violent decât înainte. De îndată ce Belle ridică din nou pixul, bărbatul apăsă un buton și țipetele surorii sale se opriră. Belle găsi puterea să termine de copiat notița.

— Sunt un om care-mi ține cuvântul, domnișoară Coates. Sunt de asemenea foarte bun la scrisul de mână și am mostre întregi din scrisul tău, din jurnal. Dă-o-n bară cu asta și te voi dezmembra bucățică cu bucățică cu mingea aceea îndesată iar în gură. Vei fi încă vie ca să vezi cum dau drumul la gazul din fiola de la Jillian la nivelul patru.

— Am făcut ce mi-ai cerut. Las-o în pace.

— Semnează. Bărbatul studie cu mare atenție nota. Bine, acum pastilele.

Vărsă pastilele pe masă, indicându-i să ia una.

— Te rog, imploră Belle, încercând să tragă de timp, în vreme ce se simțea complet neajutorată. Cine te plătește? De ce vor să mă omoare?

— Nu mai am timp și nici răbdare.

Bărbatul atinse un buton de pe telefon, ca un păpușar care trage de niște fire invizibile. Trupul

lui Jillian se contorsionă din nou de spasme violente.

— Nu! Ai promis! țipă Belle.

— Ai puterea de a face asta mai ușor pentru Jillian. Gândește-te la tot ce a făcut sora ta pentru tine. Îi datorezi asta, nu-i așa? Oprește-mă. Vreau să mă oprești, domnișoară Coates.

Nu mai putea să audă țipetele surorii ei. Singurul ei gând era la declarația rece a bărbatului.

Oricum ești moartă.

Ca în transă, mâna ei se ridică tremurând. Gemetele lui Jillian se reduseră de îndată ce Belle înghiți prima pastilă.

— Te rog… nu. Ajunge.

— Continuă să înghiți și va fi ultima dată când vei auzi acest sunet neplăcut, domnișoară Coates.

Belle strânse din fălci și dădu din cap că a înțeles.

— Promiți? Vocea ei suna ca cea unui copil. Am întrebat, promiți?

— Domnișoară Coates, sunt eu un criminal, dar sunt unul profesionist. Ai cuvântul meu. Dar am de gând să reiau torturarea surorii tale dacă nu înghiți toate pastilele alea.

Erau prea multe. Belle se chinuia să înghită pastilele.

Ce altceva aș putea face? se tot întreba mintea ei. *Ce altceva aș putea face?… Ce altceva aș putea face?*

Acțiunea, într-un fel, era eliberatoare. Inima ei bătea mai încet și lacrimile se opriră. În câteva minute, nu se mai simțea agitată, nici măcar înspăimântată. Ochii bărbatului, care înainte o bântuiau, nu o mai făceau să simtă nimic.

— Bună fată. Trebuie doar să închizi ochii și să dormi.

Își simțea deja limba grea.

— Mi-ai promis, reuși Belle să spună.

— Ai cuvântul meu.

După un timp umplu cada, apoi îi desfăcu legăturile.

— Hainele, spuse el.

Simțind tot mai mult senzația de amețeală provocată de droguri, Belle își dădu hainele jos și aruncă sutienul și chiloții pe podea.

Apoi păși în cadă.

— Te iubesc, Jillian, murmură ea. Te iubesc.

Capitolul 1

— Nick, Nick, arunc-o aici! Hai, dă-i drumul!

Nick Garrity ridică brațul drept și trimise discul într-o spirală perfectă către tânărul deșirat care aștepta în cealaltă parte a terenului. Băiatul, care ar fi fost fericit să continue să joace până la miezul nopții, l-a trimis imediat înapoi, fără cel mai mic efort.

— Bine, asta e, Reggie. Îl voi duce pe Chance la o alergare și apoi trebuie să mă pregătesc pentru serviciu.

— Înc-o aruncare. Numai una. După cină o să trec eu pe la tine și-l scot pe Chance. Promit.

Prin semiîntunericul care părea să se transforme într-o seară ploioasă, Nick simțea energia băiatului și entuziasmul acestuia. Cu o mamă dependentă de droguri, un tată plecat de mult, un timp petrecut într-o închisoare pentru minori pentru o vină despre care nimeni nu părea dispus să vorbească, șapte ani petrecuți cu o serie de familii adoptive, totuși băiatul era încă optimist, fiind o plăcere să te afli lângă el.

Cum naiba faci asta? se întreba Nick.

Aproape toată săptămâna dispoziția lui Nick fusese la fel de sumbră ca și cerul dinaintea furtunii. Și, ca de obicei, fără nici un motiv – cel puțin nu unul vizibil – care să o justifice. O noapte în rulota Helping Hands[1] îi va ridica moralul scăzut. De obicei așa se întâmpla.

Aruncă o ultimă pasă, cu aceeași ușurință ca și până atunci și apoi se îndreptă spre Reggie.

— Hai, uriașule. Trebuie să plec imediat.

— Deci unde vei merge în seara asta, Nick? În D.C.?

— Cred că da. Junie ține evidența.

— Pot să vin și eu?

— E o școală de seară și ai promis că-l scoți pe Second Chance. Ai grijă, nu-i scoate lesa că va

găsi o veveriță și o va fugări la nesfârșit. Ogarii sunt crescuți ca să fugărească animalele mici cu blană. Folosește lesa lungă dacă vrei să-i arunci discul.

— Dar mâine pot veni cu tine?

— Vom vedea.

— Niciodată nu fac ceva interesant.

— Ba da, faci. Să stai departe de necazuri e interesant.

Reggie îi dădu lui Nick un pumn în joacă.

Nick își puse brațul în jurul umerilor tânărului și merseră împreună spre ușa din spate. Casa modestă, pentru o familie, cu trei dormitoare și o pivniță era situată în Carroll Park din Baltimore. Nick locuise câteva luni acolo cu June Wright și soțul ei, Sam, înainte să închirieze un apartament mobilat la primul etaj al unei clădiri din josul străzii, lângă parc. Imediat după mutare, Reggie Smith, acum în vârstă de 14 ani, a ocupat dormitorul de la subsol.

O serie de copii veneau și plecau tot timpul în și din casa familiei Wright, inclusiv gemenele Levishefski, Celeste și Bethany, în vârstă de șase ani, care erau acum acolo de aproape un an. Dacă cineva ar căuta în orice enciclopedie cuvântul „sfânt” ar putea foarte bine să găsească imaginea lui Junie, o asistentă medicală de șaizeci și unu de ani și a lui Sam, un lucrător la DPW[12].

Pentru că Junie lucra în această seară la RV cu Nick, soțul ei trebuia să pregătească mâncarea. Cuplul avea copiii proprii, chiar și nepoți, dar în fiecare etapă a vieții lor împreună au adăugat și copii adoptați.

Rulota Helping Hands era parcată lângă casa familiei Wright. Era o veche casă mobilă de 10 metri, transformată într-o clinică de medicină generală. Nick trecu pe lângă ea în drum spre apartamentul lui. Înalt de 1,85 m, cu umerii largi și pieptul solid, se mișca la fel ca fotbalistul care era în vremea colegiului înainte ca un blocaj ilegal să-i

facă praf ligamentele. Acum putea folosi genunchiul vindecat, dar cu greu era gata să suporte o lovitură majoră.

Tatăl lui Nick, el însuși fost jucător de fotbal, era un medic generalist pensionat. Opțiunea să se mute în casa familiei din Oregon era întotdeauna deschisă pentru Nick, dar niciodată nu a fost ceva la care să se gândească în mod serios. În general, părinții lui erau decenți, oameni înțelegători, dar nu și cu privire la unicul lor fiu. Nu exista nici un motiv pentru care s-ar schimba pe viitor. În aceeași enciclopedie, cel puțin în biblioteca lor, imaginea lui putea fi găsită lângă cuvântul „dezamăgire”.

— Acesta este băiatul nostru, chirurg traumatolog, doctorul Nick Garrity, îl prezentau ei în multe ocazii în timpul anilor în care era băiatul lor de aur, și aceasta e sora lui.

Ajuns lângă apartamentul lui, Nick auzi în depărtare bubuitul unui tunet, sunând ca motorul unui camion care se trezea încet la viață.

Se încordă la auzul sunetului.

Întotdeauna pățea așa.

Duplexul lui Nick n-ar fi apărut niciodată în *Arhitectural Digest,* dar el era mulțumit. Parchetul de stejar, mai multe tablouri dintr-un magazin local de artă, niște perdele și câteva plante dădeau o senzație de prospețime și confort. Era aplecat lângă cutia de scrisori, adunând de pe jos pliantele și facturile, când a fost lovit din spate suficient de tare ca să dea cu fruntea de ușă. S-a întors, știind la ce să se aștepte. Second Chance stătea gâfâind, cu capul ridicat, cu frisbeeul roșu în gură.

— Trebuie să fug, a spus Nick, frecându-se la frunte, aproape așteptându-se să vadă sânge. Reggie te va scoate la plimbare.

Câinele își îndreptă botul spre ușă dând din coadă.

— Nu merge, amice. Trebuie să fac un duș.

Formau o echipă de aproape doi ani, de când Nick a fost pentru prima și singura dată la o cursă

de câini. Pierdut în gânduri despre Sarah, a condus aiurea până a ajuns la un cazinou în West Virginia. După o oră în care a pierdut la automate, a rătăcit prin jur la cursele de la Tri-State. Era în mijlocul unei perioade dificile din viața lui, când gândurile auto-distructive se strecurau din nou în mintea sa.

La naiba cu PTSD[3].

Second Chance, un pariu riscantă în a cincea cursă și o alegere naturală pentru Nick, era destul de mult în frunte, când a încetinit dramatic. Cu 20 de metri înainte de final, a fost călcat în picioare de șapte câini care au trecut peste și pe lângă el și a rămas aproape nemișcat în praf.

O oră mai târziu, Nick și ogarul se susțineau unul pe altul la cortul pentru adopții, unde un antrenor de câini nerușinat încerca să convingă un traumatolog al armatei că mersul inegal, clătinat al lui Chance, nu se datora decât unei comoții minore. Înapoi acasă, „comoția" s-a dovedit dramatică atunci când Nick, asistat de Reggie, Sam și doi prieteni din armată au curățat mizeria adânc îndesată în canalele din fiecare dintre urechile ogarului.

Dintre toate terapiile pe care le-a încercat Nick în lupta lui cu tulburarea de stres posttraumatic, prezența lui Second Chance în viața lui a fost cea mai eficientă.

Erau zile în care Nick făcea gimnastică și ridica greutăți înainte să plece, dar acum, după ce se jucase cu Reggie, nu mai avea timp. Făcuse duș și se îmbrăca cu uniforma obișnuită, jeanși și o cămașă de lucru decolorată, când i-a căzut privirea pe o listă pe care o agățase pe peretele de lângă pat, pe care erau scrise 10 niveluri ale Scării Tulburării pe care o folosea ca să-și estimeze dispoziția în orice moment. Seara asta părea că era la cinci: *Indispoziție moderată, îngrijorat. Sentimentele neplăcute pot fi încă ținute sub control cu ceva efort.*

Evoluția, asta era tot ce el și Dr. Deems au hotărât că trebuie să obțină – doar o mică evoluție în fiecare zi. În zilele ca cea de azi, chiar și după atâția ani, îi era greu să spună dacă a izbutit sau nu. A petrecut câteva minute mângâindu-l și jucându-se cu Chance, apoi a îmbrăcat o jachetă și a ieșit pe ușă.

Tunetele se auzeau mai tare acum.

Capitolul 2

Ca de obicei, Junie Wright arăta ca o regină pe scaunul masiv al pasagerului, cu căștile de la iPod în urechi.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Nick, în timp ce conducea rulota în josul străzii și către șoseaua interstatală la sud de D.C., the Temptation.

— Nu.

— Sam Cooke?

— În niciun caz.

— Nu iar rap.

— Ba da, e preferatul meu, Jay-Z. Doar sex, iar și iar. Ummm.

Își punctă afirmația cu o mișcare seducătoare din umăr și îșiflutură către el zâmbetul care a adunat atâția bani pentru diferite acțiuni caritabile că ar fi putut acoperi o parte considerabilă din datoria națională.

O afro-americană masivă, cu niște ochi mari luminoși și un zâmbet ce părea permanent, Junie a crescut în cartierele din Baltimore. După o luptă pe viață și pe moarte în drumul către o diplomă de liceu, școala de asistente a fost o adevărată relaxare.

Lucra deja la Helping Hands Medical Foundation de ceva timp când Nick a revenit la medicină și a început să lucreze ca voluntar, întâi o noapte pe săptămână, apoi, după o jumătate de an, câte două nopți.

Când fundația a rămas fără bani din cauza proastei conduceri, Junie a făcut ceea ce a făcut de multe ori în situații de criză – a preluat controlul. Întâi a fondat o corporație scutită de impozite, cu Nick președinte și ea ca președinte al consiliului. Apoi a vândut rulota către corporație cu un dolar. L-a numit pe Nick director medical, salariat permanent, și i-a folosit imaginea rănită și istoria de chirurg decorat pe front pentru a strânge bani și

a recruta voluntari. Dar, de departe, cea mai mare provocare de-a lungul anilor – mai ales de la dispariția celui mai bun prieten al lui Nick, Umberto Vasquez – a fost să-l țină pe directorul medical pe linia de plutire.

— Ne vom uda în seara asta, a spus ea, punând iPod-ul deoparte.

Nick aprobă, concentrat la drum. Junie era bună la multe lucruri, dar conversația ușoară nu era unul dintre ele. Declarația ei aparent inofensivă era felul ei de a-l întreba dacă era pregătit pentru obișnuita noapte lungă. Unul din multele simptome pe care le-a trăit de la oroarea din Baza de Operațiuni din Savannah era insomnia – zbuciumat, transpirat, cu crampe în picioare, împreună cu coșmarurile despre mai multe persoane pline de sânge.

— Pot să mă descurc, a răspuns el. Sunt rezistent.

A pornit ștergătoarele mari pentru a șterge picăturile care începuseră să cadă în debutul furtunii care se estimase că va lovi cu toată puterea pe la ora opt.

Junie, hotărând că e destul de bine ca să nu mai insiste, și-a pus înapoi căștile și s-a așezat relaxată în scaun. Din partea cealaltă a autostrăzii, luminile treceau hipnotic, aducându-i în minte, așa cum se întâmpla adesea, viziunea altor faruri…

— Ai făcut o treabă bună acolo, Dr. Fury, sir.

Nick se strâmbă la nume, luat de la unul din eroii favoriți ai lui Vasquez din benzile desenate – Sergentul Nick Fury din S.H.I.E.L.D[1]. Acum, după cinci luni, cei mai mulți din personalul spitalului și din ceilalți soldați au adoptat porecla.

Dr. Nick Fury

— Tu ești cel care a astupat rana din pieptul acelui copil, Umberto, spuse Nick.

— Bine, dar tu ești cel care ne-a învățat cum să facem asta.

— Atunci felicitări pentru amândoi. Ascultă prietene, de mult timp vreau să-ți dau ceva. Dar înainte, vreau să promiți că n-o să refuzi.

— Dar…

— Promite.

— Bine, bine, promit.

Nick băgă mâna în buzunar și scoase medalia pentru servicii medicale primită în timpul serviciului militar activ. Era o medalie drăguță – ovală, cam de patru centimetri, cu un caduceu sub o cruce grecească în centru suprapusă peste un câmp.

— Am luat asta cu mine în sala de operație ca să-mi poarte noroc, spuse Nick. Vreau să ți-o dau nu numai pentru ce ai făcut aici, ci mai ales pentru modul în care ai făcut-o.

— Dar nu pot…

— Nț… Ai promis.

Umberto oftă.

— Sunt onorat, sir. Voi avea mare grijă de ea. Promit. În schimb, ia o țigară.

Îndesatul sergentul marin, cam cu o jumătate de cap mai scund decât Nick, dar probabil de aceeași greutate, a făcut două țigări lungi și prietenii au mers pe câmpul uriaș din fața spitalului pentru a le aprinde. Nick se lupta curajos cu oboseala dată de zilele de lucru care deveniseră acum de 18 ore. Vasquez părea că nu obosește niciodată.

Baza de operațiuni Savannah, la o sută de kilometri sud-est de Khost, nu era de obicei cel mai ocupat spital de campanie din Afganistan, dar azi probabil că fusese. Un convoi care se îndrepta spre bază pe drumul principal pentru aprovizionare „Tiger" a fost prins într-o ambuscadă. Doi morți, 20 de răniți. În patru săli de operație s-a acționat toată ziua. Au operat piepturi, membre, capete și o rană din pieptul supt al unui băiat de 18 ani pe nume Anderson. Umberto, care întotdeauna învăța din prelegerile lui Nick despre medicina de urgență pe câmpul de

luptă, a făcut o treabă foarte bună. Nick lucra cu toată echipa, incluzând-o cea care îi era de șase luni logodnică, Sarah Berman, care era și ea chirurg.

Ea avea deja o carieră în armată când s-au cunoscut. Nick, care de-abia își începuse practica privată în Philadelphia în 11 septembrie 2011, a fost atât de emoționat de tragedie, că ceruse intrarea în serviciul activ al armatei. Cei doi păreau făcuți unul pentru altul așa că erau sortiți să se întâlnească.

Nick și Vasquez se sprijiniră de un Humvee parcat pe o bucată murdară de pământ din stânga ușii principale și își savurară țigările.

— Ai de gând să te reîncadrezi când ți se termină perioada activă? întrebă Vasquez, cu accentul lui dominican de-abia detectabil.

— Probabil. Chiar îmi place munca și îmi plac oamenii de aici. La fel și lui Sarah.

— Ai dat lovitura cu ea, Doc.

— De ce spui asta?

— Oamenii de aici sunt nebuni după ea, și, mai important, o respectă. E încă cu ei acolo.

— Aproape gata. Totuși, nu-i nevoie să-i păstrezi o țigară.

Nick, auto-proclamat „dependent de adrenalină”, fumase trei sau patru trabucuri în viața lui. Acesta, combinat cu oboseala, bucuria și aerul nopții, fusese cel mai bun. Se avertiză singur să nu devină dependent. Lui Sarah nu-i plăcea cum miroseau săruturile. Era aproape trei dimineața. O briză trecu pe deasupra deșertului, dar răcori prea puțin aerul. Departe, în apropierea perimetrului taberei, apăru o pereche de faruri – două stele apropiindu-se de ei prin întuneric.

— Ce crezi că-i asta? întrebă Vasquez, trăgând puternic din țigară și expirând pe nas.

Își deschise aparatul de emisie și sună la poartă.

— Sunt Vasquez de la spital. Cine străbate deșertul către noi?

— E Zmarai de la clinica din josul străzii, sergent. Vine să-și verifice oamenii scăpați din furtuna de foc de azi dimineață. De asemenea, vrea să cerșească niște provizii de la voi.

— Terminat, spuse Vasquez, întorcându-se către Nick. Zmarai – un tip înfricoșător. Mărgele în loc de ochi. Dinți stricați.

— Pariez că spune același lucru despre tine, răspunse Nick. Face o treabă bună cu acel loc și cu micul magazin. Cel puțin avem o veste bună pentru el. Cei doi răniți civili vor supraviețui.

Luminile de la camioneta lui Zmarai se apropiau. Afganul era un lider local care era băgat cam în toate afacerile și adesea trecea de gărzi pentru a lua provizii pentru clinica mică pe care o conducea. Îl cunoșteau bine.

Chevy-ul ponosit, vechi, trase în zona iluminată și se opri la cinci metri de ușa masivă de la intrarea în spital.

— Salut, Zmarai, strigă Nick în timp ce se apropia, ce ai în camionetă? Sper să e pizza.

Prin geamul lateral, omul părea dus. Fața îi era îndreptată spre cer, Ochii erau închiși. Dintr-o dată deschise gura și începu o incantație rece, înfiorătoare.

— Allah Akbar!... Allah Akbar.

— Umberto, jos! strigă Nick, alergând spre locul șoferului. O, Doamne! Jos! Jos!

Sări pe capotă și apucă oglinda laterală cu o mână, lovind în geam cu cealaltă, tocmai când motorul prinse viață și camioneta țâșni înainte, împrăștiind nisip.

Nick îl văzu pe Vasquez apărând la geamul închis al pasagerului în momentul în care camioneta sparse ușa principală cu un șoc puternic. Se repezea spre inima cortului enorm – sălile de operații și de recuperare. Dintr-o dată apăru Sarah, blocată între luminile farurilor. Nick

de-abia avu timp să sesizeze că ea era acolo, să vadă teroarea din ochii ei, când grila camionetei o lovi la baza coastelor, aproape rupând-o în două. Nick văzu sângele țâșnindu-i pe gură în timp ce era zvârlită înapoi, spre sala de operații.

Vasquez era blocat de un stâlp și târât pe capotă. Camioneta țâșni în spațiul puternic iluminat, împrăștiind victimele și lovind în pacienți. Zmarai călcă frâna, trântindu-l pe Nick pe jos ca pe o păpușă de cârpă. Paralizat de moartea macabră a lui Sarah, Nick se uita paralizat la podea. Știa că va exploda camionul și că era pe cale să moară. Imaginea care-i umplea mintea era a lui Sarah. Deodată, sesiză o mișcare în dreapta. Niște brațe grele îi înconjurară umerii și îl îndreptară spre o cameră frigorifică plină cu sânge și produse din sânge.

Umberto!

Sticla s-a făcut țăndări, frigiderul s-a răsturnat peste Nick și prietenul său, acoperindu-i pe amândoi. Nick era semiconștient, cu fața sub aparatele de sticlă și oțel. Unitățile de sânge se deschiseseră și conținutul se vărsase peste capul și trunchiul lui. Apoi, în mijlocul haosului și a țipetelor, camioneta antică a lui Zmarai explodă. Zgomotul era asurzitor. O căldură ca din furnal inundă fața și brațele lui Nick.

Apoi nu mai exista nimic.

Au trecut mai mult de 24 de ore până când Nick să redevină conștient. Pielea îi era arsă, în urechi avea un sunet permanent și auzul îi era înăbușit, dar încă îl putea auzi pe chirurg spunând că Umberto, în loc să părăsească cortul, s-a repezit înapoi la Nick și i-a salvat viața. I s-a spus că Umberto era încă în comă și că mai exista un singur supraviețuitor, un infirmier, despre care încă nu se știa dacă-și va reveni. Existau 28 de morți. Unele corpuri, inclusiv cel al lui Sarah Berman, nu au putut fi încă reconstituite…

— O, Doamne, Nick, țipă Junie. M-am uitat la tine și nu erai acolo. Era ca și cum rulota era pe pilot automat.

— Eram aici, minți Nick, încordându-și umerii și spatele acoperite de o transpirație rece care-i muiase hainele.

Ploaia devenise torențială și rulota se strecura prin ea în noaptea întunecată.

— Vrei să mergi acasă?

— Am spus că sunt bine, mormăi Nick.

Junie îl cunoștea prea bine ca să mai reacționeze. Orice îl frământa trecuse și nimeni nu va fi rănit. Episoadele acestea deveniseră mai puține și mai rare. Va fi în regulă.

— Pe autostradă, mașina asta e ca într-o luptă între o navă de război și niște bărci cu pânze.

— Știu… Îmi pare rău.

Diminuă viteza rulotei.

— Vei fi în regulă Nick, spuse asistenta cu un ton care era jumătate afirmativ și jumătate interogativ. Vei fi bine.

Răspunsul lui Nick fu un zâmbet sumbru.

Capitolul 3

— Haide, gașcă. E o întrebare simplă. Ce devine un atom care pierde unul sau mai mulți electroni?

Franz Koller se zbârli la lipsa de respect a elevilor pentru educația lor și se gândi să-i ucidă pe toți – pe fiecare dintre ei. O explozie de gaz sarin, gazul toxic utilizat la atacurile de la metroul din Tokio, ar fi foarte bun. Imaginea grozavă îi provocă un zâmbet – douăzeci și două de trupuri perfecte de adolescenți rostogolindu-se simultan din scaunele lor, zbătându-se în convulsii, murdărindu-se în timp ce se instala insuficiența respiratorie. Rânjetul lui rupse tensiunea dintre el și clasa a X-a de chimie de la Woodrow Wilson High din Coltrin, California. Copiii l-au văzut înseninându-se și câțiva chiar îi zâmbiră înapoi. Din nou, și i-a imaginat zvârcolindu-se pe podea, cu spatele arcuit în agonie, cu gura căscată ca peștele pe uscat, căutând nebunește aerul care nu intra în plămâni. Viziunea îi stârni un hohot de râs. Elevii i se alăturară și râseră împreună cu el.

— Oh, vă roooog, imploră Koller, îngenunchind cu disperare pe linoleumul uzat al podelei. Vă rog fie-vă milă de săracul vostru profesor suplinitor bătrân și răspundeți la întrebare. Știu că noi, suplinitorii, nu ar trebui să predăm, dar eu chiar știu chimie și sunt hotărât să împărtășesc din cunoștințele mele cu voi.

Deși era născut și crescuse în Austria, vorbea fără niciun accent – în afară de cazurile când el dorea să aibă accent. În genunchi, rugându-se în fața clasei ca vreun elev strălucitor să răspundă, Koller își împreună mâinile și își plecă capul. Se opri pentru a adăuga un efect dramatic înainte de a ridica ochii și o sprânceană ca și cum ar adăuga „drăguț vă rog, cu zahăr deasupra”. Era o frază pe care o utiliza câteodată când se ruga de victimele lui să mai continue puțin.

Clasa a chicotit, deși oarecum prudent. Încet, încet, îi cuceri pe toți. Koller era foarte priceput la asta – să câștige oamenii de partea lui – în special pe cei pe care îi studia în ceea ce el numea o non-ucidere – crima care nu părea deloc să fie crimă.

Râse cu clasa în timp ce se ridica, dar râsul nu era unul pe care ei să-l considere distractiv. El își continuă fantezia despre distrugerea în masă – în mod special viziunea despre părinții lor, acoperiți de costumele albe, veniți să identifice trupurile.

— Unul dintre voi trebuie să știe răspunsul. Un atom care pierde unul sau mai mulți electroni devine…?

Singurul sunet care se auzea venea de la ceasul de pe perete. Nu-i de mirare că dominația mondială a Americii e în declin, cugetă Koller. De ani de zile, printre contracte, își protejase identitatea de ucigaș creându-și noi identități ca profesor suplinitor. S-a bucurat de înșelăciune și de fetele tinere, dar până de curând a fost bucuros și să clarifice conceptele complexe. Avea atestate de predare și în California și Florida, unde avea, de asemenea, reședințe.

Până la urmă, o mână micuță, în a treia bancă din spate, se ridică încet. Ochii ucigașului străluciră de plăcere. Toate capetele se întoarseră să vadă cine era.

— Ah! Domnișoara Rebecca Woodorf.

Fata părea șocată că el își amintește numele. La urma urmei, ce profesor suplinitor, fără un grafic al locurilor, care auzise numele lor o singură dată în timpul prezenței, era în stare de o asemenea performanță?

— Te rog ridică-te, Rebecca. Ridică-te. Se pare că ești singura noastră salvare. Acum, dovedește-mi mie și colegilor tăi că elevii din clasa a X-a din America sunt la același nivel cu rușii, chinezii și japonezii când e vorba de chimia anorganică.

Koller își frecă mâinile anticipând. Era un joc pe care-i plăcea să-l joace în perioadele, uneori

interminabile, dintre contracte – să câștige elevii de partea lui astfel încât să vorbească despre el după școală. De fapt nu terminase niciodată colegiul, renunțând după ce fusese recrutat de un profesor de psihologie să se întâlnească cu oamenii care, în cele din urmă, îl învățaseră să ucidă pentru bani. Ei erau cei care îi făcuseră rost de atestate de predare incontestabile. Studia repede în toate domeniile. Și în timp ce era mult de învățat, el a avut un avantaj la start, pentru că atunci când era vorba de manipularea și controlul comportamentului celorlalți, avea deja un doctorat luat cu onoruri înalte.

Rebecca se ridică. Puloverul negru se mula pe trupul ei subțire, accentuând înmugurirea feminității într-un mod foarte atractiv. Koller observă, de asemenea, că buzele îi erau strânse. Era timidă, totuși nu atât de timidă încât să nu-și arate mândria referitoare le trupul ei. Interesant.

— Domnule Greene? spuse Rebecca cu o voce scăzută.

— Da. Dă-i drumul. Spune-ne.

— Pot să merg la toaletă?

Clasa explodă în hohote. Rebecca se uită în jur, umilită. Koller își păstră expresia încruntată și brațele încrucișate strâns pe piept. Râsetele se diminuară.

— Doar dacă poți să-mi spui ce devine un atom care pierde unul sau mai mulți electroni, spuse Koller, lipsit de fantezie.

Se auzi un oftat și buzele Rebeccăi se strânseră și mai tare. Elevii priveau de la colega lor la profesor și înapoi, încercând să-i descifreze pe ambii. În spatele lentilelor de culoare maro, Koller nu le dădea niciun punct de sprijin. La următorul angajament ca profesor, lentilele vor fi de culoare verde sau albastru închis, acoperind culoarea reală a ochilor, o nuanță uimitoare de albastru pal. Mustața cumpărată de la magazin va exista sau nu, după cum va avea chef. Koller era mândru de

capacitatea lui de deghizare nu numai a gândurilor, intențiilor și trăsăturilor feței, ci și a corpului, care în acest moment, datorită umpluturii de bumbac și latexului aplicate cu pricepere, arăta păstos și prost întreținut – departe de a fi capabil să rupă gâtul unui om cu o prindere rapidă și o răsucire a unei mâini.

— Vorbiți serios? reuși să spună Rebeca.

— Cheia de la baie în schimbul unui atom care pierde unul sau mai mulți electroni.

Koller făcu o pauză înainte să cedeze.

— Hai, spuse el cu un zâmbet și o fluturare a mâinii. Glumeam doar. Bineînțeles că poți merge.

Asta a fost. Elevii aplaudau și chiuiau mai tare de data asta și Rebecca, care cu câteva momente înainte arăta de parcă i se făcea rău, începu să râdă cu ei. În mod clar încă nesigură și descumpănită, merse precaută în fața clasei și trecu pe lângă suplinitorul pe care-l cunoșteau ca domnul Robert Greene. Prudentă, luă cheia atașată unui model de atom de clor de pe masă și se îndreptă spre ușă. Ajunsă acolo, se opri înainte să iasă din cameră și se întoarse.

— Domnule Greene?

— Da, Rebecca.

— Un cation, spuse ea simplu.

Koller, deși nu chiar surprins, făcu în joacă o reverență și aplaudă, încurajându-i colegii să facă la fel. Ea străluci și se întoarse să plece, mișcarea coapselor ei tachinându-l pe Koller în timp ce închidea ușa după ea.

Juca jocuri inteligente cu copii de cincisprezece ani. Privea cu înțeles fundul unui copil. Ziua aceasta devenea de-a dreptul chinuitoare.

În trecut, să predea chimie la liceu fusese o treabă care-l distra destul de mult și îi oferea o acoperire rezonabilă. Nu ar fi fost o idee bună să fie un bărbat singur, ducând o viață secretă, fără să aibă o profesie acceptată social. În plus, niciodată nu a făcut asta prea mult timp. Dar acum, reginele

lipsei de gust, YouTube, internetul și televiziunea și-au lăsat amprenta și la cei mai mulți dintre așa-zișii elevi a rămas prea puțină minte cu care să se pună.

Aceasta era sfârșitul vieții de profesor, se gândi. De acum încolo, când va avea nevoie de o diversiune, va conduce în pădure și va ucide pe cineva. Trecuseră două săptămâni de la ultimul contract. Cât va mai trebui să aștepte?

Își aminti cu duioșie de asistenta din Charlotte, pe care a studiat-o și a manipulat-o să înghită o supradoză de pastile de dormit, și să scrie o notă în care explica sinuciderea.

Bine făcut.

Tu ceri, Franz Koller rezolvă. Fraierii de la CSI[5] ar fi renunțat la căutarea de indicii în cazul morții asistentei înainte de prima reclamă.

Koller auzi neliniștea în creștere din spatele lui și știa că ignorase elevii. La naiba cu ei. Erau norocoși că nu se ducea la magazinul local de gaze toxice să ia niște gaz sarin.

Pastile de dormit și o notă de sinucigaș. Femeia a fost un exemplu strălucit de non-ucidere – mai intens decât ar fi putut fi sexul cu o sută de Rebecca Woodorfs. Belle Coats, prima în clasa ei la școala de asistente, vorbind fluent trei limbi, a fost atât de minunată, sexi, zăcând acolo goală, neputincioasă și ușor de manevrat, alunecând în apa călduță din baia ei. Doar faptul că o privise respirând tot mai încet și imaginea capului ei sub suprafața apei îi provocase o erecție uriașă. N-a atins-o niciodată. Sexul se refera la control și cu cât aveai mai mult control, cu atât…

Ușa clasei se deschise și se închise.

Rebecca Woodorf se întoarse de la baie mai puțin timidă și mai încrezătoare.

— Ai niște hârtie igienică lipită de pantofi, spuse Koller când trecu pe lângă el.

Fata se înroși și se întoarse repede să se uite, apoi se holbă confuză la profesor.

— Glumeam doar, spuse Koller. Te-am prins.

De data aceasta, râsetele colegilor erau îndreptate spre ea. Koller n-a făcut nimic că să-i potolească. Umerii fetei s-au lăsat de umilință, în timp ce se îndrepta spre banca ei.

Distracție, distracție, distracție până când tatăl ei o trase deoparte, cântă Koller pentru el.

Îl trimise pe un băiat corpolent pe nume Sommers să le dea un test lăsat de profesorul lor. Erau cu toții tăcuți acum, scriind de zor în caietele lor, răspunzând la niște întrebări pe care le-ar fi știut și niște copii de clasa a șasea.

Încă zece minute… Încă zece minu…

Telefonul mobil începu să-i sune. Tonul soneriei era secvența de chitară din *Back in Black,* melodia trupei AC/DC. Elevii recunoscură imediat melodia și ridicară privirea spre Koller cu surprindere și respect. Domnul Robert Greene era modern – cel mai tare prof de chimie pe care-l întâlniseră.

Încântarea lor nu-l atinse pe Koller.

— Cine e, Greene? strigă unul din cei mai duri elevi. Unul dintre motocicliștii prostănaci ai dumneavoastră?

— Nici mort n-ai să mă vezi pe o motocicletă, Harcourt, spuse Koller, gândul ducându-l înapoi la un contract pentru un chirurg de la Chicago, care-și condusese strălucitoarea Harley spre neant.

Șuruburile din față și din spate ale etrierelor, modificate cu grijă de non-ucigaș, s-au deconectat simultan în vârful unui drum cu înclinație de 10% pe autostradă. În cele mai bune circumstanțe, investigatorii probabil n-ar fi observat niciodată modificarea. În cazul lui Lewis Leonard, medic, persoana care s-a ocupat de remorcare a avut grijă să nu rămână nicio modificare de detectat.

Bine făcut.

— Deci despre ce-i vorba? a întrebat Harcourt cam tare.

— Nimic, a răspuns Koller, dornic să le povestească tot rahaților ăstora, dar știind că n-o

poate face. Doar o alertă că un vânzător de la care obișnuiesc să cumpăr lucruri a postat ceva pe eBay. Primesc notificări de câte ori pune ceva nou.

— Ce cumpărați, explozibil?

— Ai auzit vreodată de gazul sarin, Stankowsky?

— Ce?

— Nimic.

— Ce e, atunci? Ce cumpărați?

Koller se uită la ceas. Încă cinci minute înainte de ultimul clopoțel.

— Vrei să vezi? întrebă el.

Orice altceva decât chimie.

Clasa îl rugă la unison.

Apăsă un link în e-mail-ul lui și deschise descrierea unui produs și o poză pe eBay. Apoi le dădu telefonul, lăsându-l pe fiecare să vadă o lampă din lemn în formă de vapor, care se licita pornind de la un preț de 0,99 dolari.

— Asta-i un rahat, exclamă un elev. La Wal-Mart nu s-ar vinde.

Și alții râdeau zgomotos, dar Koller nu reacționă.

— Tu ce crezi, Rebecca? întrebă el.

Ochii Rebeccăi se fixară pe test.

— Nu știu, murmură ea.

— Aruncă-ți o privire, spuse Koller. Ești cea mai deșteaptă din clasă – singura în a cărei părere am încredere. Singura pe care merită să o salvezi la potop. Eu cred că e pur și simplu frumoasă. Tu ce crezi?

Rebecca ridică privirea către telefon ca și cum se aștepta la ceva măreț.

— E o lampă foarte frumoasă, reuși ea să spună.

Ce este, se gândi Koller, *e o treabă pentru domnul Greene* – o grămadă de bani pentru o muncă pe care ar face-o bucuros și pe gratis.

Ultimul clopoțel sună și Koller ieși pe ușă fără ca măcar să privească înapoi.

Imediat ce va ajunge în apartamentul lui va decoda mesajul criptat sub aspectul unei lămpi. Apoi, odată ce va avea toate datele, va decide dacă 990.000 de dolari era destul pentru muncă sau 1.500.000 – un milion jumătate – va fi o sumă mai potrivită.

Mai târziu în acea zi, John Sykes, directorul de la Woodrow Wilson High, îl sună să-i spună că reacțiile elevilor de la ora de chimie au fost foarte bune, mai ales a celor din blocul F, cei de la ultima oră. Ar putea Greene să vină să suplinească și în ziua următoare?

Capitolul 4

Interiorul Unității Medicale Mobile Helping Hands părea un tablou de Norman Rockwell. Fiecare metru disponibil de spațiu din rulota Fleetwood, din 1996, era utilizat pentru ceva – notițe, cutii de depozitare, echipament medical, aparatură de birou – creând o senzație ciudată de familiaritate care era accentuată de ferestrele albe în formă de fagure, covoarele de culoare bej și lumina strălucitoare. Ferestrele aburite și cei trei bărbați grizonați, cu fețele înăsprite, așezați în centru la o masă pliabilă, fiecare cu o postură diferită, fiecare ținând în mână o cană de cafea, completau opera de artă.

Era miercuri, și aici – în lotul de pământ noroios de la Depozitul de mașini uzate a lui Jasper Yeo – Nick ar fi trebuit să predea ora săptămânală pentru obținerea beneficiilor veteranilor pentru stres post traumatic. Afară, ploaia continua neabătută, bătând în acoperișul clinicii și curățând aerul după ziua neobișnuit de caldă. Rulota era aglomerată, așa că cei șapte bărbați și o femeie care veniseră pentru tratament foloseau stația de autobuz acoperită ca și sală de așteptare. Inconvenientul nu-i deranja. Cei mai mulți dintre ei erau din rândul celor marginalizați, deci erau obișnuiți să fie făcuți să aștepte.

În interiorul rulotei, miza din mica sală de clasă era ridicată. Cererile de bani ca beneficii pentru veterani, bani de care fiecare din cei trei bărbați avea nevoie ca să supraviețuiască, au fost refuzate de conducerea Asociației Veteranilor. De fapt, acreditarea lui Nick pentru a preda cursul pe care l-a început a fost o bătălie îndelungată, în cele din urmă victorioasă, pentru propriul beneficiu. A fost o luptă care a început cu o respingere din partea diavolului de la Asociația Veteranilor, Phillip MacCandliss, și s-a finalizat cu inversarea deciziei

de către conducerea de la cel mai înalt nivel. Nu mult după aceea, probabil din cauza opoziției puternice la petiția lui Nick, MacCandliss nu a fost luat în calcul pentru promovare.

Război.

— Îmi pare rău că te reții cu întrebările, Doc, spuse Eddie Thompson. E doar pentru că e a treia încercare de a obține beneficiile care mi se cuvin. Nu mai am răbdare și deja nu mai am nici bani.

Nick își puse mâna pe umărul masiv al fostului infanterist, despre care știa că fusese martor la brutalități inimaginabile – multe dintre victime fiind prieteni de-ai lui.

— Știu Eddie, spuse el, fără ca măcar să încerce să-și înăbușe amărăciunea din voce. Știu.

Având în vedere amintirile din timpul plimbării din D.C., nu a fost o seară prea bună pentru el ca să facă orele. În ciuda lui însuși, Nick a simțit cum concentrarea începe să-i scadă. S-a uitat pe lângă Eddie la avizierul de pe perete, plin de anunțuri de muncă, liste ale întâlnirilor Alcoolicilor Anonimi și a dependenților de droguri, posibilități de adăpostire peste noapte și alte sugestii pentru supraviețuire pe străzi. În centrul anunțurilor era un poster vechi de patru ani, solicitând orice informații despre dispariția lui Umberto Vasquez. Fotografia sepia era ușor decolorată, dar nu suficient cât să șteargă imaginea unui marinar foarte amuzant, luminos, plin de compasiune, care a fost celălalt supraviețuitor al coșmarului de la baza din Savannah.

Vasquez, suferind de PTSD, cel puțin la fel de slăbit ca Nick, nu a ezitat să-l ajute când suferea pentru Sarah și l-a susținut atât cât a avut nevoie Nick ca să se oprească din tremurat, chiar dacă demonii proprii ai lui Umberto și vinul ieftin omniprezent îi slăbeau curajul.

RECOMPENSĂ

Pentru informații verificate despre dispariția

Sergentului Umberto Vasquez
Văzut ultima dată în 20.02.06, Fort Stanton Park
Sunați la căpitan Nick Garrity 202-966-9115

— La naiba, o fac să fie și mai greu, a mormăit Eddie.

— Cu un motiv. Trei din zece persoane solicită să primească bani de la Asociația Veteranilor. Trei din zece! Sunt milioane, dacă nu miliarde care n-ar trebui să fie plătite. Vor plăti dacă n-au încotro, dar sigur va trebui să depui un efort pentru asta.

— Nu e corect, a adăugat caporalul Matthew McBean cu accentul lui tărăgănat din Mississippi.

— Dar asta e. Când am fost diagnosticat cu PTSD am făcut greșeala să-i cer ofițerului regional de la Asociația Veteranilor și celui care hotăra beneficiile, Phillip MacCandliss să includă în drepturile mele și acel diagnostic. MacCandliss știa regulile și a interpretat cererea mea ca fiind o solicitare refuzată anterior. Formularea corectă a ceea ce am vrut să fac ar fi trebuit să fie „amendarea solicitării mele”. Această greșeală m-a costat patru luni de hârțogărie. Și a fost prima dintr-o serie de greșeli. MacCandliss conta pe faptul că vom depune armele la un moment dat și vom renunța. El și mulți alții considerau că depresia și PTSD-ul sunt egale cu slăbiciunea. M-a subestimat – cel puțin în această privință.

— La naiba, aș renunța la toate beneficiile mele pentru o noapte bună de somn, a spus McBean.

Nick a dat din cap cu înțelegere.

— A sunat până acum vreunul dintre voi la Institutul EMDR[6]? a întrebat el. Dacă nu, asta să fie următoarea voastră temă de casă. Întrebați de doctorița Deems și spuneți-i că eu v-am recomandat să o sunați.

— Crezi că într-adevăr ajută?

Nick a ezitat. Credea într-adevăr că ajută? Juriul încă delibera. Chiar și așa, gândul de a scăpa de chinul său îl motiva suficient pentru a continua să

experimenteze cu acest instrument de psihoterapie relativ nou. Ideea EMDR – desensibilizare și reprocesare prin mișcarea ochilor[7] – era destul de simplă și tehnica a fost utilizată cu succes pentru mai multe probleme, inclusiv frica de a nu face performanță, fobii, disfuncție sexuală și tulburări de alimentație.

Lucrând cu un terapeut în D.C. o dată pe săptămână, Nick ajunsese acum în faza a patra din cele opt ale programului EMDR. Combinând mișcările repetitive ale ochilor cu imagini mentale variate, atât pozitive cât și traumatice, tratamentul pretindea că elimină cele mai multe, dacă nu toate, simptomele PTSD-ului. Totuși, Nick nu era un exemplu pentru tehnică.

În spatele lor, draperia care se întindea de la tavan până la podea s-a deschis și Junie și-a băgat capul.

— Ai un minut să verifici copilul ăsta, Nick?

Dacă n-ar fi trebuit să țină ora, atât Junie cât și Nick ar fi văzut pacienții de la începutul serii. În aproape orice situație, asistenta avea îndemânarea și competența oricărui medic, dar era politica asociației Helping Hands – și cea a consiliului de sănătate – ca fiecare pacient să fie consultat de un medic, asistent al unui medic sau de un alt practician și în seara asta nu era niciunul de serviciu, deși de obicei erau acolo.

Nick a dat elevilor o hârtie cu instrucțiuni și i-a rugat pe cei trei să le verifice cât timp el este plecat.

— Ce ai acolo? a întrebat Nick în timp ce se apropia de draperie.

Junie nu și-a tras capul înapoi.

— Am un copil și cred că are mononucleoză.

— I-ai luat sânge?

— Un test pentru mono, un test de sânge general și pentru ficat, plus unul pentru pancreas și sistemul digestiv.

— Gâtul?

— Clasic, dacă există așa ceva. Am luat o cultură și i-am dat un supliment de penicilină, o gargară și niște Motrin.

— Splina mărită?

— Nu cred, dar știi că nu sunt ce mai bună la asta dacă nu-i de mărimea unei mingi de fotbal.

— Te descurci bine. Hai să-l vedem.

Junie nu s-a mișcat. Când a vorbit din nou, era aproape o șoaptă.

— Am tras cu ochiul înainte, câteva minute, a spus ea, și te holbai la posterul cu Umberto. Ești în regulă?

— Atârnă acolo. Ora e o distragere plăcută a atenției – în special tipii ăștia – dar coșmarul pe care l-am avut pe drum încoace încă mă mai bântuie. Bine că nu a trebuit să țin o cană plină cu cafea fierbinte.

— Ți-ai făcut exercițiile de ochi?

Nick a sărutat-o pe frunte și s-a îndreptat spre camera de consultații.

— Sunt bine. Acum hai să-i dăm un picior mononucleozei.

Deloc surprinzător, Junie făcuse o evaluare bună a băiatului de șaptesprezece ani, a cărui reședință era înregistrată ca fiind Hotel 24 – paturi de noapte pentru bărbați fără adăpost. Fără probleme majore la înghițit și fără o splină mărită îngrijorător, tânărul a fost trimis cu îndrumări ce să facă și ce să nu facă pentru mononucleoză. Ca în cazul celor mai mulți dintre pacienți, persoanele care îi îngrijesc puteau doar spera că va veni la următoarea întâlnire planificată.

Nick le-a dat instrucțiunile finale elevilor după ce a plecat pacientul cu mono, urmat un moment mai târziu de Junie, cu umbrela în mână.

— Mă duc să înhaț următoarea victimă, a spus ea. Mă gândesc să mă opresc la Dunkin' Donuts peste drum să văd dacă vor să doneze o cutie de gogoși pentru camera noastră de așteptare. Au mai făcut-o.

— Ca și cum ar avea vreo șansă împotriva ta.

O rafală de aer rece și umed a suflat când a deschis și închis ușa laterală.

Doar câteva minute mai târziu ușa s-a deschis din nou și a intrat un bărbat scund, îndesat și chel. Purta o haină tăbăcită și scutura o umbrelă. A fost urmat imediat de Phillip MacCandliss.

— Bună seara, Garrity, a spus MacCandliss fixându-l pe Nick cu ochii negri și înguști de copoi. Ți-l prezint pe Janus Fielding.

A ridicat tonul vocii așa încât toți cei aflați în partea din spate a rulotei să poată auzi.

— E de la Departamentul Sănătății din D.C.

Capitolul 5

Vederea lui MacCandliss i-a întors stomacul pe dos lui Nick. Nu era prima vizită neanunțată pe care o făcea la organizație – încă de două ori în ultimii ani „doar trecuse pe acolo să vadă cum merge treaba”. Dar era prima dată când venea însoțit.

— Suntem foarte ocupați, MacCandliss, a spus Nick. De ce nu ai sunat înainte ca să stabilim o întâlnire.

— Păi asta nu ar fi o modalitate prea bună pentru o inspecție surpriză, nu?

Evaluatorul cererilor de la organizație, celebru printre militari pentru refuzurile sale de a acorda despăgubiri de invaliditate, a rămas pe scări în spetele lui Janus Fielding. MacCandliss era oacheș și subțire, și părea ușor ridicol cu o șapcă de tweed, dar Nick îl cunoștea prea bine ca să-l trateze cu ușurință. Era înșelător și imprevizibil, cu excepția faptului că voia să se pună pe primul loc în orice situație.

Nick a prelungit momentul și s-a gândit dacă merită să aștepte până la întoarcerea lui Junie. Încă încremenit, se întreba dacă se poate controla, având în vedere simptomele confuze ale PTSD. Se uita la zona de așteptare din stația de autobuz, dar probabil era încă în Dunkin’.

Să te ia naiba, MacCandliss, de-abia se abținea să nu țipe, de ce în seara asta?

— Bine, domnule Fielding, a spus totuși Nick, abia audibil, să începem cu începutul. Acreditarea?

Fielding a deschis un portofel special de piele, arătându-i o insigna de la Departamentul Sănătății și un act de identificare cu poză.

Inspector al unităților de îngrijire a sănătății, Departamentul Sănătății.

— Ce doriți exact, domnule Janus Fielding? a întrebat Nick, amintindu-și dintr-un curs de la

Stanford că Janus era zeul roman al ușilor și porților, printre altele, și se întreba cum s-au hotărât părinții să-i dea un nume atât de profetic.

— Am o listă de plângeri împotriva acestui centru medical, al cărui proprietar sunteți.

— Presupun că domnul MacCandliss e responsabil pentru plângeri.

— Formularele sunt în ordine, a spus Fielding, ignorându-i remarca.

În spatele lui, MacCandliss stătea ca o stană de piatră.

— Știți că suntem foarte ocupați, a spus Nick, gesticulând spre cei trei bărbați din sala de mese și uitându-se pe fereastră spre stația de autobuz.

Prin ploaia continuă a văzut-o pe Junie apropiindu-se de adăpost, cărând o plasă mare de plastic și trei cartoane mari cu câte zece cafele. Nicio surpriză. Chiar dacă personalul de la Dunkin' s-ar fi împotrivit, ceea ce nu au făcut niciodată în trecut, ar fi fost învinși.

— Pentru început, a zis Fielding, aș vrea să fac o vizită și să inspectez modul în care e ținută curățenia, precum și echipamentele și produsele farmaceutice. Sunt interesat în special să mă asigur că acele și seringile sunt bine încuiate.

— Nu e loc decât pentru unul dintre voi, a spus Nick. Aș aprecia dacă domnul MacCandliss ar rămâne unde e sau, mai bine, ar aștepta afară cu ceilalți.

În următoarele câteva minute, Fielding a bifat o listă de verificare, fără a găsi probleme. A sugerat ca tampoanele cu alcool izopropilic să fie ținute încuiate împreună cu seringile și acele și ca dulapurile care conțin dosarele pacienților să fie protejate atât împotriva furtului cât și împotriva focului.

Chiar de la început Nick ar fi putut să-i spună ce va găsi.

Fii binecuvîntată, Junie, s-a gândit el, reflectând la temeinicia cu care ea insistase să aranjeze

rulota.

Fielding certifica faptul că recipientele de colectare a obiectelor ascuțite și cele de gunoi erau codificate corect, când ușa din față s-a deschis brusc. Un bărbat subțire, nebărbierit, într-o haină muiată de apă, intră și se înghesui pe lângă MacCandliss, pe care îl udă serios și care se uita la tip ca și cum a fi mai aproape de el decât la un cartier distanță, era prea aproape. Omul, pe care Nick îl recunoscuse de la alte vizite, se îndrepta netulburat spre camera de examinare din spate. Era urmat îndeaproape de Junie, care s-a uitat destul în ochii lui Nick pentru a-i spune mai multe lucruri deodată, cel mai important că era îngrijorată de acest ultim pacient.

Nick simțea același lucru. Bărbatul, pe care Nick și-a amintit că-l cheamă Campbell, părea bolnav. Ochii erau niște găuri negre și avea o mișcare ciudată a colțului gurii. Nick a privit-o pe Junie urmându-l pe Campbell în sala de examinare. Ea s-a întors în ultima secundă și s-a uitat înapoi.

Nu întârzia mult, i-a cerut ea în tăcere.

Nick l-a însoțit pe Fielding înapoi unde-i aștepta MacCandliss.

— Bine, băieți, pare că am ceva medicină de făcut. Așteptați-mă… sau nu. Domnule Fielding pot să vă economisesc timp spunându-vă că am citit manualul HIPAA[8], ca pe o poveste de culcare și că directorii noștri fac inspecții neanunțate la organizație tot timpul. Spuneți-i celui care a făcut plângere împotriva noastră că a irosit și timpul lui și al dumneavoastră. Mă întorc când voi fi sigur că acel om e în regulă.

Fără să aștepte vreun răspuns, Nick s-a îndreptat spre camera de examinare. Campbell, care mirosea ca străzile, era încă în picioare, mutându-se de pe un picior pe altul. Dacă ar fi avut mai mult loc, sigur s-ar fi plimbat. Ochii lui, cu pupilele dilatate, se mișcau dintr-o parte în alta a spațiului.

— Mike, a spus Junie, stai jos și lasă-mă să-ți scot haina. Trebuie să-ți iau tensiunea. Nick, el e Mike Campbell.

— Ne-am cunoscut. Când, Mike, cu un an în urmă?

— Habar n-am, a mormăit Campbell.

Era o supradoză de ceva. Nick era aproape sigur.

— Mike, vrem să te ajutăm. Dă-ne șansa să te ajutăm. Așază-te acolo.

Ezitant, Campbell s-a sprijinit de marginea mesei de consultații. Junie tocmai îl ajuta să se dezbrace de haină când Nick a văzut o pată umedă la șase centimetri sub axilă.

— Mănuși, i-a spus simplu asistentei.

Fără să ceară explicații, Junie și-a pus o pereche de mănuși de latex. Fără tragere de inimă, Campbell a lăsat-o să-i dea jos haina. Partea stângă a tricoului alb Redskin era înmuiată cu o pată mare de sânge. În centrul petei era o gaură de doi centimetri.

— Puls unu zece. Tensiunea nouăzeci cu șaizeci.

De la începutul pregătirii sale medicale Nick a trebuit în mod constant să-și stăpânească pornirea de a sări urgent să facă ceva atunci când un pacient sângera. Chiar și acum, dacă nu existau indicii evidente, tot nu putea să-și permită să lase o persoană rănită să sângereze în timp ce el își lua maximum de precauții, consumatoare de timp, împotriva SIDA, cum ar fi îmbrăcarea unui halat, o pereche suplimentară de mănuși și masca de plastic care să-i acopere fața.

— Mike, nu-ți fie frică. Îmi pun mănușile și apoi trebuie să te examinez, și asta repede.

— Unde sunt? a întrebat Campbell ca o râșniță.

Nick și Junie au schimbat priviri îngrijorate.

— Ai venit la unitatea medicală Helping Hands, a spus Junie. Eu sunt Junie și el este doctorul Nick Garrity. Suntem aici să te ajutăm.

— E un spital?

— E o unitate medicală mobilă.

Campbell privea sălbatic în jur.

— Niciun spital.

— Suntem cu tine, a spus Nick, în timp ce Junie trăgea cu grijă tricoul bărbatului.

— Tot ce facem e pentru a te ține în viață.

Nick putea să spună imediat că nu exista vreo modalitate de a evalua rana în mod corespunzător în afara unei săli de urgențe și de către un medic specialist. Cavitatea toracică ar putea fi plină de o cantitate letală de sânge dacă lama ar fi trecut prin peretele toracic. Un lob sau un plămân întreg ar putea colapsa. A fost ușurat să vadă că traheea lui Campbell era la mijloc – un semn excelent că cel puțin pentru moment plămânul era încă umflat. Unghiile erau destul de roz, alt semn bun.

— Tensiunea sistolică e tot nouăzeci, a spus Junie, citindu-i parcă gândurile lui Nick. A avut câteva bătăi în plus.

— Rezistă, Mike, a zis Nick. Îți explicăm totul într-un minut.

— Niciun spital, a spus Campbell din nou, cu glasul mai gros decât înainte.

Nick l-a auscultat cu atenție cu stetoscopul. Se auzeau respirații pe toate părțile peretelui toracic. S-a forțat să facă un pas înapoi. Rana de cuțit putea să nu însemne nimic sau putea fi mortală. Știa că în acest moment orice presupunere era un pas spre dezastru, dar simțul lui clinic îi spunea că rana era superficială. Dacă era așa, presiunea scăzută a sângelui, confuzia, pupilele dilatate și bătăile neregulate ale inimii erau disproporționate față de gravitatea leziunii. Se întâmpla altceva.

— Junie, poți să-i aduci dosarul? a cerut el, continuând să-l examineze.

Nu era niciun dubiu că Campbell trebuia transportat la spital, și asta repede. Problema era să-l facă să fie de acord. Nick i-a verificat din nou presiunea sângelui. Optzeci și șapte. Poate că avea o sângerare internă mai puternică decât crezuse. Fără să întrebe, a introdus un tub de oxigen în

nările lui Campbell și a dat drumul la debit până la șase litri. Omul nu a opus nicio rezistență. Nick se pregătea să-i pună o perfuzie când Junie a deschis dosarul lui Campbell și a arătat către o secțiune.

Cunoscut ca dependent de heroină și benzodiazepină… Istoric cu multiple supradoze, în special metamfetamină… În perioada de probă. Îngrozit să se întoarcă la închisoare.

— Asta explică de ce Mike e așa de reticent să ne lase să-l ducem la urgențe, a spus Junie. Așa e, Mike?

Nick putea simți tensiune din corpul bărbatului.

— Mike, trebuie să-ți pun o linie intravenoasă în brat ca să-ți dau fluide și medicamente. Presiunea sângelui e foarte scăzută.

Expresia de pe fața lui Campbell era cea a unui animal în cușcă.

Într-o secundă, Nick a introdus o branulă într-o venă de la încheietura lui Campbell.

— Să pun mai mult bandaj? a întrebat Junie.

Nick a aprobat din cap. Ca de obicei, ea știa dinainte ce trebuie făcut.

— Pregătește o doză de Narcan și trei de flumazenil. Apoi pune-i în perfuzie un litru de soluție salină și las-o larg deschisă, a spus el.

Junie a descuiat dulapul de mici dimensiuni și a început să pregătească medicamentele. În acel moment, Campbell a alunecat de pe masa de consultații și a început să se întoarcă frenetic de pe o parte pe alta. Nick a renunțat la planul său de a-l anestezia și de a verifica rana de cuțit, încercând, în schimb, să-l urce pe dependent înapoi pe masă. Examinarea putea aștepta până când antidotul și supradoza de Valium își vor face efectul.

Oricum, înainte de a se putea face ceva mai mult, Campbell a luat-o la fugă.

Capitolul 6

Mike Campbell, cu ochii larg deschiși și fără rațiune, a țipat și s-a aruncat asupra unor dușmani invizibili în timp ce se năpustea afară din camera de consultații spre partea din față a unității. Eddie Thompson, cu cincizeci de kilograme mai greu decât dependentul, s-a ridicat să-i blocheze drumul și a fost aruncat într-o parte ca un copil, izbindu-se de masă și căzând pe podea, vărsând cafeaua din cănile celorlalți doi studenți.

Janus Fielding, mișcându-se cu o rapiditate surprinzătoare, a ocupat rapid locul lăsat gol de Thompson, lăsându-l pe MacCandliss expus la greutatea atacului lui Campbell. Evaluatorul solicitărilor, prins pe scara din partea pasagerilor, a fost trântit în ușă cu o forță suficientă pentru a sparge zăvorul și a fi aruncat pe ușa deschisă. Neputincios, a dispărut în ploaia neîntreruptă, aterizând pe spate în noroiul de pe parcela de vânzări de mașini uzate a lui Jasper Yeo. Campbell, gol de la talie în sus, a pășit de pe ultima treaptă pe burta lui MacCandliss, căzând lângă el în noroi. Apoi s-a ridicat cu greu în picioare și s-a clătinat spre intersecția aglomerată a cinci drumuri.

Până când Nick a luat antidotul pentru supradoza de droguri și Valiumul de la Junie, Campbell a ieșit din rulotă. *Mulțumesc lui Dumnezeu că ea a făcut un bandaj solid în jurul branulei*, s-a gândit Nick. *Mulțumesc aceluiași Dumnezeu că am găsit o venă la încheietura mâinii* – unul din cele mai bune locuri pentru ca vena să fie protejată. Dacă l-ar putea prinde pe Campbell ar exista o șansă ca manevra lui Junie să fie de ajuns ca viața omului să poată fi salvată.

Eddie Thompson încerca neîndemânatic să se ridice în picioare când Nick alergă peste el. Încă două sărituri și era la scară. Dincolo de ușă,

MacCandliss reușise să stea nesigur într-un genunchi. Concentrat la Campbell, Nick a pășit peste treapta de jos ca un atlet la sărituri.

Scena din fața lui Nick s-a desfășurat cu încetinitorul. Campbell, încă mergând înainte cu un mers bizar și neuniform, se poticnea dintr-o parte în alta ca un boxer pe cale să se prăbușească.

Dar nu s-a prăbușit.

În schimb, a coborât de pe bordură și a intrat în trafic. Nick, apropiindu-se rapid, a văzut autobuzul care se apropia prin ploaie de Campbell prin dreapta. Estimarea lui instantanee i-a spus că pacientul lui are toate șansele să moară în câteva secunde. Dar ochiul minții lui a fugit și la altceva – Sarah, venind de la clinică, deplasându-se fără să știe în calea unul camion al cărui șofer nu avea intenția să oprească. Imaginea ei lovită în mijlocul străzii de un camion l-a înghețat la marginea drumului pentru un timp ce i s-a părut o eternitate.

Dintr-o dată, s-a eliberat de imaginea paralizantă. Fără niciun plan, așteptându-se să fie ucis, s-a avântat în stradă. Campbell era aproape în același loc dintre faruri unde fusese Sarah când a fost lovită, dar mai exista încă destul spațiu între om și bara masivă de protecție a autobuzului.

În timp ce a sărit în drum, Nick s-a uitat în dreapta pentru a se convinge că șoferul îi văzuse și începuse să reacționeze. Ea trăsese instinctiv volanul spre stânga, la fel cum Nick l-a prins de talie pe dependentul pe jumătate dezbrăcat. Cei doi bărbați au căzut cu fața înainte pe asfaltul ud de ploaie și au alunecat în față câțiva metri, trecând pe lângă autobuzul în viteză pe următoarea bandă de trafic.

Frânele și anvelopele au scrâșnit, autobuzul s-a ridicat pe roțile din partea șoferului, în timp ce se înclina lateral. Pentru câteva secunde teribile a rămas nemișcat, cu roțile din față și din spate din partea dreaptă de-a lungul drumului, cu toată

lungimea într-un unghi drept față de direcția spre care se îndrepta.

Bărbia lui Nick se izbi de trotuar și se despică imediat. Amețit, a reușit totuși să nu scape cele două seringi. SUV-ul care venea în spatele autobuzului a ieșit și el cu roțile din partea pasagerului de pe drum. A lovit spatele autobuzului. Impactul ținea drepte ambele mașini și le făcea să se îndepărteze de cei doi care erau întinși pe jos.

Nick l-a rostogolit pe Campbell. Dependentul era acum inconștient, respirând încet și zgomotos. De pe bărbia lui Nick curgeau picături de sânge pe pieptul bărbatului și erau spălate imediat de ploaia neîntreruptă. Pe toate părțile, mașinile reușiseră să oprească și formau un cordon în jurul celor doi bărbați.

Respirația lui Campbell devenea mai superficială și mai rară. Era posibil ca problema să fie o sângerare internă nu o supradoză de droguri, dar, așa cum erau lucrurile, în acest moment una era tratabilă și una nu. Nick se îndoia că omul se oxigena cu adevărat, ceea ce însemna că cele patru minute în care creierul murea începuseră. Trebuia făcut ceva. Primul lucru, s-a gândit, era să bage cumva aer în plămânii lui Campbell. Pulsul drogatului scădea și nu avea mai mult de douăzeci de bătăi pe minut. Înclinând capul lui Campbell pe spate, Nick l-a ținut de nas și i-a administrat mai multe respirații gură la gură.

Șoferul de autobuz și un pasager au trecut strada și s-au îndreptat spre ei. Mulți alții se uitau și ei, unii cu umbrelele deschise. Nick a luat seringa cu Narcan și a fixat-o în linia intravenoasă. Fluxul de sânge subțire de la capătul canulei de plastic i-a spus că sângele nu s-a coagulat sau mai rău, branula a ieșit din venă.

— Hei, ce faci acolo? a strigat un spectator.

Abținându-se să dea niște răspunsuri nedorite, Nick a golit Narcanul și flumazenilul în Campbell.

— Sunt un doctor de la punctul medical de acolo, a spus Nick. Am nevoie de cineva care să-l prindă de glezne și să mă ajute să-l duc înapoi în clinica noastră. Puneți mâinile pe pantaloni și departe de rană.

Eddie Thompson, fără suflare din cauza sprintului de-a lungul străzii, a apărut și l-a luat pe drogat de subsiori ridicându-l la fel de ușor cum îl bătuse nebunul cu câteva minute mai devreme.

— Ai grijă la branula aia, a spus Nick, apăsând-și mâneca pe bărbie. Îmi pare rău de autobuzul dumneavoastră, doamnă. Ați condus grozav. O să-i spun șefului dumneavoastră.

Capitolul 7

Scena în care comatosul Mike Campbell era cărat în sala de examinare de la Unitatea Mobilă Helping Hand cu siguranță nu ar fi trecut de procesul de selecție a lui Norman Rockwell. Totul în dubă era ud – de ploaie, noroi, cafea sau sânge.

Așezați la locurile lor de lângă masă, cei doi studenți rămași din mica clasă a lui Nick arătau cu mult mai bine decât MacCandliss, care se trântise pe scaunul șoferului, înfășurat într-o pătură pe care probabil i-o dăduse Junie. Șapca elegantă dispăruse și părul lui subțire, tuns scurt era plin de noroi. Janus Fielding stătea în dreapta lui, sprijinindu-se de fereastră, cu o expresie pe față de parcă ar fi căzut din cer și ar fi aterizat în Orașul de Smarald din Oz.

Încrezător în abilitatea lui Junie de a face față acestei situații sau aproape oricărei situații medicale, Nick s-a oprit când a ajuns aproape de spatele camionetei.

— Îmi pare rău, i-a spus lui MacCandliss. Ești bine?

— Nu, nu sunt bine. Arăt ca și cum aș fi?

— Nu. Acum că ai spus, nu arăți bine deloc. Scuze că am întrebat.

— Domnul Fielding a văzut toate astea, Garrity. Va face un raport despre cum conduceți voi doi operațiunea de aici. El știe, așa cum știu și eu, că toți acești bărbați și femei nefericiți de aici ar fi mai bine tratați în orice sală de urgență sau clinică din oraș. Nu cred că, chiar și în cel mai slab compartiment de urgență din oraș, s-ar găsi un doctor care să alerge după pacienți pe stradă. Ai fi putut provoca moartea mai multor oameni. Și pentru ce? Pentru a salva acest… acest locuitor al peșterilor.

— Bine, putem discuta despre asta altă dată. Trebuie să mă întorc acolo să văd ce pot face

pentru pacientul nostru.

— Ce poți să faci, Garrity, este ce ar fi trebuit să faci când acel tip mizerabil a intrat în această așa-zisă clinică – ar fi trebuit să suni la 911.

Nick a făcut câțiva pași către spatele camionetei, apoi s-a oprit și s-a uitat înapoi peste umăr.

— Știi, asta-i o idee excelentă, MacCandliss. Sunt bucuros că asistenta mea a făcut asta imediat ce ne-am dat seama ce stare proastă are omul.

În acel moment, tăcerea nopții a fost întreruptă de sirenele unei ambulanțe care se apropia și ale unei mașini de poliție.

— Bine, doctore, a spus Junie, aceste benzi vor ține până vei ajunge la un chirurg – poate la chirurgie plastică. E impresionantă tăietura pe care ți-ai făcut-o.

— Prostii. Moaca asta are nevoie de un chirurg plastic cum are nevoie un porc de cosmeticiană. Voi trimite elevii acasă și mă duc să verific oamenii din jurul stației de autobuz. După aceea putem vorbi despre necesitatea de a fi cusut.

— Încă supurează. Dar bine, fă ce vrei. E prea mult testosteron pe aici prin prejmă pentru mine.

Ca de obicei, paramedicul și tehnicianul de pe ambulanță au făcut o treabă strălucită în circumstanțe dificile. În ceea ce a părut o clipă, l-au pus pe Campbell pe oxigen, i-au curățat vechea linie intravenoasă și au refăcut-o în timp ce au pus simultan încă una, au evaluat și au pansat rana și au început tratamentul pentru a crește presiunea sângelui și saturația oxigenului.

— N-o să-l intubăm acum, a spus paramedicul. Cred că i-ai salvat viața când i-ai făcut injecțiile cu Narcan și flumazenil.

— Oh, la naiba, a spus Nick.

— Și sunt de acord cu tine că rana nu arăta prea rău.

— Du-te acolo și mai spune odată toate astea, a răspuns Nick, arătând către fața camionetei unde

MacCandliss și Fielding așteptau sosirea unui taxi. Tare și răspicat.

Până când poliția a terminat investigația la locul accidentului și a intrat în camionetă, sosise taxiul și cei doi bărbați plecaseră. Polițiștii, mulțumiți că nimeni n-a fost rănit serios, și spunând că au declarații suficiente pentru a-și scrie raportul, au fost de acord ca Nick și Junie să se oprească în preajma casei în drum spre spital.

Oprirea plină de evenimente de pe parcela lui Jasper Yeo era aproape gata.

Era prea târziu pentru următoarele două opriri programate ale camionetei în acea seară, dar probabil că pacienții așteptau.

Fără să aibă un loc unde să meargă, ce trei elevi ai lui Nick, Thompson, McBean și Riddick, au spălat și au șters interiorul în timp ce Nick și Junie s-au dus la pacienții care au ales să rămână în sala de așteptare din stația de autobuz. Afară, ploaia începuse în sfârșit să se mai potolească, iar înăuntru, tensiunea generată de MacCandliss, Fielding și Campbell începuse să se disipeze. Pierdut în plăcerea de a îngriji pacienți, Nick a simțit ritmul unic, indescriptibil al camionetei întorcându-se. În cele din urmă, cu ultimele două cazuri rezolvate și cu Junie aranjând camera de examinare pentru drumul din oraș, el s-a dus în față și s-a așezat cu elevii.

— Dacă am fi avut taxe, m-aș fi oferit să le rambursez, a spus el, turnându-și o cană de cafea.

— Dacă am fi avut taxe, aș fi plătit dublu, a spus McBean. Merita prețul doar ca să-l văd pe ticălosul ăla pus la pământ.

— Să nu-l subestimezi niciodată pe MacCandliss; celor care au făcut-o nu le-a fost prea bine la buzunare.

— Nu-i nevoie să-mi spui. Îl cunosc pe tip de mult.

Nick a simțit cum îi crește imediat interesul. Știa cu nu a fost MacCandliss cel care a respins

cererea lui McBean de creștere a beneficiilor.

— Ce vrei să spui, Matthew?

— Am avut un amic pe nume Ferris – Manny Ferris. Poate că te-ai întâlnit cu el.

— Nu cred.

— Sunt puțin surprins pentru că are – *avea* – PTSD ca noi toți. MacCandliss a respins cererea lui de creștere a beneficiilor. Bătrânul Manny era deprimat majoritatea timpului. Guvernul l-a trimis pe stradă și la sticlă. Dintr-o cameră mică s-a mutat în una mizerabilă și în final într-un sat de cutii de carton. Obișnuiam să-l vizitez acolo din când în când. Apoi într-o zi, după ce trecuseră câteva luni, am trecut pe-acolo. Tipii mi-au spus că Manny e un tip nou. S-a lăsat de băut și a părăsit satul. Tot vorbea despre cum Marina l-a chemat înapoi și plănuiau să-l reactiveze pentru nu știa ce misiune acoperită strict secretă. Apoi a dispărut.

Misiune acoperită strict secretă.

Cuvintele l-au lovit ca o rachetă. Umberto stătea exact acolo când i-a spus asta lui Nick. Era un om renăscut, fața îi strălucea.

Am fost chemat înapoi de Marină pentru o misiune acoperită strict secretă.

Asta a spus. Probabil exact cu aceleași cuvinte.

Nu mult după asta, ca Manny Ferris, a dispărut.

— Matthew, a spus Nick, Manny a mai apărut de atunci?

— Să-ți spun adevărul, nu sunt sigur, cu excepția unei dăți, poate cu câțiva ani în urmă, când unul dintre tipi a spus că Manny e din nou pe străzi. Îmi e jenă că n-am încercat niciodată să-l găsesc, dar viața mea s-a schimbat. În primul rând mi-am găsit o slujbă, apoi am întâlnit o femeie grozavă și ne-am găsit locul împreună. Apoi am intrat în terapia ochilor pentru PTSD. Pur și simplu l-am lăsat pe Manny să se depărteze.

— Nu trebuie să fii așa dur cu tine. Viața trebuie trăită.

— Cred că da.

— Spune-mi, de fapt de când nu l-ai mai văzut?

— Pe Manny? E o vreme. Stai să mă gândesc.

Patru ani, s-a gândit Nick. *Sunt patru ani.*

— Știu de când, a spus McBean. Exact după ce am primit slujba la magazin. Patru ani. Cu diferență de o lună sau două, a fost cu patru ani în urmă.

Capitolul 8

— Poliția a decis că e sinucidere. Dar ar putea fi crimă? Salut tuturor de la Charlotte Night Owls. Sunteți la WMEW, 82.5 FM, gazda spectacolului lui Rick Clemmons, ascultați-mă, Rick Clemmons.

Rotundul DJ, îmbrăcat într-o cămașă în stil Hawaiian, galben cu alb, cu pantaloni scurți și o pălărie de paie de cowboy, a apăsat pe un buton galben de pe consola de mixare cu opt canale, făcând să se audă cântecul heavy-metal la chitară, care reprezenta tema emisiunii.

— Pentru cei dintre voi care tocmai v-ați alăturat nouă, oaspetele nostru în studio este Jillian Coates, din… Virginia?

— Așa e. Arlington.

— Jillian… ți se spune Jill sau Jillian?

— Jillian… cu un *J*.

— Jillian cu un *J* e fotograf și e sora lui Belle Coates, rezidenta din Charlotte și asistenta medicală de la Centru Medical Central Charlotte care a murit în urmă cu trei săptămâni într-o aparentă sinucidere din cauza unei supradoze.

— Asistentă, Rick. Sunt asistentă medicală ca și sora mea. Fac fotografii doar ca hobby. Din când în când mai vând ceva sau am o expoziție, dar…

— Da. Bine, poliția a numit moartea lui Belle Coates un caz deschis și închis. Oaspetele nostru din dimineața asta, o asistentă medială la…?

— Spitalul Shelby Stone Memorial din Washington DC.

— …Spitalul Shelby Stone Memorial, nu e așa de sigur. Emisiunea lui Rick Clemmons este despre separarea faptelor de ficțiune, iar această poveste suculentă are o mulțime de răsturnări de situație. Falsă sinucidere? Investigație de mântuială? O soră delirantă? Conexiune psihică? Voi veți judeca. Dar știți că Rick Clemmons găsește întotdeauna adevărul. Așa că amintiți-vă,

liniile noastre telefonice sunt deschise. Sunați oricând, băieți și fete. Hai să mergem până la capăt cu treaba asta!

Jillian a strâns pumnii și și-a spus singură că asta urma după expunerea media. *Dormi cu câinii, te trezești cu pureci,* spunea întotdeauna mama sa.

Săptămânile de după moartea lui Belle fuseseră un iad. Cu un telefon teribil de la poliția din Charlotte, viața lui Jillian s-a oprit deodată, iar apoi s-a întors la un unghi drept. Nimic nu va mai fi vreodată la fel. Nu a trecut o oră să nu se gândească la sora ei mai mică și să nu-și imagineze cum trebuie să fi fost ultimele ei minute de viață. Nu-i venea să creadă că Belle, deși rănită de decizia de a o rupe cu nenorocitul cu care era gata să se mărite, era atât de deznădăjduită încât să-și ia viața. Își dorea aventuri, descoperiri, era plină de iubire față de oameni. Chiar și în numeroasele momente dificile ale vieții ei nu dăduse vreodată vreun semn că ar dori să se sinucidă.

Jillian era cea volatilă, excentrică – vulturul singuratic cu spontaneitatea și ochiul artistului, cu temperamentul imprevizibil. Belle era briza caldă – un zefir făcând viața fiecăruia pe care a atins-o mai bună.

Dormi cu câinii, te trezești cu pureci. Cine naiba ar fi putut să-i facă așa ceva?

Când Jillian a fost de acord să meargă în Charlotte la emisiunea de la radio, producătorul lui Rick Clemmons i-a spus clar că gazda, deși avea grijă cu adevărat, și-a creat reputația de a fi sincer și de a hrăni gustul pentru bârfe al audienței sale. Dar în acest moment, trebuind să-l îndure pe bărbat, își dorea ca el să știe exact ce simți când pierzi pe cineva pe care l-ai iubit atât de mult cât a iubit-o ea pe Belle. Voia ca el să simtă nodul în stomac la vederea fotografiei iubitei – să suporte o tristețe atât de profundă încât amenința să-i oprească respirația.

Din păcate, din mai mult de o sută de cereri pe care le-a făcut la posturile media locale, regionale și naționale, Rick Clemmons era singurul radiodifuzor care a acceptat să-i difuzeze povestea. Îi plăcea sau nu, trebuia să-i accepte regulile. Chiar și atât de disperată cum era, probabil că tot nu ar fi trebuit să meargă. Dar trebuia să facă ceva. Nu putea nicicum să se întoarcă și să plece. Era sora ei… cea mai bună prietenă. Cineva, undeva, trebuia să știe ceva. Ce altceva ar putea să facă decât să continue să caute, chiar dacă asta însemna că trebuie să aibă de-a face cu un profitor ca Rick Clemmons.

Clemmons a apăsat butonul de „Mute” de pe consolă, apoi s-a întors către ea și a întrebat:

— Ești gata să continuăm, domniță?

— Da, a spus Jillian, aranjându-și căștile.

— Amintește-ți că trebuie să folosim același microfon. Echipamentul nu funcționează ca lumea. Ceea ce înseamnă că trebuie să te apleci foarte aproape, acum.

A privit-o de sus până jos și Jillian l-a putut simți cum îi descheie nasturii de la bluză cu ochii. Era obișnuită cu bărbații care se holbau la ea și flirtau, dar ceva din stilul lui Clemmons îi dădea mâncărimi. Ca să nu se mai gândească, și-a aranjat din nou căștile și a aprobat politicos din cap.

În ciuda orelor imposibile de difuzare ale emisiunii, de la 1 noaptea la 6 dimineața, Jillian și-a menținut speranța că cineva din audiența lui Clemmons ar putea-o ajuta. Această speranță a primit o lovitură directă când a ajuns cu mașina închiriată în parcarea murdară a stației radio, lângă un spațiu liber, plin de mizerie de pe autostrada 27 între Charlotte și Paw Creek. Producătorul nu i-a spus nimic care s-o pregătească pentru rulota dărăpănată din care emitea WMEW.

Când a bătut prima oară la ușa rulotei ruginite, aproape că s-a așteptat la un bătrân nebun, fără dinți, în salopetă fără cămașă să sară afară și să o

înșface. Știa că acel WMEW era un radio de mici dimensiuni, dar la naiba, ăsta era aproape microscopic. Se întreba cum s-ar potrivi un studiu fotografic al locului cu actualul său proiect despre drumurile Americii. Nu era surprinzător că trebuia ca Clemmons să recurgă la subiecte de tabloid pentru a se menține la ratinguri competitive, mai ales pentru a concura într-un astfel de interval de timp. Dar ea era frustrată până la disperare, așa că ori juca acest joc, ori nu juca deloc.

— Bine, Jillian, a spus Clemmons într-un microfon care funcționa. Acum, dacă am înțeles eu bine, unele din dovezile pe care le ai despre faptul că sora ta a fost ucisă sunt în jurnalul ei?

Jillian a făcut o pauză pentru a se liniști.

— Nu chiar. După ce poliția și-a terminat evaluarea, am venit în Charlotte să-i adun lucrurile.

— Ce lucruri? a întrebat Clemmons.

— Totul. Fotografii. Haine. Dosare. Calculatorul. Le-am pus pe toate în cutii și am angajat o firmă de mutări să ducă totul la mine. Am vrut să mă mai uit odată prin ele înainte… înainte de a începe să arunc lucruri. Poliția nu are nevoie de nimic. Potrivit lor, nu este nimic de investigat.

— Cu excepția unei posibile crime, s-a aruncat Clemmons.

— Am găsit un jurnal – mai mult niște însemnări zilnice, de fapt – dar nu erau prea multe acolo despre care să nu știu deja. După cum am spus, sora mea mai mică și cu mine eram foarte apropiate. Părinții… părinții noștri au murit într-un accident de mașină, cu doisprezece ani în urmă, când ea avea paisprezece ani și eu douăzeci și patru. Am stat împreună până când ea a început școala de asistente – aceeași școală pe care am făcut-o și eu în Washington. În timpul vacanțelor și a verii stătea cu mine în casa pe care am cumpărat-

o cu jumătatea mea din vânzarea casei părinților noștri.

— Ce ai găsit exact în acest jurnal care te-a făcut să crezi că biletul de rămas-bun lăsat de ea a fost cumva falsificat sau a fost forțată de altcineva să-l scrie?

— În primul rând, vreau să spun că sunt asistentă la psihiatrie în unul din cele mai bune departamente din D.C. Lucrez în această specializare de mult timp. Este treaba mea să știu când cineva are tendința de sinucidere și crede-mă Rick, Belle nu avea așa ceva. Câtuși de puțin!

— Jurnalul?

— Nu era ceva profund, nu era din inimă; mai mult ca niște însemnări ale evenimentelor din viața lui Belle. Nu era încuiat sau ascuns. L-am găsit pe noptieră în timp ce-i împachetam lucrurile.

— Așa că bănuiesc că jurnalul – scuze, însemnările – nu spune „Am de gând să mă omor”. Dacă ar fi așa, n-ai fi în această emisiune.

— Exact. Nu este nimic în niciuna din însemnările ei care să sugereze că este într-o stare fragilă. De fapt, plănuiam să merg la ea într-o săptămână. Tot ce a spus ultima dată… ultima dată când am vorbit cu ea a fost că abia așteptă să mă vadă.

— Dar a existat și acea rupere a logodnei după care ea a fost deprimată, nu? Logodnicul ei, Doctor Doug Dearing, un ortoped de la spitalul Carolina Bone and Joint, care se pare că a avut o aventură cu cea mai bună prietenă a ei.

Jillian se simțea puțin mai bine știind că Clemmons știa cel puțin superficial faptele. Putea să-i facă față avansurilor, dar numai dacă arăta față de Belle respectul pe care ea-l merita. A fost de asemenea minunat să audă numele lui Dearing și faptele lui difuzate la radio.

— Bineînțeles că era deprimată, a răspuns Jillian. Cine n-ar fi fost? A fost la un terapeut și i-a dat pastile de dormit pe care… pe care le-a luat.

Dar avea o atitudine rațională în legătură cu sfârșitul logodnei și era, de fapt, recunoscătoare că a aflat despre ce a fost, înainte ca…

Jillian a făcut o pauză ca să-și curețe gâtul.

— …să se mărite. În jurnalul ei erau pasaje unde Belle scria că se simte mai puternică și stăpână pe sine din nou. A menționat și excursia de scufundări la Cozumel cu prietenele ei, pe care o aștepta cu nerăbdare. Nu sunt însemnările cuiva care să-și ia viața.

Jillian citise jurnalul de mai multe ori. Le-a apropiat mai mult decât o făceau emailurile sau vorbitul la telefon. Dar era ca și cum trăia moartea lui Belle iar și iar – călătorind alături de ea prin ani de speranțe, bucurii și dezamăgiri, în timp ce știa că se va ajunge la un sfârșit tragic.

— Deci poliția l-a interogat vreodată pe tipul ăsta, Dearing? a întrebat Clemmons.

— Da, au făcut-o. Dar are un alibi. Era cu prietena lui și în afara statului în noaptea în care a murit Belle.

— Apoi mai este această chestie cu legătura psihică sălbatică. Despre ce e vorba?

— Prefer să evit implicațiile cuvântului „psihic” și să lăsăm doar „legătură”.

— Continuă.

— În timpul care ar putea fi momentul exact în care a murit Belle, cu certitudine în aceeași jumătate de oră, la 540 kilometri nord, mi s-a făcut atât de rău cum nu mi-a fost în toată viața mea. A ținut o vreme, eram din ce în ce mai bolnavă, pe podeaua din baie, ca și cum aș fi murit. Atacul oribil a ținut cam o jumătate de oră, după care a dispărut pur și simplu.

— Da, bine. Ei bine, ascultătorii bufnițe de noapte ai emisiunii lui Rick Clemmons ar putea crede în asemenea conexiuni psihice, dar suntem aici să alegem faptele, și doar faptele. Și în acest caz faptele, cel puțin așa cum le-ai prezentat tu până acum, nu sprijină afirmația ta că a fost forțată

să scrie scrisoarea de adio și apoi forțată să înghită o doză letală de pastile de dormit.

— Nu sunt de acord. De aceea sunt aici.

— Scuză-mă că-ți spun asta, Jillian, dar până acum nu m-ai convins. Spune-mi mai multe despre jurnal. Ce te-a făcut să crezi că Belle a fost ucisă?

— Nu a fost atât jurnalul cât scrisoarea de adio a lui Belle, a spus Jillian. Atât în scrisoare, unde-mi spune că îi pare rău pentru ceea ce trebuie să facă, cât și în tot cuprinsul jurnalului, Belle se referă la mine doar ca *J*.

— Și?

— În jurnal, pentru numele meu a folosit doar o abreviere. Niciodată nu s-ar fi referit la mine cu o inițială în ceva atât de emoționant ca acea scrisoare. Ar fi scris numele meu, sau cel puțin „Jill". Nu știu cum sau de ce, dar sunt sigură că a fost forțată să scrie scrisoarea și folosirea doar a literei *J* a fost felul ei să-mi spună asta.

— Cam subțire, Jillian, a spus Clemmons, uitându-se în jos la panoul de apeluri care era mort. Cred că poliția nu prea are ce să facă cu asta.

— De fapt, ei n-au făcut nimic în general.

— Ei bine, ai observat altceva ciudat la lucrurile pe care le-ai găsit în apartament? Orice?

Jillian a ezitat. Deja se simțea destul de prost prezentând conexiunea psihică și auzindu-l pe Clemmons vorbind despre cele mai multe observații ale ei despre jurnal ca fiind subțiri. Dar mai era ceva.

Nu am nimic de pierdut dacă menționez asta, s-a decis ea în final.

— Într-o cutie din spatele dulapului, Belle avea un teanc de cărți cu benzi desenate – aproape cincizeci de exemplare cam de același fel și ei nu au făcut nimic nici cu asta.

— Cărți cu benzi desenate?

— Simt că o cunosc – *o cunoșteam* – pe sora mea foarte bine. Nu am avut habar că ea este interesată de orice fel de benzi desenate și le-am

spus detectivilor cât de ciudat e asta, dar ei doar au ridicat din umeri. În cutie, chiar deasupra benzilor desenate, erau câteva pagini tipărite de pe internet. Belle făcuse cercetări. Nu am idee de ce și, așa cum am spus, poliției nu i-a păsat.

Clemmons s-a uitat încă o dată la panoul de apeluri gol.

— Ei bine? a întrebat el.

— Ei bine, ce?

— Despre ce erau benzile desenate?

— Oh, nu am auzit niciodată despre ele înainte, dar erau toate de la Marvel Comics, numite *Nick Fury, Agent of S.H.I.E.L.D.* Și pe coperta unora dintre ele a scris „Doctor" sau „Perioada D-R" chiar înainte de numele lui sau „Ph.D." chiar după numele lui. Poate asta înseamnă ceva pentru ascultătorii tăi.

— Bine, pentru mine nu înseamnă, decât că sora ta mai mică se poate să fi fost mai excentrică decât știai tu. Poate că avea o viață secretă. Ascultători, care-i opinia voastră?

Ca la o comandă, o lumină a apărut pe micul panou de apeluri din studio.

— Uite una, a spus Jillian, uitând pentru un moment că microfonul era deschis.

— Mulțumesc pentru ajutor, a spus Clemmons sardonic. Hei! Am luat un ascultător. Bună Troy din Weddington. Ești la emisiunea lui Rick Clemmons, ce-ai de spus?

— Da, aici e Troy, din Weddington, a spus ascultătorul într-un dialect dens, de la țară.

În interiorul ei, Jillian a gemut.

— Ce faci, Troy? Ești în direct cu Rock Clemmons. Te gândești la cazul Belle Coates?

— Nap, a spus ascultătorul. Conduc pe autostrada 74 spre vest. Mi s-a părut că invitata ta sună fierbinte. M-am gândit să sun.

Clemmons s-a uitat la Jillian ca și când ar fi evaluat-o, i-ar fi oferit scuze și ar fi emis un avertisment, toate în același timp.

— Hei, idiotule, a spus el, aici nu ne jucăm de-a întâlnirea. Aici facem o investigație reală. Și da, Troy din Weddington, pentru știința ta Jillian Coates e fierbinte – înaltă și subțire și absolut minunată. Dar nu este interesată de tine, Troy, și ghici ce, nici eu nu sunt.

Clemmons a întrerupt convorbirea cu efectul sonor al unei bombe explodate.

— Uite, prieteni, aveți opinii, împărtășiți-le. Aveți informații, în special despre un erou pe nume Nick Fury sau Dr. Nick Fury din benzile desenate Marvel Comic, spuneți-ni-le și nouă. Dacă aveți o ciocănitoare mare ca acel idiot care tocmai a sunat, ei bine, pentru asta-i dormitorul vostru.

Clemmons a râs.

Jillian era bucuroasă că nu avea o armă. Să fie de acord să apară la această emisiune fusese clar o greșeală. Ar fi folosit mai bine timpul să treacă iar prin lucrurile lui Belle, căutând orice fel de indiciu despre ce se întâmplase în acea noapte oribilă.

— Așa cum spuneam, a început ea, dacă ai fi cunoscut-o pe sora mea, ai fi știut că nu și-ar lua singură viața.

— Ai angajat un detectiv particular? Știi, cineva obișnuit cu dedesubturile muncii de poliție, care poate revizui dosarul cauzei cu ochi proaspeți.

— Sunt asistentă medicală. Detectivul pe care l-am sunat a vrut un onorariu care m-ar fi falimentat. În săptămânile de după moartea surorii mele mi-am luat concediu și am făcut din găsirea ucigașului surorii mele scopul vieții. Sper că cineva de undeva știe ceva și are curajul să iasă în față și să ajute.

Clemmons a răspuns la un al doilea apel.

— Spune, ești la emisiunea lui Rick Clemmons.

— Hei, doamnă, de ce nu vii în apartamentul meu și o să te ajut cu niște muncă reală de detectiv.

Clemmons a deconectat apelul și a făcut semn să intre reclamele.

— Îmi pare rău. Chiar dacă e adevărat, poate că nu era chiar necesară chestia cu înaltă și minunată. Ralph, a strigat el la producător, o prăjină cu capul cât un ou de struț, ce naiba de apeluri lași să intre?

— Nu prea aveam de unde alege, Rick, a răspuns omul din cabina mică de control. În plus, știi la fel de bine ca mine că genul ăsta de apeluri îi face pe oameni să continue să ne asculte. Ești în direct în trei, doi, unu… și… acum.

— Ce s-a întâmplat cu respectul, oameni buni?

Clemmons lătra la audiență.

— Era o vreme când cei care sunau aveau măcar puțină decență. Haideți, bufnițe. Cum ar fi niște gânduri despre jurnal și teoria lui Jillian? Știți subiectul de discuție din seara asta? Ce-ar fi niște comentarii despre asta? Ceva despre acele cărți de benzi desenate pe care le-a găsit? Nu pare ciudat ca Belle Coats să colecționeze benzi desenate cu Nick Fury?

Jillian s-a uitat din nou la pereții studioului, împodobiți cu fotografii ale lui Rick Clemmons, dând mâna mândru cu celebrități pe care ea le-a recunoscut. Poate că-l citise ea cu totul greșit. Asta nu era visul vieții lui. Menționase că a fost concediat de la o stație radio mai mare din Atlanta, dar nu a spus cu ce a greșit. Rulotă ruginită sau nu, începea să sune ca și cum preocuparea lui era autentică.

— Îmi pare rău că așa au fost cei care au sunat în seara asta, Jillian, a spus el în direct. Bine, oameni buni, adevărul e ceea ce contează cel mai mult la emisiunea lui Rick Clemmons, cu mine, Rick Clemmons, transmisă pe WMEW 82,5 FM, unde vremea este aceeași ca în urmă cu zece minute când v-am spus-o ultima dată, douăsprezece grade și întuneric afară.

Clemmons i-a făcut semn lui Jillian că este rândul ei să vorbească.

— Cred că oricine ar fi fost cel care a ucis-o pe Belle o cunoștea, a spus Jillian. Nu era nici un

semn de pătrundere forțată sau de luptă.

— O tânără asistentă medicală cu o obsesie pentru cărți de benzi desenate a murit în circumstanțe cel puțin suspecte. Apartamentul ei avea încuietori solide pe interior. Teorii, oameni buni, teorii.

O singură lumină de pe panoul telefoanelor a început să pâlpâie, împreună cu un mesaj de la Ralph care anunța numele apelantului.

— Bună, Joe din Monroe, a spus Clemmons, frumoasă rimă. Ești la emisiunea lui Rick Clemmons, ai ceva interesant pentru noi?

Apelantul a râs.

— Pentru această lovitură de maestru? Nu. Nimic. Ești idiot, Clemmons, să faci nebunia asta în direct.

— Joe, pregătește-te să sari în aer. E numele tău real?

— Numele meu e Ofițerul Nu Ai Nevoie De Numele Meu de la poliția din Charlotte. Și da, am informații. Am fost unul din cei care au investigat cazul. Și doar asta îți spun. Doamna asta-i departe de realitate. Ce încercați să spuneți? Că nu știm cum să ne facem treaba?

— Nu. Nu a spus deloc asta. Vreau doar ca cineva să asculte lucrurile pe care le prezint, a răspuns Jillian, vocea ei fiind din nou aspră din cauza frustrării. Sora mea niciodată n-ar fi…

— Lucrurile sunt că benzi desenate sau nu, sora ta s-a sinucis. Uite, avem destul de lucru aici cu droguri și crime și jafuri de mașini, fără să faci lucrurile mai rele punându-ne la îndoială competența. Am investigat moartea lui Belle Coate. Am investigat-o bine. Acele hârtii de pe internet și benzile desenate erau vechi de ani de zile. Ani. Ea a ales. Ea a luat pastilele. Ea a murit. Caz închis. Nu ne învinui pe noi, doamnă. Învinuiește-o pe ea.

— Eu… eu…

Apoi s-a auzit un clic și un ton de apel.

Capitolul 9

În timp ce ieșea din rulota slab luminată, soarele dimineții a luat-o pe Jillian prin surprindere. Concentrarea în timpul emisiunii fusese atât de puternică încât a pierdut complet noțiunea timpului. Oprindu-se în parcarea cu pietriș, a clipit până când privirea i s-a obișnuit cu strălucirea soarelui. Apoi și-a verificat din nou ceasul și a oftat.

Singurele patru ore pe care ți le puteam oferi la orice emisiune și te-am dezamăgit.

A încercat, cu puțin succes, să se convingă că Joe din Monroe nu era nimic mai mult decât un apelant care făcea farse. Polițai sau nu, totuși vorbele lui au fost tăioase și au durut-o adânc.

...Ea a ales. Ea a luat pastilele. Ea a murit. Caz închis. Nu ne învinui pe noi, doamnă. Învinuiește-o pe ea.

În studio, și-a suprimat nevoia să-i strige niște apelative care l-ar fi putut stingheri pe Howard Stern. Dar nu putea să riște să-l supere pe Clemmons și să-i dea posibilitatea să scurteze transmisiunea.

Când a ajuns echipa de dimineață, Jillian era într-o dispoziție sumbră, gândindu-se încă la experiența oribilă. În ciuda a ceea ce se petrecuse în rulotă, de la ochiul rătăcitor al lui Clemmons până la legiunea de telefoane stupide, tot a încercat să-l convingă pe producătorul emisiunii de dimineață, tocmai sosit, să-i mai dea timp de emisie. El a refuzat politicos.

Nici n-a apucat să ajungă la mașina închiriată și să o descuie, că a auzit pași în urma ei. Întorcându-se, l-a văzut pe Rick Clemmons, cu o pălărie de paie în mână, alergând după ea.

— Ai fost grozavă acolo, i-a spus el. M-am gândit că ne-am putea duce la Waffle Town să

luăm niște ouă și ceva. Să vorbim despre emisiune și despre altele.

Apoi i-a făcut cu ochiul, ca și cum ar fi avut nevoie să facă perfect clar subtextul propunerii lui.

Jillian a dat din cap dezgustată.

— Clemmons, chiar mă uimești. Știi asta? a răspuns ea. Vreau să spun, nu ai nicio simpatie pentru tot ce am pățit acolo? Și nu ai făcut nimic ca să-mi fie mai ușor, lovind în mine. Sora mea e moartă și tu erai cea mai bună speranță a mea pentru a-l prinde pe ucigaș.

— Emisiunea încă ar putea ajuta, a spus Clemmons, nepărând afectat niciun moment de cuvintele ei dure.

— Bine. Îmi pare rău că m-am răstit la tine. Emisiunea ta nu a fost exact ce am avut eu în minte când am scris și am cerut să intru în direct, dar cel puțin mi-ai dat o șansă. Îți sunt datoare pentru asta. Dar un *mulțumesc*, nimic mai mult.

Obrajii lui Clemmons s-au îmbujorat ușor și era gata să spună ceva, când ușa rulotei s-a deschis și a apărut fața palidă și ovală a producătorului.

— Avem un telefon pentru emisiune, Rick. Tipul zice că telefonul lui a rămas fără baterie înainte să poată intra în direct. Vrea să vorbească cu oaspetele nostru. Nu a vrut să-mi spună despre ce-i vorba.

Jillian a gemut. Știa că apelul ar putea fi mai degrabă crud sau abuziv, dar oricum s-a întors și a urcat scările rulotei. *Pentru Belle*.

— Alo? Sunt Jillian, a spus ea, respirând greu din cauza oboselii și a scurtei urcări.

— Bună, Jillian. Sunt Roach, Kyle Roach, din Oak-bridge.

— Da, Kyle. Ai vreo informație pentru mine?

Jillian se tensionă fiind sigură că va primi un răspuns crud.

— Duri apelanți în noaptea asta. Din speța cea mai de jos, dacă mă întrebi pe mine.

Părea că toți ceilalți și Jillian erau pe cale să-i mulțumească și să închidă telefonul când el a adăugat:

— Dar eu nu sunt unul dintre ei, te asigur. Am o nevastă și doi copii acasă. Îl ascult pe Rick Clemmons pentru că lucrez în schimbul de noapte la fabrica Daimler și acei idioți care sună mă fac să râd și mă țin treaz.

— Te ascult, a spus Jillian.

— Am vrut să sun în timpul emisiunii, dar mi-a murit telefonul.

— Da, da. Mi-a spus producătorul. Ce e?

— M-am gândit că am putea să ne întâlnim și să vorbim.

Jillian se săturase.

— La revedere, domnule Roach, a spus ea.

— Așteaptă. Am spus că sunt serios și așa e.

Jillian era tentată să-i închidă, dar ceva a făcut-o să se oprească.

— Dă-i drumul, a spus ea, dar un singur cuvânt crud și închid.

— Bine. Uite de ce ar trebui să ne întâlnim. Știu cine e Dr. Nick Fury.

— Ce?

— Am fost cu el în armată în Afganistan.

Capitolul 10

Când Jillian a ajuns la Calderwood Dinner, Kyle Roach era exact unde promisese că va fi. A observat-o în momentul în care a intrat în restaurantul popular de la marginea drumului și s-a ridicat din separeul său, cel mai îndepărtat de ușă. Avea o șapcă de baseball pe cap, zdrențuită pe margini și o salopetă verde, care nu-l ajuta prea mult să-și acopere circumferința uriașă. Nu semăna cu excentricii de la Clemmons Night Owl la care se așteptase și manierele și comportamentul lui au liniștit-o pe Jillian.

În ciuda oboselii, Jillian petrecuse o mare parte din ziua și seara de ieri trează în hotel, gândindu-se la legătura dintre Belle și Dr. Nick Fury.

În final, după ce a solicitat să fie trezită la cinci, a ațipit, gândindu-se iar și iar la cel fel de monstru i-ar putea face așa ceva unei femei atât de incredibile și cum au putut să o facă. După un duș scurt, s-a oprit la apartamentul lui Belle înainte să se îndrepte spre restaurant.

Roach a întins o mână către ea când s-a apropiat. Palma plină de bătături era a unui muncitor, ochii melancolici albaștri-verzui, ai unui soldat.

— Jillian Coates? a întrebat Kyle, vorbind tărăgănat.

— Eu sunt.

— Kyle Roach, mă bucur să te cunosc.

A ghidat-o înapoi către separeu și i-a făcut semn chelneriței să le aducă două cafele.

— În primul rând, lasă-mă să-ți spun cât de rău îmi pare de moartea surorii tale. Nu pot să-mi imaginez prin ce treci. Am pierdut câțiva camarazi în război, unul fiind un bun prieten, dar odată cu anii m-am mai liniștit. E cel mai bun lucru la care pot spera. La fel ca tine, presupun.

Jillian i-a mulțumit pentru înțelegere și în special pentru onestitate. După un șir reflexiv de *Știu prin ce treci*, de la prieteni și colegi de muncă, remarca lui era reconfortantă.

Privind în urmă, decizia să facă o ultimă vizită în apartamentul lui Belle nu fusese una bună. Vederea ferestrelor întunecate din stradă a fost destul de sfâșietoare. Ultima plimbare prin camerele goale, acum acoperite cu praf, s-a sfârșit cu ea plângând în hohote pe podeaua de lemn.

Încheierea la care sperase nu apăruse și s-a întors pe stradă, consumată de o foame insațiabilă pentru răspunsuri.

— Își mulțumesc că ți-ai făcut timp să te întâlnești cu mine, Kyle, a spus Jillian.

— La naiba, nu contează. Oricum vin aici aproape în fiecare dimineață, după ce ies de la fabrică. Nu m-am putut întâlni ieri cu tine pentru că am lucrat o tură dublă. Îmi pare rău că te-am făcut să stai încă o zi aici în Charlotte.

— Chiar nu-i nicio problemă. După cum ți-ai dat seama din emisiune, sunt disperată după informații. Aș putea să-ți iau micul dejun?

— E foarte drăguț din partea ta.

— Orice vrei.

— Ar fi trebuit să mă vezi mâncând înainte de a spune una ca asta.

Roach a comandat trei ouă prăjite, cârnați, șuncă, două chifle, sos și porumb; Jillian, fructe proaspete și iaurt. Se simțea agitată la gândul că ar putea fi aproape de a afla ceva, orice, care avea legătură cu Belle, chiar dacă legătura era una fragilă. Patruzeci și șapte de exemplare diferite din aceeași carte cu benzi desenate, în dulapul lui Belle. Nici măcar un alt titlu. „Doctor” scris în mai multe feluri pe mai multe coperte. În mod clar Belle nu era implicată în asta ca și colecționar. Magazinul cu benzi desenate de la colțul străzii lui Jillian din D.C. evaluase toate exemplarele la puțin peste o sută de dolari.

— Poate că ar trebui să vorbim înainte să sosească micul dejun, a spus Jillian, dacă nu îmi poți garanta că vei rămâne treaz după ce mănânci.

— La naiba, mă gândeam să mai comand o porție de porumb.

— Kyle, știi de ce sunt aici. Sunt aici pentru că sunt foarte interesată să aflu mau multe despre acest Dr. Nick Fury.

— Bine, ce știi până acum? a întrebat Roach.

— Nimic cu adevărat, a mărturisit Jillian. Am petrecut câteva ore la centrul de afaceri al hotelului, căutând pe Google toate combinațiile „Nick Fury", „Dr. Nick Fury", „N. Fury" pe care mi le-am putut imagina. Tot ce am găsit au fost referințe la personajul din benzile desenate.

— Ei bine, era de așteptat. Cum am spus, cunosc doar un Dr. Nick Fury și mă îndoiesc că va apărea în vreo căutare pe internet, a explicat Roach. Vezi Nick Fury, este un personaj de benzi desenate, bine. Dar *Dr. Nick Fury*, la naiba, băiatul e la fel de real ca meniurile de aici.

— M-ai convins că e important să ne întâlnim personal ca să-mi spui ce știi. De ce? E vreun fel de criminal sau ceva asemănător? Crezi că el mi-a omorât sora?

Roach a râs într-un mod profund și captivant.

— Domniță, Dr. Nick Fury e un sfânt, nu un criminal. În același timp, este unul din cei mai grijulii doctori și cei mai duri soldați pe care i-am văzut.

Chelnerița le-a adus mâncarea.

Jillian l-a studiat pe Roach în timp ce acesta a luat o gură din cafeaua neagră și o înghițitură mare de apă înainte să înceapă să mănânce. Pentru un om al războiului, părea foarte pașnic – cu excepția ochilor. Și-a amintit de liniștea din viața ei înainte de moartea lui Belle. Să treacă peste moartea părinților lor, fusese o cățărare lungă pentru ambele surori. Belle a fost o sursă constantă de

putere în toată încercarea și împreună s-au susținut una pe cealaltă.

— Vreau să știu tot ce pot despre el, a spus Jillian.

Roach a făcut o pauză și a privit dincolo de ea. Ea vedea cum anii din Afganistan au trecut peste fața lui ca un nor.

— Nu m-am înrolat până la douăzeci și opt de ani, a început el. Nu eram așa de îndemânatic cu armele cum eram cu o cheie. Dar am fost trimis în patrulare de mai multe ori. Am mai reparat câte ceva, așa că, în mod natural, am devenit mecanic în armată. M-au trimis în toată lumea să repar lucruri.

— Ți-a plăcut?

— Da. Muncă plăcută. Salariu stabil. Am văzut lumea. Aveam cam treizeci și cinci de ani când am primit un telefon să merg în Afganistan – știi, chiar după 11 septembrie, când ne-am țintit focurile pe acea țară. Nu că avea cu adevărat nevoie de mai multă căldură.

A încercat să râdă, dar de data asta a renunțat repede. Nu conta de ce, nu era pur și simplu nimic amuzant în acest loc.

— Acolo l-ai întâlnit pe Dr. Nick Fury? În Afganistan?

— Da, a spus Roach. Doar că numele lui nu era Dr. Nick Fury. Era Dr. Nick Garrity. „Fury” era doar o poreclă pe care i-o dăduse unul din soldați din cauza numelui său și așa i-a rămas. Era ca un gândac de apă acolo – peste tot, învățându-i pe soldații de la Marină câteva tehnici medicale de bază care le-au salvat viața pe câmpul de luptă, lucrând voluntar la clinica locală, făcând mai multe schimburi la spital decât cele pentru care era plătit. Iepurașul Duracell. Nu avea o legătură pe ochi, ca personajul din benzile desenate, dar omul sigur era la fel de puternic. Poți să-mi dai, te rog, ketchupul?

Jillian a împins sticla. Roach s-a întins după ea cu mâna stângă. Atunci a observat Jillian o cicatrice lungă, în zig-zag, care cobora de la vârful degetului arătător până la baza degetului mare și dispărea sub mânecă.

— Ce-ai pățit? a întrebat Jillian.

— Ei bine, asta e amintirea mea permanentă de la Dr. Nick Fury, a spus el, vorbind între îmbucături. Mi-am prin mâna într-o presă. Fury era de serviciu. A petrecut ore întregi reparând. *Multe* ore. Oamenii au spus că mi-a salvat mâna. Am fost trimis la spitalul Landstuhl din Germania pentru o verificare a muncii lui. Mi-au spus că nu e nevoie să facă nimic și m-au trimis înapoi. Nu au schimbat nici măcar antibioticele pe care mi le-a dat. Acum mă mai doare puțin doar când lucrez două schimburi sau când vine furtuna, dar e bine-venită readucerea aminte a cât de norocos am fost să fie acest bărbat de serviciu când am fost rănit. Acum înțelegi de ce am vrut să ne întâlnim față în față.

— Da. Deci unde e? Și de ce crezi că sora mea ar fi fost interesată de el?

Roach a dat din cap.

— N-am idee. Nu prea am ținut legătura cu vechea echipă. Vezi tu, ceva rău, foarte rău, s-a întâmplat când am fost încartiruiți la baza de operațiuni Savannah.

Jillian a văzut durerea din ochii lui Roach intensificându-se. El și-a lăsat furculița jos. Instinctiv s-a întins și și-a pus mâna peste a lui.

— Poți vorbi despre asta?

— Unul dintre localnici s-a dovedit a fi un terorist – un sinucigaș cu bombă. Acoperirea lui era conducerea unei clinici pentru oamenii aflați chiar lângă bază. Fury l-a ajutat întotdeauna cu provizii, a lucrat voluntar ca să trateze pacienții afgani și alți pacienți. Așa mulțumire a primit.

— Ce s-a întâmplat? Teroristul l-a ucis pe Fury?

— Într-un fel, poate.

— Îmi pare rău, nu înțeleg.

— Nenorocitul ăsta a intrat cu camionul în bază. La punctul de verificare nu a fost problemă să-l lase înăuntru. Era un obișnuit pe acolo. Dar odată intrat, a intrat cu mașina exact prin ușile din față ale spitalului. S-a aruncat el și camionul în Împărăția Cerurilor. Din câte am auzit, Garrity era acolo, pe capota camionului, încercând să spargă geamul și să ajungă la tip. Printr-un miracol, a supraviețuit. Am auzit că unul din tipii cu care lucra l-a salvat cumva. Spitalul a fost pus la pământ. Mulți dintre ceilalți nu au supraviețuit, inclusiv logodnica lui.

— Oh, Doamne.

Jillian nu era sigură că putea continua conversația. A sorbit niște apă și s-a holbat la peretele din spatele lui Roach, dintr-odată extenuată. Clipe cu Belle în cele mai înfloritoare momente ale ei i-au fulgerat prin minte. Se întreba cum arăta logodnica lui Nick Garrity.

— Ești bine? a întrebat Roach.

— Nu.

— Oh, înțeleg.

— Cred că da. Ai vreo idee unde e Garrity acum?

— Așa cum am spus, nu am ținut legătura cu vechea echipă. Dar vreau să-ți dau asta. Poate te va ajuta să-i dai de urmă. A stat în sertarul de la biroul meu de când mi l-a trimis.

Roach a băgat mâna în buzunar, a scos o bucată îndoită de ziar și i-a dat-o. Era un articol din *The Washington Post* despre Unitatea Medicală Mobilă Helping Hands și directorul ei, Dr. Nick Garrity.

— Nick mi-a trimis articolul ăsta prin mail cu câțiva ani în urmă, a spus Roach. Încerca să adune bani pentru a ține această unitate mobilă pe străzi. E ca o clinică hoinară, ajutând oamenii străzii să beneficieze îngrijiri medicale decente. Ăsta-i Nick.

— Am auzit de programul ăsta – chiar m-am gândit să mă înscriu voluntar la un moment dat.

— I-am trimis cât am putut. O sută, dacă-mi amintesc bine. I-aș fi trimis mai mult dacă vremurile n-ar fi fost atât de grele.

— Sunt sigură că a apreciat orice sumă ai putut să-i trimiți. Unitatea asta mobilă funcționează încă? Crezi că Garrity e încă în Washington?

— E posibil. Cum am spus, n-am mai luat legătura cu el de atunci.

— Mă întreb ce legătură ar putea fi între Garrity și Belle. A părăsit D.C. imediat după absolvire. A făcut voluntariat la ceva de genul Helping Hands, dar încă nu avea diplomă când a plecat pentru…

Jillian s-a oprit la mijlocul propoziției când telefonul a început să-i sune.

— Scuză-mă, a spus ea, scoțând telefonul din geantă.

Sprâncenele ei s-au ridicat întrebător când n-a recunoscut numărul.

— Da?

Recepția era slabă și între conexiunea proastă și gălăgia din restaurant era greu să audă.

— Sunt Scott Emberg.

— Cine?

— Emberg. Scott Emberg, a spus el mai tare. Sunt președintele asociației noastre de proprietari Oak Grove.

— Oh, da. Scott, da. E totul în regulă?

— Nu prea. Aici… oh… a fost un incendiu azi noapte. Un foc mare.

— Oh, Doamne! a exclamat ea. E toată lumea în regulă? E cineva rănit?

— Toată lumea e bine, slavă Domnului. Două apartamente au suferit stricăciuni minore, dar mi-e teamă că al tău e cel de unde a pornit focul. Cea mai mare parte e distrusă.

— Distrusă?

— Da, în special parterul. Pompierii îl verifică chiar acum. Chiar îmi pare rău, Jillian. Te-aș fi sunat mai devreme, dar numărul pe care-l aveam nu era bun. A trebuit să aștept până am făcut rost

de el de la companie. N-am văzut etajul, dar la parter nu a mai rămas nimic. Absolut nimic.

Capitolul 11

Inima lui Jillian era distrusă în timp ce privea neîncrezătoare la locuința devastată care de șase ani era a ei – primul loc, altul decât al părinților, pe care îl deținuse vreodată. Ușa din față era spartă și intrarea era marcată cu bandă din plastic galben.

S-a sprijinit de cărămizile arse ca să nu cadă. Dacă n-ar fi fost atât de tragic, descrierea pagubelor făcută de președintele asociației, Scott Emberg, ar fi fost comică.

Pereții nu erau înnegriți, așa cum îi descrisese el. Cei mai mulți, de la parter cel puțin, dispăruseră pur și simplu. Au rămas numai stâlpii de sprijin, dar și aceștia erau transformați în ceva care semăna cu bușteniii arși aproape până la cărbune și cenușă într-un șemineu.

Munți de funingine întunecată, acoperind forme de nerecunoscut, creau un peisaj extraterestru în sufragerie. Gâtul lui Jillian s-a strânse în timp ce se uita la mormanul mare de resturi din centru – lucrurile lui Belle, ambalate cu grijă în cutii de carton bine etichetate, și acum doar atât de multă funingine.

— Îmi pare rău, iubito. Cuvintele ei erau un scâncet printre dinți. Îmi pare atât de rău.

Nările lui Jillian s-au umplut cu putoarea usturătoare a plasticului și vinilului ars. Își simțea plămânii zgâriați. Bila i-a venit în gât. Timp de cinci minute a stat în genunchi în cenușă și a plâns. În final s-a ridicat și a făcut câțiva pași prudenți înăuntru.

Teancul de cărți cu benzi desenate cu Nick Fury era ars. A fost o prostie să nu le lase într-un loc mai sigur. Jillian a aruncat o privire și a râs zgomotos la ironia acelui gând. Nu era niciun loc mai sigur – cel puțin nu în lumea ei. Benzile desenate păreau ceva neobișnuit pe care să-l aibă Belle, dar nu atât de semnificativ. Ce altceva s-a

pierdut, care ar fi putut arunca o lumină asupra ucigașului lui Belle, se întreba ea. Nu simțea dorința să treacă prin resturile carbonizate pentru a dovedi ceea ce știa în inima ei – nu mai rămăsese nimic.

La intrarea încăperii care era o combinație între dormitor și studio – singura adăugare semnificativă pe care o făcuse locului – Jillian a observat modelul de arsură în formă de V, chiar deasupra radiatorului de metal. Potrivit lui Emberg, inspectorul de incendii a identificat locul ca sursă a incendiului. Un telefon ulterior pe care l-a dat la departamentul de pompieri din Arlington a susținut această concluzie. Potrivit șefului, anchetatorii au avut nevoie doar de câteva ore pentru a stabili că incendiul s-a produs accidental. Hainele din interiorul unei pungi de plastic lăsate în contact cu încălzitorul electric de pe podea s-au aprins, făcând să ardă și o stivă apropiată de pungi similare, precum și un coș de gunoi și conținutul lui. Semnele care spun asta, a explicat șeful, erau modelul de arsură uniform în formă de V și lipsa oricăror urme ale faptului că s-a folosit vreo substanță care să provoace incendiul.

În ciuda faptului că erau o mulțime de pungi verzi de plastic în jur de la mutare, Jillian era aproape sigură că nu lăsase niciuna pe podea și că oprise încălzirea înainte să plece la aeroport. *Sau nu?* Nu mai gândea clar de la moartea lui Belle și în graba să prindă zborul spre Charlotte, cine știe ce detalii a mai scăpat din vedere?

Vremea a fost neobișnuit de rece în ultimul timp, iar studioul, așa frumos cum era, părea să accentueze temperaturile extreme. Dacă ar fi fost mai cald, poate că nu s-ar fi întâmplat asta.

Întrebându-se dacă distrugerile erau și la etaj la fel de totale cum erau în jurul ei, Jillian a verificat tavanul. Panourile se topiseră, lăsând expuse fire înnegrite și stâlpii de susținere.

Miraculos, totuși, plăcile de podea expuse, deși arse și înnegrite de funingine, păreau intacte în majoritatea locurilor. Poate că etajul nu era distrus atât de tare precum indicase Emberg.

Jillian se gândea la siguranța a ceea ce rămăsese din scări când a auzit pași coborând de la etaj.

— Hei? a strigat ea.

— Bună, a răspuns de sus vocea veselă a unui bărbat. Mi s-a părut că aud pe cineva intrând.

Scările care duceau la ultimul nivel se întorceau spre dreapta, făcându-i imposibil lui Jillian să-l vadă clar pe bărbat până când acesta s-a aflat aproape pe ultima treaptă.

Purta o salopetă plină de funingine, cu bandă reflectorizantă galbenă și argintie înfășurată în jurul brațelor și gleznelor, o cască de protecție de culoare galben strălucitor și cizme de construcții grele și uzate. Și-a scos casca în timp ce se apropia, dezvăluind o coamă de păr bogat argintiu.

— Nu mi-am dat seama că va fi cineva aici, a spus ea.

— Nici eu, a răspuns bărbatul.

— Îmi cer scuze. Sper că nu te-am speriat prea tare.

A mers peste o grămadă de resturi și și-a scos mănușile de lucru ca să-i poată întinde mâna.

— Numele meu e Regis, Paul Regis. Sunt inspector de incendii la Asigurările Atrium.

I-a luat mâna care se simțea netedă și îngrijită. Strângerea a fost fermă.

— Jillian Coats, a spus ea. Locuiesc… *am locuit* aici.

Regis i-a aruncat o privire rapidă.

— Îmi pare rău, domnișoară Coates. Chiar îmi pare. S-a întâmplat un lucru groaznic.

Lui Jillian i-a plăcut de Regis pentru că a spus asta.

— Mai rău decât îți poți imagina, a răspuns ea. Dar Scott Emberg, președintele asociației, mi-a dat de înțeles că daunele au fost deja inspectate.

— Oh, Doamne, îmi cer scuze, a spus Regis cu ochii săi căprui serioși. Sunt o persoană foarte încrezătoare, acesta e probabil motivul pentru care întotdeauna uit să arăt asta. Ar fi trebuit să-l port la vedere, dar nu mi-au plăcut niciodată lucrurile în jurul gâtului.

A băgat mâna în buzunarul de la piept al salopetei, de unde a scos un ecuson agățat de un șnur de metal cu mărgele pe care i l-a arătat lui Jillian, care se uita la el.

În fotografie Paul Regis nu arăta nici pe aproape atât de bine ca în realitate.

— Atrium nu e compania mea de asigurări, a spus ea.

— Am fost angajat să fac o investigație independentă asupra clădirii, a explicat Regis. Poți să nu fi client Atrium, dar asociația ta de proprietari este.

— De ce te-a angajat asociația ca să investigați? Mi s-a spus că a fost deja stabilită cauza.

— Oh, da, modelul de arsură de deasupra radiatorului din biroul dumneavoastră. Se pare că au dreptate în privința banilor. Inspectorii de incendii în general au dreptate. Suntem rapizi, dar precauți. Atrium are câțiva inspectori experimentați pe statul de plată, lucrând în cea mai mare parte împotriva proprietarilor de case sau de afaceri care angajează un profesionist ca să fraudeze companiile de asigurare ale prietenilor din vecinătate. Din când în când găsim ceva ce inspectorii departamentelor locale au trecut cu vederea la locul incendiului. În acest caz, chiar dacă e un loc modest – fără supărare – ne meritățm pâinea.

— Înțeleg, a spus Jillian, simțind un mare gol și dintr-odată nemaidorind ca Paul Regis să plece. Nu mi-am dat seama că societățile de asigurări au proprii investigatori ai incendiilor.

— Toate au. Verifică de două ori tot ce amenință să-i coste bani. De aceea atât de multe din cele mai

mari clădiri din atât de multe orașe au nume de companii de asigurări pe ele.

Regis a zâmbit, dar Jillian a abandonat scurta încercare de a fi amabilă. Nu avea rude în oraș, dar avea vreo șase prieteni care ar fi fost bucuroși să stea la ei. Probabil mai mulți. Cei mai mulți dintre ei și-au arătat deja bunătatea planificând înmormântarea, aducând mâncare și stând lângă ea. Era tristă că trebuie să le impună din nou prezența ei.

Era greu de crezut că înainte de telefonul oribil de la poliția din Charlotte era fericită și mulțumită aproape în fiecare minut al fiecărei zi.

Regis părea să aibă maturitate și un aer autentic de compasiune. Poate că ar putea să bea o cafea împreună înainte să se hotărască pe cine să sune.

— Ești cam palidă, a spus el. Vrei să te așezi?

— Nu, sunt bine. De fapt, e o bancă pe terenul din față. Dacă ai timp, poate că putem sta acolo puțin.

Regis a luat-o de cot și a condus-o afară prin ceea ce fusese cândva intrarea casei ei. Amurgul adusese o noapte răcoroasă, liniștită.

Jillian s-a hotărât să găsească un hotel și să discute cu altcineva dimineață.

— Îmi pare rău de casa ta, a spus Regis din nou.

— Mulțumesc. Sunt doar niște lucruri, știu, dar erau lucrurile mele – ale mele și ale surorii mele.

— Nu mi s-a spus că mai locuiește cineva aici.

— Sunt singură. Sora mea a murit acum trei săptămâni.

— Oh, e groaznic.

— A locuit în Carolina de Nord. Am depozitat toate lucrurile ei înainte să mă hotărăsc ce să fac cu ele. Acum au dispărut.

— În serviciul meu, a spus Regis, prima lecție pe care o înveți din asta, și o înveți repede, e că lucrurile se pot înlocui, dar oamenii nu.

— Sunt recunoscătoare că nu a fost nimeni rănit, sau mai rău. Doar că… ochii lui Jillian s-au

umezit.

I-a luat un minut să-și revină.

— Aceste lucruri erau tot ce aveam ca să-mi amintească de ea. Părinții noștri au murit acum câțiva ani într-un accident de mașină.

— E o coincidență stranie, a spus Regis, dar și eu mi-am pierdut sora.

— Îmi pare așa de rău, Paul.

— Nu-ți spun asta ca să te fac să-ți pară rău pentru mine, a continuat Regis. Am vrut doar să știi că înțeleg cât de greu trebuie să fie pentru tine. Moartea surorii mele m-a bântuit toată viața. De fapt, ea este motivul pentru care am devenit investigator de incendii.

— A fost omorâtă într-un incendiu?

— Exact, a spus Regis, uitându-se la casele de peste drum. Eram la colegiu când s-a întâmplat. Avea doar șaisprezece ani, locuia acasă. A fost un incendiu. Un prieten gelos a aruncat o bombă de benzină pe geamul de la dormitorul ei în timp ce dormea. N-a avut nicio șansă. De atunci am luptat cu focurile sau le-am investigat – mai întâi pentru diferite departamente ale pompierilor și de zece ani ca antreprenor independent.

— E o poveste oribilă. Pur și simplu oribilă.

— Cel puțin pot spune că Susannah n-a murit degeaba. Am ajutat poliția să prindă o grămadă de incendiatori. Sunt foarte bun în ceea ce fac. De multe ori găsesc dovezi ale incendiului pe care polițiștii și investigatorii statului le-au ratat.

Jillian vedea cum ochii bărbatului începeau să se umezească.

— Bravo ție, Paul. Și sunt sigură că ceea ce faci, face fiecare zi să treacă mai ușor.

— Așa e.

— Cineva a omorât-o și pe sora mea. A forțat-o să scrie un bilet și apoi i-a dat o supradoză de pilule de dormit. Și nu am de gând să mă opresc până nu-l prind pe cel care a făcut-o. Vreau ca nici moartea lui Belle să nu fie în zadar.

— Mă voi ruga să reușești.

— Mulțumesc.

Impulsiv, Jillian s-a întors și l-a îmbrățișat recunoscătoare pe
Regis. El i-a întors îmbrățișarea, dar s-a retras atunci când ea s-a retras.

Umerii lui erau fermi și puternici și, în ciuda celor prin care trecea, sau posibil din cauza lor, Jillian a simțit o mică scânteie.

— Bine, a spus el, de fapt, mi-am terminat treaba.

În voce se simțea că mai vrea să spună ceva.

Jillian nu dorea ca el să plece și s-a abținut cu greu să nu o spună.

— Apreciez că ți-ai făcut timp să-mi explici totul, a spus ea în loc.

— Să știi că mă bucur cu adevărat că am fost aici când ai venit.

Privirile li s-au întâlnit și pentru câteva momente, Jillian s-a uitat fix în ochii lui.

— Mulțumesc, a spus ea. M-ai făcut să mă simt mai bine.

— Uite, se întunecă. N-aș mai sta mult pe aici dacă aș fi în locul tău.

— Bine. O să mă întorc mâine să verific etajul.

— Doar să fii atentă. Scările par în regulă, dar pot fi locuri slăbite. Te-aș ajuta, dar trebuie să ajung în Philadelphia pentru o inspecție.

— Eu… sunt foarte mulțumită că te-am întâlnit, a spus Jillian. Ești foarte înțelegător.

— Nu am la mine o carte de vizită, Jillian, dar aș fi fericit să-ți dau numărul de telefon dacă vrei.

Ochii lui chiar sunt remarcabili.

— Mi-ar plăcea, a spus ea, scriindu-i numărul de telefon mobil pe partea de jos a blocului de notițe pe care i-l înmânase și dându-i-l înapoi. Așteaptă-te să auzi de mine.

I-a trecut prin cap să-l sărute atunci și acolo, dar, în cele din urmă, a reușit să-și smulgă privirea.

— Mulțumesc, Paul. Mulțumesc pentru tot.

— N-ai pentru ce, a spus el cu un zâmbet înțelegător.

La zece străzi distanță, după ce a parcat camioneta închiriată nemarcată lângă bordură, bărbatul care-și spunea Paul Regis a băgat mâna în buzunarul jachetei pentru a simți oțelul neted al celor două canistre mici pe gaz pe care le extrăsese din ascunzătoarea lor din dulapul dormitorului de la etaj al lui Jillian Coates. Lângă ele în buzunar se aflau și camerele performante de supraveghere și microfoanele pe care le sustrăsese din casă.

Jericho, numele de cod pe care-l folosea organizația care l-a angajat, au încălcat principiul de bază al acordului lor: nicio intervenție.

Ce lucru prostesc din partea lor.

Regula numărul unu – singura regulă: Franz Koller lucrează singur.

Bine că etajul nu se prăbușise peste parter. Canistrele și aparatura de supraveghere ar fi fost într-o pungă cu dovezi și cineva ar fi făcut legătura cu surorile Coates. Bine că fusese profesionist în camuflarea canistrelor, a camerelor de supraveghere și a microfoanelor.

Koller și-a dat jos masca de Hollywood – peruca de calitate și lentilele de contact.

— Prieten gelos, a spus el, râzând de unul singur.

Canistrele cu gazul paralizant și echipamentul de supraveghere se aflaseră într-un loc sigur deasupra ramei ușii dulapului și în perdele. Ar fi fost un ghinion aproape de neconceput ca Jillian Coates sau oricine altcineva să le descopere înainte ca el să aibă șansa de a se întoarce și a le înlătura de acolo. Atunci oricine lua decizii pentru Jericho ar fi trebuit să meargă și să ardă tot locul. Ar fi plătit al naibii pentru că au făcut un lucru atât de stupid. Totul ar fi putut fi ruinat. Dacă nu ar fi fost atât de ocupat și ar fi avut și cea mai mică bănuială că Jericho ar putea intra în panică și ar încălca

acordul, ar fi mers în apartamentul lui Jillian Coates chiar după moartea Bellei pentru a îndepărta lucrurile pe care le plasase acolo.

Bine că Paul Regis, anchetatorul societății de asigurări se mobilizase și acționa rapid. Acum, era timpul să se ocupe de idioții care aproape că dăduseră totul peste cap. De la început Koller suspectase că Jericho are niște legături cu CIA, dar adevărul era că, atâta timp cât banii intrau în cont, nu-i păsa. Acum, îi păsa. Și Jericho, indiferent că era Agenția sau altcineva, va plăti.

Koller a dat la melodia „Sympathy for the Devil" de pe CD-ul cu Stones pe care îl ascultase și s-a mai bucurat câteva minute de succesul său. Cine știe, poate că în viitor se va tăvăli în fân cu Jillian Coates. Cu siguranță, arăta destul de bine – mai mult decât destul de bine. Bineînțeles, datorită greșelilor de judecată făcute de Jericho, dacă va continua să creadă că sora ei a fost ucisă, s-ar putea să beneficieze și ea de o ucidere cândva.

Involuntar, a atins din nou canistra.

— Bună treabă, a spus.

Capitolul 12

— Înțeleg că ai căzut.

Doctorița de la Urgențe cu ochii de gheață, pe care Nick o bănuia că nu terminase facultatea de prea mulți ani, s-a uitat la tăietura de pe bărbie prin lupa groasă. După ce a studiat rana din toate unghiurile imaginabile, tot nu părea pregătită să coase o copcă. Era ca și cum carnea lui ar fi fost un bloc de marmură netăiată și o lovitură greșită ar fi făcut-o pietricele.

— Dă-i drumul și coase, doctor Baker, a spus Nick în cele din urmă. Nu ai de ce să-ți faci griji. În plus, asta va lăsa o cicatrice care nu va face decât să-mi sporească reputația de om misterios.

Femeia a râs inconfortabil.

— Oricine a pus acele benzi a făcut o treabă minunată, a spus ea.

— A fost asistenta noastră. Ea este foarte bună la orice, în orice condiții.

— M-am gândit să le las pur și simplu puse.

— Știu, dar ea a insistat și este foarte bună și la asta.

Femeia părea nedumerită.

— Având în vedere că suntem colegi doctori, a spus ea, poți să-mi spui Amanda. Și îmi cer scuze că par un pic nervoasă. Sunt în rotație la Urgențe în drum spre rezidențiatul de anul viitor în psihiatrie. Nu înțeleg de ce insistă să facem un stagiu de medicină primară, decât pentru a putea acoperi gărzile și pentru a taxa pentru ceea ce facem noi. Să suturez rana unui chirurg traumatolog nu a fost niciodată o ambiție a carierei mele. Mă simt ca și cum aș face o plăcintă pentru Martha Stewart.

— Scuză-mă că-ți spun asta, dr. Amanda, dar nu ești tocmai plină de încredere. De cât timp lucrezi la Urgențe?

— De două săptămâni.

— Atunci ești gata, doctore. Gândește-te la mine ca la o pernă și coase.

Tachinare… umor ușor…

Cine este acest om și ce ai făcut cu Nick Garrity?

Nick știa răspunsul. După patru ani, apăruse o fisură în zidul de frustrare și incertitudine din jurul dispariției lui Umberto. Un soldat cu o poveste asemănătoare cu cea a lui Umberto dispăruse și reapăruse ulterior. Nu avea aproape nimic ca indiciu cu privire la locul unde caporalul de marină Manny Ferris ar putea fi, dar, cu orice preț, dacă bărbatul era în viață, îl va găsi.

Am fost rechemat de pușcașii marini pentru o misiune de acoperire ultrasecretă.

Afirmația a răsunat în mintea lui, în timp ce Amanda Baker amorțea fără durere bărbia lui Nick. Patru ani. Patru ani fără un cuvânt. Acum, dintr-o dată, exista speranță.

Până la a doua cusătură, viitorul psihiatru era complet concentrat asupra muncii și fredona încet. Mâinile ei, care tremurau ușor în timp ce aplica anestezia locală, erau acum solide ca piatra de temelie. Inocența tinerească și nesiguranța pe care le observase mai devreme la ea dispăruseră și ele. Nick simțea că avea să fie o doctoriță capabilă, indiferent de specialitatea pe care o va alege. În timpul propriului său rezidențiat, se îndoia adesea de cantitatea absurdă de responsabilitate impusă noilor stagiari. Acum, acel gând se îndrepta spre imagini ale soldaților cu care servise la baza de operațiuni din Savannah, mulți dintre ei doar puțin mai tineri decât Amanda. Gândul i-a stricat dispoziția.

— Gata, a ciripit Baker. Cincisprezece copci, șapte-zero de nailon, cu trei de șase-zero de nailon doar pentru a asigura linia de sutură. Arată destul de bine, dacă pot să spun așa. Acum niște benzi pentru a menține tensiunea, iar adevăratul mister despre tine va fi dacă te-ai tăiat sau nu.

— Ți-am spus să nu-ți faci griji.

— Cinci zile. Suturile se scot în cinci zile.

— Cinci zile să fie, a spus Nick, incapabil să-și scoată complet Savannah din gânduri.

— Ascultă, Dr. Amanda, unul dintre pacienții noștri din duba medicală, Michael Campbell, a fost adus la Urgențe cu câteva ore în urmă. Am auzit că a fost transferat la etajul cinci al clădirii Grossbaum, dar nu știu în ce cameră.

— Bineînțeles, a spus ea.

Nick a urmat-o pe Amanda până la biroul ei, unde a format numărul de telefon al etajului.

— Sunt Dr. Amanda Baker de la Urgențe. Aveți un pacient pe nume Michael Campbell. Puteți să-mi spuneți numărul camerei lui?… Cinci-zero-doi? Mulțumesc.

— Întreabă dacă a fost vreun polițist să îl vadă, a șoptit Nick.

— Pardon?

Amanda i-a aruncat o privire nedumerită.

— Te rog, întreabă.

— A venit poliția să îl vadă?… Nu? Bine. A acoperit receptorul și i-a șoptit lui Nick: Se pare că un polițist se află acum la etaj.

— Mulțumesc, a răspuns Nick. Trebuie să plec.

S-a îndreptat spre ieșirea de la Urgențe, apoi a strigat înapoi peste umăr:

— Ai făcut o treabă grozavă, doctore.

Nick a urmat semnele care îl îndrumau spre clădirea Grossbaum. Etajul al cincilea era o unitate de staționare a pacienților de la terapie intensivă care erau transferați la etajele medicale sau chirurgicale, sau care ar fi fost internați în secția de terapie intensivă dacă era loc. Camera lui Campbell era ultima pe dreapta. Nu era niciun polițist pe hol, ceea ce sugera că polițistul se afla deja în camera sa. Nick a bătut încet la ușă și a intrat.

Campbell, aflat pe spate, era legat de pat de toate cele patru membre. O polițistă în uniformă

stătea în dreapta lui. Nick s-a bucurat să vadă că dependentul nu avusese nevoie de intubație endotraheală, dar avea o mască laringiană de respirație care ajuta la asigurarea unui anumit suport mecanic pentru respirație. Chirurgii de la City Hospital făcuseră o tomografie computerizată și se părea că au decis că rana de cuțit nu provocase leziuni interne care să necesite o operație exploratorie.

Ochii lui Campbell erau deschiși, dar sticloși. Expresia lui era un amestec intens de teamă și confuzie.

— Cine sunteți? a întrebat femeia, o brunetă corpolentă.

Pe ecusonul ei de alamă scria SAMPSON, iar expresia ei spunea că există un număr infinit de locuri în care ar fi preferat să fie decât acolo unde se afla.

— Dr. Nick Garrity, de la Unitatea Medicală Mobilă Helping Hands, a răspuns el. Mike, aici de față, este unul dintre pacienții noștri.

— Tu ești cel care a raportat rana de cuțit a acestui tip?

Nick a putut să-l vadă pe Campbell cum se înăsprește.

— De fapt, nu, a spus Nick. Trebuie să fi fost cineva de aici, din spital.

— Știi că este obligatoriu să raportezi toate rănile prin înjunghiere.

— Doamne, credeam că este mai repede obligatoriu să salvez viața pacientului. M-am concentrat pe asta.

Sampson l-a fixat cu privirea. Avea 15 centimetri și cel puțin 10 kilograme în plus față de ea, dar nu prea avea încredere că ar fi putut să o învingă într-o luptă și nu avea deloc încredere că ei nu i-ar fi plăcut să încerce să afle.

— Putem să scoatem acest dispozitiv? a întrebat ea, făcând un gest spre aparatul de respirație. Trebuie să vorbesc cu el.

— Nu pot răspunde la această întrebare, domnule ofițer, în afară de a spune că sunt chirurg, iar dacă m-aș fi chinuit să pun o cale de respirație laringiană cuiva, nu aș vrea să o scot.

— Dar *nu* tu ești cel care a pus-o, nu-i așa?

— Lasă-mă să ghicesc, domnule ofițer. Te-ai specializat în relații cu publicul la academie.

— Cred că e timpul să pleci, dr. Important.

— Iar eu cred că rolul meu este să rămân aici cu pacientul meu.

Tocmai când părea că Sampson era pe punctul de a sări peste pat spre Nick, ușa s-a deschis și un bărbat cât un buldozer, îndesat într-o jachetă de tweed, purtând o cămașă albastră șifonată și o cravată cu dungi roșii, a intrat înăuntru. Venele de pe gâtul gros ca un cauciuc îi pulsau, iar fața îi era roșie de furie.

— Sunt locotenentul detectiv Don Reese, Poliția Metropolitană. Care dintre voi, idioților, îmi stricați cazul?

Detectivul a băgat mâna în buzunarul de la jachetă și și-a arătat insigna.

— Tu cine ești? a mârâit către Nick.

— Eu sunt doctor. Nu sunt din acest spital. Lucrez la…

— Nu-mi pasă dacă lucrezi pe nava Lollipop. Ai avut vreo legătură cu mizeria asta?

— Nu chiar, eu doar…

Reese, și mai furios, i-a tăiat din nou calea lui Nick și s-a întors spre Sampson.

— Vreau numărul districtului tău. Cunosc fiecare nenorocit de comandant și căpitan din fiecare zonă de poliție. Știi ce ai făcut?

Sampson a pălit.

— Hei, nu vorbesc cu doctorul Eric cel Roșu de aici, a răbufnit Reese, arătând cu degetul mare spre Nick. Tu ești polițistul. Ți-am pus o întrebare!

— Eu… Sunt de la Patru-zero-patru, s-a bâlbâit ea.

— Patru-zero-patru. Comandantul Trudy Sandoval. Nu va fi mulțumită de asta. Deloc. Știi ce tocmai ai făcut?

Sampson a clătinat din cap.

— Locotenente, a spus ea, recăpătându-și un pic din calmul ei, încerc doar să fac un raport și probabil o arestare aici.

— Ei bine, va fi ultima arestare pe care o vei face pentru o vreme dacă o vei face.

— De ce?

— Pentru că tipul ăsta de aici, cu o gaură de cuțit în coastă, este un polițist sub acoperire care lucrează la cazul meu, iar tu ești pe cale să arunci pe apa sâmbetei doi ani de interceptări telefonice și de intervenții judiciare.

— Rahat, a murmurat Sampson. Ei bine, ce vrei să fac acum?

— Fie te duci să te aranjezi pentru că ești pe cale să apari la știrile de la ora șase pentru că ai dat peste cap o anchetă majoră de la narcotice, fie pleci și mă lași să văd dacă pot repara ceea ce s-ar putea să fi stricat deja.

Femeii nu i-a luat mult timp să se decidă.

— Mulțumesc că nu ai făcut mare caz din asta, locotenente, a mormăit ea în drum spre ușă.

— Poți să-mi mulțumești mai târziu că ți-am salvat cariera, i-a răspuns Reese. Asta e valabil și pentru tine, Dr. Doolittle, afară!

Nick a urmat-o pe Sampson pe hol până la lift. Nu a făcut nicio încercare de a împiedica ușa să i se închidă în nas înainte de a se urca. A așteptat până când a auzit liftul pornind în jos, apoi s-a întors în camera 502, unde Reese aștepta în hol.

— A fost un spectacol pe cinste, Don, a spus el, strângând mâna detectivului voinic. O chestie cu adevărat impresionantă. Cred că în sfârșit putem spune că suntem chit acum.

— La naiba, nu! Mai ai un drum lung de parcurs și o mulțime de favoruri de cerut înainte de a ne numi chit.

— Ce zici de GPS-ul ăla de lux pe care ni l-ai reparat după ce puștii ăia ne-au furat rulota și au luat-o la plimbare?

— Nici pe departe. Nu în fiecare zi un polițist își izbește mașina de o clinică medicală ambulantă în timpul unei bețiii. Mi-ai salvat insigna și poate și pensia lăsându-mă să dorm în camera din spate a rulotei tale și nu ai raportat accidentul.

— Am făcut ceea ce mi s-a părut corect. Junie a garantat pentru tine, iar tu ai fost de acord să plătești daunele și să te cuplezi cu doi dintre prietenii noștri de la Alcoolicii anonimi.

— Acum trei ani. Am medalionul meu de trei ani ca dovadă.

Reese și-a ridicat brelocul de chei și l-a lăsat pe Nick să strângă moneda de bronz ornamentată. L-a apucat de umăr pe Nick și l-a condus în cameră.

— Tocmai mi-ai ușurat și mai mult sarcina de a face același lucru pentru următorul tip, a spus Nick. Bine, nu suntem chit. Te dețin pentru totdeauna. Nu așa e la chinezi? Nu contează. Cu siguranță apreciez faptul că ai ajuns aici atât de repede. Campbell este eliberat condiționat, așa că era important ca ofițerul Sampson să nu-l aresteze. I-am promis, dar unul dintre angajații de aici l-a raportat. Mâine, sau de îndată ce va fi destul de conștient să asculte, va deveni următorul tip despre care vorbeam. O să încerc să fac cu el aceeași înțelegere pe care am făcut-o cu tine. Doar că s-ar putea să fie nevoit să plece pentru câteva săptămâni, dacă găsim o modalitate de a plăti pentru asta. Ai înțeles, Mike?

Campbell a dat slab din cap.

— Ești un om bun, doctore, a spus Reese. Un om al naibii de bun.

— Mă bucur că gândești așa, Don, pentru că am nevoie de o altă favoare.

— Spune-mi.

— Ferris, Manny Ferris. Caporal în Marină. Trecut în rezervă medical cam acum șapte ani. În

jur de 35 de ani. 1,75 m. Păr negru. Ochi căprui. Pielea poate un fel de amestec de alb-maroniu. Și-a petrecut timpul în sate de carton și case de nefamiliști. Ultima adresă necunoscută, dar… Voi începe să lucrez la asta imediat ce ajung acasă.

Reese și-a verificat ceasul.

— Mâine am liber, a spus el. Am programat să merg la pescuit cu vărul meu. Abia așteptam asta.

— Trebuia să-l găsesc ieri, a spus Nick.

Capitolul 13

Franz Koller aștepta pe marginea patului sosirea fetelor. Laptopul său Dell strălucea de un albastru fantomatic în camera de motel, altfel întunecată. Își conectase PC-ul la internet și chiar se conectase la contul său de pe eBay, dar nu era încă pregătit să ia legătura cu Jericho. O frază pe care o citise cândva într-un articol din Wall Street Journal despre incidente nefericite de e-mailing îi rămăsese în minte – se intitula „Pregătește, trage, țintește.” Ar fi fost o prostie, știa el, să-i trimită un mesaj angajatorului său cât timp emoțiile îi erau încă fierbinți.

Ucigașul și-a așezat buricele a trei degete chiar sub pliul încheieturii mâinii pentru a-și verifica din nou pulsul. Șaizeci de bătăi pe minut – încă mult prea mare. Când era cu adevărat relaxat, cu adevărat stăpân pe emoțiile sale, ritmul cardiac în repaus ar fi fost de patruzeci sau chiar mai puțin. Se aștepta ca fetele să-l ajute să atingă acea stare.

Răbdare, s-a avertizat el însuși. *Răbdare*.

Va aștepta atât timp cât va fi nevoie pentru ca furia lui să se potolească complet înainte de a răspunde la incendierea nechibzuită și imprudentă a imobilului lui Jillian Coates. Abia atunci, când se afla în ceea ce el numea starea sa alfa, își va compune mesajul, îl va codifica în pixelii obiectului de pe eBay de astăzi – un spărgător de nuci de prost gust pictat manual – și apoi va posta spărgătorul de nuci pe contul său de licitație de pe eBay.

Steganografia, arta și știința scrierii de mesaje ascunse.

Exemple documentate de steganografie datează din Grecia antică, când tăblițele de lemn acoperite cu ceară ascundeau mesajele codate. Koller a aflat pentru prima dată de acest lucru în cadrul unui curs la colegiu, dar în anii următori, a asimilat

aspecte ale acestui meșteșug până la punctul în care ar fi putut câștiga milioane de dolari din taxe de licență, dacă nu ar fi preferat să folosească software-ul său personalizat pentru a planifica, a executa și a fi recompensat pentru ne-ucideri. Cea mai recentă versiune a tehnicii steganografice a lui Koller era asemănătoare cu a lua cea mai sofisticată tehnologie de codificare disponibilă și a o dopa cu steroizi.

Încă nu reușea să înțeleagă că Jericho i-a dat foc lui Jillian Coates fără să-l consulte mai întâi. O spusese clar când Jericho îl abordase pentru prima dată în legătură cu o serie de contracte noi: În niciun caz clienții săi nu aveau voie să se angajeze, să urmărească, să atingă sau să respire în apropierea vreunei persoane asociate cu această treabă fără autorizația lui – și această autorizație pur și simplu nu avea să fie acordată.

Evident, sora uneia dintre ținte se încadrează în categoria „asociată cu”. Cu cât stătea mai mult pe gânduri, cu atât devenea mai agitat. Unde erau fetele?

Purtând doar un halat alb plușat, Koller s-a ridicat din pat și a făcut două sute de flotări pe covorul tare al motelului, fără să transpire. A meditat cincisprezece minute după aceea înainte de a-și verifica din nou pulsul. *Cincizeci*. Mai bine, dar tot nu suficient de bine. Nu-și putea aminti ultima dată când își pierduse cumpătul în asemenea măsură.

Era cu capul în jos și dezbrăcat, făcând un stând pe cap nemișcat, una dintre nenumăratele poziții de yoga pe care le putea executa spre satisfacția oricărui yoghin, când a auzit o bătaie blândă în ușă.

Lăsându-se pe podea cu o grație de pisică, Koller a traversat camera fără să se deranjeze să se îmbrace. O verificare rapidă prin vizor a confirmat că era vorba de escorta pe care o angajase. Prostituata înaltă cu pielea de abanos pe care o știa

sub numele de Sandy. O mai angajase și înainte și se oferise să-i tripleze onorariul obișnuit în schimbul cooperării ei în această seară. Blonda scundă care o însoțea era relativ nouă, nu ieșise încă din adolescență. Ar fi fost perfectă, a decis el.

— Bună seara, doamnelor, a spus Koller, făcându-le semn să intre și aprinzând o lampă de lângă pat.

Aerul răcoros al serii i-a scăldat corpul, aprinzându-i simțurile. Noaptea mirosea a acțiune.

Koller a privit-o pe blondă uitându-se la penisul lui în timp ce trecea pe lângă el. A închis ușa în urma lor cu un clic ușor, apoi a încuiat-o de două ori.

— Îți place ceea ce vezi? a întrebat-o pe blondă.

Fata a dat din cap și a zâmbit cu o timiditate artificială.

— Nu știi să vorbești, târfă? a izbucnit Koller.

— Darlene poate vorbi foarte bine, a spus Sandy.

Koller a traversat camera și a sărutat-o tare pe buze pe femeia înaltă și brunetă.

Apoi i-a tras mâna în jos pentru a-l ajuta să se excite.

— Ți-am cerut părerea? a spus el brusc, apucând-o de păr, dar concentrându-se asupra celeilalte târfe. Am făcut-o?

— Nu, iubitule, a spus Sandy, nu mi-ai cerut nimic.

— Așa este, nu am făcut-o, a spus Koller cu dulceață, eliberând-o. Bine, ascultați, doamnelor. Jocul este simplu. Eu plătesc, voi faceți. Un fel de Simon Spune. Voi faceți ce spune Simon și noaptea va fi foarte distractivă. Dacă o dați în bară, distracția va fi puțin mai dificilă. Oricum ar fi, vă promit un lucru: seara noastră va fi memorabilă. Nu-i așa, Sandy?

— Simon nu m-a rănit niciodată rău, Darlene, dragă. Și suntem prieteni de mult timp. În plus, orice s-ar întâmpla, el va face să merite.

Sandy și-a dat la o parte trenciul Burberry contrafăcut, lăsând la vedere doar un sutien și chiloți negri. La cererea lui Koller, își pusese și tocurile înalte cu tocuri stiletto. Criminalul i-a savurat picioarele lungi și tonifiate, stomacul plat și pielea senzuală și întunecată. În fața draperiilor închise, Darlene își ținea propria haină strânsă peste trupul ei subțire. Sandy s-a apropiat de locul unde stătea ea.

— Darlene, scumpo, nu ai de ce să-ți faci griji, auzi? a șoptit ea.

— Mă sperie, i-a răspuns blonda în șoaptă, dar nu suficient de încet.

Koller a auzit-o.

A apucat-o de braț, suficient de tare încât să o facă să strige de durere. Apoi a aruncat-o pe pat, ca și cum ar fi aruncat o pernă. Haina femeii s-a desfăcut, dezvăluind, conform instrucțiunilor, doar o jartieră și ciorapi de plasă. Sânii ei vor avea nevoie de implanturi peste câțiva ani, s-a gândit el, dar în acest moment erau perfecți, ca de școlăriță. Acum era timpul să vadă din ce era făcută.

Koller era din ce în ce mai excitat. S-a așezat pe saltea lângă Darlene și a început să mângâie părul pubian fin, blond pai al femeii, ras în stil *landing-strip*.

— Sandy, iubito, a spus el, du-te în dulap, ia geanta neagră de pânză și adu-mi-o. Să nu o deschizi, însă. Am surprize înăuntru.

Koller își ținea ochii ațintiți asupra lui Darlene. Frica ei era ușor de văzut. Își simțea pulsul încetinindu-i.

Sandy s-a întors, cărând geanta neagră de pânză, și s-a urcat pe pat în spatele lui Koller. Și-a pus mâinile pe umerii lui și a început să-l maseze, frecându-și degetele lungi și delicate în jos și pe pieptul lui gol, frământându-i sfârcurile. Darlene îi privea în sus, fără să se poată abține să nu-i tremure corpul de parcă tocmai fusese scoasă dintr-un râu.

— Ce te frământă, fato? a răbufnit Sandy. Dă-ți jos ciorapii și hai să ne facem treaba.

— Așteaptă o secundă, iubire, a spus Koller. Dă-mi geanta.

Koller a luat geanta de la ea în timp ce se ridica de pe pat, apoi a dus-o la biroul mic și a deschis-o, rămânând cu spatele la pat. Din interior a scos patru legături Velcro. Întorcându-se, le-a arătat femeilor. Darlene a făcut ochii mari, dar Sandy doar a chicotit. Koller s-a îndreptat din nou spre pat, acum cu o erecție completă. Ochii lui erau ca de lup, ațintiți asupra lui Darlene. Fata începuse să hiperventileze. Și-a verificat încheietura mâinii timp de cinci secunde.

Cincizeci. Poate patruzeci și șapte.

— Călărește-o, i-a ordonat Koller lui Sandy.

Apoi s-a întins sub pat și și a tras o bucată de frânghie de nailon pe care o legase mai devreme de cadru.

— Sandy… nu ai spus… nimic despre… frânghii, a reușit Darlene.

— Ia-o ușor cu ea, iubitule, i-a spus Sandy lui Koller. Ține minte, e cam nouă în toate astea.

Cu mâna lui înfășurată ferm în jurul gâtul lui Darlene, Koller a legat încheietura mâinii adolescentei cu legăturile Velcro și a legat dispozitivul de prindere cu frânghia. În câteva secunde, a repetat manevra cu cealaltă încheietură a ei și cu ambele glezne. Nodurile erau imposibil de desfăcut fără ajutor. Koller i-a făcut semn lui Sandy să plece, apoi a mângâiat sânii fetei până când sfârcurile ei au răspuns aproape în ciuda lor. Groaza pe care a văzut-o în ochii ei era binecuvântat de pură, aproape palpabilă.

Patruzeci și cinci.

— Dacă țipi, o să mori, a șoptit Koller, buzele lui atingându-i urechea. Să nu îndrăznești să te miști. Ai înțeles?

— Sandy, ajută-mă.

Koller a ridicat un deget pentru a o împiedica pe Sandy să răspundă.

— Te-am întrebat dacă ai înțeles.

— D-da. Am înțeles.

Stăpânul non-uciderii a scos o a cincea frânghie de sub salteaua de la capul patului, apoi a înnodat-o ferm în jurul gâtului adolescentei.

În cele din urmă, a mai deschis încă o dată geanta neagră și a scos un cuțit bowie cu o lamă de nouă centimetri și jumătate, o pereche de clești mari și trei sticle maro, pe care le-a ținut în fața lămpii pentru a se asigura că sunt pline de orice lichid pe care îl conțineau.

În cele din urmă, s-a ridicat și s-a îndreptat spre computerul său portabil. Erecția lui era acum complet tumescentă, iar comportamentul său magnific de calm.

Koller putea vedea reflexia lui Darlene în oglinda de un metru și jumătate atârnată deasupra biroului. O privea fără să clipească în timp ce ea testa frânghiile. Sughițurile ei și respirația sugrumată erau o simfonie pentru el. Și-a verificat din nou pulsul radial.

Un puls de patruzeci de grade.

Stare Alfa.

Tânăra curvă își îndeplinise scopul.

Era pregătit să scrie.

I-a făcut semn lui Sandy să coboare între picioarele lui și a scos doar un murmur de plăcere când ea l-a luat în gură. Koller nu și-a abătut deloc ochii de la oglindă și de la reflecția feței îngrozite și pline de lacrimi a lui Darlene.

Deschizând un fișier grafic pe care îl avea stocat pe laptop, Koller a trecut o imagine a spărgătorului de nuci din lemn prin programul său de criptare. Software-ul său, numit Demaratus în cinstea regelui spartan cunoscut pentru utilizarea inovatoare a steganografiei, fusese codat după specificațiile sale exacte de unele dintre cele mai puternice minți din domeniul criptologiei

informatice. Aplicația i-a cerut în mod electronic să își tasteze mesajul. Nu a mai simțit nevoia de a-l mustra pe Jericho pentru comportamentul său inacceptabil. Era mult prea relaxat pentru asta. În schimb, a scris:

Ai încălcat regulile de angajare… greșelile nu vor fi tolerate… consecința este o nouă licitație… postează acum… acest lucru nu este negociabil.

Cuvintele, știa el, erau perfecte – imparțiale, dar conciliante. Cererile sale vor fi îndeplinite. Orice alternativă, așa cum Jericho știa foarte bine, era inacceptabilă. Jericho s-ar fi conformat sau ar fi găsit pe altcineva, iar când venea vorba de orchestrarea unei crime care părea să se datoreze unui accident, unor cauze naturale sau unei sinucideri, exista Franz Koller, și existau toți ceilalți.

Koller și-a salvat mesajul și, instantaneu, imaginea spărgătorului de nuci a reapărut în locul în care cu câteva secunde în urmă fuseseră cuvintele sale. Pentru a decripta mesajul era nevoie de cheia corespunzătoare – o versiune de Demaratus care era personalizată pentru fiecare client. Folosind numele contului său de pe eBay, ChemLuv56, Koller a postat spărgătorul de nuci pentru licitație. Jericho a fost alertat instantaneu că un mesaj de la asasin aștepta un răspuns.

Au trecut cinci minute. Sandy a lucrat energic pentru a-l aduce pe Koller la punctul culminant, în timp ce Darlene se lăsase pradă în închisoarea saltelei. Pe ecranul laptopului Dell a apărut o alertă că are un mesaj. GuvnerPoppins, numele de cod pe care i l-a atribuit lui Jericho, a listat un nou obiect pentru licitație. Koller a făcut clic pe link și a deschis o pagină de licitație pe eBay. Obiectul listat, care conținea răspunsul lui Jericho, era un ciocan Stanley și câteva cuie. Ironia produselor alese nu i-a scăpat.

Geniul protocolului său de comunicare era că fiecare licitație era autentică. Cineva avea să fie, în

cele din urmă, cel mai mare ofertant pentru ciocan și cuie. Acesta ar fi fost apoi expediat câștigătorului dintr-o cutie poștală anonimă.

Simplu.

Koller a descărcat imaginea și a rulat-o prin programul său de decriptare. Mesajul de răspuns era simplu: *Am înțeles*. Apoi, Koller, licitând sub numele de ChemLuv56, a făcut o ofertă pentru ciocan de 1,50 dolari. A zâmbit după ce a plasat-o. Tocmai crescuse cu jumătate de milion de dolari onorariul pentru următoarea sa non-ucidere. Se îndoia că Jericho va mai face o astfel de greșeală.

Koller a împins capul lui Sandy pe spate, eliberându-se din gura ei.

— Nu vrei să termin, iubitule?

— Nu, a spus Koller. Am niște treburi de rezolvat.

S-a mutat la marginea patului și a ridicat în mână uriașul cuțit bowie.

— Nu! a răcnit Darlene, frânghia strângându-i coardele vocale. Te rog, nu!

Sandy a făcut o mișcare în față, dar Koller a oprit-o cu o mișcare a cuțitului. Apoi, cu erecția lui chiar mai mare decât atunci când Sandy îi făcuse felație, s-a așezat călare pe blondă și, cu patru lovituri perfect plasate, a tăiat frânghiile.

În cele din urmă, a sărutat fiecare târfă pe frunte și s-a îndepărtat de pat.

— Simon spune să mergeți acasă, a spus el.

Capitolul 14

Second Chance dormea pe fotoliul din birou, în poziția lui preferată – pe spate, cu toate cele patru picioare zvelte îndreptate direct spre tavan. Nick făcuse duș, se îmbrăcase, se bărbierise și era pregătit pentru turele de noapte la urgență, dar mental încă scotocea străzile orașului în căutarea lui Manny Ferris.

Inițial, posibila descoperire în căutarea lui Umberto îi adusese scorul SUD[9] la un rarisim doi: *Puțin supărat, dar nu se observă decât dacă ai avut grijă să fii atent la sentimentele tale și atunci realizezi: „da" este ceva care mă deranjează*. Acum, frustrarea îi ridicase scorul la cinci.

Afișele fuseseră date jos, iar hărțile cu Washington, D.C. și Baltimore acopereau o bună parte din podelele și pereții biroului. În două zile de căutări asidue, cercetase toate cartierele cele mai nesuferite, străduțele din spate, bordelurile și suburbiile dărăpănate în care Manny Ferris putea fi găsit. Pe hărțile sale erau punctate cu grijă ace cu coduri de culoare, fiecare reprezentând o stradă din oraș care trebuia cercetată din nou. Folosea un marker pentru a trasa kilometri de trotuar pe care îi parcurgea, interogând fiecare vânzător de magazin, copil vagabond și persoană fără adăpost de pe drum. Nimic. Ferris era fie cel mai hotărât pustnic din lume, fie, în cei patru ani de când îi făcuse marele anunț lui Matt McBean, plecase mai departe.

Dar unde?

Detectivul Don Reese nu se descurcase mai bine, deși renunțase la excursia de pescuit pentru a căuta.

— Manny Ferris nu se află în D.C., a fost concluzia sa laconică.

Acela a fost momentul în care îmbunătățirea stării de spirit a lui Nick se stabilizase și începuse

să alunece. Spre dezamăgirea lui, Departamentul pentru Veterani a fost la fel de strict în ceea ce privește dezvăluirea ultimelor adrese cunoscute ale veteranilor, precum a fost în ceea ce privește plata cererilor de beneficii pentru PTSD. Nici măcar nu au vrut să comenteze statutul pușcașului marin.

Nick a respectat angajamentul agenției de a proteja informațiile personale, având în vedere fiascoul de PR și milioanele plătite în daune după mai multe furturi de laptopuri clasificate, care au fost foarte mediatizate. Chiar și așa, să împiedice veteranii să se găsească între ei, când prietenii din luptă ar putea fi cruciali pentru bunăstarea unui soldat sau marinar, părea o protecție irațională.

Dintr-un motiv oarecare, Nick nu putea să scape de sentimentul că Manny Ferris era în viață. Într-un caiet cu spirală, el ținea un jurnal detaliat al fiecărui apel pe care îl dădea la birourile medicilor legiști șefi din marile orașe de pe Coasta de Est, precum și la morgile din D.C., Virginia, Delaware și Maryland. Existau două cazuri de certificate de deces înregistrate pentru Manuel Ferris, unul pentru un bărbat în vârstă de optzeci de ani, iar celălalt pentru un tânăr de nouăsprezece ani ucis în Irak. A plătit chiar și cincizeci de dolari pe un site web care se pretindea a fi unul dintre preferatele detectivilor particulari. Site-ul a căutat articole din ziare și o multitudine de înregistrări judiciare, inclusiv încarcerări și schimbări de nume, dar a fost un efort zadarnic.

Nick a verificat ora. El și Junie urmau să plece la drum în treizeci de minute. A privit cerul roz și auriu, întrebându-se dacă astfel de apusuri de soare i se vor părea vreodată altfel decât goale.

Blestemul omniprezent al PTSD era că totul îi amintea de ceva ce pierduse – patul lui cu un somn odihnitor, lumina logodnicei sale, hărțile de pe perete cu prietenul său dispărut. Simțind că se apropie un alt episod de melancolie, Nick a închis

ochii și și-a strâns pumnii, dar s-a relaxat când a auzit ușa de la intrare deschizându-se.

— Intră, e deschis, a strigat el când Junie era la jumătatea holului.

Chance, știind probabil că femeia nu reprezenta nicio posibilitate de joc, a rămas în poziția lui de masă întoarsă cu capul în jos.

Junie a intrat în cameră, zâmbetul ei larg dispărând în momentul în care l-a văzut pe Nick.

— Doamne, iubire, cred că este evident ceea ce spun, dar arăți ca naiba.

— Mulțumesc pentru compliment. M-am verificat în oglindă și m-am gândit că în cel mai rău caz arăt ca naiba.

Asistenta a petrecut un moment studiind hărțile lipite pe pereți.

— Ai mers mult pe jos în două zile, a spus ea.

— Spune că poate, doar poate, de aceea mă dor picioarele. Știi, Junie, adevărul este că nici măcar nu m-am gândit că nu-l pot găsi pe Manny Ferris. Totul este puțin descurajant.

— Mă doare să te văd atât de descurajat. Îți admir dedicarea pentru a afla ce s-a întâmplat cu Umberto, dar poate că e timpul să te oprești.

— Omul acela mi-a salvat viața. Îi datorez asta.

— Îți datorezi ție însuți să-ți trăiești viața la maximum.

— Ei bine, poate că găsirea lui Umberto îmi va permite să fac asta.

— Sunt îngrijorată că urmărești fantome, Nick.

— Și dacă nu e o fantomă?

— Atunci ar fi bine să-l găsim repede.

— Noi?

Junie a dat din cap și a pus o mână liniștitoare pe umărul lui Nick.

— Nu cred că te-am mai văzut atât de fericit de când te cunosc ca în noaptea în care ai aflat despre Manny Ferris. Nu vreau să continui să te privesc suferind așa cum ai suferit până acum. Dacă găsirea prietenului nostru Umberto te va duce

măcar cu un pas mai aproape de sănătate și fericire, vreau să fac tot ce pot pentru ca acest lucru să se întâmple.

— Mulțumesc, Junie. Că faci asta. Cred sincer că Manny Ferris și Umberto au o legătură. Am căutat la fiecare colț de stradă, morgă și organizație de veterani de aici până la Detroit, dar voi continua să fac asta.

— Ei bine, știu o persoană pe care nu am folosit-o și care te-ar putea ajuta.

— Oh, și cine este?

— Reggie.

— Reggie *al nostru*? Prietenul meu de fotbal Reggie? Reggie nu-ieși-din-casă-până-nu-ți-faci-temele?

— Exact. Îți promit că dacă cineva te poate ajuta să-l găsești pe Manny Ferris al tău, el este acela.

Capitolul 15

Cu fiecare lovitură a vâslei sale în formă de lingură, Franz Koller se simțea cu un milion și jumătate mai bogat. La ce altă slujbă i-ar fi putut trece prin cap să câștige atât de mulți bani pentru că făcea ceva ce-i plăcea atât de mult? Indiferent despre ce era vorba în această nouă afacere, o lua, fără să pună întrebări.

Poate că își va cumpăra o altă casă.

Koller a ignorat stropii de apă în timp ce trecea prin valuri de un metru și jumătate, ridicate de o briză constantă din larg.

Paravanul a împiedicat barca să se inunde, iar antrenamentul cu caiacul oceanic pe care îl păstra la proprietatea sa de lângă Panama City, Florida, îl făcuse expert în conducerea cu sistemul de cârmă controlată cu piciorul. Ar fi preferat să lucreze în condiții cu mai puțin vânt, dar ceața, care începea acum să acopere marea de culoarea fierului, oferea o acoperire suplimentară căreia nu i-a putut rezista.

Lăsând la o parte valurile ondulate din Chesapeake, Koller era încântat să fie din nou la vânătoare. Executarea unei non-ucideri era mult mai satisfăcătoare decât executarea unui plan de lecție.

Era autorizat să predea în mai multe state sub mai multe nume. În anii trecuți, profesia fusese tolerabilă și, ocazional, chiar stimulativă. Dacă nu ar fi fost o acoperire atât de eficientă, cu un program de lucru flexibil, nu ar mai fi pierdut nici un minut încercând să-i educe pe puștii insipizi.

Dacă nu cumva doctorul Tightass, așa cum ajunsese Koller să se gândească la anestezistul a cărui viață era pe cale să o curme, nu se abătea de la rutină, în următoarele zece minute avea să intre în apă la capătul lui Parker Avenue. Koller își pusese propriul Looksha de șaptesprezece picioare, de culoarea carbonului, la două mile spre sud.

Cumpărase caiacul de turism dintr-un magazin uriaș de articole sportive din afara Newportului, iar mai târziu, în acea noapte, se culcase cu vânzătoarea care i-l vânduse. Viața era frumoasă.

Să vâslească un kilometru în plus pentru a intersecta pista doctorului era o precauție pe care ucigașul nu avea nicio problemă să și-o asume. Cel mai bine era ca bărbatul să creadă că era singur pe apă până la sfârșit. După ce cadavrul era recuperat și după ce se stabilea ora morții, nu ar mai fi fost nimic suspect pe care cineva să-l raporteze la poliție. Bineînțeles, asta presupunea că ar fi existat chiar și o investigație polițienească cât de cât aprofundată. Dar Koller știa că nu va fi așa. Detaliile și lucrul cu amănuntele se aflau în centrul activității de non-ucidere.

Chiar și în aceste condiții dificile, Koller abia dacă respira greu când a ajuns în partea de est a farului Alexander Ledge. *Minunea adrenalinei*, s-a gândit el. Apucându-se de scara ruginită, care urca până la jumătatea turnului de granit înalt de nouăzeci și șapte de picioare, a verificat ora. În pofida vântului, tot reușise să ajungă cu patru minute mai repede decât timpul cel mai bun pe care l-a scos în cele trei curse de probă.

Detalii.

Peste alte douăzeci de minute, doctorul anestezist Thomas Landrew urma să își termine vâslitul matinal până la cornișă.

— O milă până la moarte, doctore, a spus Koller, verificându-și GPS-ul și savurând aerul, care era sărat, dar nu la fel de mult ca la capătul oceanic al celui mai mare estuar din țară.

Îl urmărise pe Landrew timp de câteva zile, hotărând cea mai bună modalitate de a-l lichida, urmând preceptele de non-ucidere. Dis-de-dimineață, în fiecare dimineață, chiar și atunci când ploua, Koller urmărea cum bărbatul se îmbarca de la debarcaderul de pe Parker Avenue și vâslea până la far și înapoi. Medicul avea cincizeci

și șapte de ani, dar corpul său putea fi cu cincisprezece ani mai tânăr decât atât.

Rigiditatea care înconjura programul bărbatului era impresionantă. Vâslea, apoi pleca la serviciu exact la aceeași oră în fiecare zi și, în fiecare seară, când se întorcea acasă, făcea o plimbare liniștită pe proprietatea sa uriașă. Non-uciderea, în cea mai bună formă, presupunea folosirea slăbiciunii unei ținte împotriva ei. Obsesia lui Landrew cu privire la timp a fost cea care l-a făcut să se piardă.

Valurile reci se izbeau de stâncile de la baza farului. Profitând de un scurt interludiu între valuri, Koller a băgat mâna în geanta uscată, așezată deasupra bordului din cabina de pilotaj, pentru a-i confirma conținutul. Cele două unelte de care avea nevoie erau ascunse în siguranță în pungi de nailon cu închizătoare – un ciocan mic și o seringă. Aceasta din urmă era păstrată în siguranță într-o husă de protecție din plastic și umplută cu patru sute de miligrame de succinilcolină, sau „sux”, așa cum mulți anesteziști și specialiști în urgențe numeau medicamentul magic.

Koller a îndepărtat capacul acului și a bătut ușor la baza seringii, încurajând o mică picătură cristalină de moarte să iasă. Și-a imaginat debutul paraliziei mușchilor lui Landrew, în special a mușchilor groși de peste umăr și a acelor mușchi toracici care erau necesari, împreună cu diafragma, pentru a respira. O singură injecție din doza masivă pe care o alesese era tot ce avea să fie nevoie pentru a paraliza fiecare mușchi. Încălecând valurile, și-a frecat mâinile viguros, nu atât pentru a le încălzi, cât pentru a îl ajuta să-și stăpânească exuberanța.

Peste sunetul vântului și al valurilor, Koller a auzit muzica clasică pe care lui Landrew îi plăcea să o asculte când vâslea. Mozart – întotdeauna Mozart. Ascuns de ochii din spatele farului, Koller a măsurat distanța. A așteptat până când

anestezistul a bătut cu vâsla de bolovanii de granit înainte de a se strecura prin ceață ca un miraj.

— Hei, a strigat Koller.

Respirând greu din cauza efortului depus, Landrew s-a uitat de două ori, apoi l-a oprit pe Mozart.

— Nu știam că mai este cineva aici, a spus el. La ora asta rareori se întâmplă. Pe unde ai mers?

Koller a vâslit spre caiacul bărbatului, păstrând seringa bine ascunsă sub picior.

— Puțin mai la sud de Parker, a spus el. Este prima dată când merg la far. Tu?

— Parker. Trec pe la Parker în fiecare zi.

Doctorul părea curios, dar nu suspicios, a decis Koller.

— Nu puteai să-ți alegi o dimineață mai bună, nu-i așa? a răspuns ucigașul râzând.

Udat de valurile oceanului, părul argintiu al lui Landrew scăpa pe alocuri de sub șapca de baseball marca REI. Aspectul său distins și echipamentul cel mai bun pe care-l puteau cumpăra banii erau, credea Koller, un compliment perfect pentru personalitatea sa de tip A.

— Dacă îți place ceața, cu siguranță că te bucuri la maxim de această experiență, a spus Landrew, părând doar puțin grăbit.

— Cu siguranță că da, a fost de acord Koller. Te superi dacă ancorez un moment la barca ta? A mea este destul de instabilă în aceste valuri și vreau să-mi asigur echipamentul.

— Cred… că e în regulă.

Bine, timpul a expirat.

Koller și-a tras ambarcațiunea alături de cea a lui Landrew, care era sub vânt și mai aproape de far. Ținta, părând ușor enervată acum, s-a aplecat să ajute la stabilizarea celeilalte ambarcațiuni. Oh, cât de mult îi plăcea lui Koller când ținta sa îl ajuta să o facă pradă. Farul, așa cum anticipase, i-a protejat pe ambii bărbați de tăvălugul constant al valurilor, beneficiind de o stabilitate suplimentară.

Cântecul clasic al celor de la Three Dog Night, „Joy to the World”, i-a venit în minte și i-a provocat un chicotit audibil.

— Ce este atât de amuzant? a întrebat Landrew.

— Asta este, a spus Koller.

Cu o rapiditate de șarpe, și-a înclinat caiacul la tribord, oferindu-i centimetri suplimentari de care avea nevoie pentru a ajunge la baza gâtului lui Landrew, concentrându-se pe un punct de lângă coloana vertebrală. Practic cu aceeași mișcare, a înfipt adânc acul în mușchiul trapez al bărbatului și a apăsat pistonul, distribuind sux. S-a împins la câțiva metri distanță și a privit cu nedisimulată încântare cum natura atacului se înregistra pe fața patriciană a victimei sale. Koller știa că, sub jacheta Patagonia a bărbatului, mușchii lui Landrew începuseră deja să se fasciculeze – fibrele individuale se contractau și se zvârcoleau ca niște spaghete.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Koller cu un zâmbet. Frumusețea oceanului te lasă fără suflare?

— De ce? a implorat medicul, bâjbâind cu vâsla, dar fără a ajunge nicăieri.

— Cu toții vă puneți aceeași întrebare, a răspuns maestrul ne-ucigașilor. De ce?

Apoi a râs în hohote.

Cu suxul făcându-și efectul, Landrew era nemișcat în interiorul caiacului său. Ochii lui erau alerți, deși înghețați într-o privire îngrozită.

— Hei, ți-a mâncat peștele limba? a întrebat Koller, și a râs și mai tare.

Corpul lui Landrew, încă în poziție verticală, a început să se miște ușor dintr-o parte în alta, legănat de valurile care treceau pe sub ambarcațiunea sa.

— Da, ăsta e efectul vechiului tău prieten sux, a spus Koller. De câte ori l-ai folosit pe alții în sala de operație? De sute de ori? Nu, nu, mii. Pun pariu că-ți simți inima cum îți bate cu putere într-un

efort disperat de a ajunge oxigen la creier. Nu miza pe faptul că va câștiga creierul tău.

Privirea lui Landrew a rămas fixă.

Koller a vâslit înainte și s-a prins de bordajul bărcii bărbatului.

— Ești un anestezist de renume mondial, doctore, a continuat Koller, dar pun pariu că știu succinilcolina la fel de bine ca și tine. Blocant neuromuscular depolarizant rapid metabolizat. Debutul acțiunii mai puțin de un minut. Timp de înjumătățire mai mic de un minut. Produsul de descompunere, acidul succinic, nu va fi căutat – mai ales la o victimă înecată. Și da, chiar dacă nu poți inhala, apa va intra în plămâni în mod pasiv, doar pentru că ai fost scufundat timp de o oră sau cam așa ceva. Așadar, cine este expertul? Ah, dar mai e ceva.

Koller a băgat mâna în geanta sa uscată și a scos ciocanul.

— Mai trebuia să-mi dau seama cum aveai de gând să te îneci în timp ce purtai vestă de salvare, a continuat el. Vrei să ghicești cum? Fără cuvinte? Am înțeles. Bine, o să-ți spun, așa cum îi va spune poliția bunei văduvei Landrew. A avut loc un accident, vedeți dumneavoastră. Un val ți-a răsturnat barca, sau poate ai leșinat din cauza unui ritm cardiac neregulat. Oricum ar fi, ai căzut din caiac și ai încercat din răsputeri să te întorci. Dar apoi, fir-ar să fie, nu știi cum caiacul s-a răsturnat din cauza unui val, iar bordajul s-a prăbușit peste capul tău. Lovitura te-a lăsat inconștient. Plutind cu fața în jos în apă, ținut acolo de vesta de salvare, trupul tău fără viață s-a oprit în mijlocul acelor stânci de acolo.

Ochii lui Landrew au rămas deschiși, dar Koller știa că era deja mort. I-a scos șapca de baseball REI și a bătut cu ciocanul în scalpul bărbatului până când sângele s-a scurs dintr-o mică tăietură. Cu mâna înmănușată, Koller a frecat sângele din rană de bordajul bărcii cadavrului, mărind frotiul

cu șuvițe de păr smulse din scalpul lui Landrew. Apoi a desfăcut panoul de protecție înainte de a răsturna caiacul, răsturnând corpul fără viață în mare.

— Nimeni nu o face mai bine, a cântat Koller încet. Te face să te simți trist pentru restul.

A privit până când curentul a dus corpul și barca împotriva bolovanilor de la baza farului.

Apoi, cu câteva mișcări puternice, și-a întors caiacul spre vest și a dispărut în ceața dimineții.

— Frumos lucrat, și-a spus lui însuși.

Capitolul 16

Era ora prânzului. Un flux constant de angajați ieșea din clădirea Administrației Beneficiilor Veteranilor, pentru a lua ceva de mâncare. Reggie Smith îi privea plecând din poziția sa din spatele unui cărucior de hot-dog de pe cealaltă parte a Bulevardului Vermont. Plimbându-se pe îndelete până la următorul semafor, adolescentul a traversat strada, apoi a așteptat până când un alt grup a ieșit înainte de a intra în clădire. Junie și Nick îl lăsaseră la un bloc distanță și așteptau acolo în mașină.

Tânărul avea doar paisprezece ani, iar acest lucru o îngrijora foarte mult pe mama lui adoptivă, dar era mai dezvoltat fizic decât media și avea o voință de supraviețuitor născută din copilăria sa dezordonată și din mai multe perioade petrecute în detenția minorilor. Dacă nu se întâmpla nimic neprevăzut, o asigurase că va fi bine.

Junie și Nick aveau îndoieli.

Reggie avea cinci ani și se afla deja în plasament familial când a început să se manifeste simțul său remarcabil al calculatoarelor.

Inițial, a fost considerat drăguț și precoce, dar asta a fost înainte de vârsta de șapte ani, când a început să cumpere jocuri video și CD-uri din contul părinților săi adoptivi, să intercepteze poșta când sosea și să depoziteze prada sub hainele din sertarul biroului său. Până la vârsta de nouă ani a fost prins intrând în calculatorul de la școală și schimbând notele. La unsprezece ani, când s-a mutat cu Junie și Sam, a mai făcut o vizită la un centru de detenție pentru minori pentru furt din magazine și pentru infracțiuni cibernetice frivole, dar perturbatoare.

— Reggie are potențialul de a schimba lumea… sau de a conduce un bloc de celule, le-a spus

judecătorul noilor săi părinți adoptivi.

Cu mâinile sigure ale familiei Wright la cârma vieții sale și cu rolul lui Nick de frate mai mare, băiatul se îndrepta în direcția cea bună. Motivul pentru care Junie i-a cerut să se implice în căutarea lui Manny Ferris a fost că nimeni nu va fi rănit, iar cineva pe care amândoi îl iubeau va fi ajutat. În toți anii în care fusese părinte adoptiv, având grijă de Dumnezeu știe câți copii, nu se folosise niciodată de un copil și nu îl pusese în pericol așa cum făcea cu acest băiat. Dar Nick era din ce în ce mai disperat să îl găsească pe Manny Ferris, iar Reggie Smith, cu un IQ măsurat în jur de 150, nu era un adolescent obișnuit.

Nu exista niciun detector de metale. De la vizita de ieri din clădire, Reggie știa că mulțimea de la prânz distrăgea atenția paznicului singuratic, fiindu-i lui mai ușor să treacă pe acolo. Era îmbrăcat conservator, în pantaloni de catifea cafenii și o cămașă albastră cu guler, peste care atârna o replică perfectă a insignei de vizitator a clădirii.

Sărind peste ora de biologie de ieri, a mers cu Junie în D.C. și a petrecut câteva ore observând oamenii și urcând și coborând treptele de granit până la ușile principale. Folosind camera telefonului său mobil, a făcut câteva fotografii de calitate cu insigna de vizitator a clădirii. I-a luat jumătate de noapte să ajusteze falsul cu ajutorul Photoshop, dar înainte de ivirea zorilor și-a imprimat capodopera, apoi a pus-o să fie laminată la un magazin Kinko's din apropiere. Practic, nu se putea distinge de insigna pe care o fotografiase, până la ușoara decolorare a culorii și zgârieturile de pe învelișul laminat.

Perfect calm și savurând șansa de a face o năzbâtie, Reggie a urcat treptele și a intrat pe ușile masive de sticlă. Odată intrat în foaierul placat cu marmură, a mărșăluit hotărât, cu capul ridicat și

privirea drept în față, spre biroul de securitate. Când s-a apropiat, și-a ridicat insigna la nivelul ochilor, apoi a fluturat-o în fața corpului său pentru a atrage atenția paznicului.

— Tatăl meu și-a uitat servieta în birou, a spus Reggie, atent din nou să mențină contactul vizual.

Suspiciunea era acum cel mai mare adversar al său și, pentru a o contracara, s-a asigurat că vocea sa nu tremura câtuși de puțin. Acesta era jocul care îi lipsea cel mai mult din perioada în care era hacker. Să intri într-un computer era mult mai mult decât să scrii coduri, dar numai oamenii ca el înțelegeau asta. Era cu siguranță posibil să pătrundă într-un sistem la distanță, de pe computerul personal, dar calea directă, lucrând de pe un computer aflat deja în sistem, era mult mai rapidă și mai convenabilă. Pentru a evita să fii prins atunci când foloseai calea directă, era adesea nevoie de abilități serioase de actorie.

Paznicul își ținea fața practic îngropată în *The Examiner* în timp ce ținea un sandviș cu friptură de vită într-o mână și o cutie de Cola dietetică în cealaltă. Abia și-a ridicat privirea pentru a verifica insigna de identificare a lui Reggie înainte de a-i face semn să treacă.

Reggie a ieșit pe scările principale la etajul al doilea, inventariind rapid împrejurimile, pe care le studiase pe două site-uri web diferite. Era exact ceea ce se aștepta să găsească. Nu se aștepta să fie nevoit să caute mult timp înainte de a găsi un cubicul care să se potrivească scopurilor sale.

Erau doar câțiva angajați care nu plecaseră încă la masă. Nu trecuse decât pe lângă o jumătate de duzină de posturi de lucru înainte de a găsi unul cu un post-it galben lipit pe partea laterală a monitorului calculatorului. A verificat în interiorul separeului cu Post-it-ul, căutând o jachetă sau orice altceva care ar fi putut sugera că ocupantul obișnuit s-ar putea întoarce în curând. Șansele erau ca David Fulton, numele de pe cartea de vizită

inserată în suportul de plastic de pe peretele exterior al cabinei, să fie la prânz.

Era timpul să înceapă.

Așezându-se pe scaunul de birou al lui Fulton, Reggie a mișcat rapid mouse-ul computerului pentru a dezactiva economizorul de ecran. Calculatorul era blocat, așa cum Reggie știa că va fi, și avea nevoie de numele de utilizator și de parola potrivite pentru a-l debloca. A apăsat simultan tastele Control, Alt și Delete de pe tastatură pentru a activa solicitarea de securitate.

Nu s-a putut abține să nu râdă puțin când a scos Post-it-ul de pe partea laterală a monitorului. David Fulton scrisese „Pword" pe pătratul galben și apoi, chiar dedesubt, caracterele „ABC123abc". Departamentele de tehnologie a informației care aplicau protocoale de securitate de top erau renumite pentru faptul că impuneau frecvent schimbarea parolelor. Adesea, îi obligau pe angajați să-și schimbe parola la fiecare săptămână sau două. Era o măsură de securitate inteligentă, Reggie ar fi fost de acord, dar, de asemenea, făcea ca angajaților să le fie dificil să-și amintească parolele. În loc să apeleze la un birou de asistență pentru a recupera o parolă uitată, personalul de birou, majoritatea dintre ei având de-a face cu materiale neclasificate, își scria adesea pur și simplu parolele pe un post-it sau pe o bucată de hârtie de fiecare dată când acestea se schimbau.

Folosirea tehnicii Post-it era unul dintre cele mai vechi și mai bune trucuri ale hackerilor pentru accesarea sistemelor securizate. Dacă parola nu era păstrată la vedere pe un post-it, existau șanse mari ca aceasta să fie găsită sub tastatură sau lipită fie pe partea laterală a unui dulap de arhivă din apropiere, fie pe fundul sertarului superior al biroului. Găsirea unei parole validă din prima încercare a fost o lovitură norocoasă, dar nu una neașteptată. Cu toate acestea, pulsul lui Reggie a crescut cu o treaptă. Promisese, când se mutase cu

Junie și Sam, că își va ține abilitățile sub tăcere, dar folosirea lor avea să fie întotdeauna o urgență.

Următorul, numele de utilizator.

Dacă securitatea era tipică, știa Reggie, avea trei șanse să obțină combinația corectă de nume de utilizator și parolă înainte ca sistemul să se blocheze și să fie nevoit să găsească un alt cubicul. A tastat „David.Fulton” în câmpul de nume de utilizator – o convenție de denumire comună adoptată de multe departamente de tehnologie a informației pentru a identifica în mod unic fiecare angajat – și apoi a introdus parola „ABC123abc”. Bingo! A durat mai puțin de cinci minute din momentul în care a pornit cronometrul pentru a accesa fiecare sistem și fișier permis de profilul de securitate al lui David Fulton.

— Îmi place, a șoptit Reggie.

Câteva secunde mai târziu, adolescentul a deschis intranetul Administrației Veteranilor și a făcut clic pe pagina web de căutare de informații despre veterani, marcată ca un semn de carte. Așa cum Nick îl instruise, a tastat „Manuel Ferris” în câmpul de căutare, apoi a apăsat Return. Cinci potriviri au apărut instantaneu pe ecran, împreună cu informații de identificare de bază. Reggie a descărcat fiecare dintre fișiere pe stickul USB, pe care îl conectase în spatele calculatorului lui Fulton. Orice informație de care Nick avea nevoie, Reggie era convins că fie se afla acum pe acel stick, fie pur și simplu nu exista.

Reggie a strecurat mica unitate de plastic care conținea fișierele furate în buzunarul din față al pantalonilor. Apoi, inima lui accelerată aproape că s-a oprit. Din capătul holului a auzit o conversație zgomotoasă, două voci, poate trei, urmată de o izbucnire în râs. Era sigur că cineva rostise numele Dave. Șansele erau cincizeci și cincizeci la sută să nu fi fost David Fulton care se întorcea mai devreme de la prânz, dar dacă era, explicația lui

Reggie cu privire la servieta tatălui său nu ar fi fost de nici un ajutor.

Era timpul să plece.

A ieșit din birou fără să arunce mai mult decât o privire în dreapta sa și a început să se îndepărteze cu încredere de scara centrală și de ceea ce s-au dovedit a fi doi bărbați în costum.

Încet… încet… .

Cumva, a reușit să reziste tentației de a se uita înapoi.

— Hei! l-a auzit Reggie pe unul dintre bărbați strigând. Tipul ăla a fost chiar în cubiculul meu? Hei tu, oprește-te!

Reggie avusese destule situații limită în viața lui de hacker ca să știe că uneori cea mai bună opțiune nu era să încerce să vorbească pentru a ieși din încurcătură, ci să fugă de ea. Cu o viteză de sprinter, a luat-o la fugă pe coridorul aparent nesfârșit, îndreptându-se spre semnul luminos de ieșire. Agitația și strigătele celor doi bărbați aflați în urmărire i-au încurajat pe mai mulți angajați să scoată capetele pe ușă sau deasupra pereților separeurilor lor, ca niște câini de prerie.

Reggie a riscat să arunce o privire rapidă în spatele lui pentru a-și evalua avantajul. Bărbații care încercau să-l urmărească, amândoi supraponderali și alergând în costum, nu erau nici pe departe la fel de agili ca el în pantalonii lui de blugi largi și adidașii New Balance.

Se întorcea înapoi pentru a măsura distanța rămasă între el și ușa de ieșire când o femeie blondă îmbrăcată într-un sacou și o fustă gri, nepăsătoare la urmărire, a ieșit din separeul ei și a pășit direct în calea lui. Schimbându-și greutatea la timp pentru a evita o coliziune în forță, Reggie a acroșat-o pe femeie, învârtind-o în lateral și punând-o într-un genunchi. Ea a țipat puternic când hârtiile pe care le purta au zburat spre tavan și apoi au căzut peste ea.

— Îmi pare rău pentru asta, doamnă, a spus Reggie. Sunteți bine?

Blonda a dat din cap, în mod clar confuză din cauza ciocnirii și, probabil, din cauza bunăvoinței băiatului. Întârzierea a fost însă costisitoare. Șansele lui Reggie de a ajunge la ieșire fără să fie prins dispăruseră aproape complet. Improvizația era adesea cel mai bun prieten al hackerului și, chiar și în cele mai rele situații, el nu fusese niciodată unul care să intre în panică.

Acționând din instinct, s-a învârtit pentru a-i înfrunta pe cei doi bărbați, care se aflau acum la doar câteva cubicule distanță. Surpriza era tot ce avea la dispoziție. Așa cum făcea deseori când juca fotbal în curte cu Nick, s-a repezit direct spre ei. Ochii lor s-au făcut mari.

Două uși erau tot ceea ce îi despărțea acum. Reggie, cu brațele mișcându-se, era în plină viteză. Bărbații și-au ridicat brațele așa cum ar fi făcut Nick, fie că se protejau, fie că se pregăteau să facă o placare. Reggie a așteptat până când vârfurile întinse ale degetelor unuia dintre bărbați i-au ajuns aproape de piept înainte de a face mișcarea lui preferată. Ferindu-se și ocolind simultan, a alunecat spre dreapta, trecând pe lângă David Fulton și colegul său. În loc de peluză deschisă, însă, avea în față un cubicul gol. Mișcându-se instinctiv, a sărit pe birou. Apoi, apucând cu ambele mâini partea de sus a peretelui despărțitor, și-a rotit picioarele, sărind în sus și peste peretele despărțitor și intrând în spațiul de lângă.

Niciunul dintre bărbați nu a fost doritor sau capabil să-i reproducă manevra.

— Ajutor!… Opriți-l! au strigat ei.

Reggie, zâmbind acum, ajunsese deja la ușa scării pe care intrase la etajul doi. Ar fi putut exista o distanță suficientă între el și bărbați pentru a o lua pe scări, dar în loc de asta s-a aruncat peste balustrada scării și a căzut pe palierul de piatră de

dedesubt, strigând de durere în timp ce glezna i se rostogolea sub el.

Șchiopătând, a ajuns în foaierul principal chiar în momentul în care cei doi bărbați intrau pe scări.

— Hei, mai încet, puștiule! a lătrat paznicul când Reggie a trecut șchiopătând pe lângă biroul său.

— Îmi pare rău, domnule, a strigat Reggie înapoi. Îmi pare rău.

S-a grăbit cât a putut de tare să iasă pe ușile imense de sticlă și a coborât pe scările exterioare. Avea dureri și respira greu când a ajuns la Junie și Nick. În spatele lui, a simțit mai mult decât a văzut paznicul care cobora în fugă pe scări.

— Pornește! Vin! a reușit el, urcându-se pe bancheta din spate.

— Ești rănit? a întrebat Nick în timp ce Junie accelera și vira la următoarea intersecție.

Reggie a mângâiat stick-ul USB din buzunar.

— Nu chiar, a spus el.

Avea să fie greu să-i mulțumească lui Junie pentru grabă.

Capitolul 17

Koller ținea pasul în spatele lui Jillian Coates, suficient de aproape pentru a respira parfumul ei cu aromă de caise. Umbra lui, întinsă lungă și subțire de soarele de amiază, se suprapunea ocazional peste a ei. Îi plăcea să o atingă în felul acesta. Uneori, mergea într-un pas perfect sincronizat. Ea, bineînțeles, habar n-avea că de câteva străzi era urmărită. Purtând o altă deghizare, mult mai mult un Robert Greene gogonat decât un Paul Regis urban și inteligent, Koller se simțea încrezător că, și dacă ar fi intrat în contact vizual cu el, ar fi fost de nerecunoscut pentru ea. În cel mai rău caz, ea ar fi crezut că era doar un libidinos tipic, care testa cât de aproape putea să se apropie de ea și avea gânduri murdare.

Cât de mult s-ar fi înșelat.

Non-uciderea lui Landrew fusese o capodoperă, perfect cercetată, planificată și executată. Acum, contul bancar al lui Koller reflecta răsplata pentru acest efort. Nu avea cum să știe cât de multă muncă mai avea de gând Jericho să-i trimită, dar Koller era în această afacere de suficient timp ca să dezvolte un simț pentru a ști când puțul unui client era pe cale să se usuce. Totuși, buzunarele lui Jericho erau foarte adânci, iar el credea că munca era departe de a se fi terminat.

A decis că ar fi fost o călătorie irosită să se întoarcă la proprietatea din Panama City, la apartamentul său din Taos sau înapoi în California, pentru a-și relua viața de profesor suplinitor de chimie, sedentar, dar plin de culoare. Mai multe locuri de muncă urmau să apară în calea lui probabil destul de repede. Între timp, se mulțumea să folosească timpul liber pentru a o cunoaște pe Jillian Coates și pentru a vedea cu ochii lui cât de motivată era să investigheze mai departe cauza incendiului care îi devastase imobilul. A aplicat o

logică matematică simplă în planul său cu privire la cea mai bună modalitate de a se ocupa de ea: cu cât era mai insistentă în eforturile sale, cu atât mai puțin timp avea de trăit. Chiar și elevii de la Liceul Woodrow Wilson puteau să se descurce cu această ecuație.

Jillian a părăsit trotuarul aglomerat și s-a îndreptat spre Anne Marie Cosco Hall, un cămin al școlii de asistente medicale, conform indicatorului pe care îl citise Koller. *Poate că acum locuiește acolo*, s-a gândit el. S-a gândit la haosul și ravagiile pe care le-ar putea face dacă ar fi lăsat de capul lui pe un etaj plin de studente asistente. Imaginile, mai oribile decât orice cerc al infernului lui Dante, l-au excitat.

Koller s-a ocupat cu *The Washington Post*, pe care l-a citit pe o bancă din parc din apropiere, în timp ce aștepta ca prada lui să reapară. A făcut-o douăzeci de minute mai târziu și a plecat în ritm mai accelerat. Îi plăcea alegerea hainelor ei – nu ostentative sau excesiv de strâmte, dar deloc ponosite.

Sânii ei, sub o bluză de bumbac, erau foarte ademenitori – o cupă C frumoasă, a presupus el. Dar cel mai mult îl atrăgea fundul ei, care se mișca nestingherit în pantalonii chino. Felul în care șoldurile ei se legănau la fiecare pas era aţâţător. Koller s-a apropiat și mai mult de ea decât fusese înainte, dorind să mai inhaleze încă o dată parfumul ei amețitor. S-a hotărât atunci și acolo că o va avea, parteneră sexuală de bunăvoie sau nu, înainte de a o ucide. A considerat că era un bonus pentru o treabă bine făcută.

Ideea l-a făcut să zâmbească.

Jillian a luat-o la stânga pe strada 20 și a mers câteva străzi spre nord, oprindu-se sub o marchiză verde. Koller a trecut pe lângă ea, dar s-a întors la timp pentru a o vedea strecurându-se în interiorul Studioului Mediumului doamna Jessica.

— Comunici cu cei plecați, nu-i așa? a murmurat Koller în sinea lui.

Și-ar fi dorit să fi fost un detectiv particular cel pe care îl vizita și nu un medium care să-i ia banii și să se joace cu emoțiile ei. Poate că ar fi avut nevoie de cineva care să o consoleze – cineva ca Paul Regis.

Era tare ca piatra de la urmărirea ei și de la gustul ultimei sale ne-ucideri încă proaspăt în minte.

Capitolul 18

Dintre cele cinci dosare Manuel Ferris pe care Reggie Smith le obținuse în urma intrării în clădirea Administrației Veteranilor, doar unul părea promițător – un bărbat de 35 de ani cu o adresă pe H Street NW din Washington. Nu exista un număr de apartament. Internetul și hărțile lui Nick plasau adresa în cartierul chinezesc compact din D.C. În timp ce taxiul său se oprea la bordură, Nick s-a uitat fix la clădire și a verificat din nou înregistrarea lui Reggie.

LUCKY BILL PEARL'S, scria pe semnul de deasupra marchizei unei clădiri de cărămidă neagră, fără ferestre. SERVIND CEI MAI BUNI DOMNI DIN D.C. DIN 1949. Sub marchiza cu franjuri, intrarea era destul de discretă, cu trei fotografii lucioase de femei, învelite în sticlă, pe fiecare parte, probabil pentru a face publicitate la capetele de afiș din lista lor de artiști și dansatoare exotice. *Nikki… Sabra… Colette…*

Înainte de a-l plăti pe taximetrist, Nick a mai verificat o dată adresa. Lucky Bill's nu prea părea a fi reședința unui om care plecase într-o misiune militară ultrasecretă – cu excepția cazului în care misiunea era aici, caz în care nu părea prea probabil ca Administrația Veteranilor să pună la dispoziție în baza sa de date informațiile de identificare a agentului.

Fațada clădirii era înaltă de patru etaje. Nu era greu de imaginat la ce ar putea fi folosite etajele superioare, dar apartamentele erau cu siguranță una dintre celelalte posibilități. A scanat la dreapta și la stânga, dar nu mai existau alte intrări. Poate că exista una în partea îndepărtată a clădirii.

Nick i-a dat șoferului un bacșiș de 25 de procente și a intrat înăuntru. Avea la el un mic plic care conținea mai multe fotografii cu Umberto și una cu Manuel Ferris, mărită de Reggie după un

instantaneu pe care îl făcuse Matt McBean. Fotografia originală era încrețită și cu granulație, iar mărirea nu făcea decât să accentueze deficiențele. În plus, Ferris purta un fel de șapcă, ceea ce îi întuneca și mai mult înfățișarea. Din câte își putea da seama Nick, era un bărbat cu fața îngustă, brunet, cu ochii adânciți, și avea cam aceeași înălțime ca McBean – un metru și optzeci.

Nick pusese ultima dată piciorul în interiorul unui club pentru domni împreună cu un grup de colegi rezidenți de la chirurgie. Bill Pearl's era considerabil mai de lux decât fusese acel loc. Chiar în fața ghișeului cu gratii, un bărbat chel și musculos stătea cocoțat pe un taburet de lemn. Deasupra gulerului cămășii de smoching, vârfurile unui caleidoscop de tatuaje îi înconjurau gâtul în formă de trunchi de copac.

— Ce mai faci? a întrebat-o pe brută, despre care și-a dat seama că nu avea sprâncene.

Bărbatul a dat din cap fără interes și a mormăit un răspuns. Nick a scos 20 de dolari din portofelul său, realizând în timp ce o făcea că ar fi putut fi mult mai subtil.

Paznicul a ridicat o labă robustă și, instantaneu, bancnota a dispărut.

— Îl caut pe un bărbat pe nume Manny Ferris, a spus Nick. Mi s-a spus că lucrează aici.

— Nu credeți că ați greșit clubul, domnule? a răspuns uriașul. Aici e doar pentru fete.

— Nu, nu. Ceea ce vreau să spun este… există un tip pe nume Manny Ferris care lucrează sau… sau poate chiar locuiește aici?

— Ceea ce vreau *eu* să spun este că nu știu, a venit răspunsul lipsit de umor.

În sinea lui, Nick a zâmbit. Iată-l aici – un chirurg traumatolog, capabil să ia decizii de viață și de moarte în spital sau pe teren, bâlbâindu-se în fața unei persoane care arunca oameni dintr-un bar pentru a-și câștiga existența.

Interiorul clubului era întunecat și zgomotos, dar fără fum de țigară, și nu era încă foarte aglomerat. Totuși, undeva în clădire, în apropierea clubului de noapte, putea să simtă mirosul fumului de trabucuri. Cam atât despre reglementările orașului, s-a gândit Nick. Trăiască regele numerar. Mai mulți bărbați stăteau la bar, lipiți de dansatoarea topless cu bustul mare de pe scena centrală care își freca corpul atletic de un stâlp de alamă lustruită. Iluminatul scenei era profesionist, iar Nick a observat că era sincronizat cu muzica de dans care răsuna dintr-un număr impresionant de difuzoare.

În fața barului arcuit, scaune de pluș cu spătar înalt se aliniau la marginea scenei. Erau și câțiva bărbați așezați acolo, toți îmbrăcați în ținute de afaceri. Lucky Bill's nu era deloc cartierul ieftin al cluburilor pentru domni. Ce treabă putea avea un astfel de local cu un soldat terminat?

Nick trecuse în partea opusă a clubului când a simțit o bătaie ușoară pe umăr. O tânără zveltă, într-o rochie neagră și alunecoasă, îi zâmbea. Trăsăturile ei ca de spiriduș erau încadrate de un păr uimitor, negru ca abanosul, care îi curgea până la jumătatea spatelui.

— Arăți pierdut, chipeșule, a spus ea.

— Caut pe cineva, a răspuns Nick. Îl cunoști pe un tip pe nume Manny Ferris? Aceasta este adresa pe care mi-au dat-o pentru el. Sunt apartamente la etaj?

Fata a zâmbit jucăuș.

— Hei, sunt o mulțime de întrebări pentru o primă întâlnire. Ce zici de puțină șampanie mai întâi? Mă numesc Brandy, dar șampania e băutura mea.

Nick se întrebă cât de mult cerea Bill Pearl's pentru o sticlă de șampanie, ca să nu mai vorbim de serviciile lui Brandy. Chiar și fără cel mai important program al ei, era îndoielnic că putea să

retragă de la bancomat suficienți bani pentru o noapte în oraș.

— Deci, a spus Nick, luând loc la o masă din colț, ce zici de Manny Ferris, sau Manuel Ferris?

— Ești polițist?

— Nu, nu sunt polițist. Doar un tip care îl caută pe un tip pe nume Manny Ferris. Îl cunoașteți?

— Sunt plătit să vorbesc cu clienții, ofițerule, a spus ea.

— Ți-am spus, nu sunt polițist. Am o sută de dolari pe care sunt gata să-i schimb pentru informații despre Manny Ferris. Este foarte important pentru mine.

— Și dacă nu știu nimic?

— Patruzeci doar pentru că încerci.

— Iau cei 40 în avans.

Nick și-a împărțit teancul de douăzeci de dolari în două.

— Îl cheamă Ferris, a spus el. Manny sau Manuel Ferris. Cei de la Administrația Veteranilor mi-au dat ca adresă acest loc.

— Clubul? Cred că proprietarul ar putea avea un apartament la ultimul etaj, iar fetele folosesc etajul doi. Dar nu știu dacă locuiește cineva în restul clădirii. Cum arată?

Nick a scos fotografia pe care i-o dăduse McBean, iar fata a studiat-o.

— Ar putea să stea chiar lângă mine și s-ar putea să nu-l recunosc din poza asta. Înălțimea? Greutatea?

— Poate 1,80 m. Are în jur de treizeci de ani – ar fi putut avea douăzeci și ceva de ani când a fost făcută fotografia.

— Asta e tot?

— Asta e tot.

— Băiete, sper că nu ești polițist. Dacă ești, nu te pricepi prea bine la asta.

Fără să aștepte un răspuns, ea s-a întors, lăsându-l să arunce o ultimă privire la chipul și silueta ei uluitoare, și s-a îndreptat în cealaltă parte

a încăperii spre un nou venit care semăna izbitor de mult cu mogulul din desene animate de pe cărțile Chance și Community Chest din jocul Monopoly.

Nick s-a ridicat pentru a pleca. O altă femeie tânără și atrăgătoare, o roșcată, s-a apropiat de el înainte ca el să fi ajuns la toaleta bărbaților din spatele clubului.

Dosarul de la veterani trebuie să fi fost greșit, se gândea el, încercând fără succes să-i arate fotografia fetei. Cu siguranță nu ar fi fost prima dată când aveau informații greșite.

Toaleta, cu un cavaler spadasin pe ușă, avea blaturi de marmură portocalie, rânduri ordonate de articole de toaletă, piepteni de păr în dezinfectant lichid albastru și mai multe boluri mici cu bomboane de mentă. Nick nu putea să vadă sub cabine, dar părea că nu mai era nimeni altcineva în toaletă în afară de el și de un îngrijitor cu o cămașă albă cu guler pătat, papion strâmb și vestă roșie decolorată. Avea un prosop curat așezat pe braț și i l-a pasat imediat ce Nick s-a spălat pe mâini.

Când însoțitorul s-a întors spre el, Nick și-a tras răsuflarea. Fața bărbatului era deformată. Două părți groase de piele erau separate de mai multe cicatrici încrucișate. Era ca și cum cineva ar fi început o procedură de chirurgie plastică în mai multe etape și apoi s-ar fi oprit înainte de a o finaliza.

— Să aveți o zi bună, domnule, a mormăit bărbatul.

Nick a pus o bancnotă de cinci în borcanul său.

— Mulțumesc. Tu…

S-a oprit la mijlocul frazei. Îngrijitorul care ștergea chiuveta și blatul din baia clubului de striptease era Manny Ferris. Nick era aproape sigur de asta.

— Manny? Tu ești Manny Ferris, nu-i așa?

Ferris s-a uitat în altă parte și a mormăit un răspuns.

— Manny, te-am căutat peste tot! Numele meu este Nick Garrity. Sunt medic și un bun prieten al lui Matt McBean. Nu-mi vine să cred că în sfârșit te-am găsit.

Ferris se uită în gol la Nick. Ochii lui erau goi și distanți.

— Vrei o bomboană de mentă? a întrebat el.

Vocea lui era plată – lipsită de orice emoție. Fața lui diformă nu avea nicio expresie perceptibilă.

— Manny, sunt un prieten al lui Matt McBean, a spus din nou Nick. McBean, din armată. Te-am căutat.

Nimic.

Din teancul său de fotografii, Nick a scos segmentul mărit al fotografiei cu McBean și Ferris, făcută cu ani în urmă, și i-a înmânat-o bărbatului.

— Uite, Manny. Acesta ești tu, chiar aici. Iar acesta este Matt McBean. El mi-a spus că ai dispărut acum patru ani. Unde ai fost?

Nimic.

Ferris a ajustat pieptenele și a verificat dacă prosoapele erau aliniate. Apoi, fără să-i facă măcar un semn din cap lui Nick, s-a întors și a inspectat fiecare dintre cele trei cabine elegante.

Noaptea lui Manny cel viu, s-a gândit Nick.

Ferris nu a protestat că i s-a arătat fotografia a doua oară. S-ar putea să fi existat o sclipire de recunoaștere, dar apoi, la fel de repede, a dispărut.

— Avem niște piepteni noi, dacă vrei să te coafezi, a spus el.

Nick s-a aplecat mai aproape pentru a verifica pupilele bărbatului pentru a vedea dacă exista vreun semn de consum de droguri. Erau în poziție mediană și păreau să reacționeze la lumină. Apoi a apucat încheietura mâinii lui Ferris și i-a măsurat pulsul. Fostul pușcaș marin nu a opus nicio rezistență și și-a ținut încheietura moale în timp ce Nick i-a măsurat pulsul la șaizeci și opt.

— Manny, este foarte probabil să-l cunoști pe prietenul meu Umberto Vasquez. Au trecut patru

ani de când l-am văzut ultima oară. A fost angajat să facă o treabă ultrasecretă pentru armată, la fel ca și tine. Numele ăsta îți spune ceva?

— Cum vă simțiți astăzi, domnule? a răspuns Ferris. Aveți nevoie de un prosop?

— Manny, te rog. Acest om a servit alături de mine. Mi-a salvat viața în luptă. Apoi, câțiva ani mai târziu, la fel ca tine, a dispărut.

Nici o reacție.

Entuziasmul lui Nick de a-l fi găsit pe bărbat dispăruse, împreună cu speranța de a afla soarta lui Umberto. Se întrebă dacă merita să încerce să-l aducă pe Ferris în rulotă în viitorul apropiat pentru o examinare și niște analize de sânge.

— Poftim, Manny, a spus el, cu o doză de frustrare și iritabilitate despre care știa că nu-i stătea în fire. Poftim douăzeci de dolari. Uită-te la pozele astea cu Umberto Vasquez.

Ferris a luat bancnota, dar nu a vrut să ia teancul de fotografii, așa că Nick a fost nevoit să le răsfoiască. S-a oprit asupra unei fotografii pentru câteva secunde înainte de a trece la următoarea. De fiecare dată, Nick a avut grijă să îl arate pe Umberto. Ferris a păstrat aceeași expresie plictisită tot timpul. Apoi, în timp ce Nick îi arăta penultima fotografie, ceva s-a schimbat. Ferris a făcut ochii mari. Gura i-a rămas căscată. A început să tremure, iar fața i s-a înroșit. S-a întors de la Nick. Învârtindu-l de umeri, Nick i-a ținut fotografia în față. Fotografia îi înfățișa pe Nick și Umberto, stând în fața rulotei, cu Lincoln Memorial în fundal. Nick nu-și putea aminti cu certitudine, dar credea că Junie făcuse poza.

— Îl recunoști pe Umberto în această fotografie? Da?

— Pleacă de aici! a strigat Ferris, împingându-l pe Nick înapoi cu putere. Pleacă de lângă mine!

Nick s-a împiedicat de tejghea și aproape că a căzut. Ochii lui au surprins o mișcare neclară și s-a ferit, chiar în momentul în care borcanul de sticlă

plin cu piepteni a trecut peste capul lui, spulberând oglinda din spatele lui.

— Manny, oprește-te! a strigat Nick.

— Nu pot să rămân. Trebuie să fug!

Ochii bărbatului, înainte morți, se aprinseseră cu o frenezie sălbatică. Forța lui era uluitoare. Ținându-l în brațe pe Nick în timp ce acesta încerca să-l urmeze afară din baie, Ferris a intrat în plin într-o chelneriță care ducea o tavă plină cu băuturi. Nick a reușit să facă trei pași în urmărirea lui înainte de a fi prins din spate de bodyguardul tatuat. Lipit cu fața de peretele căptușit cu catifea al clubului, Nick a privit neputincios cum singura lui legătură cu Umberto dispărea prin ușa de incendiu.

Capitolul 19

Cele două cele mai mari scurtături către dezastru în medicină sunt aroganța și orice altceva.

Nick știa că nu se mai putea concentra. Avertismentul privind greșelile medicale, de la unul dintre foștii săi profesori de chirurgie de la Brown, îi trecea prin cap ca o bandă Möbius. Nu aroganța era problema lui. Nu fusese niciodată cu adevărat arogant. Dar chiar și în cele mai bune circumstanțe, gândurile lui aveau tendința de a rătăci. Iar la douăzeci și patru de ore după întâlnirea bizară cu Manny Ferris, aceasta nu era deloc cea mai bună dintre circumstanțe.

Rulota se întorsese în D.C., iar încălzirea vremii adusese cu ea o avalanșă de pacienți. Rutină… rutină… rutină… rutină… dezastru mascat de rutină. Distrugerea unei cariere medicale era la fel de simplă ca o pierdere de concentrare de un minut – un ganglion limfatic umflat ratat, un examen rectal neefectuat, un semn neurologic anormal ignorat, un răspuns revelator din istoricul medical trecut cu vederea sau deloc întrebat. Atât de ușor era. Iar pentru Nick, pericolul creștea direct proporțional cu scorul său SUD, care în această seară continua să se învârtă în jurul valorii de cinci.

Se aflau la a treia și ultima oprire a serii, parcați pe stradă, în secțiunea Anacostia din D.C. Nick și Junie erau ajutați de o asistentă voluntară experimentată, pe nume Kate, care lucra sub baldachinul ușor care le servea drept anexă și, în alte momente, drept zonă de triaj și sală de așteptare. Încet, dar sigur, aglomerația de pacienți dispăruse, exact la timp. Oboseala și Manny Ferris puneau stăpânire pe trupul și mintea lui Nick. Pentru câteva clipe scurte după ce intrase la Lucky Bill Pearl's, i se păruse că ar putea avea unele

răspunsuri la dispariția lui Umberto. În schimb, nu existau decât mai multe întrebări și mai multe frustrări.

— Deci, ai avut ocazia să te gândești la Ferris? o întrebase Nick pe Junie în timpul călătoriei din Baltimore până la prima lor oprire la reprezentanța de mașini second-hand a lui Jasper Yeo.

— Băutura, a spus ea simplu. Când ai dubii, pariază întotdeauna pe alcool. Eu pariez pe creierul ud.

— Poate, dar pentru cineva care este atât de zombi cum era Ferris, nu am văzut prea multe dintre stigmatele care însoțesc alcoolismul – știi tu, vene de păianjen pe obraji, nasul umflat și roșu, ascită, palme cu pete de la ficat, slăbiciune, mers deficitar. Ar trebui să continui? Apoi mai sunt cicatricile și umflăturile de pe fața lui. E ca și cum ar fi fost marele învins într-o bătaie între bande.

— Și atunci ce?

— Nu știu. Probabil alcool. Mă întreb, de asemenea, dacă nu cumva cineva l-a pregătit pentru o operație estetică. Dar cum îți explici reacția lui la poza cu mine și Umberto? Cu siguranță nu la mine a reacționat. Ar fi trebuit să-l vezi, Junie. Într-o secundă, a trecut de la *Noaptea morților vii* la *Rambo*. Ți se pare că e un creier umed?

— Poate droguri.

— Cred că da.

Acum Nick asculta pieptul unei femei de douăzeci de ani, agitată, care locuia în blocurile din apropiere. Junie și-a curățat gâtul și a dat din cap spre el cu dezaprobare.

— Ai auzit ceva? a întrebat ea – felul ei de a-i spune că ar putea să vrea să înceapă din nou acea parte a examinării.

— Nimic încă, a mormăit el și s-a concentrat.

Pacienta lor avea dovezi ale unei valve mitrale slăbite și nicio altă explicație bună pentru disconfortul toracic recurent. Nick i-a cerut lui

Junie să îi facă o cardiogramă. Ar fi programat o ecocardiogramă și analize de sânge dacă ar fi avut asigurare, dar asta era o iluzie. Nick i-a dat o fișă privind obținerea unei asigurări de sănătate, iar Junie i-a promis că va continua cu un telefon pentru a vedea dacă a avut noroc. Asta era tot ce puteau face.

Conducerea unei clinici precum Helping Hands presupunea compromisuri, mai ales atunci când cooperarea și urmărirea pacienților erau variabile tot timpul. Implicarea specialiștilor în cazurile lor era mai fiabilă. Prin studiu și cursuri, Nick se descurca decent la citirea cardiogramelor, dar aveau mai mulți cardiologi care făceau voluntariat la Helping Hands. În cele din urmă, mai era raportul care se ocupa de prolapsul valvei mitrale pe care îl pregătise unul dintre cardiologii lor.

— Vrea vreuna dintre voi o cafea? le-a întrebat Nick pe asistentă și pe pacientă. O să fie instant, dar avem cafea decofeinizată și cu cofeină, iar în frigider avem chestii albe.

Amândouă au refuzat.

— Femeia de acolo, de pe scaunul șoferului, este cu tine? a întrebat-o Junie pe pacientă.

— Nu, sunt doar cu prietenul meu. El este cel care stă la masă.

Nick a aruncat o privire spre partea din față a rulotei. O observase pe femeie de câteva ori în trecere. Era greu să nu o remarce – foarte arătoasă, cu părul scurt, de culoarea nisipului, și cu câțiva pistrui răspândiți pe partea de sus a obrajilor.

— Din câte îmi dau seama, a adăugat Junie, nu s-a înscris niciodată pentru a fi văzută. Au trecut vreo patruzeci și cinci de minute. Credeam că este aici cu unul dintre pacienții noștri.

— Am să întreb. Nu pare să aibă probleme, dar este puțin ciudat că nu a vorbit. Poate că e un reporter sau unul dintre agenții secreți ai lui MacCandliss.

Nick, făcând tot posibilul să pară nonșalant, s-a oprit la frigider pentru o Coca-Cola. Acum că putea să se uite direct la femeia din scaunul șoferului, se întreba cum de reușise să treacă de ea în primul rând. Purta blugi și o jachetă albă cu guler maro – de la L.L.Bean sau Eddie Bauer sau de undeva de genul ăsta, a presupus el. Era cu fața ușor depărtată de el, privind prin parbrizul masiv. Apoi, ca și cum i-ar fi simțit atenția, s-a întors și a zâmbit – nu un zâmbet larg, dar totuși suficient cât să lumineze toată partea din față a rulotei.

Specială. Acesta a fost cuvântul care i-a venit inițial în minte, urmat îndeaproape de *interesant, inteligent și neobișnuit*. În timp ce se apropia de ea, Nick s-a împiedicat îndeajuns de mult încât să împrăștie niște cola pe covor. *Frumos început. Îl lași, sau îl ștergi?* Rânjind cu sfială, s-a dus la bucătărie și s-a întors cu niște prosoape de hârtie.

— Bună, a spus el, ridicându-și privirea de pe un genunchi și simțind că vorbea cu o octavă mai sus decât de obicei.

— Bună și ție, a spus ea, părând total în largul ei.

Se simțea ciudat să fie atât de aproape de ea.

Pe cât de incredibil era zâmbetul ei, ochii ei, de un albastru-verde insondabil, erau și mai mult. A reușit să se ridice în picioare și și-a sprijinit piciorul de consola dintre scaunele din față, pentru a câștiga puțin spațiu de respirație.

— Ești aici pentru a fi consultată de personalul medical? a întrebat el.

Personalul medical! Mai lasă-mă în pace! s-a dojenit singur. *Spune-i doar că ești doctor.*

— Nu, a spus ea. Sunt sănătoasă ca un cal. Dar mă poți ajuta cu asta.

A băgat mâna într-o pungă subțire de hârtie maro și a ridicat un exemplar din Nick Fury și agenții săi din S.H.I.E.L.D.

— Numele meu este Jillian Coates. Sunt asistentă psihiatrică la Shelby Stone Memorial. Ai

timp să stăm puțin de vorbă, Dr. Garrity?

A durat patruzeci și cinci de minute pentru a împacheta prelata și a șterge interiorul dubei. Jillian a ajutat și a ajuns să o cunoască pe Junie pe măsură ce o făcea. Nick a rămas aproape de femei și a intrat în conversație atunci când a putut. „Specială" era corect. Exista o feminitate și o înțelepciune în ea, cuplate cu o inteligență ascuțită pe care o găsea total atrăgătoare. Nick, care nu reușise să-și depășească cu adevărat stresul post-traumatic suficient de mult încât să devină interesat de vreo femeie de la Sarah încoace, a fost surprins să se trezească făcând unele comparații. Junie a schimbat destule priviri cu el ca să fie clar că se gândea la aceleași lucruri.

În cele din urmă, cu asistenta medicală, Kate, plecată la casa ei din suburbii, și cu jaluzelele trase, Nick și Junie s-au așezat la masa rabatabilă și au ascultat cu empatie și uimire tăcută povestea tristă a morții lui Belle Coates și legătura ei ciudată cu directorul medical al Unității Medicale Mobile Helping Hands printr-o poreclă aproape uitată.

— Spui că sora ta scrisese de fapt M.D. și Dr. și Ph.D. lângă numele lui Nick Fury pe coperțile acestor benzi desenate?

— Părea să încerce toate formele de doctor.

— Ca și cum ar fi *auzit* mai degrabă decât să *citească*.

— Aș vrea să am revistele să ți le arăt, dar au fost distruse când apartamentul meu a ars acum câteva zile.

— Sora ta a fost ucisă și apoi apartamentul tău a ars? Crezi că cele două evenimente au legătură?

— Cum aș putea să nu cred asta, Nick, doar că cei de la pompieri nu au găsit nimic.

— Ei bine, dacă nu ești incredibil de ghinionistă, mie mi se pare suspect, a spus Nick, dorindu-și să poată găsi ceva, orice, pentru a o

ajuta pe femeie. Stai puțin, a spus el brusc, am un prieten, un detectiv la poliția din Washington. Are incredibil de multe cunoștințe. Nu m-ar mira deloc dacă i-ar cunoaște pe cei care se ocupă de incendii în Arlington, sau cel puțin aici. Vrei să te pun în legătură cu el?

— Ar fi minunat. Am numărul de telefon al unuia dintre inspectorii de asigurări care s-au uitat la casa mea. Poate că pot să-i trimit o copie a raportului său prietenului tău.

— O să dau de Don la prima oră mâine dimineață, a spus Nick, simțind că genunchii încep să i se facă gelatină din cauza ochilor femeii.

În cele din urmă, părea evident că Belle Coates dăduse peste o trimitere la numele pe care Umberto Vasquez i-l dăduse prietenului său cu un milion de mile și o sută de mii de ani în urmă – nu doar dăduse peste nume, ci fusese suficient de impresionată de ceea ce auzise pentru a merge să cumpere peste patruzeci de exemplare diferite ale cărții de benzi desenate.

Dr. Nick Fury.

La ora 13:00, Junie i-a încurajat să continue să vorbească și a plecat să se întindă în sala de examinare din spate.

— Chiar și înainte de moartea părinților noștri, Belle și cu mine eram destul de apropiate, a spus Jillian, dar exista o diferență destul de mare între vârstele noastre și nu știam prea multe despre ea și despre ceea ce o interesa. În momentul accidentului, eram deja căsătorită de aproximativ un an și divorțasem, iar eu eram acolo, în marea lume din Washington, recuperând timpul pierdut prin faptul că mă căsătorisem atât de tânără. Adevărul este că am trăit foarte mult la limită, petrecând, fiind mereu prima la coadă pentru tot ceea ce îmi oferea adrenalină și urmărindu-mi pasiunea pentru fotografie în unele locuri destul de periculoase.

— Apoi, brusc, ai devenit părintele unei adolescente.

— Se pare că așa ar fi fost cazul, și la asta mă așteptam când am acceptat, oarecum cu reticență, să rămân acasă cu Belle. Dar nu s-a întâmplat chiar așa. Belle era cea mai echilibrată și mai spirituală persoană pe care o cunoscusem vreodată. Yoga, flaut, pictură, atletism, grădinărit, gătit. Orice era de experimentat, ea voia să încerce. Nu-i păsa dacă va deveni vreodată cea mai bună la ceva, cu excepția poate domeniului asistenței medicale, dar voia să cunoască lucrurile, să le simtă în felul ei, nu neapărat să le stăpânească. Și a fost, fără îndoială, cea mai bună ascultătoare pe care am cunoscut-o vreodată.

— Pare că a fost incredibilă.

— A fost. Chiar și la paisprezece ani era ca și cum erai în preajma unui fel de formă de viață avansată. În cele din urmă, înainte de a alege asistența medicală și de a se muta în căminele din D.C., ea a fost cea care m-a învățat cum să trăiesc – adică să trăiesc cu adevărat. Nu cu voce tare sau dându-mă mare, ci cu blândețe și pasiune, cu încântare față de detaliile lucrurilor și față de oameni.

Ochii lui Jillian s-au umplut, apoi s-au revărsat. Nu a făcut nicio încercare de a-și șterge lacrimile și nici nu s-a simțit deloc stânjenită de ele.

— Niciodată nu am încercat să-mi opresc lacrimile când plângeam după Sarah, a spus Nick. Simțeam că ar putea fi, nu știu, purificatoare. Apoi, sindromul de stres post-traumatic a pus stăpânire pe mine și, dintr-o dată, nu mai plângeam. Pur și simplu m-am oprit.

— Nu cred că asta e bine.

— Nici eu nu cred. Oricât de devastat și îndurerat eram, nu cred că m-am simțit nici măcar trist.

— Doar gol.

— Așa este. Nu-mi vine să cred că ai spus asta. Doar gol. Este un sentiment aproape de nedescris. Umberto obișnuia să spună că atâta timp cât pot să plâng, există speranță. Mai mult decât oricine altcineva, inclusiv terapeutul meu, era supărat când mă opream. La un moment dat, mi-a mai spus că nu mai plânsese nici măcar o singură dată de la externarea din spital după explozie. A trecut de la a fi cel mai bun soldat pe care l-am cunoscut vreodată – un om care a fugit înapoi în loc să fugă de acolo și care și-a riscat viața pentru a mă împiedica să fiu spulberat în bucăți – la a fi un alcoolic fără scop. Nu avea răni fizice, așa cum am avut eu, așa că au refuzat să considere PTSD-ul său un motiv suficient pentru o medalie Purple Heart.

— Îmi pare atât de rău.

— Mulțumesc, se vede că îți pare rău, iar asta chiar înseamnă ceva pentru mine.

— Apoi a dispărut.

— Apoi a dispărut, a repetat Nick, ridicând din umeri neputincios.

— Ascultă, Nick, a spus ea. Vreau să te ajut să-l găsești pe Umberto. Faptul că te-am întâlnit pe tine și faptul că m-am gândit la ciudățenia tuturor acelor cărți de benzi desenate pe care a scris Belle mă face să cred că trebuie să existe o legătură. Într-un fel sau altul, calea ei și a lui Umberto trebuie să se fi intersectat. Și dacă faptul că ajungi la acest Manny Ferris te va ajuta să îl găsești pe Umberto, atunci vreau să te ajut și cu asta. Am zece ani de experiență ca asistentă psihiatrică, care spun că vă pot ajuta în acest sens.

— Mi-ar plăcea să mă ajuți, a spus Nick, întrebându-se dacă nu cumva ar fi trebuit să rostească cuvintele cu mai multă forță.

— Mi-ai spus că Manny Ferris a avut o reacție aproape violentă la una dintre fotografiile lui Umberto.

— Nu aproape violentă. A înnebunit. Nu era nimic special – doar o fotografie cu mine și Umberto stând lângă rulotă. Era cel puțin o alta cu Umberto și cu mine. Dar Ferris s-a uitat la poza aia, a aruncat un borcan spre mine și a fugit.

— Crezi că aș putea vedea pozele?

Nick a recuperat plicul dintr-unul din sertarele din bucătărie și i l-a dat. Acum, în loc de ochii ei, s-a fixat pe mâinile ei – piele netedă, palidă, unghii nu prea lungi, cu un strat transparent cu excepția capetelor, care erau sferturi de lună de ojă albă. I-a studiat mișcarea degetelor lungi și delicate în timp ce trecea de la o fotografie la alta.

— Umberto are o față foarte prietenoasă, a spus ea.

I-ar plăcea la nebunie a ta, s-a gândit Nick.

— Aceasta este fotografia, a spus el, cea care l-a pus pe Ferris pe jar.

Jillian a apreciat-o cu concentrarea cuiva obișnuit să examineze arta.

— Am publicat pe cont propriu o carte cu fotografiile mele cu marile clădiri și monumente din D.C. Am dăruit-o prietenilor de Crăciun. Fotografiile cu Lincoln erau preferatele mele.

— Mi-ar plăcea să o văd.

— S-ar putea să ai ocazia, a spus ea, de data aceasta luminând bucătăria cu zâmbetul ei. Mă întreb…

— Ce?

— Poate că supărarea atât de mare a lui Ferris nu era legată de clinică sau de tine sau de Umberto. Poate că a fost decorul – Lincoln în sine.

— Cum am putea dovedi asta?

— Ei bine, ce-ar fi să facem noi înșine o mică ședință foto. Ești interesat?

Capitolul 20

Nick se plimba pe aleea aglomerată din fața Memorialului Lincoln, așteptând-o pe Jillian să sosească. Cerul după-amiezii era limpede și luminos, cu doar câțiva nori trecători care umbreau soarele de la ora trei. Dacă Jillian analizase corect fotografia, cam pe la această oră, cu patru ani în urmă, Junie făcuse poza cu Nick și Umberto care l-a făcut pe Manny Ferris să fugă spre ușa de ieșire.

Trecuse de ora trei în acea dimineață înainte ca Jillian să părăsească rulota. Până atunci, Junie dormea în camera de examinare din spate, iar Nick era prins într-o plasă de sentimente derutante în jurul noii venite fermecătoare și atrăgătoare din viața lui.

Jillian a fost cea care a venit cu ideea de a face fotografii din toate unghiurile imaginabile în jurul Lincoln Memorial, apoi de a observa reacția lui Manny la fiecare dintre ele. Poate că era ceva în teoria ei că nu cine era în fotografie îl supăra atât de tare pe pușcașul marin, ci ce.

Pentru a fi sigură că nu-l zăpăcesc pe Manny mai mult decât părea deja, Jillian a vrut să se apropie cât mai mult posibil de ora la care fusese făcută fotografia, în cazul în care ora din zi ar fi avut vreo influență în reacția lui intensă.

A fost nevoie de un studiu atent al luminii și umbrei fotografiei pentru ca Jillian să determine ora. Nick a fost uimit de abilitatea ei de a deduce informații dintr-o singură fotografie, până la faptul că și-a dat seama că fusese făcută tot primăvara, bazându-se doar pe hainele purtate de pietonii din fundal. Era sigur că dacă ar fi ales o carieră în radiologie, ar fi fost o vedetă.

Jillian l-a zărit pe Nick și l-a strigat în timp ce se grăbea spre el. Ultima dată când Nick experimentase ceva cât de cât apropiat de o îndrăgostire, el și Sarah abia se cunoscuseră și

ieșeau la prima lor întâlnire. Acum, Jillian era cea care îi invadase gândurile. Trebuiau să se întâlnească lângă banca de piatră, dar Nick era prea nerăbdător ca să stea și să aștepte. A încercat să atribuie energia lui nervoasă dorinței de a rezolva misterul lui Manny Ferris, dar știa mai bine.

— Hei, tu, a spus ea, ești gata să fii asistentul meu.

— Arăți ca o profesionistă.

Și uluitor de frumoasă, a vrut Nick să adauge, dar s-a împotrivit impulsului.

— Am crezut că ne întâlnim la bancă, a spus ea. Te așteptam acolo.

— Cred că am devenit nerăbdător, a spus Nick. M-am gândit să încep să cercetez potențialele cadre.

— Ei bine, mi-aș fi adus aparatul Nikon D300 și obiectivul meu cu unghi larg, dar apoi mi-am amintit că sunt asistentă medicală și că îmi lipsesc aproximativ două mii de dolari pentru a-mi permite unul, așa că va trebui să te mulțumești cu Canon Rebel XT. Este un pic ca un beagle lângă un setter irlandez, dar amândoi sunt de rasă.

— Hei, din câte știu eu despre fotografie, puteai să iei o cutie de pantofi și să-mi spui că facem asta cu un aparat de fotografiat cu orificii. Consideră-mă asistentul tău loial, pregătit și dispus să te servesc.

— E o promisiune?

Era din nou acolo. Acea clipire cochetă a ochilor și zâmbetul ei contagios care părea să adauge zece grade la o după-amiază de primăvară deja caldă.

— Ar fi bine să începem, a spus el. Avem multe poze de făcut și nu a mai rămas mult soare.

Au terminat ședința foto în mai puțin de două ore. Jillian avea o imprimantă portabilă în geanta ei cu aparatul foto, așa că au reușit să tipărească vreo douăzeci de fotografii de calitate, reprezentând toate punctele de vedere imaginabile.

Fotografiile din exteriorul estic au surprins coloanele monolitice ale templului, scara palatului și șoseaua extinsă. Câteva fotografii au fost din interiorul templului, și una cu Lincoln însuși.

— Așadar, dacă fotografia lui Lincoln este cea care-l scoate din minți pe Manny, asta ne spune doar că este un adept al drepturilor statului și nu un abolиționist? a întrebat Nick cu un zâmbet ironic.

— Ori asta, ori îi este frică de statui.

— Asta l-ar face staurofob, a răspuns Nick.

— Acum, de unde am știut că vei spune asta? a întrebat Jillian, lovindu-l ironic pe umăr. Mă simt de parcă mi s-a întins o cursă.

Era copilăresc, știa, dar Nick a radiat în sinea lui că o impresionase pe Jillian cu cunoștințele sale despre fobii, subiectul unei lucrări de psihologie din facultate. Cu ce altceva ar mai fi putut să o impresioneze, se întreba el. Dar, la fel de repede cum a venit acest gând, a plecat. Femeia asta nu era genul.

Au continuat să sorteze fotografiile, alegându-le pe cele mai bune pentru a le imprima, din sutele stocate în aparat. Era o poză a Monumentului Washington, de cealaltă parte a Reflecting Pool, făcută chiar din locul în care Dr. Martin Luther King Jr. și-a ținut discursul „Am un vis”. O alta a surprins peretele nordic al Monumentului Washington prin porticul lateral impunător al Lincoln Memorial. Au existat și câteva fotografii din partea din spate a memorialului, inclusiv una de pe aleea de trecere de-a lungul Parkway Drive Northwest și o altă poză din spate făcută de pe pista de biciclete peste Potomac, care era paralelă cu George Washington Memorial Parkway.

— Se pare că suntem gata de plecare, a spus Jillian, închizându-și geanta pentru trepied după ce au imprimat ultima fotografie. Ești sigur că Manny va fi la club?

— Manny Ferris părea fixat acolo la fel de mult ca și… accesoriile din acea baie, a spus Nick. Va fi

acolo. Sunt sigur de asta.

Capitolul 21

Când au ajuns la Lucky Bill Pearl's, soarele de aprilie apusese de mult. Un vânt răcoros de noapte le răcise pielea. Cei doi au coborât pe scara cu mochetă slab luminată, Jillian deschizând drumul.

Nick s-a ținut la câțiva pași în spate, vrând să vadă dacă bodyguardul care îl lipise de perete lucra din nou la ușă. Din fericire, era o altă gorilă cheală, deși era la fel de împodobită cu cerneală.

Poate pentru că se apropia sfârșitul de săptămână, clubul era mai aglomerat de data aceasta decât data trecută. Nick a privit cu amuzament cum Jillian se uita la scenă. Gura îi atârna doar puțin întredeschisă în timp ce privea nedumerită la barul arcuit, la scaunele cu spătar înalt care se aliniau pe marginea scenei, la stâlpii de alamă și la femeile – spectaculoase – care arătau aproape pe placul oricui.

— Voi, băieții, faceți asta ca să vă distrați? a întrebat Jillian, aplecându-se aproape și vorbind direct în urechea lui Nick, astfel încât să poată fi auzită peste muzica tehno care răsuna pe fundal.

Nick s-a bucurat de senzația buzelor ei pe pielea lui și și-ar fi dorit ca muzica să fie și mai tare și întrebarea ei să fie puțin mai lungă.

— Mă duc să-l găsesc pe Manny. Crezi că te poți descurca aici până mă întorc?

— Cândva, în curând, va trebui să vii să vezi unde lucrez, a spus Jillian.

Nick a așteptat până când Jillian s-a instalat la bar înainte de a se îndrepta spre toaleta bărbaților. Când a aruncat o privire înapoi, un bărbat greoi într-un costum albastru deschis se așezase lângă Jillian și își începea jocul de seducție. Jillian i-a făcut semn lui Nick, asigurându-l cu privirea că putea face față situației.

Abia după ce Nick s-a împins în cavalerul șmecher de pe ușa toaletei și a strigat numele lui

Manny, și-a dat seama că Jillian avea fotografiile pe care le făcuseră.

— Manny? a strigat din nou.

Blatul de marmură portocalie era uscat, iar articolele de toaletă erau încă în rânduri ordonate deasupra. Aplecându-se, Nick a cercetat pe sub ușile de la cabine, dar toate erau goale.

În drum spre casa de bilete pentru a verifica dacă Manny era programat să lucreze în acea seară, Nick a zărit-o pe Jillian așezată la barul lăcuit negru, flancată de trei bărbați lascivi, fiecare dintre ei ignorând fetele de pe bare în timp ce se întreceau pentru atenția ei. Ca și cum ar fi simțit că Nick o urmărea, Jillian s-a întors și a făcut cu mâna prin club.

Nu-ți face griji, spunea privirea ei jucăușă.

Pășind în foaierul întunecat, cu mochetă, de pe palierul scării, Nick a aruncat o privire pe fereastra de la casa de bilete, dar încăperea era goală.

— Bună ziua, a strigat Nick. E cineva acolo?

Apoi a simțit o strângere puternică pe umăr. Nick s-a întors.

— Hei, amice, a mârâit o voce aspră, îți amintești de mine?

Era același chelios masiv care, chiar ieri, îl proptise de peretele clubului ca pe o ștampilă de cerneală, în timp ce Manny Ferris fugea.

— Cum aș putea să uit, a răspuns Nick, mai calm decât se simțea. Nu te cheamă Dick?

Mâinile masive ale bodyguardului l-au apucat de umeri pe Nick, apoi l-au învârtit și au început să-l împingă pe scări.

— Când arunc pe cineva afară de aici, e permanent. Nu ți-am spus clar asta?

— Îmi pare rău, nu vorbesc limba gorilelor. Probabil că nu te-am înțeles, a spus Nick, luptându-se zadarnic să își mențină poziția.

— Ei bine, poate vei înțelege asta.

Cu o împingere puternică, l-a lansat pe Nick în ușa de sticlă înnegrită a clubului. Nick s-a izbit de

ramă cu umărul, lovind ușa grea cu balamale ca și cum ar fi făcut parte dintr-o casă de păpuși și spărgând sticla. Cu brațele și picioarele zvâcnind, s-a împrăștiat pe trotuar, rostogolindu-se într-o săritură în timp ce cădea și continuând să se rostogolească până când a ieșit de pe bordură și s-a așezat pe un genunchi. Apoi, sperând să nu-și arate durerea pe care o simțea într-o jumătate de duzină de locuri, s-a forțat să se ridice în picioare.

Aruncătorul, cu mâinile în șolduri, stătea în picioare și se uita fix la el.

— Uite, a spus Nick, prietena meu este încă înăuntru. Măcar lasă-mă să cobor să o iau.

— Îmi pare rău, a răspuns bodyguardul cu un zâmbet cu dinți. Dar eu nu vorbesc limba nemernicilor.

Jillian și-a verificat ceasul și s-a încruntat.

Nick plecase să-l caute pe Manny Ferris cu aproape douăzeci de minute în urmă. Acum începea să-și facă griji. Ca să înrăutățească lucrurile, domnii care se înghesuiau la capătul ei de bar deveneau agitați.

Unde o fi?

Cu un efort nu prea mic, a reușit să se descurce cu cvartetul de admiratori care se înfoiau în jurul scaunului ei de bar ca niște păuni. Când nu inspectau, se dădeau mari. Și când nu se făleau, se luptau pentru poziție. Desigur, a recunoscut ea, acesta era un club de bărbați – clubul lor de bărbați. Putea să se descurce cu problemele, atâta timp cât nu rămânea în pană de conversație și de sinonime pentru „nu”.

Unul dintre bărbați, cu ochi de bețivan neglijent și o față căzută care ar fi putut trece drept un test Rorschach cu pete de cerneală, devenea o problemă.

— Deci, baby mama, dansăm sau nu? a mormăit el.

— Îmi pare rău, dar sunt un client, nu un angajat, i-a răspuns ea, cu fața de piatră.

El s-a întors cu un oftat, iar Jillian a zâmbit în sinea ei. Din nou, și-a verificat ceasul. Nick părea descurcăreț, dar asta nu a împiedicat-o să-și facă griji.

Anii petrecuți ca asistentă medicală transformaseră îngrijorarea într-un fel de al șaselea simț pe care îi era imposibil să-l ignore. Chiar și așa, ea știa că sentimentele ei pentru Nick erau inspirate de mai mult decât un instinct profesional pentru bunăstarea lui. Exista o atracție față de el pe care pur și simplu nu o putea nega.

— O să-ți plătesc dublu față de cât a oferit el, i-a propus un bărbat, aplecându-se suficient de aproape ca Jillian să simtă mirosul de Old Spice.

Jillian se pregătea să-i respingă avansul când un bărbat înalt, îmbrăcat cu un helancă neagră și o jachetă Brooks Brothers croită la comandă, s-a interpus între ei.

— Hei, ce se întâmplă? a răbufnit Old Spice. Doamna a spus că vrea să stea cu mine, așa că dă-te la o parte.

— Nu am spus așa ceva, a ripostat Jillian.

Cei doi bărbați s-au uitat unul la celălalt și Jillian nu ar fi fost surprinsă dacă ar fi început să mârâie. Bărbatul înalt, care avea părul negru subțire, un nas acvilin și ochi negri încrezători, și-a băgat mâna în interiorul sacoului, a scos o scobitoare și a strecurat-o în colțul gurii. Fața sa îngustă era brăzdată de cicatrici lăsate de acnee care erau prost ascunse de barba sa aspră de la ora cinci. Cerceii cu diamante prinși la fiecare ureche trebuiau să aibă cel puțin două carate.

— Hei, prietene, a spus noul venit, de ce nu iei o sută de Pearl Bucks și te duci să stai cu o doamnă care vrea să-ți țină companie?

Cu accentul lui din Jersey, ar fi putut trece cu ușurință drept unul dintre aghiotanții lui Tony Soprano. A scos o rolă de bancnote false.

— Crezi că mă poți cumpăra cu bani de jucărie pentru că ești mare amator de bijuterii?

— Nu. Cred că te pot cumpăra pentru că eu sunt proprietarul acestui loc.

Jillian a privit cu amuzament cum Billy Pearl a căptușit mâna transpirată a bărbatului Spice cu un teanc de Pearl Bucks colorați.

— Îmi pare rău pentru asta, a spus Pearl, întorcându-se spre Jillian. Ne place când femeile trec pe la club – mai ales femeile frumoase.

— Mulțumesc, a spus Jillian, fără să se simtă amenințată de bărbat.

— Clienții noștri vin aici și plătesc o sumă bună de bani pentru a se comporta ca niște rechini. Uneori, guppy nevinovați devin parte din frenezia lor de hrănire. Îmi cer scuze.

— Nu e nevoie, dar le accept. Sunt un înotător foarte rapid.

— Ai mai fost aici înainte, domnișoară…?

— Jillian.

— Domnișoara Jillian. Îți fac cinste cu o băutură?

— Mulțumesc, dar ar fi bine să ai o mulțime de Pearl Bucks la tine ca să faci asta.

— Apreciez comentariul. Voi avea grijă să-i spun șefului. Știu că sună ca o replică de agățat, dar ce caută o fată drăguță ca tine într-un loc ca acesta?

Jillian a râs. Îi plăcea Pearl.

— De fapt, sunt aici cu un prieten, pe care se pare că nu îl pot găsi în acest moment. Am venit să vorbim cu unul dintre angajații tăi, Manny Ferris. Îl cunoști?

Ochii lui Pearl s-au îngustat și buzele i s-au strâns. Era evaluată de el, dar pentru ce și de ce, nu știa.

— Dacă-l cunosc? Da, îl cunosc, a spus Pearl în cele din urmă. Manny este vărul meu. Ce vrei de la el?

— Nu are probleme, Billy, dacă asta te întrebi.

— Poate că treaba ta cu Manny nu mă privește, dar, având în vedere că e din familie și că el, ei bine, nu e chiar așa de prezent, dacă înțelegi ce vreau să spun, trebuie să devină treaba mea.

— Sunt asistentă la secția de psihiatrie de la Shelby Stone. Am nevoie de ajutorul lui, asta e tot. Credem că Manny ar putea avea informații despre un om pe care încercăm să-l găsim.

— Vă garantez, Manny Ferris nu are informații despre nimic, cel puțin nu informații care să vă poată ajuta.

— Ce înseamnă asta?

Billy a studiat-o o vreme, ca și cum s-ar fi hotărât dacă ar trebui să aibă încredere în ea.

— Ești asistentă medicală, a spus Billy. Poate că mă poți ajuta.

— Să ajut cu ce?

— Ce știi despre spălarea creierului?

— Am studiat-o la un curs de psihologie, a spus Jillian. Versiunea modernă datează din anii '50. Implică descompunerea sentimentului de sine al unei persoane pentru ca aceasta să poată construi unul nou.

— Manny era un copil isteț, chiar și atunci când s-a întors stresat din război și bea tot timpul. Apoi a dispărut pentru o vreme și într-o zi a apărut aici. Arăta de parcă cineva îi tăiase fața și mi s-a părut că i s-a spălat creierul.

— Ce trist. Ce te face să crezi că a fost spălat pe creier?

— Era ca și cum vechiul Manny dispăruse, dar nu fusese înlocuit cu nimic. Nu a putut să-mi spună unde fusese sau ce făcuse. Doar că avea nevoie de un loc unde să stea și ceva de mâncare. Droguri? Durere? Nu știu cine a făcut-o sau cum, dar cineva i-a distrus mintea.

— Prietenul meu s-a dus să-l caute în toaleta bărbaților. Nu cred că l-a găsit acolo.

Pearl a râs.

— Manny nu are o rază de acțiune prea mare. Dacă nu este în toaletă, atunci este în magazia de la subsol, dormind la locul de muncă. Când nu te poți baza pe tipul de la baie, ai probleme serioase.

— Doarme la subsol?

— Nu este atât de rău pe cât ai crede. În tinerețea mea mai colorată, obișnuiam să depozitez și alte lucruri în afară de hârtie igienică și pahare acolo jos. Spațiul trebuia să fie confortabil și suficient de încăpător pentru a lucra, dar și bine ascuns, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Pot să-l văd? a întrebat Jillian.

Pearl a analizat cererea.

— Ei bine, a spus în cele din urmă, dacă nu te deranjează să mă urmezi în toaleta bărbaților, aș fi fericit să îți fac un tur.

— Cum rămâne cu prietenul meu Nick? Încep să mă îngrijorez puțin. Nu s-a mai întors.

— Voi verifica cu băieții din față și voi afla unde este. Sunt sigur că dacă nu este în toaletă cu Manny, atunci sunt jos. Haide, oricum abia aștept să mă dau mare arătându-ți încăperea.

Billy Pearl a bătut la ușa toaletei bărbaților, a așteptat mai puțin timp decât și-ar fi dorit Jillian, apoi a însoțit-o înăuntru și a făcut o evaluare rapidă a situației.

— Bine, deci Manny nu e aici. Asta înseamnă că este jos. Uite cum stă treaba; îți dau 200 de Pearl Bucks dacă găsești ușa secretă.

— Pearl Bucks. Spune-mi adevărul, Billy, ai plănuit să-ți numești banii după scriitoare, sau a fost o coincidență?

— Alături de locația ușii misterioase, acesta este cel mai mare secret al meu. Dar îți voi spune că mama mea, în vârstă de optzeci și nouă de ani, încă mai are pe perete diploma mea de la James Madison High.

— Am înțeles. Dar ce să fac eu cu două sute de Pearl Bucks?

— Bine, atunci să fie trei sute.

Jillian a gemut, apoi a început să parcurgă perimetrul elegant al băii alb-negru, observând că era curată ca un spital și, din fericire, fără mirosuri. Cât despre găsirea unei uși către vreo cameră secretă, știa de la bun început că nu avea nicio șansă. Pearl a urmărit cu un viu interes cum continua să se uite în toate locurile greșite. Își ținea brațele încrucișate strâns pe piept și fața gravată de un rânjet de atotștiutor.

— Mă dau bătută, a recunoscut rapid Jillian. Va trebui să renunț la Pearl Bucks.

Radiind în fața propriei ingeniozități, Pearl a mărșăluit până la rândul de chiuvete de baie și și-a înfășurat mâna în jurul unuia dintre recipientele de săpun din plastic opac.

— Să înceapă spectacolul, a anunțat el.

Întorcând recipientul în sensul acelor de ceasornic la 180 de grade, Pearl a scos suportul din oțel inoxidabil la cinci centimetri de spatele chiuvetei. O ușă cu arc de lângă Pearl, camuflată pentru a părea că face parte din peretele cu gresie neagră, s-a deschis fără să scoată vreun sunet. Jillian, care se afla la doar câțiva metri distanță, a făcut un pas înapoi, surprinsă.

— E uimitor, a spus ea.

— Obișnuiam să avem niște afaceri destul de serioase acolo jos.

Pearl a deschis ușor ușa cu balamale cu vârful degetelor, apoi a apăsat un întrerupător de pe peretele superior al scării. Jillian l-a urmat în jos pe un rând scurt de scări de lemn bine construite, care coborau într-o anticameră slab luminată, cu o podea de ciment.

Mergând cu prudență, a trebuit să se aplece pentru a evita să se ciocnească de becul expus care atârna de un cablu acoperit de praf. Printr-o mică nișă a ieșit într-o magazie mult mai mare. Cutii cu produse de hârtie și alte provizii de bar erau stivuite ordonat pe rafturile de plastic care mărgineau pereții zimțați de piatră. Sprijinindu-se

de singurul perete fără rafturi, Manny Ferris dormea pe o saltea subțire care se sprijinea pe un cadru de pat din metal ruginit. Jillian era recunoscătoare că fusese pregătită pentru fața lui desfigurată.

— Hei, somnorosule, a spus Pearl cu o blândețe surprinzătoare, clienții se întreabă pe unde ești. Ai uitat să pui alarma?

Manny a sărit în sus, frecându-și ochii și mormăind ceva ce Jillian nu putea înțelege.

— L-ai auzit? a întrebat Pearl. L-ai auzit vorbind în arabă?

— Ce? a spus Jillian.

— Arabă. Abia dacă poate să lege două cuvinte în engleză, dar din când în când bietul nenorocit rostește propoziții în arabă.

— De unde știi?

— Avem o mulțime de clienți arabi. Într-o zi, unul dintre ei l-a auzit. A spus că nici nu prea avea accent.

— Uimitor, a spus Jillian.

— Ăsta este unul dintre motivele pentru care cred că i s-a spălat creierul. Poate că arabii i-au făcut ceva când era în Irak, când lupta. Cine știe?

Ochii lui Manny erau sticloși din cauza somnului, dar Jillian bănuia că nu vor deveni mai lucizi nici după ce va fi fost treaz de ore întregi. Nick avea dreptate, *gol* era cea mai bună descriere pentru Manny Ferris.

Nick.

— Mă duc să aflu despre prietenul tău, a spus Pearl, citindu-i gândurile. Tu rămâi aici cu vărul mea. Nu-ți face griji, ești în siguranță.

Pearl s-a grăbit pe scări înainte ca ea să poată răspunde.

— Bună, Manny, a spus Jillian, păstrându-și vocea intenționat calmă și neamenințătoare. Te-am căutat. Am vrut să vorbesc cu tine despre niște poze pe care le-am făcut.

Manny a privit-o cu privirea pierdută.

— Trebuie să mă apuc de treabă, a mormăit el.

— Bineînțeles, a spus Jillian, mergând spre el, dar, înainte de asta, am niște fotografii pe care vreau să ți le arăt. Sunt de la Memorialul Lincoln. Cunoști acea clădire?

Ea a putut vedea cum culoarea începea să i se scurgă de pe față. A făcut câțiva pași precauți înapoi, încolăcindu-se într-un colț.

— Nu… da… da… nu.

— Nu-ți face griji, Manny. Nimeni nu-ți va face rău. Vreau doar să mă ajuți să aflu de ce nu-ți place clădirea aceea. Pot să-ți arăt niște poze? Nu-ți vor face rău. Îți promit.

— Nu! Nu vreau să te ajut.

Vocea lui Manny era răgușită și încordată.

Încet, Jillian s-a întins și i-a luat mâna. El nu a făcut nicio încercare de a se îndepărta. După un minut, tensiunea lui a început să scadă.

— Vino, a spus ea. Stai jos aici, lângă mine.

Au trecut câteva secunde și pușcașul marin înspăimântat a făcut ce i-a cerut Jillian și s-a uitat la fotografiile pe care le tipărise mai devreme în acea zi la Lincoln Memorial.

— Este ceva în legătură cu ceea ce se află în aceste fotografii care te deranjează? Gândește-te, Manny, este important.

Nimic.

Jillian a început să-și piardă speranța, dar când a ajuns la pozele făcute din spatele memorialului, tensiunea lui Manny a revenit și a început să tremure. Ea i-a arătat ultimele fotografii ale zilei, făcute de pe pista de biciclete de peste Potomac. Manny s-a uitat la prima fotografie și a început să plângă.

— Te rog… nu mai vreau…

Jillian a simțit cum i se accelerează pulsul în timp ce îl studia pe bărbat.

— Este poza asta, nu-i așa, Manny? Aceasta de peste râu. Este o priveliște pe care ți-o amintești. Ți s-a întâmplat ceva acolo?

— Te rog…

— Spune-mi, Manny, l-a implorat ea. Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat cu tine acolo?

Manny Ferris nu a putut sau nu a vrut să răspundă. Apoi legătura dintre ei a fost întreruptă de pașii care coborau pe scara de lemn. Billy Pearl a apărut, zâmbind larg.

— Paznicul meu, Felix, și-a amintit de prietenul tău de ultima oară când a fost aici și l-a dat afară. E peste drum. Felix spune că era un adevărat scandalagiu – o pacoste. Ești sigur că e doctor?

Jillian a râs.

— Se plimbă cu o clinică într-o rulotă imensă și are grijă de oamenii săraci.

— Felix cel rău. Ei bine, cel puțin ăsta e un mister rezolvat. Ai obținut ce aveai nevoie de la Manny?

— Nu sunt sigură, a răspuns Jillian. Dar cred că știu de unde să încep să caut. Lasă-mă să verific la spitalul meu și să văd dacă există vreun doctor care l-ar putea ajuta pe Manny.

— Mulțumesc. Ți-aș fi recunoscător. Reveniți oricând. Îl voi pune pe Felix să-l aducă pe prietenul tău înapoi. Băuturile sunt din partea mea.

— Mulțumesc, a spus Jillian, dar cred că ar fi la fel de fericit cu câteva sute de Pearl Bucks.

Capitolul 22

Phillip MacCandliss ura grădina zoologică. Nu noțiunea de animale sălbatice captive era ceea ce ura, ci locul în sine – Grădina Zoologică Națională din Connecticut Avenue. Ura agitația și copiii obraznici. Ura să meargă pe un pat nesfârșit de coji de alune, ura mâncarea de rahat la suprapreț și suvenirurile ieftine. Dar cel mai mult ura mirosul – mirosul odios al animalelor, care urinau pe paturi de paie, bâzâind de muște. Ceva din mirosul urât îi amintea de majoritatea veteranilor care îl hărțuiau neîncetat la birou cerșind pomană.

A presupus că dezgustul său intens față de acel loc se datora călătoriilor pe care le făcuse acolo cu Denise și cu fetele înainte ca ea să plece și să le otrăvească împotriva lui. Dar chiar nu avea importanță. Ura acel loc și asta era tot.

De ce contactul său de la CIA alesese grădina zoologică ca punct de întâlnire nu avea nicio idee. O coincidență nefericită era cea mai bună presupunere a sa, dar în niciun caz singura. Aveau metode de a ști lucruri – totul. Asta făceau ei.

În afară de faptul că primise un iPod misterios, care îi fusese livrat prin poșta internă a doua zi după ce primise misiunea, această întâlnire fusese lucrul cel mai asemănător cu spionajul pe care îl făcuse. Aparatul venea cu un singur cântec preîncărcat, intitulat simplu „Play Me”. Ascultând acea piesă, MacCandliss a învățat cum să folosească iPod-ul ca un radio cu două căi, precum și cum să aranjeze o întâlnire cu persoana de contact în caz de probleme. Melodia a dispărut de pe iPod după o singură ascultare. Părea că e în *Misiune Imposibilă*, iar lui MacCandliss i-a plăcut să facă parte din toate acestea, chiar dacă doar o parte periferică. Acum, însă, existau probleme legitime.

MacCandliss nu avusese niciodată motive să folosească numărul de urgență până atunci. După ce a format numărul, a închis la auzul unui ton și a sincronizat iPod-ul cu computerul, așa cum fusese instruit. Operațiunea de sincronizare a adăugat o nouă piesă în lista de redare a iPod-ului. Nu era un cântec, ci o voce de computer care detalia locația de la grădina zoologică și ora la care îl aștepta contactul său. A sincronizat din nou iPod-ul pentru a șterge piesa.

Instrucțiunile sale erau să se ducă în grădina zoologică pe la intrarea B la ora unsprezece fix, să cumpere o cutie de Cracker Jack și apoi să meargă pe Olmsted Walk pe lângă Centrul de cercetare a reptilelor. În acel moment, trebuia să își pună căștile iPod-ului și să aștepte instrucțiuni suplimentare. MacCandliss s-a mirat de ora matinală. Auzise că aglomerația era prietenul Agenției. Spre surprinderea lui, erau deja hoarde de oameni care se plimbau pe aleile pavate, împreună cu grupuri de excursioniști care includeau ceea ce părea a fi fiecare elev de gimnaziu și de liceu de pe o rază de 80 de kilometri în jurul orașului.

Coincidență? Îndoielnic.

Era pentru prima dată în mai bine de cinci ani când MacCandliss punea piciorul în interiorul locului. Nu întâmplător, trecuseră și mai bine de cinci ani de când nu le mai văzuse și nici măcar nu mai vorbise cu Melissa, care avea șaptesprezece ani, și Cassie, care acum avea cincisprezece ani. Cățeaua se asigurase de asta. Ani de zile în care l-a vorbit de rău și l-a acuzat de abuzuri le făcuseră pe fete să se poarte de parcă ar fi fost o cobră. Singurul lui regret acum era că nu o plesnea mai des pe Denise când erau căsătoriți. Măcar atunci fetele ar fi avut ceva de discutat cu terapeuții lor.

Simțindu-se la fel de inconfortabil ca și cum ar fi probat pantofi noi, MacCandliss a continuat să se plimbe prin parc. Căldura se anunța a fi aproape

de un record și își dorea să se fi îmbrăcat mai lejer. A văzut un băiat, de vreo șase ani, care stătea în fața cuștii de gorile închise cu sticlă. Copilul se agăța de sfoara balonului său roșu cu o mână, în timp ce sorbea un lichid pe care-l ținea cu cealaltă mână. Băutura albastră neon toxică îi pătase jumătatea de jos a feței. MacCandliss avea puțină răbdare cu copiii – chiar și atunci când fiicele lui erau mici. În timp ce se apropia, băiatul s-a ferit sub balustrada de protecție și s-a lovit de geam.

— Bună, gorilă! a strigat băiatul. Poți să saluți?

Mama băiatului, o femeie modest îmbrăcată, oarecum neîngrijită, în vârstă de treizeci de ani, a îngenuncheat lângă el pentru a încuraja exuberanța copilului ei.

MacCandliss a tresărit.

— Nu este un papagal, i-a spus el copilului. Este o maimuță, iar maimuțele nu vorbesc.

Băiatul s-a învârtit, dar s-a mișcat prea repede și, din greșeală, a dat drumul la balon. MacCandliss a privit cum punctul roșu din ce în ce mai mic se micșora în cerul fără nori.

Un alt motiv pentru a urî grădinile zoologice, a decis MacCandliss. *Baloane*.

— Nu a fost prea frumos, a răbufnit mama băiatului.

— Dar a fost totuși, doamnă, adevărul, a spus el. O zi bună.

Adevărul.

Slujba lui consta în a cerne printr-o grămadă de minciuni în căutarea lui. Câți veterani își înfrumusețaseră simptomele psihiatrice doar pentru a fura de la contribuabili prin intermediul guvernului, se întreba MacCandliss în timp ce se plimba victorios. Ceea ce ura cel mai mult la slujba sa de la Administrația Veteranilor erau momentele în care era obligat să fie un facilitator al mincinoșilor. Îi era silă. Ceea ce îi plăcea cel mai mult era să blocheze plata prestațiilor pentru PTSD și să vadă cât de repede un veteran aparent

neajutorat și nefericit își găsea un loc de muncă durabil.

Bineînțeles că atitudinea față de fățarnicii cu PTSD era o poziție nepopulară în cadrul Administrației Veteranilor, deși știa de alți birocrați care, în secret, simțeau la fel ca el. Sprijinul pentru escroci lăsa cea mai bună impresie superiorilor săi, alături de cea mai mare probabilitate de promovare. Cheia era să facă lucrurile ca la carte… dar exact ca la carte. Atâta timp cât refuzul prestațiilor părea să se încadreze în liniile directoare de reglementare, administratorul de despăgubiri care plătea cel mai puțin era cel care primea cel mai mult.

Dar apelul de la Jericho, acum câțiva ani, îi arătase că existau scurtături posibile dacă un om era dispus să își asume niște riscuri, iar acceptarea propunerii lui Jericho fusese o chestie de la sine înțeleasă.

Acum, pentru prima dată de când făcea parte din operațiune, viitorul său era atacat. Se produsese o breșă de securitate la biroul Administrației Veteranilor de pe Vermont Avenue.

Și-a reglat căștile de la iPod.

— Alo? a spus el încet. E cineva acolo?

Liniște.

Și-a continuat drumul pe Olmsted Walk, ascultându-și contactul. Nu era pe deplin sigur la ce să se aștepte. Tocmai trecea pe sub firele grele de deasupra capului prin care urangutanii traversau drumul de la o cușcă la alta, când vocea gravă a unui bărbat i-a vorbit.

— Privește în sus, a spus vocea.

MacCandliss a făcut cum i s-a spus și a zărit imediat trei orangutani hidos de urâți, care mergeau cu mâinile păroase una peste alta pe linia O de la Think Tank la Casa Marilor Maimuțe, pe partea opusă a pasarelei.

— Frumoase creaturi, nu-i așa? a spus vocea. Nu am vrut să ratezi asta.

— Unde ești? a întrebat MacCandliss.

— Sunt aici. Asta e tot ce trebuie să știi.

— Jericho?

— Spune-mi așa dacă vrei. Doar continuă să mergi. Nu trebuie să vorbești atât de tare. iPod-ul tău a fost asamblat de oameni care știu ce fac. Nu-ți mișca prea mult buzele și vei părea că-ți cânți singur. Ai înțeles?

Mister, se gândi MacCandliss. Tipii ăștia adoră *misterul*. Nu-și putea da seama dacă acesta era același om care îl contactase inițial pe telefonul său de acasă, care nu figura pe lista neagră, oferindu-i șansa de a-și ajuta țara și contul bancar. În schimbul serviciilor sale, lui MacCandliss i s-a promis un salt semnificativ în grad și în nivelul de salariu. Nu a fost deloc ușor de înțeles. Două zile mai târziu, a fost chemat în biroul șefului său și a fost informat că a fost promovat.

— Du-te către Insula Lemurului, a spus vocea.

— Nu sunt animalele acelea care s-ar urmări oriunde, chiar și de pe o stâncă?

— Asta ar fi un leming, domnule MacCandliss, și este un mit că rozătoarele se sinucid în masă. În mod clar, nu prea îți plac animalele.

— Doar dacă sunt prăjite la grătar, în sânge și înăbușite cu ceapă.

— Foarte bine, domnule MacCandliss. Presupune că te pot vedea. Oprește-te când ajungi pe Insula Lemurului și privește expoziția în timp ce vorbim. În nici un caz nu trebuie să te întorci. Nu încerca să-ți dai seama cine sunt sau unde mă aflu. Ai înțeles?

MacCandliss a simțit un val de furie. Era tratat ca unul dintre ei, dar numai atunci când le convenea. Ei bine, ei erau anonimi, iar el era pregătit să cadă în capcană dacă breșa de securitate nu era rezolvată. Tot ce putea face era să urmeze instrucțiunile lui Jericho și să le furnizeze câteva nume. Poate că era timpul să ridice miza serviciilor sale.

Când MacCandliss se afla pe poziție la Insula Lemurului, vocea i-a vorbit din nou prin căști.

— Ai trimis vorbă că vrei să vorbești cu noi?

— La întâlnirea săptămânală a personalului de la biroul meu, am discutat despre măsurile de securitate în urma unei breșe în clădirea de pe Vermont Avenue.

— Nu știam.

— Nici eu. Apoi am citit raportul oficial.

— Și?

— Un bărbat – un tânăr de culoare, din câte am aflat – folosind un act de identitate fals, a intrat în computerul unui specialist în conturi de nivel inferior, apoi aproape că a fost prins fugind. Criminaliștii informatici au depistat fișierele specifice care au fost compromise și au inclus aceste informații în raportul lor. Intrusul îl căuta pe Manny Ferris, unul dintre oamenii noștri. S-a lăsat o tăcere prelungită. Ești încă acolo?

— Sunt aici. Știi cine era persoana?

— Nu. Dar am obținut o copie a înregistrării de securitate. Pare a fi un băiat – un adolescent – dar nu știu cine este. Ca de obicei, cu echipamentul din epoca de piatră pe care îl cumpără de la magazinele de cartier și îl alocă la Administrația Veteranilor, camera nu a reușit să-i filmeze clar fața.

— Ai caseta cu tine?

— Bineînțeles.

Niciun „bine lucrat” sau „bună treabă”.

— Avem modalități de a afla aceste lucruri, a spus vocea. Acum ascultă cu atenție. Vreau să pui caseta în cutia de Cracker Jack și să o arunci în recipientul de gunoi din stânga ta. Apoi ieși din parc pe unde ai intrat. Vom ține legătura.

— Asta e tot?

— Da. Asta e tot.

— Uite, nu mă mai simt confortabil cu asta. Spre deosebire de majoritatea celor din sistemul Administrației Veteranilor, cei de la criminalistică

informatică chiar știu ce fac. Am făcut o mulțime de cercetări pentru tine. Există modalități de a mă conecta cu Ferris.

— Am spus că vom ține legătura.

— Asta nu mai e de ajuns, a răbufnit MacCandliss, conștient de o bruscă tresărire de transpirație nervoasă. Vreau informații. Vreau să știu exact pentru ce îmi pun gâtul în pericol.

— Ți-am promis promovări și le-ai primit.

— Ei bine, asta nu mai este de ajuns. S-ar putea ca siguranța locului meu de muncă să fie compromisă. Dacă acești criminaliști continuă să sape, s-ar putea să ajung în fața unei audieri judiciare. Vreau să știu în ce sunt implicat. Nu știu cât de adânc merge treaba asta, dar bănuiesc că destul de adânc. Lui MacCandliss nu-i venea să creadă că-și auzea propria voce spunând asta. Uită de promovări, a continuat el, vreau bani și vreau informații, sau voi suna la numărul celor de la criminalistică înainte ca ei să sune la al meu.

— Eu… înțeleg. Și ce mărime… ce bonus crezi că ar fi potrivit?

— Jumătate de milion ar trebui să acopere ceea ce aș putea pierde din pensia mea dacă această situație explodează și trebuie să fug, a răspuns MacCandliss, incertitudinea dispărând acum din vocea sa.

— Îți mulțumim că ne-ai adus aceste aspecte în atenție, domnule MacCandliss. Îți înțeleg poziția și voi avea grijă ca preocupările tale să fie abordate. Te rog să fii sigur că vei fi bine îngrijit.

— Vorbesc foarte serios, a spus MacCandliss.

— Oh, și noi la fel.

Capitolul 23

Când i-a sunat telefonul – Fuga în sol minor la orgă de Bach pe care Koller o programase pentru acel număr – a știut că Jillian Coates îl suna pe Paul Regis.

A răspuns la al cincilea apel, deja intrat în personaj.

— Da, a spus el, în timp ce mintea lui călătorea înapoi la acea zi din imobilul ei, amintindu-și detaliile care o făcuseră să aibă atâta încredere și speranță în investigatorul de asigurări.

— Alo, ești Paul?

— Da, eu sunt, a spus Koller. Pot să te ajut cu ceva?

— Paul, sunt Jillian Coates. Ai fost la apartamentul meu săptămâna trecută.

— Jillian, bineînțeles. Koller s-a asigurat că vocea lui a dezvăluit atât surpriza, cât și încântarea față de apelul ei. Cu ce te pot ajuta?

— Ei bine, am vorbit cu un prieten de-al meu. Ei bine, nu chiar un prieten. De fapt, abia ne-am întâlnit.

Firește, ea vorbea despre doctorul Nick Garrity. Koller o urmărise până la Unitatea Medicală Mobilă Helping Hands, dar obosise să o aștepte când trecuse o oră de la dispariția ei în interiorul rulotei. Se întorsese la hotel și făcuse câteva cercetări despre operațiunea lui Garrity și știa destule despre fostul medic militar și despre rulota sa medicală cu buget de nimic ca să fie sigur că omul nu reprezenta o amenințare.

— Și, a spus el, bătând cu degetele pe birou, are acest nou prieten vreo legătură cu mine?

— Nu, a spus Jillian, râsul ei părând oarecum forțat. M-am dus să-l văd pentru că… pentru că avem niște prieteni comuni. În treacăt, s-a întâmplat să menționez incendiul și suspiciunea mea persistentă că faptul că sora mea a fost ucisă

într-o zi și apartamentul meu a luat foc doar câteva săptămâni mai târziu pare mai mult decât o coincidență. A fost de acord cu mine și mi-a promis că va vorbi cu un prieten de-al său care este detectiv în cadrul poliției din Washington.

— Știi cum îl cheamă pe acest detectiv?

Koller dădea din nou cu radiera mai repede și mai energic.

Prostul de Jericho!

— Nu-i știu numele, a spus Jillian, dar mă întrebam dacă ai putea să-mi trimiți o copie a raportului tău, pentru ca prietenul meu Nick să i-o poată duce.

— Bineînțeles că da. Unde stai?

Jillian i-a dat adresa căminului școlii de asistente medicale, pe care el o notase deja.

— Îți sunt atât de recunoscătoare, Paul. Te aștepți să ajungi în D.C. în curând?

— Nu din câte știu eu, dar voi vedea ce pot face.

— Sunt încă ocupată încercând să găsesc o pistă pentru ucigașul lui Belle și mi-am folosit cea mai mare parte a concediului, dar imediat ce lucrurile se vor liniști, te sun, bine?

— Ar fi grozav, a spus Koller, întrebându-se de ce era aproape sigur că mințea în legătură cu modul în care îl cunoștea pe Garrity.

— Ascultă, voi face rost de o copie a raportului și ți-o voi trimite mâine.

— Mulțumesc, Paul. Ești cel mai bun.

— Nu, Jillian Coates, tu ești.

Capitolul 24

— Este ușor. Ce-ar fi să-mi dai ceva cu adevărat greu de făcut?

Reggie și-a mutat privirea între cele două monitoare de calculator înghesuite unul lângă altul pe biroul său improvizat din scândură și cărămizi, în timp ce degetele sale lucrau cu îndemânare la două tastaturi simultan. Lui Nick îi venea greu să creadă că îl cunoștea pe puști de mai bine de doi ani, timp în care inteligența și abilitățile remarcabile ale lui Reggie Smith nu fuseseră niciodată dezvăluite.

Cu îndrumarea lui Jillian, Manny Ferris reușise să răzbată prin ceea ce îi deteriorase creierul, suficient de mult încât să distingă o priveliște din spatele Memorialului Lincoln ca fiind deosebit de tulburătoare pentru el. Acum, era crucial să se determine cu exactitate unde fusese și, cel puțin la fel de important, de ce fusese acolo.

Nick, Jillian și Junie stăteau grupați în spatele adolescentului deșirat, care nu era nimic altceva decât un maestru digital, dirijându-și simfonia din confortul scaunului său pivotant foarte uzat, cu un fler dezvoltat pentru spectacol. Nick era conștient de apropierea lui Jillian – presiunea umărului ei lângă el, mirosul proaspăt al părului ei. Știa ce se întâmpla, dar, după atâția ani, îi era greu să creadă.

Fotografia pe care Ferris o selectase îi furnizase lui Reggie mai mult decât suficiente informații. A început cu Google Maps și a adus câteva programe proprii. Exista un aer de așteptare tensionată în timp ce lucra. În total, după ce a recreat copacii care mărgineau Potomacul, nu i-a luat mai mult de trei minute pentru a localiza ceea ce spunea el că era singura clădire de unde Manny Ferris putea avea vedere peste râu, spre partea din spate a Memorialului Lincoln.

— *Voilà*! a anunțat triumfător adolescentul. Asta este.

Cu o mișcare, a mai apăsat o tastă și monitoarele și-au schimbat simultan afișajele pentru a arăta aceeași imagine. Nick și Jillian s-au aplecat pentru a se uita mai bine, în timp ce Reggie își folosea mouse-ul pentru a mări imaginea clădirii.

— Deci, explică-mi cum ți-ai dat seama de asta? a întrebat Nick.

— Practic, am folosit baza de date masivă de imagini de la Google, care poate fi suprapusă cu diferite vizualizări, cum ar fi detalii de pe stradă, teren, copaci, chiar și imagini din satelit. Când am tastat punctul de reper, Lincoln Memorial, în câmpul de căutare, am putut să folosesc harta hibridă și vizualizarea prin satelit pentru a localiza clădirile aflate la aceeași latitudine. Pe baza distanței, am scris un program software personalizat pentru a calcula numărul de etaje pe care ar trebui să le aibă o clădire pentru a avea acea priveliște. Acest lucru a redus numărul de clădiri la această clădire din Arlington, Virginia. Asta e tot ce am făcut. Mă urmărești?

— Bineînțeles că da, a spus Nick, cu limba bine înfiptă în obraz. La urma urmei, sunt licențiat în medicină.

— Locuiesc la doar câțiva kilometri distanță de acolo, a spus Jillian. Cred că știu clădirea aceea.

Cu o altă atingere a mouse-ului computerului, Reggie a schimbat imaginile, astfel încât, în loc să privească clădirea din perspectiva satelitului, au putut să o vadă de la nivelul străzii, ca și cum ar fi privit-o din față.

— Oh, web-ul este un lucru frumos, a cântat Reggie încet, un lucru frumos, un lucru frumos.

— Uimitor, a spus Nick acum. Obișnuiam să cred că folosesc vârful tehnologiei informației. Acum chestia asta e ca o magie pentru mine.

— Nah, doar că nu ai crescut cu ele, asta e tot, a spus Jillian.

— Așa este. Pentru mine Pong a fost revoluționar.

— Pong? a întrebat Reggie.

— Nu contează, au răspuns Nick și Jillian la unison, schimbând priviri amuzate.

Nick nu s-a putut abține să nu continue să se uite la ea. Era plină de viață și în largul ei, și se purta cu o energie și o grație naturală. La fel de repede cum a venit impulsul de a o lua în brațe, imagini cu Sarah i-au invadat gândurile.

Pur și simplu nu sunt pregătit, și-a spus el însuși. Cumva, însă, cuvintele păreau mai goale decât de obicei.

— Reggie, poți să te apropii mai mult? a întrebat Jillian. Cred că știu la ce e folosită clădirea aceea.

— Uite-aici, a spus Reggie, schimbând din nou imaginea.

— Chiar știu. Am trecut de multe ori cu bicicleta pe lângă ea. Este un spa medical. Cred că fac și chirurgie plastică acolo.

— Chirurgie plastică, a spus Nick. Pun pariu că Manny a fost pacient acolo.

— Stai puțin. Lasă-mă să iau adresa. Apoi ar trebui să pot căuta numele firmei.

În câteva secunde, Reggie a găsit nu numai numele și adresa firmei, ci și pagina web a companiei.

— Singh Medical Spa and Cosmetic Surgery Center, 167 Andover Avenue, Arlington, Virginia, a citit Nick. Pe site-ul web scrie că afacerea este deținută de faimosul – așa scrie, faimosul chirurg plastician Paresh M. Singh.

— Uită-te la poza lui, a spus Jillian.

— E destul de drăguț. Îmi plac ochelarii de bunicuță.

— Și ce urmează? a întrebat Junie.

— Aș putea să-mi fac operația la nas de care mi-ai spus că am nevoie, a sugerat Nick, și apoi să cercetez locul.

Junie și Reggie au râs.

— Stai, s-ar putea să nu fie o idee atât de rea, a spus Jillian. Chiar trebuie să intrăm în clădirea aia și să aruncăm o privire. Programarea unui fel de tur al locului pare a fi lucrul cel mai bun de făcut.

Junie a dat din cap.

— Și ai primi acel tur pentru că…

— Pentru că urmează să îmi fac o operație majoră și vreau să vizitez câteva dintre cele mai bune centre de chirurgie plastică înainte de a mă decide unde să o fac.

— Iar soțul tău, doctorul Deeppockets[10], aici de față, vrea, desigur, să te însoțească, a spus Junie.

— Soțul? a răspuns Nick.

— Întotdeauna am spus că ești o partidă excelentă.

— Foarte drăguț, a spus el. Mulțumesc pentru sugestie.

A existat o scurtă tăcere înainte ca Jillian să spună:

— Are dreptate, doctore. Dacă vrem să reușim asta, ar trebui să mergem ca o echipă.

— Nu doar o echipă, ci ca un cuplu, a corectat Junie. Un cuplu bogat, cu un soț care vrea ca soția lui trofeu să se lustruiască. Nouăzeci la sută dintre femeile care își fac operații estetice nu au nevoie de ele, așa că asta nu va fi o problemă. Nu crezi, Reggie?

A dat o bătaie ușoară pe piciorul scaunului lui Reggie, speriindu-l pe adolescent, care chiar a sărit puțin.

— Oh, da, a bâiguit el. Absolut. Ar trebui să fiți un cuplu, cu siguranță. Dar trebuie să intrați în rol dacă vreți să-l jucați ca lumea.

— Unde vrei să ajungi, Reggie? a întrebat Nick, aruncându-i adolescentului o privire plină de reproșuri.

— Vreau să spun că ar fi bine să fiți ca și cum, știi tu, să fiți un cuplu… săruturi și toate astea ca să fie real, știi tu.

— Oh, bine gândit, Reggie, a spus Junie, preluând provocarea. Băiatul are dreptate. Dacă voi doi nu ne puteți convinge că sunteți un cuplu, cu siguranță nu-l veți convinge pe chirurgul plastician că intențiile voastre sunt reale.

Nick s-a holbat la Junie, care, la rândul ei, doar a zâmbit și i-a făcut un gest obraznic din degete. Apoi a aruncat o privire spre Jillian, care își muta greutatea de pe un picior pe altul cu energie nervoasă. Dar nici ea nu făcea vreo încercare de a pune capăt sugestiilor.

— Sunteți ridicoli, a spus Nick. Pur și simplu ridicoli. Nu avem nevoie de niciun exercițiu pentru a…

Fără să avertizeze, nici măcar pe el însuși, a luat-o pe Jillian de talie, și-a îndoit genunchii și a lăsat-o pe spate spre podea, în stil de dans. Apoi s-a aplecat și a sărutat-o pe buze. Pentru o clipă, ochii lui Jillian au rămas larg deschiși. Apoi, încet, s-au închis pe măsură ce sărutul a luat amploare. Buzele ei s-au despărțit doar puțin, iar ale lui s-au deschis ca răspuns. El și-a pus o mână pe spatele ei și i-a sprijinit capul. Părul ei se simțea ca mătasea între degetele lui. Două secunde, zece, un minut – Nick nu va ști niciodată cât a durat acel sărut. Știa însă că orice sentiment de conștiință de sine a dispărut în prima clipă. Cu o oarecare reticență, a ridicat-o pe Jillian în picioare și, cu brațul încă fixat în jurul taliei ei, s-a întors spre Junie.

— Deci? A fost suficient de credibil pentru tine? a întrebat el.

— A fost pentru mine, a spus Jillian, îndepărtându-și părul de pe frunte și recăpătându-și respirația.

— Uite, a spus Reggie, fără să țină cont de subiectul pe care îl schimba, au un tur virtual al clădirii pe site-ul web. Locul pare destul de luxos.

Junie s-a uitat cu atenție la fotomontajul panoramic al holului Centrului Singh pe care Reggie îl afișase pe ambele monitoare. Era un

foaier masiv de marmură albă strălucitoare, cu o fântână funcțională în centru și mai multe opere de artă cu rame aurite atârnate pe pereți, inclusiv un portret mare al lui Singh însuși.

— În cazul în care ne urmăresc, a spus Nick, probabil că va trebui să ne oprim într-un fel de mașină de lux, cu siguranță nu în rabla pe care o conduc eu.

— Există mașini de închiriat, a spus Junie. O să fac eu cinste.

— Mai întâi trebuie să facem o programare, a spus Nick.

Jillian și-a scos telefonul din geantă și a format numărul principal. A pus telefonul pe speaker și și-a dus degetul la buze pentru a le reaminti celorlalți să facă liniște. O femeie a răspuns la al treilea apel. Avea un accent britanic educat.

— Bună ziua. Vă mulțumim că ați sunat la Singh Medical Spa and Cosmetic Surgery Center. Vă vorbește Daintry Calnan. Cu ce vă pot fi de folos?

— Da, bună ziua. Numele meu este Collins, doamna… Jefferson Collins, a spus Jillian. Plănuiesc să-mi fac o operație de chirurgie plastică și vă sun pentru a programa un tur al unității dumneavoastră și, sper, pentru a aranja o întâlnire cu doctorul Singh.

— Medicul care vă recomandă? a întrebat Daintry.

— Oh, un doctor pe care l-am întâlnit la un cocktail la prietenii mei, familia Bronstein, a răspuns Jillian, simțindu-se bine acum cu abilitatea ei de a improviza. Nu-mi amintesc numele lui, pentru nimic în lume. Când i-am spus ce soțul meu… adică ce eu îmi doream, mi-a spus că spa-ul dumneavoastră era singurul loc unde puteam merge.

— Puțini ar fi cei care ar putea contrazice asta, a răspuns recepționera. Avem disponibilitate pentru o consultație cu doctorul Singh peste trei

săptămâni. Aceasta ar include un tur al clădirii noastre.

— Oh, trei săptămâni este pur și simplu prea mult pentru noi. Mă tem că nu e posibil. De fapt, speram să văd centrul dumneavoastră chirurgical mâine. Este singurul moment care se potrivește cu programul meu. Știi, fac foarte mult voluntariat la spitalul de copii. Dacă nu mâine, atunci mă tem că va trebui să caut în altă parte.

— Așa cum a spus prietenul tău doctor de la familia Bronstein, aceasta este cea mai bună unitate pentru orice fel de operație plastică. Vă deranjează dacă vă întreb ce operație anume vă gândeați să faceți?

— Ei bine, mai multe, a spus Jillian.

— Mai multe?

— Da. Mă gândesc la modificări de amploare. Aș prefera să nu discut despre asta la telefon.

— Doamnă Collins, sunteți conștientă de faptul că procedurile plastice efectuate aici costă de obicei zeci de mii de dolari, dintre care este puțin probabil ca niciuna să nu fie acoperită de asigurarea dumneavoastră? În plus, trebuie să locuiți o săptămână sau cam așa ceva în hotelul nostru spa foarte exclusivist.

— Da, sunt foarte conștientă de costuri. Nu m-aș aștepta la mai puțin de la o instituție cu reputația dumneavoastră. Acesta este un cadou din partea soțului meu. El inventează software, știți, apoi construiește o companie, apoi o vinde, apoi construiește alta. Următoarea vânzare va fi a cincea… nu, nu, nu, a șasea oară când o face.

Liniște.

— Um… ei bine, atunci, în acest caz, așteptați un moment, vă rog.

Muzica clasică a răsunat din difuzorul telefonului mobil al lui Jillian. Ea și-a pus din nou un deget pe buze pentru a le reaminti tuturor să facă liniște. Cincisprezece secunde mai târziu, Daintry a revenit la telefon.

— Ei bine, am niște vești bune, a anunțat ea. Se pare că am avut o anulare de program care nu era încă în sistemul nostru informatic. Mâine după-amiază va fi foarte bine. Să spunem la ora trei?

— Să spunem că e bine, a răspuns Jillian, făcând un semn cu degetul în sus.

A închis telefonul mobil după ce a confirmat ora turului și a obținut indicații despre cum să ajungă de la McLean, Virginia, unde a mințit că locuiește. Cei trei care se aflau în jurul ei s-au privit unii pe alții cu o neîncredere uimită.

— Ai fost incredibilă, a spus Nick în cele din urmă. Absolut incredibilă.

— Am fost Blanche în producția școlii noastre *Streetcar*. Reggie, te rog să notezi „Jillian și Jefferson Collins" ca să nu ne uităm numele.

— Puteți împrumuta verigheta mea, a spus Junie.

Capitolul 25

Starea de spirit a lui Franz Koller s-a îmbunătățit imediat ce chirurgul a început să se agite. Gamma-hidroxibutiratul, unul dintre cele mai noi dintre așa-numitele droguri de viol, își pierdea efectul. Fusese mai ușor decât se așteptase – mult mai ușor – să orchestreze non-uciderea ei. Principala problemă pe care trebuia să o depășească era că, în afară de practica chirurgicală și de obligațiile de predare, doctorul Abigail Spielmann ducea o existență practic monahală.

O urmărise timp de cinci zile și intrase de trei ori în casa ei din East Side, de fiecare dată dezactivând cu ușurință sistemul de securitate învechit. A montat microcamere în biroul ei de la etajul al doilea și în dormitorul ei de la etajul al treilea, în căutarea unei vieți secrete – orice deviere – pe care să își poată construi crima. Ceea ce a găsit a fost o femeie plictisitoare de cincizeci de ani, necăsătorită și, din câte și-a dat seama, asexuată. Se întorcea acasă în fiecare seară pe la ora nouă, își turna un pahar mare de Syrah scump și se ducea în biroul ei să scrie. La ora zece, după ce termina vinul, se ducea în dormitor, citea zece sau cincisprezece minute – în acel moment o biografie a Indirei Gandhi – și adormea. Cândva în zorii zilei, se trezea pentru scurt timp, se ducea la baie, apoi stingea lumina de lângă pat.

Plictisitoare. Incredibil de plictisitoare.

Și, în curând, moartă.

La a doua sa vizită, când a inspectat bucătăria, Koller a dat lovitura. O sticlă de Syrah cu dop, pe jumătate plină, pe tejghea și o trusă cu siringă un autoinjector de epinefrină în frigider.

Abigail Spielmann, medic de renume mondial, cea mai mare autoritate în domeniul chirurgiei care implică tumori cardiace, avea un călcâi al lui Ahile.

Koller s-a întrebat dacă nu cumva făcuse vreo eroare în calculele sale privind cantitatea de GHB pe care o aruncase în vinul ei. Timpul de înjumătățire al magnificului drog era de doar o jumătate de oră. Era o seară de vineri și nu avea să fie descoperită decât atunci când nu mai rămânea nimic în corpul ei care să poată fi detectat. Dar, după estimările lui, ar fi trebuit să fie lucidă de o oră. Koller era încrezător că întârzierea nu-i va modifica planurile cu nimic. Albinele din borcanul său de sticlă se descurcau foarte bine.

Spielmann nu se putea ridica în șezut, deși încerca acum. Koller legase gleznele și încheieturile țintei sale de stâlpii cadrului de mahon al patului ei, folosind iubitele sale legături Velcro. Își introdusese cu grijă mica bilă roșie în gura femeii înainte ca aceasta să poată țipa. Frica și confuzia care explodau în ochii ei i se păreau intoxicante.

— Bună seara, doctore, a început el. Numele meu este Koller. Franz Koller. Este o plăcere să întâlnesc un medic atât de distins.

Încercarea lui Spielmann de a vorbi, sau de a țipa, a ieșit un plâns tăcut, înăbușit.

Odată sistemul de securitate dezactivat, manevrarea încuietorii de la ușa de la intrare a fost o joacă de copil – pentru un copil foarte experimentat și creativ. Când și-a început cercetările, în timp ce stătea în spatele ei în vasta cafenea a spitalului, Koller i-a furat brelocul de chei din geantă, a făcut amprente de lut și l-a pus la loc. Mai târziu, folosind mulajele, a creat duplicate ale cheilor din cutii de suc aplatizate și a folosit o cheie de tensiune pentru a le introduce și a le roti. Învățase trucul cu ani în urmă de la un prieten lăcătuș, care i-a sugerat că a aduce o amprentă de lut la un lăcătuș înseamnă să solicite o plângere la poliție.

Doctorița a continuat să se lupte împotriva legăturilor, cu curaj, dar fără succes. Koller,

îmbrăcat în ținuta sa chirurgicală, i-a pus o mână înmănușată pe umăr pentru a o calma. În cealaltă mână ținea strânsă trusa de siringi pe care tocmai o luase din poșeta ei. S-a asigurat că ea o vedea.

— Știi ce este asta, doctore Spielmann, a spus Koller cu cea mai calmă voce a sa. Trusa, în sine, nu este deloc înfricoșătoare. Aceasta, însă, ar fi demnă de un țipăt, dacă ai putea.

Koller s-a aplecat peste marginea patului și a recuperat borcanul de sticlă în care erau opt albine mari. Corpul lui Spielmann s-a zguduit violent. Perle de sudoare i s-au format pe frunte, apoi i s-au scurs în ochi. Fiecare albină avea un fir alb legat frumos în jurul corpului. Firele atârnau pe exteriorul borcanului ca niște brațe de caracatiță. Ținând un fir, Koller a deschis partea de sus a borcanului, extrăgând una dintre albine, apoi a sigilat rapid borcanul înainte ca altele să poată scăpa.

— Ați mai văzut vreodată un om zburând o albină, Dr. Spielmann? O priveliște amuzantă, nu-i așa? Este binecuvântat de simplu de făcut, de fapt. Așezi albina în interiorul unei cutii de film, apoi o îngheți timp de aproximativ zece minute. Frigul o lasă inconștientă, permițându-i pazniculuiei – mie – să-i leg șnurul în jurul corpului micuț fără să fiu înțepat eu însumi, deși asta pe mine doar m-ar durea. Cu tine, desigur, e o cu totul altă poveste. Fără EpiPen-ul tău, asta te-ar omorî.

Spielmann s-a zbătut împotriva legăturilor ei. Koller a tras în jos de fir, ghidând albina zumzăitoare care plutea deasupra capului său pe pielea expusă a brațului drept al lui Spielmann.

— Nu m-aș zbate prea mult dacă aș fi în locul tău, a spus Koller. S-ar putea să o enervezi. Și ar fi bine să nu țipi când scot mingea aia. S-ar putea să se întâmple lucruri rele.

Ca de obicei, Koller a avut grijă să-i evite dinții în timp ce-i smulgea bila roșie din gură. Albina, poate obosită de zborul ei scurt, s-a plimbat în cerc

pe brațul ei. Respirația lui Abigail era greoaie, aproape de hiperventilație.

— Ce… ce… ce… vrei? a răsuflat ea.

— Vreau să vorbim un moment, a spus Koller. Dar dacă încerci să țipi, mingea intră înăuntru, urmată de înțepătură. Ai înțeles?

— Da, a șoptit ea cu glas răgușit. Ce vrei de la mine? Am bani.

— Sunt bine plătit să fiu aici, a spus Koller. Dar îți mulțumesc oricum. În primul rând, vreau să știi cât de sincer impresionat sunt de tine și de realizările tale, doctore.

Abigail s-a bâlbâit:

— Eu… Nu înțeleg…

— Ai fost pionier în tehnicile de chirurgie robotică, care sunt sigur că vor fi o moștenire de durată. Vei fi ținută minte, Dr. Spielmann. Sper că știi asta.

Albina a plutit de pe brațul ei și a dansat neregulat deasupra capului ei înainte de a se odihni pe plapumă. Spielmann a urmărit cu ochi speriați traseul insectei care se târa încet pe umărul ei, trecând pe gât, apoi pe față înainte de a-și lua din nou zborul.

— Te rog… oprește-te…

— Vezi, avem multe în comun, tu și cu mine, a continuat Koller. Viața noastră este munca noastră. Niciunul dintre noi nu are copii. Nu ne-am deranjat niciodată cu căsătoria. Nu, pasiunea noastră a fost cariera noastră, iar tu ai făcut o treabă minunată cu a ta.

— O să te plătesc să pleci, a plâns Abigail.

Lacrimile i se rostogoleau nestingherite pe obraji.

— Munca noastră, cred, sunt copiii noștri. Dragostea noastră de muncă. Nu-i așa, doctore? Dar te-ai oprit vreodată să apreciezi cu adevărat fiecare moment al zilei? Vreau să spun, când tai acele tumori cardiace urâte cu robotul ăla al vostru, te-ai întrebat vreodată dacă aceasta ar putea

fi ultima operație pe care o vei face? Dacă ai ști că va fi ultima, ai trata acea procedură altfel decât celelalte? Ai savura fiecare tăietură și fiecare cusătură într-un mod în care nu ai mai făcut-o până acum?

— De ce mă întrebi asta?

Vocea ei era slabă și tremurată. Albina era din nou în aer. De data aceasta a aterizat pe Koller, care nici măcar nu a tresărit.

— Vezi tu, eu mă gândesc la aceste lucruri, a continuat Koller. Mă întreb în mod constant dacă aceasta ultima dată când voi mai face asta? Majoritatea părinților nu-și pot aminti ultima noapte în care și-au dus micuțul obosit la culcare, dar, la fel de sigur ca răsăritul și apusul soarelui, acea noapte vine. Este păcat când un astfel de moment monumental trece fără o recunoaștere adecvată. Nu voi lăsa să mi se întâmple asta.

Koller i-a strecurat mingea înapoi în gură. Cu ajutorul ației, a ghidat albina pe brațul lui Spielmann, apoi a prins insecta de carnea ei cu degetul mare și arătătorul. În ciuda faptului că a încercat să fie blând, a folosit prea multă forță și a zdrobit albina înainte ca aceasta să o înțepe.

— La naiba, a spus Koller, ștergând mica mizerie cu un șervețel. Bine că am câteva rezerve cu mine.

Koller a recuperat o a doua albină din borcan, minunându-se o clipă de modul ingenios în care firul a urmărit traiectoria neregulată a zborului albinei.

— Adică, am mai ucis chirurgi înainte – de câteva ori, de fapt. Dar nu știu dacă voi mai fi vreodată angajat să ucid un alt chirurg, a continuat Koller. Gândește-te la asta, ar însemna că tu ai fi ultimul chirurg pe care l-aș ucide. Asasinul a făcut pauză o clipă, în mod clar adâncit în gânduri. Trebuie să îmbrățișez cu adevărat acest moment. Nu poți înregistra aceste sentimente, mirosul apartamentului tău, frica ta. Dar dacă crezi că ar

putea fi ultima dată când faci ceva, cel mai bine este să abordezi acest lucru cu respectul meritat. S-ar putea să nu fii ultimul chirurg, dar, din nou, s-ar putea să fii.

Koller a tras de sfoara legată în jurul albinei până când insecta s-a oprit pe triunghiul anterior cărnos al gâtului lui Spielmann. Aceasta a încercat frenetic să o îndepărteze înclinând capul și flexându-și mușchii gâtului, dar Koller a ținut albina pe loc. A agitat-o. Aripile erau un amestec de mișcare. Picioarele ei mărșăluiau neputincioase în timp ce încerca să se elibereze.

Apoi, temându-se probabil pentru viața ei, albina a înțepat.

Pentru a scăpa, aceasta și-a smuls o parte din abdomen, lăsând în urmă înțepătura și sacul cu venin mortal, pe care medicul legist îl va găsi cu siguranță. Koller știa că mușchii aparatului înțepător au continuat să pulseze, injectând mai mult venin mai adânc în pielea lui Spielmann.

O umflătură de cinci centimetri s-a materializat aproape instantaneu pe gâtul lui Spielmann. Ochii ei erau de mărimea dolarilor de argint. În câteva secunde, mai multe umflături în formă de stup au început să apară pe toată fața, brațele și picioarele ei. Era ceea ce Koller se aștepta să se întâmple în cazul unei reacții alergice sistemice. Buzele și pleoapele au început să i se umfle și ele și era clar pentru Koller că bila din gură nu o ajuta deloc să respire. A așteptat câteva minute înainte de a o scoate. Până atunci, căile respiratorii i se umflaseră și se închiseseră, suficient pentru a o face incapabilă să țipe. Apoi, i-a desfăcut legăturile. Apoi a privit-o cum s-a rostogolit de pe pat și a aterizat greu pe covorul oriental. Se târa pe mâini și genunchi într-o încercare disperată de a ajunge la scările care duceau la bucătărie.

— Mi-aș dori să fiu un parior, a spus Koller, zâmbind la ea. Pentru că aș paria că atunci când vei ajunge la frigider nu vei găsi acolo trusa

antialergii prescrisă. Dar, din nou, poate că o vei găsi.

Cu puterile scăzându-i rapid, Abigail Spielmann a ajuns în capul scărilor. Apoi a căzut, rostogolindu-se de mai multe ori înainte de a se opri la șase metri de bucătăria ei modernă. În mod incredibil, a reușit totuși să ajungă din nou în mâini și în genunchi. Încetul cu încetul, în timp ce corpul ei continua să se umfle și să se înroșească, a reușit să ajungă la frigider. Deschiderea ușii a necesitat un efort herculean. Ochii ei erau acum umflați și închiși. Respirația îi venea sporadic, cu respirații șuierătoare.

Koller o privea fără să clipească, absorbindu-i fiecare mișcare. Nu existau borcane de sticlă care să se prăbușească pe podea și să-i deranjeze pe vecini. Koller le scosese deja și avea să spargă câteva într-o pungă de plastic pentru a le împrăștia pe podeaua bucătăriei înainte de a pleca. Singurele obiecte care se revărsau în căutarea ei frenetică a trusei, erau cele pe care el i le pusese la îndemână; o căpățână de salată, o sticlă de plastic de ketchup și două batoane de unt.

Spielmann s-a prăbușit cu fața în jos pe podeaua rece de gresie, aerul răcoros din frigiderul deschis scăldându-i trupul acum fără viață. Koller a așezat trusa cu medicamentele antialergii la un metru distanță.

Bună treabă.

— Orice moment poate fi ultimul, dragă doctore, a spus el. Din păcate, acesta este al tău.

Capitolul 26

Domnul și doamna Jefferson Collins au sosit la Singh Medical Spa and Cosmetic Surgery Center la ora trei fix. Mai devreme în cursul zilei, Daintry Calnan sunase cu vestea că doctorul Paresh Singh fusese chemat în afara orașului pentru un consult de urgență. A încercat să reprogrameze întâlnirea lor, dar Jillian i-a spus că, pentru moment, ar fi suficient dacă ar putea să viziteze spitalul.

— Ne va economisi timp atunci când vom veni să programăm operația mea cu doctorul Singh.

Noutatea planului lor dispăruse și realitatea se scufunda în ea. În ciuda trecutului ei teatral, Jillian nu avusese niciodată talent pentru minciună sau înșelăciune. Acum se folosea de imaginile mentale ale lui Belle și de amintirile ultimei lor conversații împreună pentru a-și menține concentrarea sub un minim de control.

Nick era la cel puțin un șapte pe scara SUD: *Începe să se sperie, la limita unor sentimente cu siguranță rele. Își poate menține controlul cu dificultate.* Nu împărtășise faptul că petrecuse încă o noapte proastă. Neliniște, insomnie, coșmaruri, senzație de nervozitate, chiar și crampe la picioare – toată treaba.

Chimia creierului se dezlănțuie. Ca de obicei, nu se întâmpla nimic în viața lui personală care să se coreleze cu această criză – nimic, desigur, cu excepția apariției bruște în ea a lui Jillian Coates. Pe cât de incitant era să simtă că se îndrăgostește de o femeie, pe atât era și de înfricoșător, la fel de înspăimântător ca și episoadele sale de PTSD în sine. Cum putea să se gândească măcar să aducă pe cineva în mlaștina care era tulburarea lui mentală recurentă? Poate că atunci când – *dacă* – l-ar fi găsit pe Umberto. Poate atunci.

Recepționera, Daintry, era postată lângă ușile masive de sticlă, urmărindu-le apropierea. Era o

blondă statuară, în vârstă de vreo patruzeci de ani, deși lui Jillian îi era greu să fie sigură de acest fapt, datorită, bănuia ea, măiestriei artistice a angajatorului femeii. Până când au făcut schimb de strângeri de mână, recepționera îi măsurase în mod evident și decisese că erau făcuți să fie pacienți la Singh Medical Spa and Cosmetic Surgery Center.

Combinația dintre hol și recepție era chiar mai impunătoare decât îi lăsase să se aștepte site-ul web. Spațiul vast – aproape în întregime din marmură – avea în centru o fântână înaltă de doi metri și jumătate și lucrări de artă uriașe și originale pe trei pereți.

În spatele unui ghișeu de marmură de pe o parte a holului, purtând un costum închis la culoare, croit pentru a-i scoate în evidență constituția de fundaș, stătea un agent de securitate cu maxilarul pătrat și cu o legitimație de plastic în jurul gâtului.

— Este un act de identitate al lui Shelby Stone, i-a șoptit Jillian lui Nick. Bănuiesc că locul ăsta este legat direct cu spitalul.

Nick și Jillian se întrebau amândoi despre Manny și Umberto. În acest moment, legătura dintre cei doi soldați era firavă – remarci identice, oarecum întâmplătoare, făcute cu patru ani în urmă de fiecare dintre ei cu privire la întoarcerea lor în armată și la înscrierea lor într-o misiune secretă sub acoperire. În plus, Manny era mult mai degrabă un candidat la operații estetice decât un produs al acestora.

Totuși, atât Nick, cât și Jillian văzuseră reacția puternică a lui Manny la priveliștea pe care credeau că o văzuse de la înălțimea acestei clădiri. Privind la opulența din jurul lor, era greu de crezut că Manny sau Umberto avuseseră vreodată de-a face cu acest loc. Dar acum era timpul să se concentreze asupra acestei posibilități.

— Așadar, a spus Daintry, pasându-i lui Jillian o listă de prețuri, voi verifica după ce îmi veți da asigurarea dumneavoastră, dar este îndoielnic că

vor oferi acoperire pentru oricare dintre procedurile noastre.

— Sunt sigură că nu va fi o problemă, a spus Jillian.

— Da, da, bineînțeles.

Daintry le-a dat o broșură făcută cu bun gust și a încurajat familia Collins să viziteze toate etajele care erau disponibile cu liftul.

— Am un pacient care vine pentru preadmitere, a spus ea, altfel aș fi bucuroasă să vă însoțesc.

— Pot să văd, vă rog, unul dintre apartamentele în care aș putea sta pentru recuperare, a întrebat Jillian.

— Apartamentele propriu-zise sunt închise sau ocupate, dar voi debloca etajul șase, unde se află unele dintre ele. Odată ce veți sta aici, veți avea nevoie de o cheie de cameră pentru a avea acces la etajul dumneavoastră. Nu-mi pot imagina că nu veți fi pe deplin mulțumită de apartamentul dumneavoastră. Va avea toate facilitățile pe care vi le-ați putea dori, plus o priveliște spectaculoasă a orașului. Unele personalități foarte faimoase de la Hollywood au stat acolo și nu au avut decât cuvinte de laudă la adresa lor.

— Aș vrea să văd sala sau sălile de operație, a spus Nick. Am avut odată un rezultat neplăcut cu o operație la genunchi și prefer să fiu cât mai atent în preajma spitalelor.

— Cele două săli de operație nu sunt folosite în acest moment, dar liftul vă va duce la balconul de observație aflat la un etaj deasupra lor.

Expresia recepționerei avea ceva care îl neliniștea pe Nick – o privire de neîncredere, probabil. Oare spusese sau făcuse deja ceva greșit?

Jillian l-a luat de braț în timp ce se îndreptau spre lift. Apropierea ei a făcut să dispară o mare parte din anxietatea pe care o simțea.

Cele două săli de operație se aflau în subteran – etajul B-2. Butonul se afla în partea de jos a unei

coloane care cobora până la B-2 și urca prin L până la 6.

Un șir de cinci găuri de chei de-a lungul bazei plăcii de oțel inoxidabil confirma faptul că unele dintre etaje puteau fi închise sau că accesul la ele se putea face numai după ce erau deblocate. Măsurile de securitate nu erau o surpriză. Intimitatea era cuvântul de ordine al celor bogați.

B-1 se deschidea spre balconul de observație de deasupra blocurilor operatorii propriu-zise. Văzute prin sticlă sau plexiglas de pe pasarela de deasupra, sălile erau spații strălucitoare, cu microscoape de operare și echipamente de monitorizare de ultimă generație, alături de ecrane folosite cel mai probabil pentru a afișa proiecții ale nasului, maxilarului, bărbiei, bărbiei, bărbiei, ochilor, buzelor și altele asemenea.

Atât Nick, cât și Jillian au fost impresionați de scena de sub ei. Era imposibil să nu fie. Dacă chirurgia plastică ar fi fost o religie, Singh Medical Spa and Cosmetic Surgery Center era Biserica Mamă.

Jillian s-a întors și s-a îndreptat spre lift. Nick era pe punctul de a o urma când a văzut mișcare prin mica fereastră de sticlă de la ușa sălii de operație aflată chiar sub el. O clipă mai târziu, ușa s-a deschis și înăuntru a intrat o siluetă înaltă și subțire – o femeie, se părea – cu bonetă, mască chirurgicală, combinezon de operație, huse pentru pantofi și mănuși de latex. Nick s-a tras înapoi de la marginea balconului, astfel încât să nu fie în raza ei vizuală, și a privit-o cum s-a dus direct la un dulap de oțel înalt de la podeaua până la tavanul unui perete, a luat o tavă mare de instrumente, sterilizată și învelită în celofan, și s-a îndreptat rapid înapoi spre ieșirea din încăpere.

Nick a așteptat câteva secunde ca ea să se întoarcă, apoi a renunțat și s-a luat după Jillian. Gândurile i se învârteau. Femeia ar fi putut avea ceva de-a face cu o cameră centrală de

aprovizionare cu echipament, dar de ce ar fi venit – s-ar fi grăbit, era exprimarea mai potrivită – într-o sală de operații neocupată, îmbrăcată ca și cum tocmai ieșise dintr-o sală de operații activă? Și de ce ar fi avut nevoie de o tavă de instrumente sterilizată dacă, așa cum spusese Daintry, nu avea loc nicio operație în ziua aceea?

Cel mai probabil, era o asistentă medicală – probabil o asistentă mobilă, special pregătită pentru a supraveghea toate aspectele legate de îngrijirea pacienților și de prestația asistentelor medicale în timpul unei operații. Mișcările ei erau grăbite și hotărâte, ceea ce sugera că trebuia să readucă tava la o procedură în curs de desfășurare.

Dar nu existau chirurgi în clădire… și nici săli de operație folosite – cel puțin nu la acest etaj.

— Al doilea etaj este sala de sport, a spus Jillian, studiind broșura în timp ce mergeau pe mocheta excesiv de plușată, trecând pe lângă ușile de mahon închise ale birourilor lui Paresh Singh, ale supervizorului asistentelor medicale și ale managerului de afaceri.

— Iar piscina este tot la etajul doi. La capătul acestui hol se află sala de așteptare pentru familii. Un loc destul de uimitor.

— Destul de uimitor, a repetat Nick.

A scanat coridorul, observând camerele de supraveghere de la fiecare capăt. Medi-spa-ul, cu toată eleganța sa, îi dădea fiori. Era ceva rece și lipsit de viață în acel loc. Era nerăbdător să îi împărtășească lui Jillian ceea ce văzuse în sala de operație și concluziile pe care le trăsese, dar simțea că nu fuseseră cu adevărat singuri nicio clipă.

Au luat liftul până la etajul șase. Apartamentele 6A și 6B erau încuiate, dar la capătul coridorului se afla o zonă de relaxare închisă cu ferestre imense din plăci de sticlă. Vedeau o panoramă neîngrădită peste vârfurile copacilor până la Washington. Priveliștea, inclusiv partea din spate a

Memorialului Lincoln, era spectaculoasă, dar nu era deloc neașteptată. Văzuseră ceva aproape identic pe ecranul computerului lui Reggie.

Lui Nick i se încleștase maxilarul.

Era aproape sigur că Daintry Calnan îi mințise când spusese că erau doar două săli de operație și că nu se făcea nicio operație. Își dorea mai mult decât orice să coboare la nivelul B-2 și să vadă dacă mai existau și alte săli de operație și dacă una sau mai multe dintre ele erau folosite. Cel mai probabil, judecând după mărimea celor două săli de operație pe care le văzuseră, exista un etaj B-3, la care se ajungea probabil prin una dintre fantele cu cheie din lift. Desigur, se gândi el, trebuia să existe și o scară care să coboare de la B-2. Poate că ar putea să o găsească cumva.

Imaginea paznicului cu umeri largi, plus multitudinea de camere de supraveghere pe lângă care trecuseră în timpul turului lor, îi îndemnau la reținere. Orice mișcare neobișnuită în clădire ar fi fost observată imediat. O idee proastă.

— Îți poți imagina pe vreunul dintre cei doi prieteni ai noștri bântuind în acest loc? a întrebat Jillian.

Nick a vrut să o avertizeze să spună cât mai puțin, dar ea părea să-i fi sesizat îngrijorarea și i-a transmis acest lucru cu privirea.

— Doar ca oaspeți ai noștri, a răspuns el.

— Te poți gândi la altceva ce ar trebui să căutăm, dragă?

— Doar mașina noastră.

Paznicul din hol părea că nu se mișcase de la sosirea lor. Daintry părea că îi aștepta.

— Un loc pe cinste, a spus Nick.

— Mă bucur că vă place.

Jillian a luat mâna femeii.

— Tot ce trebuie să facem este să ne întâlnim cu doctorul și să planificăm operația, a spus ea.

Daintry părea mulțumită.

Odată ajunși la mașina din parcarea din spate, Nick s-a oprit lângă portiera lui, apoi a rugat-o pe Jillian să i se alăture și să privească înapoi la medi-spa.

— Care-i treaba? a întrebat ea.

— Treaba este că este un loc rău.

— Daintry Calnan este cu siguranță un pic cam rece, trebuie să recunosc asta.

— Mai degrabă ca un iceberg. Dar mai este și altceva. Este, de asemenea, o mincinoasă – fie o mincinoasă, fie cea mai neinformată recepționeră imaginabilă. O să-ți povestesc ce am văzut în sala de operație când vom fi în drum spre casă, dar e suficient să spun că eu cred că doctorul Paresh Singh nu numai că se află în clădire, dar și că efectuează o operație chiar în acest moment.

— Unde o face?

— Când vom fi departe de aici, vom putea specula. Mai întâi, aruncă o privire la locului ăsta. Privește-l cu dragoste.

— Bine, o fac cu dragoste.

— Câte etaje îți amintești din lift, fără să le numeri pe cele de la subsol?

— Șapte, dacă punem la socoteală și holul.

— Bine, acum numără în sus începând de la L. Repede, totuși. Sunt sigur că doamna Dragon ne urmărește și nu vreau să bănuiască ce facem.

— Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt, nouă. Dar…

— Exact. Am numărat la intrare. Sunt excentric în privința numerelor. Sunt două etaje cărora nimeni, nici măcar liftul, nu vrea să le recunoască existența. Hai să vorbim în drum spre casă, doamnă Collins.

— Nu cred că aș avea încredere să las să mi se facă ceva corpului meu în acest loc, a răspuns doamna Collins.

Capitolul 27

Aripa de psihiatrie a spitalului Shelby Stone Memorial era supraaglomerată și cu personal insuficient, ceea ce pentru Jillian însemna că era ca de obicei. Era la jumătatea unei ture istovitoare de 12 ore, a doua în tot atâtea zile. Totuși, pentru ea, munca fusese întotdeauna un refugiu, iar ieșirea din sine, asumarea provocării de a îngriji bolnavii, triști și confuzi, îi dăduse aproape întotdeauna putere. De la moartea lui Belle, părea că avea nevoie de muncă și de pacienții ei mai mult ca niciodată.

Aceasta fusese o după-amiază deosebit de provocatoare. Paturile de la secția de psihiatrie și, de altfel, din tot spitalul, erau pline. Stagiarii și rezidenții de la Urgențe se apropiau de sfârșitul anului de pregătire și trimiteau pacienții în secții cu un minimum de analize. Picioarele lui Jillian începuseră să se umfle dincolo de ceea ce pantofii ei de lucru din pânză albă puteau să suporte în mod confortabil.

Iar acum i se repartizase o nouă internare pentru care nu va fi un pat disponibil timp de câteva ore, dacă nu mai mult.

Un bărbat somnolent, livid, alcoolic, probabil în vârstă de șaizeci de ani, ar fi trebuit să fie internat la un etaj medical. Ochiul său drept era decolorat și umflat aproape închis. Diagnostic: *Intoxicație acută și cronică cu alcool. Posibil delirium tremens iminent.*

Tipic. Diagnosticul de alcoolism de orice fel nu l-ar fi făcut pe individ să treacă de verificare și să iasă de la Urgențe, dar „delirium tremens iminent” da, în ciuda faptului că afecțiunea a apărut doar după ce a încetat să mai bea. Din punct de vedere tehnic, fiecare consumator activ de alcool avea DT iminent. Acum, în loc să îi ofere intimitate, Jillian nu avea de ales decât să îl trateze pe bietul om pe

hol. Nu că Shelby Stone ar fi fost un spital rău. Serviciul de asistență medicală câștigase multe premii și aprecieri la nivel național. Era mai mult faptul că instituția întinsă era pur și simplu greu de administrat în mare parte din timp, iar pacienții erau atât de bolnavi.

Îi verificase bărbatului semnele vitale și era în mijlocul schimbării pungii de perfuzie când Nick, purtând blugi, adidași și o cămașă western în carouri, a apărut lângă ea. Îi amintea de medicul Trapper John, din M*A*S*H, cu părul său stufos și castaniu-roșcat, care părea extra sălbatic astăzi. De fapt, a recunoscut ea, îi plăcea acel aspect. Foarte mult.

— Hei tu, a spus Jillian, asta e o surpriză plăcută.

— Am adus rulota mai devreme ca să luăm niște provizii și să o reparăm într-un loc care o face gratuit.

— Înscrie-mă și pe mine și pe Honda mea.

Nick dădu din cap spre pacientul ei, care zăcea liniștit pe targa de spital. Jillian împinsese patul rulant lângă perete, așa că măcar nu blocau traficul.

— Întotdeauna am crezut că, dacă nu ar exista alcool, abia dacă ar mai exista spitale, a spus Nick. Nu am mai lucrat de ceva vreme la spitalizare, dar bănuiesc că triajul pe hol nu este tocmai conform cu HIPAA[11].

— Nici nu este tocmai sancționat de Joint Commission[12]. Dar luna trecută ne-a fost aprobată certificarea JCAHO[13], așa că probabil suntem cu toții în siguranță dacă ne comportăm urât încă un an. Ce te aduce în paradis?

Nu am încetat să mă gândesc la tine de când ne-am cunoscut, asta e.

— Turul acela bizar pe care l-am făcut la medi-spa nu vrea să mi se șteargă din cap, a spus Nick în schimb. Nu sunt sigur care ar trebui să fie următoarea noastră mișcare.

— M-a bântuit și pe mine. Între sperietura lui Manny Ferris, faptul că Daintry a dat informații contradictorii cu privire la locul unde se află chirurgii, acele două etaje misterioase de care nu se știe nimic și asistenta care a apărut în sala de operație părăsită, cred că există motive de îngrijorare. În plus, Daintry pare a fi o persoană cu secrete.

Nick era atent, dar, din reflex, i-a verificat pulsul bărbatului bătut, la încheietura mâinii și la gât, apoi i-a desfăcut pleoapele și i-a examinat ochii cu o lanternă pe care o smulsese din buzunarul de la piept al lui Jillian. Apoi i-a palpat ușor burta. În cele din urmă, a aruncat o privire la brățara de identificare din plastic de la încheietura mâinii și s-a aplecat aproape de urechea lui.

— Ray, sunt doctorul Nick Garrity. Mă auzi? Deschide ochii dacă mă auzi. A apăsat pe sternul lui Ray cu articulația unui deget arătător. Ray? Haide, Ray, deschide ochii. Jillian, tu sau oricare dintre doctori l-ați examinat deja?

— Presupun că s-au uitat la el jos. Poate nu atât de atent pe cât ar fi putut. Am auzit că e o grădină zoologică acolo. Mă pregăteam să-l examinez când ai ajuns aici. S-a întâmplat ceva în afară de ceea ce este evident?

— Nu știu sigur, a spus Nick, dar cred că pupila dreaptă este puțin mai mare decât cea stângă.

— Subdurală? a întrebat Jillian, referindu-se la sângele care se adună între craniu și creier și care pune în pericol viața și care apare adesea în urma unui traumatism cranian.

— O mulțime de oameni și-au făcut tomografii ale capului pentru mai puține indicații decât aceasta, a spus Nick. Cred că i-ar prinde bine cu siguranță una și aș spune că mai curând decât mai târziu.

— Dacă ai dreptate, doctore, nu ai venit doar să mă vezi, ci ai fost trimis de o putere superioară.

— Prostii. Noi suntem o echipă. Jefferson Collinses. Dacă e un hematom subdural acolo, l-ai fi detectat.

Spre cinstea spitalului, în cinci minute de la apelul lui Jillian, rezidenții de la psihiatrie și neurochirurgie au ajuns la fața locului, iar la zece minute după aceea, Ray Goodings era în drum spre spital pentru o tomografie computerizată.

— Când locul ăsta funcționează, funcționează, a spus Jillian, uitându-se la el cu o expresie pe care voia să o capteze și să o îmbutelieze pentru uz viitor. Ce-ar fi să aștepți în salon, dacă ai timp? Am niște rapoarte de făcut despre cum bietul Ray ar fi putut să iasă din serviciul nostru înainte de a fi fost cu adevărat în el.

Treizeci de minute mai târziu, ea a intrat în salon, fără să-și poată stăpâni entuziasmul.

— Subdural, a spus ea simplu. Și destul de mare, conform rezidentului de la psihiatrie care a coborât cu el. Ray este în serviciul de neurochirurgie acum. Ce bărbat ești. Cinci minute în spitalul ăsta și salvezi viața unui pacient și faci din una dintre asistente o eroină. Nu e de mirare că ți se spune Dr. Fury.

Menționarea cuvintelor i-a trimis o umbră pe față.

— Hei, bună treabă, a spus Nick, strângând-o de umeri și sperând că va reuși să-i îndulcească gândurile despre Belle. Aveai o legătură cu tipul ăla. Despre asta este vorba în chestia asta cu îngrijirea. Legătura.

Jillian a aruncat o privire în jur, apoi s-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat ușor.

— Sunt mai multe de unde a venit asta, a șoptit ea. Acum, de unde vrei să începem?

— Ei bine, hai să facem un pas înapoi și să ne uităm la ceea ce știm deja. Credem că bietul Manny ar putea avea o legătură cu Umberto, pe baza a ceea ce mi-a spus McBean, și credem că Umberto are o legătură cu Belle, pe baza benzilor

desenate cu Nick Fury pe care le-ai găsit în apartamentul ei. Credem, de asemenea, că reacția lui Manny la fotografii este rezultatul faptului că a fost pacient la spa.

— Și?

— Umberto se află între Manny și Belle. El este cel care are legătură cu fiecare dintre ei.

— Și unde vrei să ajungi?

— Cred că trebuie să ne uităm cu atenție la ce s-a întâmplat la medi-spa în momentul în care Umberto și Manny au dispărut.

— Prin asta vrei să spui…

— Verifică dosarele pacienților de acum patru ani. Să vedem dacă putem afla ceva.

— Crezi că Umberto a fost și el pacient acolo?

— Nu știu, dar merită investigat pentru a vedea dacă nu cumva momentul ar putea fi o piesă lipsă.

— Patru ani. Scuză-mă că-ți spun asta, dar este o exagerare.

Jillian s-a ridicat și s-a îndreptat spre fereastra unică și îngustă. Priveliștea panoramică a Virginiei și a Potomacului de la etajul șapte era uluitoare. A urmărit o barcă cu pânze care aluneca pe undele de diamant. Când Belle era copil, celor două le plăcea să iasă împreună pe terasa familiei lor. Apoi, dintr-o dată, au rămas orfane, iar acum, Belle însăși dispăruse. Jillian se simțea complet în derivă. Când – dacă – îl vor găsi pe ucigașul lui Belle, va pune capăt cu adevărat golului profund cu care se lupta în fiecare zi? Posibilitatea îi dădea speranță și, în acest moment, acea speranță era tot ce-și putea dori cu adevărat.

Luptându-se cu senzația de greață din gât, Jillian s-a întors la masă.

— Sunt de acord că merită analizat, a spus ea.

— Bine, am căutat puțin pe internet. Medi-spa Singh este o asociere între Paresh Singh și angajatorul tău, Shelby Stone Memorial Hospital. Îți amintești de insigna pazniculuI?

— Da, îmi amintesc. Una dintre broșurile din holul medi-spa spunea că așa a fost de dinainte să încep să lucrez aici, acum zece ani.

— Așadar, din moment ce ești angajată la Shelby Stone Memorial, ar trebui să poți accesa fișele medicale electronice ale spa-ului, presupunând că cele două unități fac schimb de date. Putem începe prin a ne uita la pacienții de la medi-spa de acum patru ani și să pornim de acolo.

— Avem un computer lângă postul asistentelor. Lăsă-mă să văd ce pot face.

Jillian a ieșit din salon și a mers pe coridorul circular până la biroul asistentelor, unde instalaseră recent un post de calculatoare. S-a oprit în fața postului, care era de fapt doar un computer portabil încuiat într-o carcasă neagră de metal, care le oferea angajaților acces la diverse aplicații, inclusiv la programul turelor și al medicației, la repartizarea camerelor și, bineînțeles, la fișele medicale electronice. Secția de psihiatrie a fost una dintre primele care au fost instruite cu noul sistem EMR, cunoscut în mod afectuos printre asistente ca aplicația *Even More Redundancy*[14].

Jillian s-a logat în contul ei, dar accesarea altor dosare decât cele ale propriilor pacienți a fost în mod clar o încălcare a eticii. Ea a lansat aplicația EMR și a făcut clic pe meniul derulant pentru „Numele instituției”. Așa cum bănuise Nick, exista o intrare pentru Singh Medical Spa and Cosmetic Surgery Center, pe lângă alte facilități legate de Shelby Stone Memorial. Totuși, când a încercat să acceseze acele înregistrări, lui Jillian i-a apărut mesajul ACCESUL INTERZIS, urmat de un bip de eroare puternic și oarecum surprinzător. Deconectându-se rapid și zâmbind cu sfială, ca și cum ar fi făcut o greșeală involuntară, Jillian s-a întors în salonul asistentelor.

— Nu pot obține acces.

— Cam atât cu planul A, a spus Nick.

— Dar așteaptă, de fapt există un Plan B. Hai să mergem jos și să vedem ce face Ray. Putem obține poate douăzeci de minute dacă etajul este încă liniștit. Putem face un drum până în arhivă și să vedem dacă reușim să obținem acele fișiere în stilul vechi.

— Mai *există* încă o dosare de modă veche?

— Din câte am auzit.

Într-o oră, le-a spus rezidentul de la neurochirurgie, Ray Goodings va fi în sala de operație, având o procedură de drenaj. Apoi va începe munca grea – găsirea unei modalități de a-l face să nu mai bea și de a-l readuce la recuperare.

— Se pare că trimiterea lui la secția de psihiatrie din greșeală s-ar putea să-l fi salvat, a spus Jillian.

— Poate că această experiență îl va speria și îl va face să se lase de băut, cu condiția ca el să-și amintească de ea.

— De fiecare dată când un alcoolic se oprește din băutură, există posibilitatea ca asta să fie tot, și să nu mai fie nevoit să se oprească niciodată.

— Îmi place cum gândești, soră.

Coborând cu liftul pentru pacienți până la nivelul doi al subsolului, cei doi au ieșit într-un hol fără ferestre, umed și sinistru de liniștit.

— Face ca dormitorul lui Manny Ferris să pară un apartament la Four Seasons, a murmurat Jillian. Zona asta era chiar centrul spitalului. Trebuie să vin aici din ce în ce mai rar, pe măsură ce trecerea la EMR avansează, dar chiar urăsc când o fac. Cred că sala de înregistrări – ceea ce a mai rămas din ea – este ultima ușă pe dreapta.

Au înaintat de-a lungul coridorului slab luminat, ochii lor adaptându-se la întuneric pe măsură ce înaintau.

— Cine naiba lucrează aici jos? a întrebat Nick.

— L-am întâlnit doar de câteva ori. Cârtița, îi spun ei, a spus Jillian, dar numele lui real este Mollender. Saul Mollender, cred. Am auzit că atunci când întreaga unitate EMR a fost creată și

mutată la ultimele două etaje ale clădirii Corwin, el a rămas acolo.

— Un dinozaur.

La capătul coridorului se afla o ușă în stil sală de clasă cu o fereastră din sticlă mată, pe care, pictate cu litere decolorate, erau scrise cuvintele CAMERA ÎNREGISTRĂRILOR. Jillian a deschis ușa fără să se obosească să bată. Era un spațiu cavernos, făcut oarecum claustrofobic de un tavan înclinat și de rânduri peste rânduri de cutii de carton stivuite și de rafturi metalice înalte, dintre care o parte erau încă pline de fișele pacienților marcate cu coduri de culori. Singura altă mobilă din încăpere era un birou din fibră de carton de culoarea ardeziei, poziționat chiar în fața intrării.

Saul Mollender stătea pe scaunul său din spatele biroului. Era un teanc mare de dosare stivuite frumos deasupra suprafeței, altfel neîngrădită. Nu existau fotografii, nici tablouri pe perete, nici vreun calendar. Dosarul cu fișa pacientului din partea de sus era deschis și Mollender, slab ca un cadavru, cu părul încărunțit și ochelari cu rame de sârmă, părea să introducă datele din el în computerul său.

— Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat el, fără să se deranjeze să-și ridice privirea de la lucru. Vocea îi era nazală și tonul neprietenos.

— Da, a spus Jillian. Îmi pare rău că vă deranjez, dar…

Mollender a întrerupt-o.

— Nu, nu-ți pare rău. Ești aici, nu-i așa? Dacă ți-ar fi părut cu adevărat rău, ai fi acționat în consecință și m-ai fi lăsat în pace.

Pentru o clipă, Jillian a rămas fără cuvinte.

— Ei bine, da, dar ceea ce vreau să spun este că încerc să accesez niște înregistrări, dar sistemul nu-mi permite.

— Numele?

— Al pacientului?

La acest lucru, Mollender a gemut și a închis dosarul pe care îl examina. Când și-a ridicat privirea spre Jillian, și-a scos ochelarii ovali, cu lentilele aproape la fel de mari ca ochii lui de bufniță.

— Numele *tău*.

— Jillian. Jillian Coates, RN. Etajul șapte.

Mollender și-a pus ochelarii la loc și a tastat numele ei în computer.

— Ce înregistrări?

— Pacientul?

Din nou, Mollender a gemut.

— Vedeți acest teanc de hârtii? a spus el. A bătut cu degetul arătător în mod repetat pe teancul de dosare. Tonul lui părea și mai supărat decât înainte.

— Da.

— Ei bine, acestea nu se vor introduce singure în sistemul nostru, în ciuda a ceea ce par să creadă cei de la software-ul de recunoaștere optică a caracterelor. Așa că nu prea am timp pentru lipsa dumneavoastră de claritate, doamnă Coates. *Unitatea*. Ce înregistrări ale unității încercați să accesați?

— Oh, da. Înregistrările sunt de la Singh Medical Spa and Cosmetic Surgery Center. Este deținut în comun de…

Mollender a întrerupt-o din nou.

— Știu ce este. Dar nu le poți vedea.

— Da, știu că nu le pot vedea, de aceea sunt aici.

— Nu, prin „nu le poți vedea” mă refer la faptul că nu ești *autorizată* să le vezi. Nu ai permisiunea corespunzătoare – acel fel de *nu le poți vedea*.

— Dar dosarele nu sunt în sistemul nostru?

— Ei bine, bineînțeles că sunt, a spus el, ca și cum ea tocmai ar fi întrebat dacă aerul este necesar pentru a respira. Sunt în sistemul nostru presupunând că nu sunt mai vechi de zece ani, iar eu și personalul meu din ce în ce mai puțin

numeros nu le-am introdus manual încă. Introducerea manuală a datelor, dacă nu știai deja, este foarte predispusă la erori. De aceea, DISTRAGERILE SUNT MORTALE, sau nu ai citit afișul. A arătat cu degetul în spatele lor, unde un afiș scris de mână lipit pe ușă scria exact asta: distragerile sunt mortale.

— Dar, în ciuda metodelor noastre arhaice de gestionare a înregistrărilor, avem ceea ce se numește un firewall. Ați auzit vreodată de așa ceva?

— Securitate informatică, a spus Nick.

— Cine este băiatul geniu? a glumit Mollender.

— Dr. Nick Garrity, a spus Jillian, fără să se mai obosească să își mascheze iritarea crescândă. Deci, ce pot face pentru a avea acces la fișiere?

— Ei bine, ai putea să te duci să te angajezi acolo. Am auzit că fac angajări.

— Drăguț, a replicat Jillian. Acum înțeleg toate premiile de angajat al lunii de pe acel perete gol de acolo.

S-a trezit aplecându-se intenționat peste biroul lui Mollender, intrând în spațiul lui personal. Omul chiar era patetic. Nu mai lovise niciodată o persoană până atunci, dar Cârtița îi inspira astfel de gânduri.

— Ce altceva putem face? întrebă Nick.

— Este un firewall, domnule, a reiterat Mollender. Asta înseamnă că nu există acces decât dacă este autorizat. Așa că, dacă nu cumva în timpul liber dumneavoastră sau doamna asistentă de aici sunteți hackeri amatori de calculatoare, sunteți S.O.L.

— S.O.L.? a întrebat Jillian.

— Și eu care credeam că voi, cei din domeniul medical, sunteți fericiți cu acronimele. Asta înseamnă „rahat fără noroc”[15].

— Ați fost de mare ajutor, domnule Mollender, a spus Nick.

Jillian i-a aruncat lui Nick o privire confuză. Aplecându-se mai aproape, Nick a șoptit un singur cuvânt la urechea lui Jillian.

— Reggie, a spus el.

Capitolul 28

Următoarea întâlnire cu domnul și doamna Jefferson Collins a avut loc într-o zi de vineri, la trei zile după primul tur. Au luat Mercedesul S-Class de la agenția de închirieri în ultimul moment posibil, iar Nick s-a ocupat de plată. La patru sute de dolari pe zi, plus taxe, nu putea să-i permită lui Junie să închirieze din nou mașina. Dar a recunoscut față de Jillian că îi va fi dor să o conducă. Sub un cer sumbru, a oprit lin pe aleea de cărămidă din fața Singh Medical Spa and Cosmetic Surgery Center.

— Sunt îngrozită, Nick. Nu sunt sigură că pot să fac asta.

Nick însuși era atât de distras și de nerăbdător în legătură cu ceea ce urma să se întâmple la medi-spa, încât la început nici măcar nu a răspuns.

— Alo? Ești cu mine, Nick?

— Sunt aici, a spus Nick, mângâindu-i ușor genunchiul. Tocmai revedeam planul în mintea mea. O să ne descurcăm de minune. Îți promit.

Nick a oprit mașina în parcare, dar a ținut motorul la ralanti.

— Verifică din nou geanta, a spus el.

— Am făcut asta chiar înainte de a pleca.

— Nu avem decât o singură șansă, Jill. Verifică-o din nou. Adică, *te rog*, verifică din nou. La naiba, îmi pare rău. Sunt foarte înnebunit că facem asta. Habar nu am ce ni se va întâmpla dacă vom fi prinși, dar bănuiesc că orice ar fi va implica suspendarea licențelor noastre de practică. Putem să ne retragem acum, dacă vrei.

Jillian s-a gândit la asta.

— Aș renunța la tot pentru a-l găsi pe ucigașul lui Belle. Dacă avem dreptate în legătură cu faptul că Centrul Singh este cumva legat de moartea ei, ce altă opțiune am cu adevărat?

Nick a dat pur și simplu din cap. Simțea același lucru în legătură cu Umberto. Datoria pe care o avea față de acel om nu putea fi cu adevărat plătită niciodată. Erau momente, de la coșmarul exploziei, când se trezise dorindu-și ca Umberto să nu fi alergat înapoi în acea dimineață pentru a-i salva viața. Dar, în anii care au trecut de la implicarea sa cu Junie, cu Helping Hands și cu EMDR, acele momente aproape dispăruseră. Și acum era Jillian. Tot ceea ce era bun în viața lui, tot ceea ce îl aștepta, era legat de prietenia sa cu dominicanul. Dacă lui Umberto i se întâmplase ceva sinistru care putea fi legat de Paresh Singh, atunci să ajungă la fondul problemei merita orice risc.

Jillian trebuie să fi simțit îngrijorarea crescândă a lui Nick, pentru că l-a apucat de mână și l-a privit adânc în ochi.

— Vom fi bine, doctore. În plus, m-am îndopat cu Pepto înainte de a pleca și apoi am făcut ceva ce nu fac aproape niciodată. Am luat un beta-blocant pentru a combate toată această adrenalină și pentru a împiedica inima să îmi explodeze în piept.

Anxietatea lor era de înțeles, dar planul lor avea șanse decente să funcționeze, în ciuda obiecțiilor lui Junie că era prea riscant. Întregul plan depindea de posibilitatea lui Jillian de a rămâne singură cu computerul din biroul lui Paresh Singh. La bine și la rău, aproape totul depindea de faptul că Nick reușea să arate o rană falsă, suficient de gravă pentru a o speria pe Daintry Calnan și a-l face pe șeful ei să îi vină în ajutor.

Reggie a estimat că ar fi fost nevoie ca Jillian să rămână singură în biroul lui Singh timp de cinci minute. Misiunea de actorie a lui Nick era una delicată. Daintry trebuia să fie suficient de supărată încât să-l cheme pe Singh în hol, dar nu atât de speriată încât să sune la 911. Nick nu avea nicio dorință de a-l suna pe Don Reese

implorându-i o altă favoare. Dacă se ajungea la așa ceva, orice speranță de a pătrunde în computerul lui Paresh Singh ar fi fost pierdută.

Jillian și-a desfăcut geanta și a tras cu ochiul înăuntru. A răscolit conținutul, în mare parte cosmetice, înainte de a extrage micul stick USB de doi giga pe care Reggie i-l dăduse mai devreme.

— Este aici, a anunțat ea. Ce este pe chestia asta?

Nick a încercat să-și amintească cuvintele exacte ale lui Reggie, dar când nu a reușit, a ales să le citească. Din buzunarul de la jachetă, a scos foaia de hârtie împăturită care conținea instrucțiunile pe care adolescentul le tipărise.

— Se numește rootkit, a spus Nick. Este folosit pentru a masca faptul că un sistem informatic a fost compromis. Ține minte, tot ce trebuie să faci este să conectezi acel stick în portul USB pe care îl localizezi undeva pe calculator și să dai dublu clic pe pictograma programului de pe ecran pentru a-l lansa.

— Sună destul de simplu. Pune stick-ul în port și fă dublu clic pe pictogramă.

— Cel mai bun plan, a murmurat Nick în sinea lui.

Din nefericire, a vorbit suficient de tare pentru ca Jillian să audă și ea i-a aruncat o privire îngândurată și panicată.

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să spun asta. Vom fi bine, a spus Nick, deși cuvintele nu au reușit să-l liniștească.

Nick a recitit pentru ultima oară instrucțiunile detaliate ale lui Reggie. În beneficiul lui Jillian, dar și al lui, a încercat să rezume aspectele tehnice ale planului.

— Cred că ceea ce este aici va instala un fel de acces prin ușa din spate, permițându-i lui Reggie să creeze, așa cum a scris aici, un VPN – un tunel de rețea privată virtuală – în sistem, prin intermediul unui server proxy.

— Nu știu nimic despre VPN-uri și servere proxy. Chiar ai încredere în el cu asta, Nick? Adică, majoritatea copiilor de vârsta lui își petrec timpul liber aruncând la coș, nu hackerind sisteme informatice.

— De fapt, el face și asta. Destul de bine, ca să fiu sincer. Dar am încredere în el. Dacă el spune că va funcționa, tot ce trebuie să facem este partea noastră. Bine, atunci, suntem gata. Să ne sincronizăm ceasurile.

Era imperios necesar ca Jillian să știe exact când Nick plănuia să inițieze diversiunea. Trebuia să fie pregătită să acționeze în clipa în care Paresh o lăsa singură în biroul lui. Să fie chiar și cu un minut în afara programului putea duce la eșec… sau mai rău.

— Tocmai ai câștigat, a spus Jillian. Dacă voi avea ocazia, îmi voi face partea mea. Asta e o promisiune.

— Am această accidentare de ani de zile și genunchiul meu încă se blochează cu adevărat din când în când. Voi reuși, fără probleme. Sunteți gata, doamnă Collins?

— Gata, domnule Collins.

Nick a întors ușor Benzul spre parcarea spațioasă, parțial plină, din spatele clădirii.

— Noroc, a spus Nick, atingându-i buzele cu ale lui, dar nu suficient de puternic încât să-i strice machiajul perfect aplicat.

Delicios.

A ieșit din Mercedes și a mers în jurul ușii ei.

— Arăți minunat, a spus el când ea a ieșit din mașină.

Buzele rubinii ale lui Jillian au afișat un zâmbet de vedetă de cinema demn de orice covor roșu, dar Nick putea simți tensiunea din strânsoarea ei și o vedea în ochii ei.

Partea din spate a clădirii Singh era aproape identică cu cea din față. Siluetele lor se reflectau frumos în ferestrele de trei metri care se întindeau

pe toată lățimea structurii. Biroul de securitate se afla în dreapta, chiar de cealaltă parte a geamului, dar nu era niciun semn al gărzii de tip militar – o breșă clară, cu condiția ca bărbatul să stea departe.

Simțiră scăderea bruscă a temperaturii de la aerul condiționat când păși în foaierul de marmură strălucitoare.

Daintry, austeră în spatele biroului ei de marmură, s-a ridicat pentru a-i întâmpina.

— Bine ați revenit, domnule și doamnă Collins, a spus ea, luând mai întâi mâna lui Jillian, apoi pe cea a lui Nick.

Strânsoarea ei, ca orice altceva la ea, părea exersată și controlată.

— Vă mulțumim că ne-ați programat așa cum ați făcut-o, a răspuns Nick, amintindu-și să nu piardă din vedere nici măcar pentru o clipă faptul că femeia avea lucruri de ascuns.

Ca și în cazul vizitei lor anterioare la spa, îl surprindea și îl jena ușor faptul că a se da drept bogat și arogant nu era total neplăcut.

— Doctorul Singh este sus, în biroul său. Nu ar trebui să întârzie mult.

— Niciun om de la pază astăzi?

— Garth? Nu, e aici, dar momentan e plecat să facă rondul.

— Sunt impresionat că luați securitatea atât de în serios.

Ai grijă, s-a avertizat Nick. *Poți să arăți ca atare și chiar să te comporți ca atare pentru momente scurte, dar această femeie este obișnuită cu lucrurile reale. Dacă te pui cu ea, va simți că ești impostor într-o clipă.*

Nick a luat-o pe Jillian de talie și a condus-o spre o operă de artă impunătoare care umplea jumătate din peretele din spate.

— Ești gata să începem? a șoptit el.

Ea a respirat adânc și a expirat încet.

— Mărturisesc că mă bucur că nu voi fi aici să privesc.

— Încă mai ai o treabă grea. Dar există un semn încurajator.

— Da? Care este acela?

— Genunchiul meu chiar a început să mă doară.

Capitolul 29

Nick și Jillian și-au petrecut primele zece minute din a doua lor vizită la medi-spa agitându-se în zona de ședere din dreapta biroului recepționerului.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, a spus Daintry, părând sincer îngrijorată. Îl voi suna pe doctor și voi vedea dacă va mai întârzia mult. Știu că este foarte nerăbdător să vă cunoască pe amândoi. Sunt sigură că va fi aici în curând.

Ca la un semnal, Nick a auzit sunetul unuia dintre lifturi când acesta a ajuns la nivelul holului. Ușile din alamă lustruită s-au deschis și a apărut Paresh Singh. Chirurgul, subțire, cu o mustață îngustă și ochelari cu rame de sârmă, era neimpresionant, cu excepția ochilor săi, care erau pătrunzători și întunecați, și a mâinilor sale mici, îngrijite cu măiestrie și care prezentau o serie de inele care valorau probabil mai mult decât a consemnat Nick în declarația de impozit de anul trecut. Nu avea mai mult de un metru șaptezeci și șapte și, deși părul său negru era tuns cu lama de ras, iar costumul său fin croit, lui Nick i se părea greu de crezut că omul era renumit în întreaga lume și că era stăpânul acestui palat de sticlă și oțel.

— Deci, a spus Singh, după formalitățile de prezentare, cu un accent britanic tăios, cu ușoară tentă de indian. Îmi cer scuze pentru întârziere și sper că Daintry a avut grijă de voi. A fost alături de mine încă de la început și aș fi absolut pierdut fără ea.

— A fost minunată, a spus Nick. Ești norocos că o ai.

— Dr. Singh, a spus Daintry, așa cum ați cerut, am pregătit solarul pentru întâlnirea privată a doamnei Collins.

Nick și Jillian au făcut imediat un schimb de priviri pe furiș. Văzuseră solarul în timpul turului lor – plante, sculpturi și cascade, dar nu și un computer. Tot ce a putut face Nick a fost să ridice din umeri. Avantajul de a avea paznicul plecat să-și facă rondul, tocmai fusese anulat de această ultimă întorsătură. De ce crezuse măcar pentru o clipă că planul lor va ieși fără probleme? Dar această piedică era potențial fatală.

Întâlnirea lui Jillian cu Singh într-un rai natural, lipsit de singurul lucru de care aveau nevoie, cu siguranță nu făcea parte din strategia lor. Dacă scorul SUD al lui Nick fusese în jurul valorii de șase, tocmai a urcat aproape de opt: *Înspăimântare. Începutul înstrăinării*.

S-a liniștit cu gândul la un citat budist de la un curs de filozofie din facultate, care îi rămăsese în minte de-a lungul anilor: *Există două greșeli pe care le poți face pe drumul spre adevăr – să nu mergi până la capăt și să nu începi.* Acum, a decis că trebuie adăugată o a treia greșeală: să nu aibă un plan de rezervă.

Jillian, probabil simțindu-i panica, a intervenit pentru salvare.

— Ei bine, a spus ea, limpezindu-și gâtul, sper că solarul este echipat cu un computer. Am vrut să-ți arăt poze cu vedete de cinema și modele cu genul de trăsături pe care am vrea să le am, iar pentru asta am nevoie de acces la internet.

— Foarte ușor de înțeles, a răspuns Paresh Singh. Putem să ne întâlnim în biroul meu.

Fi binecuvântată, doamnă Collins.

— Ar fi perfect, a spus Nick.

— Eu voi aștepta aici cu Daintry. Stați cât timp aveți nevoie.

S-a uitat la ceasul lui și, fără să fie văzută de ceilalți, Jillian l-a verificat pe al ei. Mai erau exact zece minute până la ora spectacolului.

Jillian l-a sărutat cu aer pe Nick lângă obraz și apoi, învârtindu-se, l-a însoțit pe Singh spre lift.

— Abia aștept să te cunosc, a spus Jillian în timp ce se îndepărtau.

Nick a bifat mental un minut pentru ca Singh și Jillian să se instaleze în biroul său. Nu se îndoia că ea avea să vină cu nume pe care chirurgul să le verifice online. Știa că era nervoasă – probabil la fel de nervoasă ca și el –, dar se descurca cu un calm incredibil.

Rugându-se ca agentul de pază să mai stea puțin la distanță, a făcut mai multe ture în jurul fântânii centrale masive, uitându-se ocazional la Daintry, zâmbind călduros ori de câte ori o făcea. Soț nerăbdător. Nick și-a verificat din nou ceasul. Au mai rămas cinci minute. Și-a jurat să nu se uite de prea multe ori.

Minutele care au urmat au părut o eternitate. În cele din urmă, era timpul. Nick a făcut o ultimă plimbare în jurul fântânii, până când aceasta s-a aflat direct între el și Daintry.

Apoi a strigat și s-a lăsat la pământ, gemând de durere.

— Ești bine? a strigat recepționera lui Singh, grăbindu-se spre el. Ce s-a întâmplat?

— Oh, la naiba. Genunchiul meu. S-a blocat. S-a mai întâmplat înainte, dar nu de ceva vreme.

Fă-o, dar nu exagera, se gândea el în timp ce ea îngenunchea lângă el.

Își ținea piciorul stâng îndoit la un unghi de patruzeci și cinci de grade și se rostogolea dintr-o parte în alta.

— Ce pot să fac? a întrebat Daintry, cu adevărat supărată.

— Se mișcă un cartilaj liber în genunchi, a spus el, gemând la fiecare câteva cuvinte. O bucată s-a prins.

— Nu ai alunecat sau ceva de genul ăsta?

Nick aproape că a zâmbit, imaginându-și-o întrebându-se când va trebui să-și cheme avocatul.

— Nu, nu. Nu am alunecat. La naiba, dar asta doare.

— O să sun la 9-1-1.

— Nu! a răspuns Nick. Cum am spus, asta se întâmplă la câteva luni. Poți să faci ce trebuie făcut, Daintry. Crede-mă, poți. Doar ia-mi piciorul și îndreaptă degetele în sus în timp ce întorci treptat tot piciorul spre dreapta, trăgându-l spre tine în timp ce menții presiunea spre podea.

Daintry a pălit la această idee și, în mod clar, nu putea vizualiza instrucțiunile, pe care Nick le făcea cât de complicate îndrăznea.

— Eu… nu mă simt confortabil cu astfel de lucruri, a spus ea.

Bine, a decis el, *a sosit momentul*.

— Dr. Singh poate face asta. Îi va lua doar un minut.

Nick a gemut și s-a răsucit de pe o parte pe alta pentru a accentua.

— Te rog să te grăbești și să-l suni. Asta mă omoară… Oh, rahat!… Îmi pare rău că am înjurat, dar asta chiar doare. O doamne, trebuia să o repar.

— Îl voi suna pe doctorul Singh.

Bravo, fetițo.

Nick a rămas gemând pe podea, în spatele fântânii, în timp ce ea se grăbea să se întoarcă la biroul ei. A reușit să arunce o privire la ceas. Jillian trebuia să fie gata.

— Coboară imediat, a spus Daintry înainte ca ea să se întoarcă la el.

Nick și-a imaginat-o pe Jillian accelerând în secvența pe care o învățase Reggie. Trei minute pentru a găsi portul USB, a conecta cheia, a localiza aplicația rootkit și a face dublu clic pe ea. De acolo, procesul de instalare ar trebui să dureze doar un minut.

În stânga lui, liftul a sunat și, în câteva secunde, Paresh Singh era îngenuncheat lângă el.

— Înțeleg că ți s-a blocat genunchiul, a spus el, total calm. Ai dureri mari?

Nick a gemut răspunsul și a mormăit ceva ce trebuia repetat. Trucul acum era să nu facă

lucrurile prea ușoare.

— De obicei, revine destul de ușor, a reușit el.

— N-ai prefera să sunăm la 9-1-1?

Singh nu a rostit cuvântul „responsabilitate” dar Nick își dădea seama că se gândea la el.

— Te rog, a implorat el. Oamenii mă ajută tot timpul cu asta. Trebuie doar să apeși tare piciorul și să-l îndrepți încet și cartilajul va ieși din spațiul articular. Îți garantez că va funcționa. Dacă nu, puteți chema echipa de salvare.

Singh a suspinat, în mod clar încă își cântărea opțiunile și riscurile. În cele din urmă, s-a ridicat și a luat piciorul lui Nick în ambele mâini. De îndată ce a început să miște piciorul, Nick a strigat și genunchiul s-a îndreptat.

— Fii binecuvântat, doctor Singh, a oftat Nick. Fii binecuvântat.

— A fost mai ușor decât mă așteptam, a spus Singh. Poți să te ridici în picioare?

— Există un singur mod de a afla. Dă-mi brațul, te rog. Ești un vrăjitor.

În câteva clipe, Nick era în picioare, testând genunchiul.

În acea clipă, a sunat clopoțelul liftului. Tot ce a putut face Nick a fost să se abțină să nu aplaude.

— Nu din nou genunchiul, a spus Jillian, strângându-i mâna de două ori pentru a spune că treaba era gata. Jeff, mergem la doctorul Gavryck chiar acum. Puteai să te rănești cu adevărat.

— Dar tu și doctorul ați terminat? A făcut o treabă incredibilă deblocând acest genunchi.

— Mulțumesc, doctore, a spus Jillian. Restul ședinței noastre, mă tem că va trebui să aștepte. Daintry, voi suna pentru a reprograma.

— Ar fi bine, a spus femeia, încă palidă. Sună-mă imediat ce ai rezolvat lucrurile.

Jillian Collins și-a luat soțul de braț și l-a ajutat să se îndrepte spre ușă.

— Nu te baza pe asta, Daintry, a șoptit ea.

Capitolul 30

— Am intrat.

Pentru Nick, cuvintele lui Reggie erau tot ce voia să audă. Centrul Singh Medical Spa și Cosmetic Surgery Center deținea secrete, secrete murdare. Era sigur de asta. Acum, mulțumită lui Jillian, ar putea avea mijloacele de a o dovedi. Oricât și-ar fi dorit Nick ca drumul spre adevăr să fie doar o plimbare ușoară, știa de mult timp că nu e așa. Existau destule riscuri și dezamăgiri, durere și chiar moarte de-a lungul drumului. Dar acum, exista speranță.

Încă o dată, Nick, Jillian și Junie se aflau în spatele lui Reggie și al scaunului său pivotant uzat. Adolescentului hacker i-au trebuit doar cinci minute pentru a accesa computerul pe care Jillian instalase un rootkit.

Ea a recunoscut configurația desktop-ului afișată acum pe monitorul computerului lui Reggie ca aparținând lui Paresh Singh.

— Este uimitor, a spus ea.

— Cu ajutorul rootkit-ului, putem accesa acel computer chiar de aici, a spus Reggie, ca și cum am sta la biroul lui.

— Nu ne vor vedea cum mișcăm cursorul? a întrebat Nick.

— Nu-ți mai face griji, Dr. G. Acum este un computer zombi.

— Oh, asta mă face să mă simt mult mai bine. Dar nu vor observa că PC-ul lor mănâncă din carnea celor vii?

Reggie a râs.

— Asta e bună.

— Din an în Paște sunt amuzant, a spus Nick. Dar s-ar putea să nu fie de data asta. Ce naiba este un computer zombi?

— Ei bine, în principiu, este doar un computer care a fost compromis de un hacker, dar

proprietarul nu știe că este folosit de altcineva. Singurul indiciu pe care l-ar avea este o adresă IP necunoscută care apare în jurnalele de acces, în cazul în care ar avea măcar un motiv să se uite.

— Adresă IP? a întrebat Jillian.

— Este ca un fel de număr de telefon pentru internet, a explicat Reggie. Poate fi urmărit până la un computer de acasă, la fel cum numărul tău de telefon poate fi urmărit până la adresa ta, sau până la locul de unde suni. Așa am fost prins ultima dată, dacă vreți să știți adevărul. Dar cred că știu ce am făcut greșit.

— Reggie! a spus Junie.

— Bine, bine. Totuși, doar ca să fim siguri, folosesc un proxy pentru a accesa computerul, ca nimeni să nu poată urmări adresa IP până aici.

— Oh, mă simt mult mai bine acum că mi-ai explicat, a spus Nick. Junie, câți ani ai spus că are teroarea asta pe două picioare?

— Prea mulți și nici pe departe destul de mulți, a răspuns ea, coborând cu dragoste pumnul pe capul adolescentului.

Jillian s-a aplecat mai aproape.

— Deci ceea ce vedem acum este de fapt calculatorul din biroul doctorului Singh?

— Da. Mulțumită ție, deținem controlul calculatorului lui. Deocamdată putem accesa orice aplicații pe care le poate accesa Singh, folosind acreditările sale de securitate.

— Uimitor, a spus ea din nou.

— Nu chiar. Oamenii au prea multă încredere în calculatoare – de obicei cei care nu știu cum funcționează. Totuși, trebuie să știi ce vrei să facă. Nu-i așa?

— Cred că da, a spus Jillian. Nu am avut timp să văd ce aplicație folosesc pentru dosarele medicale electronice, dar, văzând că sunt într-o asociație cu spitalul meu, pun pariu că folosesc același software pe care îl folosim și noi la serviciu. Îmi permiți?

— Te rog.

Reggie s-a înclinat în fața lui Jillian și i-a făcut semn să se așeze pe scaunul lui. Ea a făcut o plecăciune respectuoasă și i-a luat locul. Între ei doi se formase o legătură. Nick o observase înainte.

Jillian s-a dus direct la meniul de aplicații.

— Mă simt de parcă aș avea cincisprezece ani, ieșind pe furiș din casă pentru a-mi vedea prietenul.

Și Nick simțea fiorul ilicitului – adrenalina care îl străbătea în timp ce se apropiau de secrete pe care nu trebuiau să le cunoască.

— Vezi programul EMR? a întrebat el.

— Da! Acesta este. Este aceeași aplicație pe care o folosim la Shelby Stone. Mori de ciudă, Mollender.

După ce fusese într-unul dintre primele grupuri instruite cu privire la acest software, Jillian a reușit cu ușurință să navigheze prin diferitele ecrane și solicitări.

— Bine, de aici pot căuta înregistrări după an. Voi începe de acum patru ani până acum, da?

— Începând cu luna aprilie. Dă-i drumul, a spus Nick.

S-a ghemuit jos lângă ea, inspirând parfumul îmbătător al femeii care, fără permisiunea lui, părea să-și fi stabilit reședința permanentă în gândurile sale. Jillian lucra în aplicație fără niciun efort.

— Bine, deci se pare că este o bază de date de aproximativ douăzeci de mii de pacienți la clinică.

— Este o cifră substanțială? a întrebat Junie.

— Nu pentru un spital mare ca Shelby Stone, dar pentru un cabinet privat cu siguranță că este. Potrivit acestui rezumat al facturilor, venitul brut al medi-spa, numai anul trecut, a fost de peste douăzeci și cinci de milioane.

— Eu aș numi asta respectabil, a spus Junie. Așteptați doar până la strângerea de fonduri la

Helping Hand de anul viitor. Cred că doctorului Singh îi va face plăcere să mă cunoască.

— Teme-te de Junie, a spus Nick. Ascultați, băieți, trebuie să continuăm să ne mișcăm. E posibil ca cineva să dea peste numărul IP ciudat, nu-i așa, Reggie?

— Doamnelor și domnilor, *poate* fi învățat.

— Așteaptă, Smith; următoarea pasă pe care ți-o arunc va fi direct în piept. Jill, poți să cauți după nume?

— Bineînțeles.

— Ce-ar fi să începem cu Manny Ferris.

Jillian a tastat „Manuel Ferris” în căsuța de căutare desemnată. Interogarea nu a returnat nicio înregistrare. Căutările ulterioare, folosind variante ale numelui său, nu au dat nici ele rezultate. Același lucru a fost valabil și când a încercat „Umberto Vasquez” și chiar „Belle Coates”.

— Fundătură, a suspinat ea.

La naiba, s-a gândit Nick. *Greșeli pe drumul spre adevăr… Numărul trei, să nu aibă un plan de rezervă, și numărul patru, să nu-și ia cu el cizme de drumeție.*

— Nu aveam niciun drept să credem că vom da lovitura din prima încercare, a spus el. Să aruncăm o privire la toate acele înregistrări.

— Ăăă, ascultă, a spus Reggie, poate fi greu de detectat adresa noastră IP, dar nu este imposibil. Cincisprezece sau douăzeci de minute, apoi putem încerca altă dată.

— Am înțeles, a spus Jillian.

A schimbat ecranele și a completat rapid câmpurile necesare pentru a genera rapoartele pacienților de acum patru ani. Solicitarea a durat doar un minut pentru a fi executată și, când a făcut-o, sistemul a returnat o listă cu peste cinci mii de intrări.

— Se pare că e fiecare pacient care a intrat pe ușile acestui loc, a spus Junie. Sunt o mulțime de

informații. Uită de cincisprezece sau douăzeci de minute. Am putea sta aici zile întregi.

La naiba, s-a gândit Nick din nou.

Ecranul afișa câte o înregistrare pe rând, listată după numele pacientului, numărul de identificare și codul ICD. Codul ICD, sau Clasificarea Internațională a Bolilor, a explicat Jillian, era folosit de medici și de personalul de introducere a datelor din spitale pentru a eticheta diagnosticele pacienților, astfel încât procedurile să poată fi detaliate și facturate corespunzător.

Cinci mii de înregistrări pentru un an la Centrul Singh.

— Fiecare înregistrare este la un clic distanță de informații mai detaliate, a spus Jillian. Note ale medicilor, fotografii, imagini cu raze X, plus proceduri efectuate, produse utilizate și suma facturată. Fiecare bisturiu, fiecare cutie de tampoane de tifon, fiecare flacon de perfuzie. Toate sunt aici.

— Incredibil, a spus Nick, fără să se obosească să își mascheze descurajarea în fața unei cantități atât de mari de date despre un număr atât de mare de pacienți.

— Bine ați venit în minunata lume a fișelor medicale electronice, a spus Jillian.

— Încearcă-l pe primul, doar ca să ne facem o idee despre cum arată lucrurile.

Fără să știe nicio informație despre pacientul din rândul unu, Jillian a făcut clic pe imagine și a deschis o fotografie cu vederea frontală a trunchiului unei femei goale.

Reggie a zărit fotografia înainte ca ea să o închidă și s-a aplecat repede pentru a o vedea mai bine.

— La naiba, dar tipa aia are niște boașe foarte mari…!

— Reggie! a izbucnit Junie.

— Și oricum, a adăugat Jillian, îndepărtând fotografia și privindu-l pe tânăr cu bună dispoziție,

au fost reduse. Ăsta e codul procedurii efectuate aici.

Nick a simțit tensiunea crescândă a lui Jillian în timp ce deschidea următoarea înregistrare de pe listă.

Neliniștea ei era de înțeles, se gândea el. Datorită priceperii lui Reggie și vulnerabilității sistemului electronic de evidență a dosarelor, comiteau o invazie aproape impardonabilă a vieții private care, foarte posibil, i-ar fi costat cariera lui Jillian și a lui Nick dacă ar fi fost prinși. Pentru prima dată, a început să-și pună la îndoială convingerile.

Vă rog, dați-ne ceva. Orice.

Jillian doar a oftat și a început să deruleze lista. Nick nu a recunoscut niciunul dintre nume și nici majoritatea codurilor ICD în timp ce acestea treceau pe lângă el. În practica sa medicală, nu avusese niciodată de-a face cu liftinguri, remodelări, conturări corporale, liposucții sau lucrări de reconstrucție a sânilor, așa că necunoașterea codurilor era de înțeles. Apoi, după o sută sau cam așa ceva de pacienți, un cod ICD i-a atras atenția: 929.9. În calitate de chirurg traumatolog, cunoștea bine acest cod. Leziune prin strivire în mai multe locuri.

— Ăsta, Jill, a spus el. Te rog să dai click pe ăsta.

Numele pacientului era Giuseppe Renzulli. Nick își amintea că a citit ceva pe site-ul web al lui Paresh Singh despre reputația sa de renume mondial în a aborda proceduri reconstructive dificile, în special răni de împușcătură la nivelul feței. Din ceea ce a citit Nick în dosar și a observat în imaginile preoperatorii, acest caz particular ar fi necesitat o măiestrie fără egal.

Conform notelor medicului din dosarul lui Renzulli, 929.9 a fost codificat ca o rană de pușcă la nivelul feței. Cele mai impresionante au fost uimitoarele tomografii tridimensionale, fiecare

dintre ele arătând o mare de fragmente osoase plutitoare și de alice de pușcă, intercalate între o mandibulă fisurată și un os frontal remarcabil de intact.

— Oh, omule, ce scârbos! a exclamat Reggie. Tipul ăla e mort?

— Conform acestor înregistrări, este foarte viu, a răspuns Nick.

S-a aplecat peste umărul lui Jillian și a citit cu voce tare din una dintre multele însemnări ale medicului – concluzia fișei de internare făcută de Paresh Singh.

> Pacientul este un bărbat caucazian în vârstă de 28 de ani, cu traume masive la nivelul gâtului și al feței, provocate de o rană autoprovocată cu o armă de vânătoare. Reconstrucția și repararea definitivă a fracturilor nazale, orbitale, maxilare, mandibulare și etmoidale fezabile necesitând manevre de reconstrucție în mai multe etape. Accesul primar la locurile de fractură se va face prin incizia verticală transcutanată Lynch. 70% din fracturi par a fi de tip III.

Jillian s-a întors în timp ce citea. Atunci Nick și-a dat seama că tentativa de sinucidere a bărbatului era o altă amintire dureroasă despre Belle. Cum a putut fi atât de insensibil?

Și-a pus o mână pe umărul ei. Ea, la rândul ei, s-a întins pentru a-i lua mâna în a ei. Momentul a fost scurt, dar emoțiile din el au fost intense.

— Cum poate cineva să se împuște așa și să nu moară? a întrebat Junie.

Nick și-a amintit un astfel de caz pe care îl tratase în Afganistan, dar, înainte de a spune ceva despre el, s-a întors spre Jillian.

— Este în regulă să vorbești despre asta? a întrebat el.

— Da, este în regulă, a spus ea, cu un ton dulce-amărui. Mulțumesc că ai întrebat.

— O rană prin împușcare autoprovocată la cap este aproape întotdeauna fatală, a explicat el, asta în cazul în care victima își bagă arma în gură sau o apasă cu putere pe tâmplă. Dar atunci când o armă – o pușcă de vânătoare în special – este plasată sub bărbie, reculul poate redirecționa de fapt gura țevii, provocând o traumă masivă la nivelul feței, dar evitând orice structură vitală din creier.

— E scârbos, a spus Reggie.

Nick a luat mouse-ul de la Jillian și a continuat să examineze dosarul.

— La tipul ăsta, fără îndoială, reconstrucția facială a fost o procedură uriașă. Din aceste rapoarte, se pare că a trecut prin mai multe evenimente de reconstrucție în mai multe etape, totalizând aproximativ treizeci de operații.

— Acesta nu este singurul total care a fost uriaș, a spus Jillian. Aruncați o privire la factura pe care a generat-o acest caz.

Nick s-a uitat spre locul unde arăta ea și a fluierat.

— Jumătate de milion de dolari numai pentru această intervenție. Nu e de mirare că Shelby Stone a format un parteneriat cu tipii ăștia. Chiar dacă pacientul nu-și plătește partea lui de factură, compania de asigurări datorează o sumă consistentă de șase cifre pentru Singh, iar un procent din această sumă merge la spitalul mamă.

— Ei bine, asta explică modul în care Paresh Singh își poate permite acea fântână de marmură.

— Dacă sunt atât de bine cunoscuți pentru acest tip de muncă, mă întreb câte răni de pușcă reconstruiesc într-un an? a întrebat Nick.

— Pot să-ți spun eu, a spus Jillian. O să mă uit după codul ICD.

Jillian a introdus cifrele, limitând scanarea la cele douăsprezece luni începând cu data aproximativă a dispariției lui Umberto.

— Cuvinte cheie pușcă… și… și… față… și iată.

La patru secunde după ce a apăsat tasta Enter, au apărut douăzeci de înregistrări.

— Uimitor, a comentat Nick. Poate că asta a vrut să spună J. Geils Band când și-a numit albumul *Blow Your Face Out*.

— Cine este J. Geils Band? a întrebat Reggie. Dacă nu am auzit de ei, înseamnă că sunt vechi.

— La tine, tot ce nu a fost înregistrat luna trecută este vechi.

— Douăzeci de cazuri în acel singur spital nu mă surprinde prea mult, a spus Jillian. Între cincizeci și cincizeci și cinci la sută din toate sinuciderile sunt cauzate de arme, dar numai în Statele Unite sunt peste o mie cinci sute de tentative de sinucidere în fiecare zi.

— Este un număr incredibil, a spus Junie.

— Trist, dar adevărat, a spus Jillian.

Nick s-a gândit la calcule.

— Așadar, dacă Paresh Singh este renumit în întreaga lume pentru abilitatea sa de a reconstrui chipuri după o împușcătură, a spus el, nu este de neconceput că ar putea exista cel puțin o sută de astfel de cazuri în SUA în fiecare an – probabil mai multe la nivel mondial.

— O cincime dintre ele trimise la cei mai buni dintre cei mai buni are sens pentru mine.

— Să ne uităm la acești douăzeci, a spus Nick, dar ar fi bine să ne mișcăm repede. Mai devreme sau mai târziu, cineva se va prinde de breșă.

În spatele lor, Reggie își tot atingea fața, ca și cum ar fi încercat să vizualizeze cum ar putea cineva să supraviețuiască după rănile prin împușcare descrise de Nick.

Primele cinci dosare pe care le trecuseră în revistă erau macabre, dar și bine documentate. Îndemânarea lui Paresh Singh era de necontestat, deși leziunile faciale reziduale din fiecare caz erau totuși destul de izbitoare. Nimic din acele dosare

nu le-a sărit în ochi ca fiind ieșit din comun. Totuși, ceva l-a tulburat pe Nick în legătură cu cel de-al șaselea caz, un pacient pe nume Edwin Scott Price din Plano, Texas.

Majoritatea tentativelor de sinucidere cu o armă de foc erau făcute de bărbați, cu vârste cuprinse între treizeci și cincizeci de ani. Edwin Price avea patruzeci și cinci de ani. Dar, deși se potrivea profilului, Nick avea un sentiment de care nu se putea dezlipi în timp ce scana imaginile cu raze X, fotografiile și tomografiile atașate la dosarul lui Price. Ceva din dosar îi era familiar – ceea ce nu era posibil, având în vedere că fișa electronică era una pe care nu o mai văzuse niciodată, iar de pacient nu auzise niciodată. Dar ceva îl sâcâia.

De ce?

Nick era pe punctul de a renunța la tomografii și de a trece mai departe când Reggie se aplecă și exclamă la urechea lui.

— La naiba! Tipul ăsta e la fel de distrus ca și primul amărât pe care l-am văzut.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu. Mă pricep să descopăr tipare, iar bucățile alea de os arată aproape exact ca primul tip pe care mi l-ai arătat.

— Asta e! a exclamat Nick.

— Asta e ce? a întrebat Jillian.

— Senzația că dosarul lui Price îmi era familiar. Să ne întoarcem la bărbatul caucazian în vârstă de 28 de ani pe care l-am analizat mai întâi.

— Giuseppe Renzulli?

— Ăsta e.

Jillian a scos dosarul lui Renzulli.

— Putem să-i vedem pe amândoi unul lângă altul?

A deschis o nouă fereastră și în curând a avut scanările CT tridimensionale ale celor doi pacienți afișate unul lângă celălalt.

— Ei bine, eu voi… vocea lui Junie s-a întrerupt.

— Sunt identice, a spus Jillian.

— Ți-am spus eu, s-a lăudat Reggie.

Nick a studiat cu atenție ambele imagini, cu fruntea încruntată.

— Nu sunt statistician, a spus el. Dar sunt dispus să pariez pe rulota mea că două dispersii identice de fragmente osoase de la o împușcătură în față este o imposibilitate statistică.

— Procedurile făcute pe bărbați sunt aceleași? a întrebat Junie.

— Mie nu mi se pare, a spus Nick. Renzulli a avut niște complicații destul de semnificative pe care Paresh le-a atribuit anesteziei și infecției locale.

— Mai e ceva ce ne scapă, a spus Jillian. Pot să simt asta.

Nick s-a uitat din nou prin notițele și filmele lui Price și Renzulli. Singurul lucru în comun între cele două dosare era tomografia computerizată.

— Tocmai ai spus că aceste proceduri costă sute de mii de dolari în facturile spitalului, nu-i așa? a întrebat Junie.

Concentrarea lui Nick era blocată pe parcurgerea dosarului lui Price, astfel încât aproape că a ratat întrebarea.

— Da, a spus el absent. De ce?

— Ei bine, aruncă o privire aici, a spus Junie, bătând cu degetul pe ecran.

— Hei! Ia-ți degetele de pe monitor, a certat-o Reggie.

— Ei bine, eu voi…, Nick a trebuit să clipească pentru a se asigura că citește corect. Jillian, fiind în asociere cu Shelby Stone, asta nu înseamnă că Singh își conduce singur cabinetul medical, dar combină achizițiile și facturarea consumabilelor cu Stone? a întrebat Nick.

— Cred că da. În acest fel, el beneficiază de puterea de cumpărare a lui Stone. Probabil că îi trimite lui Stone un procent din încasările sale pentru procedurile pe care le efectuează.

— Ei bine, conform acestui articol, Edwin Scott Price a avut lucrări de chirurgie plastică de aproape un milion de dolari.

— Și? Ce îmi scapă? întrebă Jillian.

S-a întors pe scaun ca să se întoarcă cu fața la amândoi.

— Ceea ce îți scapă și ceea ce Junie tocmai a subliniat, a spus Nick, este că niciunul dintre profiturile lui Singh care au fost împărțite cu Shelby Stone de la Edwin Scott Price, în valoare de un milion de dolari, nu provenea de la o companie de asigurări.

— Asta ar însemna că Singh nu a vrut ca firma de asigurări a lui Price să știe că el a făcut lucrarea. De ce ar fi așa ceva?

Un zâmbet diabolic a trecut pe fața lui Nick.

— Nu știu. Dar hai să lăsăm micul nostru rootkit implantat să se odihnească și apoi, când Reggie ne va spune că este sigur, vom începe să căutăm să găsim și alte tomografii identice și să ne uităm foarte atent la practicile de facturare ale lui Singh când vine vorba de repararea rănilor de pușcă.

Capitolul 31

Franz Koller s-a așezat pe una dintre băncile recent instalate la Poplar Point și a privit lumina lunii dansând pe Potomac. Planul era ca pe banca din spatele lui să se așeze clientul său, cu fața spre pădure, astfel încât să poată sta cu spatele unul la celălalt în timp ce discutau.

Tâmpenia asta de mister era greoaie, se gândea Koller, dar mai făcuse afaceri cu Agenția și, asemenea gorilei de golf care lovește un drive de patru sute de metri și apoi îl urmează cu un putt de patru sute de metri, acesta era modul lor de operare. El știa cu cine are de-a face și ei știau că el știa, dar asta nu făcea nicio diferență în modul în care făceau lucrurile. Singura întrebare care rămăsese fără răspuns pentru el, și, în realitate, nu-i păsa dacă va ști vreodată, era identitatea exactă a lui Jericho, individul sau grupul din cadrul Agenției care avea resursele și influența necesare pentru a autoriza dispariția a cel puțin șase persoane. Iar la cât de mult se plătea pentru maestrul ne-uciderii, asta însemna o influență serioasă.

Era răcoare, puțin neobișnuit pentru această perioadă a anului, iar Koller se bucura că optase pentru jacheta groasă, nu doar pentru căldură, ci și pentru a-și ascunde arma preferată de ucidere directă – un Ruger bull-barrel .22 cu amortizor integral. Arma îi oferea o opțiune de scăpare în caz de urgență și, având în vedere că această întâlnire încălca mai multe protocoale după care trăia, a considerat că precauția era una înțeleaptă.

Koller nu era deranjat atât de mult de locul întâlnirii, cât de oră. Târziu în noapte, într-un parc public, orice polițist de patrulă în trecere, care merita să aibă insigna, ar fi înțelept să interogheze orice persoană care stătea pe bancă.

Vreau doar să vă rog să fiți foarte atent, domnule. Tâlharilor le place să stea aici noaptea târziu…

Koller a zâmbit la această idee. Pentru o vreme, a închis ochii și s-a complăcut, imaginându-și cum ar fi ca un tâlhar să îl abordeze cu adevărat aici. Uciderea directă pe care mintea lui a creat-o a fost rapidă și tăcută – o mână în sus, prin carnea gâtului și complet în jurul laringelui. După împingerea inițială, înainte de moarte, imaginația lui i-a permis să îi smulgă potențialului agresor ochii cu degetele mari.

Oarecum dezordonat, dar bine făcut, a decis el. Frumos făcut, într-adevăr.

Koller bănuia că era pe cale să-l întâlnească pe Jericho persoana, sau pe șeful organizației care se numea așa. Era curios de ce acest client insista atât de mult să se întâlnească cu el în persoană. O întâlnire față în față era potențial periculoasă pentru fiecare dintre ei – mortală pentru unul dintre ei dacă Jericho avea intenția de a-l ucide. Dar să-l ucidă în acest moment – în orice moment, de altfel – nu avea sens. Trebuia să fie faptul că, încă o dată, așa cum a fost cazul când Jericho a ales să dea foc apartamentului lui Jillian Coates, protocolul stabilit era pe cale să fie încălcat. Numai că, de data aceasta, clientul său decisese cu înțelepciune că era mai ușor și mai sigur să ceară permisiunea decât să ceară iertare.

Ucigașul a simțit mișcarea și sunetul și a glisat Ruger-ul în poala lui. A trecut un minut întreg până când a auzit cu adevărat vocile unui bărbat și ale unei femei, care se apropiau pe aleea din stânga sa. Koller a inspirat pe nas și a început procesul de încetinire a pulsului. Păreau inofensivi și drogați, dar ucigașii profesioniști s-ar fi putut preface. A urmărit cu coada ochiului cuplul, în timp ce ieșeau dintr-o pădurice deasă și se apropiau de-a lungul aleii de la o sută de metri distanță. În același timp, s-a uitat în dreapta sa. Nimic. Dacă cuplul era

suficient de bun pentru a-l păcăli, avea să fie o luptă pe cinste.

Și-a îngropat pistolul sub jachetă.

— Hei, tu, amice. Ce mai faci? a spus bărbatul.

Era mare, 1,85 m, 90 de kilograme sau mai mult, și dacă avea ceva mai puțin de 0,2 alcool în sânge, ar fi meritat un Oscar. Fata de la brațul lui era micuță și liniștită.

— Să aveți o zi bună, a spus Koller, încă în alertă roșie, dar acum atent la orice persoană a cărui prezență cuplul ar fi putut-o masca.

— Poți să fii sigur, a spus ursul.

A sughițat, s-a împiedicat o dată, apoi a mers mai departe.

Koller a pus pistolul Ruger în toc și și-a verificat ceasul. Întotdeauna ajungea târziu. O altă șmecherie inutilă a gorilei CIA. În schimbul milionului neimpozabil sau mai mult pe care îl plăteau pentru fiecare crimă, le mai dădea cinci minute. Contractul cu Jericho îi adusese deja milioane. Cu puțin noroc, întâlnirea asta ar fi adăugat ceva la această pradă.

Din spatele lui, Koller a auzit pași pe iarbă. Doi oameni, aproape sigur bărbați, unul dintre ei, la fel ca și vizitatorul său anterior, destul de mare. Nu s-a întors, dar s-a pregătit din nou pentru acțiune. Dacă erau profesioniști, fie erau profesioniști neîndemânatici, fie nu-i voiau răul. Jericho și o gardă de corp, a decis el.

Pașii mai grei s-au oprit la cincisprezece metri distanță. Bărbatul mai mic a continuat să înainteze, apoi s-a așezat pe bancă, cu spatele la Koller.

— Mulțumesc că m-ai întâlnit așa, a spus noul sosit.

Vocea aceea. Acum Koller înțelegea de ce clientul său se prezentase cu pază.

— Plăcerea este a mea. Cine e mușchiulosul din spate?

— Cum ai…?

— Uite, mă plătești cu cât mă plătești pentru că sunt cel mai bun. Dacă ai alte planuri în afară de o discuție, vei regreta curând.

— Dacă m-ai ucide, ar fi o poveste pe cinste. Poate că, din moment ce ești atât de isteț, știi deja cine sunt.

— Mă uit la televizor, a spus Koller. Tu ești șeful Jericho?

— Acesta nu este un concurs. Fă-ți propria părere despre asta.

— Nu port microfon.

— Știu asta deja. Te-am scanat acum zece minute.

— Bețivul și fata. Sunt buni.

— Toată echipa mea e bună. De aceea te-am angajat.

— Deci, să trecem la treabă. Nu era nevoie să ne întâlnim în persoană pentru a aranja o misiune. Știi deja cum se face asta.

— Au fost câteva schimbări. Ceea ce am nevoie acum este să știu că pot avea încredere în tine.

— O cerere ironică din partea cuiva din domeniul meu de activitate, nu crezi?

Koller a început să se relaxeze. Nu se putea ca viitorul candidat la vicepreședință, mult în față în toate sondajele, să se pună în postura de a fi ucis. De asemenea, asta explica în mare măsură situația de la Jericho. Înainte de recenta sa selecție, Lionel Ramsland fusese director adjunct al CIA.

Capitolul 32

Timp de câteva minute, Lionel Ramsland a rămas tăcut. Fusese deja ales să se alăture lui John Greenleigh, principalul candidat prezidențial al partidului său, cu mult înainte de convenția pentru nominalizare din august. Apărători populari și respectați ai democrației, puțini se așteptau ca ei să piardă.

— Știu că am greșit cu incendierea acelui apartament, a spus în cele din urmă Ramsland.

— Îți amintești ce ți-am spus despre metodele mele? a întrebat Koller.

— Adu-mi aminte.

— În niciun caz clienții nu trebuie să se angajeze, să urmărească, să atingă sau chiar să respire în apropierea cuiva asociat cu o țintă fără acordul meu – iar acest acord este ceva ce pur și simplu nu aș da niciodată.

— Bine, e clar.

— Aveam materiale bine ascunse în acel loc, pe care nu avusesem ocazia să le îndepărtez. Dacă poliția le-ar fi găsit, ar fi putut ieși prost pentru mine – și pentru tine.

— Greșeala noastră.

— Și m-ați plătit pentru această greșeală. Deci?

— Ei bine, se pare că Operațiunea Jericho are câteva puncte de stres noi și neprevăzute. Nimic care să mă îngrijoreze atât de mult, mai ales cu tine de partea noastră. Dar, din nou, nu am ajuns unde sunt stând pasiv.

— Știi că sunt un profesionist și că întotdeauna mă țin de cuvânt. Satisfacția clientului este garantată sau victima dumneavoastră înapoi, a spus Koller cu un râs. Poate că ar trebui să am acest slogan imprimat pe cărțile mele de vizită.

— Poate că ar trebui.

— Continuă, domnule.

Bărbatul pe care mulți îl considerau mai puternic și mai hotărât decât contracandidatul său mult mai tânăr și mai intelectual și-a dres glasul. Koller a observat pentru prima dată oboseala din vocea lui.

— Iubesc această țară, a spus Ramsland, și mă consider un patriot, cineva care ar face tot ce-i stă în putință pentru a o proteja. Orice. Este important pentru mine să cred că și tu ai face la fel.

— Iubirea de țară este treaba ta, nu a mea.

— Oamenii care te-au angajat în trecut mi-au spus că mă pot aștepta la acest răspuns din partea ta.

— Atunci nu ar fi trebuit să aduci subiectul în discuție.

— În calitate de forță motrice din spatele Jericho, nu aș putea, cu conștiința împăcată, să abordez ultimele noastre preocupări fără să te întâlnesc față în față și măcar să te întreb.

— Detașarea este un atu valoros în munca mea, dar la fel este și loialitatea.

— Pentru țară?

— Nu, domnule Ramsland, față de clienții mei.

— Înțeleg.

— De ce nu încetezi cu prostiile astea de mister și să vii să stai lângă mine?

Ramsland a făcut cum i-a sugerat ucigașul și, pentru câteva clipe încordate, cei doi bărbați și-au încrucișat privirile și s-au măsurat unul pe celălalt.

— Nu ești așa cum mi te-am imaginat, a spus Ramsland.

— Încerc să stau departe de ziare. Totuși, e drăguț să cred că aveai fantezii cu mine.

— Sursele mele mi-au spus că aveai – cum spuneau? – un simț al umorului *original*.

— Nu prea îmi place să se vorbească despre mine. Continuă. Cred că ar trebui să treci la subiect.

— Ah, da, și mie mi s-a spus despre francheța ta. Bine, lasă-mă să încep prin a spune că noi doi

avem o responsabilitate, o responsabilitate mare și importantă.

— Dacă așa spui tu.

— Pot spune multe despre un om după ochii lui. Dar ai tăi nu-mi spun nimic.

— Asta ar trebui să îți aducă un anumit grad de confort, a spus Koller. Înseamnă că nu am altă agendă decât cea pentru care mă plătești.

— Și dacă cineva ți-ar plăti mai mulți bani pentru a avea o agendă diferită?

Bărbatul, care se apropia de șaptezeci de ani, aproape de a fi la o bătaie de inimă de președinție, era neinspirat. Dar, pentru Koller, majoritatea oamenilor importanți și puternici erau așa. Ramsland era o întoarcere la zilele de destindere și la politica de culise a teoriei dominoului – o prună cu pielea flască și ochii umflați, care umplea prea mult costumul albastru scump care se ivea de sub trenciul London Fog.

Pe Koller îl uimea faptul că prostul chel și cu părul argintiu stârnea emoții în oricine altcineva în afară de mama sa, darămite în majoritatea lumii libere. Koller și-a ținut ochii fixați pe bărbat și a avut o scurtă licărire despre cum ar fi arătat cu plămânii plini de gaz sarin. Totuși, sub exteriorul gingaș al lui Ramsland, Koller a simțit duritate și s-a avertizat să nu piardă din vedere această observație. Tipii care se jucau de-a puiul cu tancuri și rachete tindeau să aibă curaj.

— Poate că nu sunt un patriot ca tine, dar ceea ce sunt este un profesionist. Un profesionist desăvârșit, cu propriul meu set de legi. În acest moment, ești protejat de aceste legi. Orice ai de spus aici, poți spune în mod confidențial.

Ramsland a respirat adânc și a expirat încet.

— Bine, domnule Koller. Știu că prin incendierea locuinței lui Jillian Coates am încălcat una dintre legile tale și te-am pus în pericol. Dar ea găsise niște informații potențial dăunătoare și am simțit că trebuie să acționăm rapid.

— Știu mult mai multe despre această femeie decât știți voi, crede-mă. Tot ce ați făcut a fost să o faceți mai hotărâtă ca niciodată să continue să investigheze lucrurile. A trebuit să încep să o urmăresc pentru a mă asigura că nu face niciun progres.

— Intenționam să o urmărim, dar cu cât ne costă și cu dimensiunea mică a grupului nostru, pur și simplu nu aveam resursele necesare.

— Ceea ce ați făcut a fost să intrați în panică.

— Bine, bine. Ne-am panicat. Dar trebuie să îți spun că îngrijorările noastre în legătură cu doamna Coates nu au fost complet nejustificate.

— Oh?

— Acum o săptămână sau cam așa ceva a avut loc o breșă de securitate la o unitate a Administrației Veteranilor din centrul orașului. Un pușți, un pușți adolescent de culoare, a accesat sistemul informatic și a început să caute informații despre un individ legat de Jericho.

— Cum este implicată Coates?

— Numele pușțiului este Reggie Smith. Are paisprezece ani. Are un cazier judiciar destul de măricel din cauza obiceiului său de a sparge computere. Locuiește cu o mamă și un tată adoptivi în Baltimore. Lângă ei locuiește un prieten de familie, un doctor pe nume Garrity.

— Nicholas Garrity. Știu, știu.

— Iisuse, *ești* bun.

— Deci, lasă-mă să înțeleg. Un pușți de paisprezece ani a obținut informații din computerele Administrației Veteranilor pe care tu nu le-ai fi putut șterge?

— De fapt, adevărul este că nu am putut să le găsim. Astfel ne întoarcem la ceea ce am spus despre forța de muncă. Nu avem întotdeauna resursele necesare pentru a ocoli canalele corespunzătoare.

— Continuă.

— Deci, Garrity. El este în sistemul Administrației Veteranilor ca având PTSD sever. Asta e…

— Știu ce este, a intervenit Koller. Garrity face parte din preocupările lui Jericho?

— Indirect, da.

— Și Jillian Coates?

— Nu a făcut, dar a devenit o jucătoare odată ce a început să-l adulmece pe ucigașul surorii sale. Asta a dus-o la Garrity.

— Deci, vrei să îi omor?

Koller a pus întrebarea despre viețile lor cu aceeași emoție cu care ar fi comandat un mic dejun Grand Slam la Denny's.

— Nu, a spus Ramsland, am pus oamenii noștri să-i supravegheze pe Garrity și pe partenera lui, June Wright, și rulota lor medicală. Wright este mama adoptivă a lui Reggie Smith. Nu suntem suficienți ca să-i urmărim pe toți douăzeci și patru de ore zi de zi, dar îi supraveghem… Misiunile tale pentru Jericho au fost aranjate geografic, pentru a ține departe atenția presei de orice tipar al țintelor tale. Nu putem risca să aprindem curiozități dacă i se întâmplă ceva lui Jillian Coates sau unor persoane apropiate ei, ceea ce Garrity a devenit acum.

— Dacă ne stă în cale, e moartă, a spus Koller. Asta primești dacă o agiți.

— Bine, atunci lasă-ne să ne ocupăm noi de Garrity. Pun pariu că este un patriot ca și mine. Va înțelege cu ce ne confruntăm aici și se va retrage.

— Dacă nu?

— Vom rezolva asta când ajungem acolo.

— Cum spui tu. Deci, dacă nu e vorba de Garrity sau Coates, de ce m-ai adus aici?

— Puștiul a făcut ca unul dintre oamenii noștri să înceapă să-și facă griji. Tipul e o mică rotiță în mașina noastră, dar a devenit o verigă slabă.

Urăsc metaforele amestecate, se gândi Koller. *Nu-mi vine să cred că ai fost un om important în*

CIA atâția ani, darămite că vei fi vicepreşedinte.

— Te va costa două milioane, a spus el, și cincizeci în plus dacă vrei ca treaba să fie terminată rapid.

— Cât mai repede posibil.

— E alegerea ta. Se aplică aceleași reguli. Pot obține informațiile de care am nevoie despre țintă de pe eBay.

— Nici măcar nu vrei să știi cine este?

— Toate la timpul lor.

— Îți voi da doar numele lui ca să poți începe.

Koller a suspinat.

— Cum dorești.

— Este un procesator de cereri de despăgubiri la Administrația Veteranilor pe nume MacCandliss. Phillip MacCandliss.

Capitolul 33

Nick nu pusese niciodată piciorul în biroul locotenentului detectiv Don Reese înainte de acea zi. Date fiind circumstanțele care au înconjurat prima lor întâlnire, discreția a fost întotdeauna un acord tacit între ei. Dar când Nick a sunat, aflat deja în drum spre secția de poliție a celui de-al doilea district, Reese nu s-a deranjat să îl întrebe de ce are nevoie. Cererea lui Nick de a se întâlni a fost un motiv suficient pentru ca detectivul să-și reorganizeze programul.

Ofițerul în uniformă însărcinat cu recepția, așezat într-o încăpere de mărimea unui dulap, în spatele a zece centimetri de plexiglas, avea în jur de douăzeci de ani. După ce l-a sunat pe Reese, le-a indicat lui Nick și lui Jillian prin interfon să ia loc pe scaunele din plastic turnat care erau înșirate de-a lungul holului.

Sub brațul lui Nick era bine ascuns un plic mare, plin cu dosare confidențiale de la șase pacienți diferiți ai Centrului Singh. Pe parcursul unei perioade de un an, cu patru ani în urmă, fiecare dintre ei fusese tratat pentru o împușcătură autoprovocată în față. Examinate individual, nu era nimic care să iasă în evidență la niciunul dintre cazuri, cu excepția violenței și a distrugerii totale.

Cu toate acestea, dincolo de numele și numerele de asigurare socială diferite, aceste șase cazuri erau identice, până la tomografii, cardiograme și fișe de evoluție. În plus, listele cu sute de consumabile și medicamente, obținute prin intermediul sistemului de achiziții al Shelby Stone, erau, de asemenea, identice. Probabilitatea ca măcar două cazuri să aibă asemenea similitudini era probabil asemănătoare cu șansele de a câștiga la loteria Powerball de șapte sau opt ori la rând.

Nick și Jillian știau că dăduseră peste ceva ilegal, dar bănuiau că în spatele graficelor se afla

mult mai mult decât un simplu furt – chiar și un furt la scară mare. Cine erau acești pacienți și aveau vreo legătură cu Manny sau Umberto? Acestea erau întrebări la care Nick spera ca Don Reese să poată răspunde.

În dreapta lor a răsunat o sonerie, iar ușa mare, din oțel, care asigura intrarea în incinta secției de poliție, s-a deschis glisând. Reese i-a întâmpinat cu o strângere de mână caldă și entuziastă. Purta o cămașă albă cu nasturi și o cravată cu dungi roșii, statura sa impunătoare fiind accentuată și mai mult de pistolul în toc ascuns sub brațul stâng.

— Mulțumesc că ți-ai făcut timp astăzi, Don, a spus Nick după ce l-a prezentat lui Jillian. Chiar apreciez asta.

— Ți-am dat permisiunea să-i spui prietenei tale despre noi când mi-ai spus cât de specială este ea pentru tine. Așa ai făcut?

— A făcut-o, a spus Jillian, dar memoria mea a fost oribilă în ultima vreme și deja am uitat. Intenționam să te sun în legătură cu incendiul care mi-a distrus apartamentul, dar am așteptat să primesc raportul de la investigatorul de incendii de la compania de asigurări.

— Îmi pare rău să aud despre locuința ta. Sunt aici pentru tine oricând.

— Apreciez asta.

— Așa cum am spus la spital, Nick, mai avem mult până să ne considerăm chit. Asta e valabil și pentru prietenii tăi. Hai să vorbim în biroul meu.

Reese i-a însoțit pe cei doi prin centrul de dispecerat de înaltă tehnologie, cu temperatură controlată, arătând pe parcurs detalii precum podeaua ridicată, necesară pentru ca sistemele informatice să nu supraîncălzească încăperea. Exista, de asemenea, o cameră cu monitoare de televiziune, care transmitea o versiune sumbră a realității TV – viețile prizonierilor închiși în celulele de detenție din apropiere.

— Inima și sufletul lui 9-1-1, a spus Reese, gesticulând în jurul centrului de comunicații. Peste trei sute de mii de apeluri gestionate numai anul trecut.

Nick a putut simți mândria detectivului față de forța de ordine în timp ce explica procesul de la dispecerat. Venirea aici fusese modul corect de a începe. Cu ajutorul lui Reese, existau șanse mari ca în curând să aibă o idee despre cât de mare era peștele pe care îl aveau la bătaie.

Ieșiseră din centrul de dispecerat și se aflau chiar în fața ușii care ducea spre spațiile de detenție.

— Câți sunt încarcerați aici? a întrebat Jillian.

— Ca inima unui om luminat, a răspuns Reese cu un zâmbet ironic, camerele sunt pline.

Nick a fost impresionat de cunoștințele lui Jillian despre procedurile poliției și de familiaritatea ei cu jargonul. Erau cunoștințe, explicase ea, perfecționate de-a lungul anilor în care s-a ocupat de pacienți bolnavi mintal, ale căror vieți erau adesea legate inextricabil de sistemul judiciar. După ce nu reușiseră să explice cele șase cazuri identice, Jillian a fost cea care le-a sugerat să folosească o bază de date a poliției pentru a efectua o investigație mai cuprinzătoare. Atunci Nick îl sunase pe Reese.

Biroul modest al detectivului locotenent se afla la un colț de la etajul al treilea, deci avea ferestre pe doi pereți. Biroul, rafturile și pervazurile ferestrelor erau pline de fotografii înrămate cu copiii și nepoții săi, precum și de volume de criminalistică și de drept polițienesc. Pereții erau decorați cu diverse suveniruri care evidențiau o carieră merituoasă de douăzeci și cinci de ani. Un adevărat polițist.

Nick și Jillian au luat loc vizavi de Reese, iar Nick s-a lansat imediat într-o explicație detaliată a evenimentelor recente, inclusiv istoria lor cu Manny Ferris și posibila lui legătură cu Umberto,

precum și suspiciunile lor crescânde cu privire la practicile de facturare ale Clinicii Singh, în urma instalării de către Jillian a unui rootkit în computerul lui Paresh Singh.

— Maica Domnului, Garrity. Vorbești despre cum să te joci cu legea. Voi îl faceți pe Dillinger să arate ca micuța Miss Muffett. Încep să simt cum se umple borcanul cu favoruri.

— Mie îmi convine, a spus Nick. Putem spune că asta e ultima. Dar îți spun, se întâmplă niște lucruri urâte aici, Don. Uită-te la aceste fișe medicale.

Nick a împins dosarul peste birou, dar Reese era în mod clar reticent să examineze conținutul.

— Ai idee ce ne-ar putea face un procuror isteț pentru simplul fapt că am avut astea în cameră?

— Jillian ne va ajuta să ne decorăm celula.

— Flori de mătase, a spus ea.

— Îmi place de ea, a spus Reese.

— Alătură-te mulțimii.

Incapabil să-și țină în frâu curiozitatea de detectiv, Reese s-a înmuiat, a desfăcut plicul și a răsfoit imprimatele. După câteva minute, s-a uitat în ochii lui Nick.

— Luminează-mă, Nick. Am luat cadou un B minus la biologie în facultate, așa că majoritatea acestui jargon medical este ca și cum ar fi sanscrită. Voi crede ceea ce ai spus, că avem o grămadă de dosare ștampilate care nu au fost niciodată facturate vreunei companii de asigurări pentru rambursare. Dar ce înseamnă asta?

— Înseamnă că Paresh Singh ascunde ceva.

— Cum ar fi?

— Ei bine, de asta avem nevoie de ajutorul tău pentru a afla. ID-urile pacienților din aceste dosare sunt de fapt numere de asigurări sociale. Din câte am reușit să aflăm, dacă nu sunt numere valide, sistemul nu permite nici măcar crearea dosarului pacientului. Dar când am încercat să căutăm aceste

șase persoane după numărul de asigurare socială, nu am ajuns nicăieri.

Reese s-a aplecat pe spate până când cele două picioare din față ale scaunului său de birou din lemn uzat s-au ridicat de pe podea. Apoi s-a uitat în jos la mâinile sale, procesând.

— Centrul Singh ar trebui să factureze o companie de asigurări pentru a recupera costul forței de muncă și al consumabilelor, nu-i așa? a întrebat el în cele din urmă.

— Așa este, a răspuns Jillian.

— Așa că, din punct de vedere tehnic, Singh ar fi rămas fără o mulțime de bani dacă ar fi prestat serviciul, dar nu a facturat.

— Ei bine, asta este și mai ciudat în legătură cu asta, a spus Nick. Se pare că au fost plătiți pentru aceste servicii. Uite, aici este coloana de taxe pentru fiecare caz în parte, iar aici este cea a chitanțelor. Ele se echilibrează. Ori cineva a plătit pentru aceste operațiuni, ori registrele lui Singh au fost falsificate.

— Ce vrei să spui? Credeam că ai spus că societățile de asigurări nu au fost facturate.

— Am profitat de accesul la rootkit pentru a examina mai îndeaproape facturile și registrele financiare.

— Grozav, a mârâit Reese. Spuneți, ați aruncat o privire și asupra acelor mici camere de detenție de vizavi de centrul nostru de dispecerat?

— Rămâi cu noi, Don, a implorat Nick.

— Bine, dar ar fi bine să fiți pregătiți să-mi tratați ulcerul atunci când va erupe.

— Am făcut niște calcule rapide despre care ar fi factura totală medie pentru o rană de pușcă în față. A fost între cinci sute de mii și un milion de dolari.

— Și?

Jillian i-a luat locul lui Nick.

— Și i-am rugat pe niște prieteni de la Shelby Stone care lucrează în contabilitate să mai facă

niște cercetări pentru noi. Au reușit să-mi spună cât a câștigat spitalul din partea lor din profitul net al medi-spa-ului Singh de acum patru ani. Dacă presupunem că aceste șase proceduri de aici sunt falsuri care nu au generat niciun venit pentru Paresh Singh, atunci partea lui Shelby Stone din profitul din acel an ar fi trebuit să fie substanțial mai mică decât în anii următori.

— Dar bănuiesc că nu a fost cazul.

Atât Jillian, cât și Nick au dat din cap.

— Profitul pe care Shelby Stone l-a obținut din asocierea lor cu Centrul Singh trebuie să fi inclus veniturile obținute din aceste șase proceduri false. Cel puțin contabilii noștri sugerează că acesta a fost cazul.

— Dar dacă era adevărat, atunci cineva, probabil Singh, a plătit Shelby Stone din propriul buzunar, pentru că nicio companie de asigurări nu i-a rambursat pentru aceste proceduri. De ce ar fi făcut asta?

— Suntem de acord că nu are sens, a spus Nick. Poate că se temeau că vreun controlor isteț de la Shelby Stone ar fi observat că facturile de aprovizionare și inventarul achiziționat de Singh erau semnificativ disproporționate față de ceea ce pretindeau că au obținut ca profit.

— Singh își cumpără proviziile de la Shelby Stone? a întrebat Reese.

— Da. Face parte din acordul lor de asociere în participațiune. Singh primește un preț bun la consumabile, deoarece Shelby Stone Memorial face cumpărăturile în cantități mai mari. În schimbul acestui avantaj și, bineînțeles, al recomandărilor pacienților, Shelby Stone ia o parte din profitul Centrului Singh.

— Dar dacă cineva observă că ei cumpără mai multe provizii decât profiturile lor sugerează că au nevoie…

Vocea lui Reese s-a întrerupt în timp ce se gândea la semnificație.

— Ar putea sugera cuiva că Singh ascundea bani de la Shelby Stone, a conchis Nick.

— Interesantă teorie, dar cum rămâne cu dovezile?

— Nu avem nimic util în acest moment. Și nici nu vrem să-i băgăm pe tipii ăștia în vreo schemă de spălare de bani. Îl căutăm pe Umberto.

— Și pe ucigașul surorii mele, a adăugat Jillian.

— Vrei să-i caut pe oamenii ăștia după numărul de asigurare socială din dosarele lor medicale, să văd dacă găsesc o potrivire în sistemul nostru?

— Voi sunteți poliția. Presupunem că aveți acces la mai multe resurse decât noi. Lucruri pe care o căutare pe Google s-ar putea să nu le găsească.

— Se presupune că acești pacienți s-au împușcat în față cu o pușcă, a spus Jillian. Te-ai gândi că cineva ar fi raportat incidentul la poliție.

Reese s-a ridicat de pe scaun, și-a împreunat degetele și și-a întins mâinile încrucișate spre cer până când i-au crăpat încheieturile degetelor. Apoi a gemut și s-a așezat din nou la locul lui.

— Încerc să-mi amintesc să mă întind la fiecare două ore. Zilele astea, oasele mele au mai multe scârțâituri decât o saltea veche… Bine, m-ai convins. Sunt de acord că se întâmplă ceva aici. Voi căuta aceste numere de securitate socială în baza noastră de date. Dar Nick, ceea ce ați făcut voi, până la compromiterea sistemului lor informatic, nu e doar o depășire a limitei, ci o nouă limită. Iar furtul de fișe medicale pare o scurtătură pentru ca amândoi să vă pierdeți licențele.

— Atunci suntem chit, s-a oferit Nick.

Reese doar a dat din mână.

— Nah, sunt faimos pentru scurtăturile mele. Doar că nu vreau să te văd că ai probleme.

Reese a tastat ID-ul pacientului din prima fișă din teanc. Ochii lui erau concentrați și intenși în timp ce tasta.

— La naiba…

Vocea lui Reese s-a întrerupt în timp ce degetele lui continuau să bată pe tastatură, căutând.

— Ce este?

— Am verificat acest număr în mai multe moduri. Indiferent cum, continuă să apară clasificat-restricționat.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Jillian.

— De la atentatele din 11.09, departamentele locale de poliție au făcut schimb de date cu agențiile federale de aplicare a legii. Această cooperare a ajutat la prinderea nu numai a unei grămezi de potențiali teroriști, ci și a infractorilor voștri obișnuiți. În zilele noastre, dacă primiți o amendă pentru depășirea vitezei în Orlando sau o acuzație federală pentru jocuri de noroc în Vegas, o voi vedea aici. Reese a împins monitorul computerului pentru a sublinia. Iată cât de contopite au devenit toate aceste date.

Nick s-a gândit o clipă înainte de a întreba:

— Deci, ce ți-a spus primul pacient?

— Că sunteți băgați în niște ape adânci, prietene. Nu am mai fost niciodată restricționat până acum.

— Un moment greu pentru o premieră, a spus Nick.

— Dar ceilalți?

Reese a tastat următorul ID. Expresia lui intensă a revenit. Din nou a clătinat din cap.

— Același lucru. Clasificat. Încep să cred că trebuie să-l aducem pe căpitan la curent cu asta.

— Nu vreau să te pun în încurcătură, Don, dar poți să aștepți? Sunt sigur că ai încredere în căpitan că nu va sta degeaba, dar noi nu suntem pregătiți să riscăm. Nu știm cine este implicat sau ce pune la cale Paresh Singh cu adevărat. Dacă ne grăbim, riscăm să ne expunem și poate să pierdem singura legătură pe care o avem cu Umberto și cu ucigașul lui Belle. Cine crezi că ar putea avea o asemenea influență?

Reese a dat din cap cu neîncredere.

— Cine crezi *tu* că ar putea fi? Cei de la FBI? De la CIA? NSA? Una dintre agențiile alea care nici măcar nu se obosesc cu inițialele? Ești deja băgat adânc, prietene, și nu sunt sigur că, atunci când totul va fi spus și făcut, voi avea suficientă frânghie să te scot de acolo.

— Poate că își fac identități noi. Adică, este un centru de chirurgie plastică, a sugerat Jillian.

Nick a apreciat faptul că ea a intervenit și a rupt tensiunea tot mai mare dintre el și Reese.

— Posibil. Dar am mai reușit să accesez informații personale despre alte persoane aflate în programul federal de protecție a martorilor. De ce nu și despre acestea?

— Poate că ei sunt doar pești mai mari, a spus Nick. Mai greu de ascuns.

Reese a continuat să cerceteze celelalte numere de identificare. Gândindu-se la expresia lui, Nick și-a dat seama că ceva despre al cincilea pacient ar putea fi diferit față de cele patru precedente.

— Hei, uite, tipul ăsta de aici pare să fie o persoană reală.

— Ai o adresă?

— Lasă adresa, am un nume, un nume pe care îl știm cu toții, a exclamat Reese.

— Acest număr de asigurare socială este înregistrat pe numele unui Manuel Jimenez Ferris.

— Manny! Am avut dreptate, Nick.

— Ei bine, lăsați deoparte pălăriile de petrecere, oameni buni. Am căutat acest număr de asigurare socială când mi-ați cerut să-l caut pe tip, dar a fost o fundătură. Nu am putut să-l urmăresc după ultima sa adresă din Richmond, Virginia.

— L-am întâlnit. A găsit drumul spre locuința vărului său din D.C.

— I-ați văzut actele de identitate?

— Nu, dar asta nu ne-ar fi ajutat prea mult. Fața lui era plină de cicatrici. Aveam totuși o poză și amândoi suntem siguri că bărbatul pe care l-am

văzut lucrând la toaleta bărbaților de la clubul pentru domni al lui Billy Pearl's era el.

— Billy Pearl's, a meditat Reese. Știu locul ăla. Știu de el, aș putea spune. Și atunci de ce avea fața lui Manny Ferris al vostru cicatrici? Crezi că și-a făcut operație estetică?

— Cu rezultatul ăsta, nu Paresh Singh a făcut-o.

— Dacă nu cumva Singh nu a terminat treaba.

— Sau acela nu era adevăratul Manny Ferris.

— Încă nu știu ce să cred. Să vedem ce arată acest ultim număr.

Reese a tastat ID-ul pacientului din a șasea înregistrare din stiva lui Nick. Au trecut câteva secunde, apoi ochii lui Reese s-au lărgit și o expresie de uimire i s-a așternut pe față.

— Încă un dosar restricționat? a întrebat Nick.

Polițistul a clătinat din cap.

— Nu. Ne-am ales cu o altă lovitură.

— Da? Care este numele real al pacientului?

— Conform acestei baze de date, numărul de asigurare socială este înregistrat pe numele lui Umberto Vasquez. Prietenul tău dispărut, Nick.

— Atunci de ce nu au schimbat numărul lui și al lui Ferris, ca pe toate celelalte? a spus Nick, cu maxilarul acum încordat.

— Cred că știi răspunsul, a spus Reese. Tipii ăștia nu lasă lucruri nerezolvate. Nu au schimbat numerele de asigurare socială pentru că nu era nevoie. Pariul meu este că niciunul dintre ei nu era programat să supraviețuiască.

Capitolul 34

Nick știa că tremura și că era scăldat în sudoare. Cearșafurile și tricoul îi erau îmbibate de transpirație. Cu toate acestea, ochii lui refuzau să se deschidă.

Așa cum se întâmplase de atâtea ori, cu atâtea coșmaruri diferite, eliberarea nu venea. Era prizonierul neajutorat al secvențelor terifiante ale visului său.

Sarah. Încă o dată o sărută pe Sarah. Îi poate simți gustul buzelor, îmbătător și familiar. Ochii ei sunt de același verde smarald care îl fermecase în prima seară în care s-au întâlnit. Cu brațele ei în jurul gâtului lui, corpul ei se mișcă pe al lui într-un ritm disperat, implorator, strigând după ceea ce își doresc amândoi.

Brusc, Sarah îl împinge, dar acum, Jillian este cea care îl sărută. Fața ei strălucește cu o lumină angelică care devine din ce în ce mai strălucitoare, până când Nick nu-i mai poate distinge trăsăturile. Dar strălucirea nu mai este umană – este un camion care se îndreaptă spre ei prin noapte. Jillian se mișcă prima, împingându-l pe Nick la o parte. El cade cu greu la pământ. Secunde prețioase sunt pierdute – secundele de care are nevoie pentru a ajunge la ea înainte ca grila camionului să o facă. Se ridică în picioare și se îndreaptă spre ea, dar este prea târziu. Sunetul impactului când vehiculul se izbește de corpul lui Jillian răsună ca un tunet în mintea lui Nick.

Flăcările izbucnesc în jurul lui, iar în ele vede silueta ascuțită a șoferului aplaudând carnagiul. Picioarele lui Nick sunt în flăcări. Durerea cărnii sale arzând nu seamănă cu niciuna pe care a cunoscut-o vreodată. Bărbatul din camion râde de agonia lui. Prin fumul care se împrăștie, cu focul care se umflă în jurul lui, Nick vede chipul șoferului și oftează. Este al lui.

Ceasul deșteptător a fost salvatorul lui Nick. S-a așezat în capul oaselor, uitându-se pe fereastra dormitorului său la lumina gri a zorilor. *Vina*. Așa explicase terapeutul său coșmarurile recurente. Vinovăția pentru moartea lui Sarah. Vinovăție pentru îndemânarea pe care o folosise pentru a salva atâtea alte vieți. Vinovăția că îl ajutase pe Zmarai să câștige un statut de încredere în bază. Vinovăția că Umberto, care îi salvase viața în acea dimineață, își predase propria viață sticlei, iar apoi dispăruse.

Ororile recurente erau pedeapsa lui pentru că nu făcuse mai mult.

Înainte de această ultimă variantă, în coșmarurile sale, de obicei, Sarah era cea care murea, iar Nick cel care conducea camionul care o omorâse. Acum, Jillian era și ea victima lui. Nu era nevoie de un specialist freudian pentru a deslușI semnificația acestei schimbări. Pur și simplu nu era pregătit să ia o femeie ostatică într-o relație – probabil că nu va fi niciodată – chiar și o femeie atât de autentică și specială ca aceasta.

Purta prea multe bagaje. Adevărat, Jillian purta și ea un bagaj al ei. Nici un adult nu putea ajunge atât de departe în viață fără o încărcătură bună. Poate că intrarea ei în coșmarul lui însemna că se apropiau de un adevăr. Trebuia doar să găsească o modalitate de a se relaxa și de a lăsa lucrurile să se întâmple între ei, dacă aveau să se întâmple. Freudianul nu ar fi transpirat prea mult nici pentru asta.

În picioare, Nick s-a scuturat de ultimele rămășițe ale acestei ultime călătorii în iad, s-a întins și s-a îndreptat spre baie, amintindu-și de cea mai constantă învățătură a lui Junie: *Timpul este modul în care natura face ca totul să nu se întâmple deodată.*

Planul zilei era să se întâlnească cu Jillian la Shelby Stone și să mai încerce o dată la Cârtiță. Mulțumită lui Don Reese, miza era în creștere. Îl

aveau pe Paresh Singh mort de drept în ceea ce privește dosarele sale contrafăcute, deși, având în vedere ilegalitatea modului în care Nick și Jillian obținuseră informațiile, mort de nedrept era probabil un termen mai potrivit.

Dar aveau nevoie de mai mult – în special, de legătura dintre satelitul chirurgical al lui Singh și spitalul mamă. Cumva, Saul Mollender trebuia să fie convins să încerce să caute dosare medicale referitoare la Umberto, din urmă cu patru ani. Jillian încercase și ea să facă o căutare, dar i se refuzase accesul pe cale electronică. Fără ajutorul Cârtiței, se aflau într-o altă fundătură.

Nick l-a agățat pe Second Chance de o lesă scurtă și s-a îndreptat spre parc. A urmat plimbarea de un kilometru și jumătate de oră de muncă intensă cu EMDR, care l-a ajutat să coboare de la un scor SUD de șapte la șase. Apoi a făcut un duș și s-a îndreptat spre oraș.

Jillian s-a întâlnit cu el în holul Shelby Stone, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de culoare închisă, prinși cu o curea lată din piele, sub o bluză simplă de mătase bej. A sărutat-o ușor pe obraz când s-au îmbrățișat și a ținut-o aproape câteva secunde mai mult decât ar fi fost potrivit, având în vedere împrejurimile în care se aflau.

— Cineva mi-a simțit lipsa, i-a șoptit Jillian la ureche. Îmi place asta.

— Îmi place că îți place.

Pentru un scurt moment i-a venit în minte visul și chipul ei înflăcărat în farurile camionului.

— Ești bine? a întrebat ea.

— Bine, a spus el indiferent. Sunt bine.

A fost momentul în care Nick a observat pachetul ascuns sub brațul ei, învelit în hârtie maro cu un mic bilețel alb lipit de el.

— Ah, nu trebuia, a spus el.

— Nu. Cel puțin nu pentru tine.

Zâmbetul lui Jillian era enigmatic.

— Spune-i un mic cadou care să-l înmoaie pe Cârtiță. M-am gândit să încerc să-l mituiesc pe prietenul nostru să ne ajute, în loc să ne bată cu mătura din biroul lui.

— Ce ar putea realiza asta?

— Vei vedea, a răspuns ea.

— Mi se pare că ne-ar ajuta să ne dăm seama ce-l face pe om să se simtă bine înainte de a da buzna și de a-i cere să-și pună gâtul la bătaie pentru noi, a spus Nick în timpul călătoriei cu liftul până la nivelul doi al subsolului. Tu ești asistenta psihiatrică. Ai vreo idee?

— Ei bine, poate că este evident, dar bănuiesc că se simte lăsat în urmă, abandonat și nerespectat după ce administrația spitalului l-a deposedat de putere și influență atunci când s-a finalizat proiectul dosarelor medicale electronice. Pare destul de inteligent, dar personalitatea lui acră nu l-a putut ajuta când au luat decizia finală cu privire la post.

— Un fel de chestie de oul și găina, a spus Nick.

— Exact. A fost ocolit pentru că este nefericit sau a devenit ceea ce este din cauza a ceea ce au făcut ei?

— Probabil că puțin din fiecare. Putem face ceva în privința asta?

— Nu știu. Empatia și încrederea sunt, de obicei, locuri bune de unde să începi atunci când încerci să ajungi la cineva.

— Cu un strop de mită.

— Cine a spus că medicii chirurgi nu au nicio intuiție?

— Hei, e specialitatea mea cea despre care vorbești!

Au înaintat pe coridorul slab luminat până la mausoleul lui Saul Mollender: ÎNREGISTRĂRI MEDICALE.

— Sper că i-ai luat șabloane noi pentru ferestre, a spus Nick, arătând spre literele erodate.

— Fii curajos.

Jillian i-a făcut cu ochiul și apoi a deschis ușa. Deși viețile lor se schimbaseră dramatic de la ultima vizită aici, timpul stătea în loc în lumea Cârtiței. Bărbatul era așezat ca și înainte, la biroul său îngrijit, în spatele unui teanc înalt și atent întreținut de dosare. A mârâit când a ridicat privirea și i-a văzut pe vizitatori.

— O, Doamne, a suspinat el. Trebuie să-mi amintesc să fiu și mai puțin ospitalier data viitoare. Ce naiba v-a inspirat pe voi doi să vă întoarceți aici?

Nick a văzut obrajii lui Jillian înroșindu-se și și-a amintit că ea îl avertizase în legătură cu temperamentul ei vulcanic. Doar câteva secunde în biroul sumbru al bărbatului și încrederea și empatia păreau să fi fost aruncate în tocătorul industrial de lângă biroul lui.

Fără să observe Cârtița, Nick a mișcat ușor pachetul pe care îl purta Jillian.

Încrederea și empatia…

— Da, a spus ea, recăpătându-și rapid calmul. Ei bine, din moment ce ți-am răpit timpul și ai fost atât de amabil să te gândești să ne ajuți, am vrut să-ți dau ceva în schimb.

Jillian a așezat pachetul împachetat pe birou. Cârtița s-a uitat la el cu o încruntare perplexă, ca și cum ar fi fost nevoie acum de o echipă de genești.

Cu părere de rău, a desfăcut pachetul, rupând hârtia fără să se gândească și ignorând cartea de vizită lipită pe exterior. Era o zicală înrămată, pe care a ridicat-o pentru a o studia.

— Mulțumesc, dar am deja una dintre acestea, a spus el, arătând spre peretele din spatele lor.

A întors rama și Nick a văzut pentru prima dată ce făcuse Jillian. Tipărită într-o caligrafie minunată era mantra operațiunii sumbre a lui Mollender, DISTRACȚIILE SUNT MORTALE, realizată pe pergament, scrisă cu negru și încadrată cu gust. Nick s-a întrebat cât de mult din lucrare făcuse

Jillian însăși – aproape tot sau tot, bănuia el. Acum, era rândul lui să se enerveze.

— Știi ceva, Mollender? a spus el. S-ar putea să nu apreciezi ceea ce a făcut Jillian pentru tine, dar ai putea cel puțin, pentru o clipă, să te prefaci că-ți pasă și, Doamne ferește, să te porți civilizat.

Cârtița și-a coborât ochelarii ovali pe podul nasului și l-a privit pe Nick – probabil echivalentul pentru deținătorul de registre de a-și sufleca mânecile pentru o luptă.

— De ce aș face-o? a întrebat el sfidător. Este evident că a făcut-o doar pentru că tu vrei ceva. Dacă ai crezut că un aforism înrămat mă va face prietenul tău, atunci îmi pare rău să spun că te-ai înșelat amarnic.

Mollender a așezat cadoul pe colțul biroului său, cu partea de sticlă în jos, și s-a întors să studieze un dosar.

— Avem nevoie de ajutorul tău, Saul, a spus Nick.

Păstrătorul de dosare a ezitat, s-a lăsat pe spate în scaun și s-a uitat gânditor la vizitatorii săi.

— De ce aveți nevoie?

Funcționa! Cârtița părea mai puțin ostilă, ba chiar vag interesată.

— Trebuie să știm dacă un prieten de-al meu a fost pacient aici acum patru ani, a explicat Nick. Atât de simplu.

— Oh, asta e tot? Ei bine, de ce nu ați spus așa?

— Atunci ne vei ajuta? a întrebat Jillian.

— Nu, bineînțeles că nu. Evident, ați încercat și vi s-a refuzat accesul pentru că așa funcționează sistemul. Acum veniți aici și vreți să încalc o regulă a departamentului meu – la naiba, a guvernului american! Ascultați, doamnă Coates, de ce nu luați această operă de artă și nu o agățați acolo unde lucrați, ca să vă amintiți să nu mă mai deranjați. Acum, o zi bună, doamnă.

— O zi bună, pe naiba!

Jillian a înșfăcat placa și a ieșit în trombă din sala de înregistrări, lăsând ușa întredeschisă, așteptându-se ca Nick să o urmeze. Nick, însă, a rămas unde era. Stând singură pe hol, ea s-a uitat înapoi la el cu neîncredere. El a ridicat un deget, cerându-i în tăcere să-i acorde un minut singur cu bărbatul. Răspunsul ei a fost să trântească ușa suficient de tare încât să zdruncine sticla mată.

Nick a lăsat să treacă un minut înainte de a vorbi. Mollender nici măcar nu a recunoscut, cu atât mai puțin nu a pus la îndoială prezența continuă a chirurgului.

— De ce ești atât de furios, Saul? a întrebat Nick în cele din urmă.

— Îmi pare rău. Am crezut că ai plecat.

— Bănuiesc că nu este din cauza acestei slujbe. Nu, lucrez tot timpul cu oameni distruși și recunosc o carapace când văd una – ceva ce o persoană construiește în jurul ei pentru a nu fi rănită. Am și eu una dintre aceste carapace, Saul. Și e și mai mare. Tare ca diamantul, impenetrabilă. Știi de ce?

— De ce-ai crede că-mi pasă? a ripostat Mollender.

— Pentru că în armată aproape că mi-am pierdut dorința de a trăi. Încă nu sunt sigur că mi-am recăpătat-o, dar, zi de zi, continui să încerc.

În acel moment, Mollender a încetat să se mai uite în jos la dosarul său și chiar s-a uitat la Nick.

— Ai fost în armată?

— Căpitanul Nick Garrity, din Detașamentul Chirurgical 105, la dispoziția dumneavoastră.

Antrenamentul l-a împiedicat pe Nick să-l salute pe Cârtiță, chiar dacă o astfel de acțiune ar fi putut fi considerată jucăușă și prietenoasă de către un civil.

— Ce ramură? Unde?

— Spitalul al 56-lea de sprijin de luptă din Baza de Operații Savannah.

— Afganistan, a spus Cârtița aproape în șoaptă.

— Da. La aproximativ o sută de kilometri sud-est de Khost. Mi-am pierdut logodnica și tot personalul, cu excepția unuia, într-un atac terorist. Un terorist sinucigaș a intrat cu camionul în spital. Puteam să fiu aruncat în aer dacă prietenul meu nu s-ar fi repezit în fața camionului și nu m-ar fi tras sub o unitate de refrigerare din oțel. M-am întors acasă mai mult sau mai puțin zdruncinat. Am renunțat la cabinetul meu de chirurgie pentru a mă deplasa cu o rulotă – o clinică ambulantă – oferind asistență medicală celor care nu și-o pot permite și ajutând veteranii ca mine să obțină aprobarea cererilor lor de beneficii pentru PTSD. A fost toată munca medicală pe care am putut să o fac.

— O poveste tristă, a spus Mollender fără cinism.

Apoi, Cârtița a făcut ceva la care Nick nu se aștepta. A deschis sertarul de sus al biroului său și a scos o cutie de catifea albastră. Ridicând capacul, a întors cutia și a ridicat-o în sus. Nick a recunoscut imediat medalia dinăuntru, o mică stea de argint centrată în interiorul uneia de bronz mult mai mari. Medalia era atașată de o panglică lată cu cinci dungi: două albastre, două albe și una roșie.

— Steaua de Argint, a spus Nick. A ta?

Mollender a clătinat din cap.

— A fratelui meu mai mic, Andy. S-a înrolat la treizeci de ani pentru că a crezut în ceea ce făceam acolo.

Nick a înțeles imediat semnificația faptului că Mollender deținea medalia.

— Cum s-a întâmplat? a întrebat el.

— O bombă pe marginea drumului în a doua sa misiune în Irak, a spus Mollender, cu ochii încețoșați de amintiri. A fost un soldat extraordinar. Medalia a fost pentru ceva ce a făcut înainte de acea zi. Viața lui Andy este doar o statistică acum. A meritat sacrificiul său prețul? Trebuie să cred că da. Andy a fost o persoană care a făcut sacrificii.

Nick a luat un pix și o foaie albă de hârtie de pe birou și a început să scrie.

— Vrei să ne ajuți, Saul?

I-a dat biletul.

— M-ai întrebat deja asta.

— Prietenul meu este un soldat. Numele lui este Umberto Vasquez. A fost singurul supraviețuitor al atentatorului sinucigaș. I-am scris numărul de asigurare socială – numărul de la spital – pe acea bucată de hârtie. Numărul meu de telefon este și el pe ea. Umberto era și el un om de sacrificiu. Până în acea noapte fusese cel mai bun soldat pe care îl cunoscusem vreodată. Cel mai apropiat prieten al meu. După explozie, era doar un dezastru.

Nick și-a amintit de o dimineață devreme, la scurt timp după ce preluase Helping Hands, când îl căutase pe Umberto, una dintre multele dăți, și îl găsise prins de suportul de piatră de sub un pod, în comă de la băutură, murdar, nebărbierit și îmbibat în urină.

— Era plin de nervi și de băutură, a continuat el. Sindromul de stres post-traumatic în cea mai rea variantă. Într-o zi, nu la prea mult timp după aceea, a dispărut. A spus că armata îl dorea înapoi pentru o misiune specială și a dispărut pur și simplu. Cred că s-ar putea să fi fost aici, în acest spital, după ce a dispărut. Trebuie să știu ce s-a întâmplat cu el, Saul. Acum patru ani. A fost pacient aici? Pentru ce a fost tratat? Gândește-te la asta, asta e tot ce-ți cer.

Nick s-a întors și a deschis ușa pentru a pleca.

— Hei! a strigat Mollender, oprindu-l pe Nick chiar înainte ca acesta să pășească pe coridor. Întorcându-se, l-a văzut pe bărbatul care ținea în mână bucata de hârtie. La numărul tău de telefon, aici… ăsta-i un șase?

Capitolul 35

— Îi vom prinde, Nick. Pot să simt asta acum.

Jillian și-a strâns pumnul pentru a sublinia. Ferocitatea furiei ei, ținută destul de latentă în cea mai mare parte a timpului în care Nick o cunoscuse, era aproape palpabilă.

— Caligrafia aia a fost o idee grozavă, a spus el.

— Mulțumesc. Belle m-a învățat cum să o fac, a spus ea, iar ochii i s-au întunecat la menționarea numelui surorii ei. Dar tu ai făcut-o. Mollender este cheia, iar tu ai reușit cumva să ajungi la el. Am fost atât de al naibii de frustrată de când a murit Belle, încât am avut probleme în a mă agăța de credința mea, iar asta nu a fost niciodată o problemă pentru mine. Acum, încep să simt speranță. Oricine i-a făcut asta ei și lui Umberto și bietului Manny – îi vom prinde.

— Hei, mai ușor cu optimismul. Mollender nu ne-a promis nimic.

— Știu. Dar ai realizat ceea ce părea imposibil – ai reușit să ajungi la el.

Nick a clătinat din cap.

— E un tip trist și amărât. Nu m-am simțit atât de bine să-l văd nevoit să se conecteze cu durerea lui. Oricât de mult nu ar fi de acord cu mine noii-veniți, simt că uneori e mai bine să ții lucrurile astea ascunse.

Cu câteva ore înainte ca Jillian să fie așteptată la serviciu și Nick să pregătească rulota pentru o noapte de deservire a străzilor rele din Baltimore, plecaseră spre casa lui Nick cu mașini separate. Ziua era călduroasă, iar Nick sugerase un picnic în curte cu Second Chance, sau poate în parcul luxuriant de la capătul străzii. În scurt timp, ideea a fost uitată.

În timp ce stăteau pe canapeaua din sufragerie sorbind ceai și clasificând semnificația schimbării de atitudine a lui Saul Mollender, amândoi simțeau

o tensiune crescândă – o tensiune născută din sentimentele care evoluaseră între ei, tensiunea dintre oportunitate și dorință. Ogarul se atașase imediat de Jillian și acum stătea lângă ea, cu botul sprijinit pe piciorul ei.

Pentru o vreme, niciunul dintre ei nu a vorbit. Apoi Jillian s-a întins și a acoperit mâna lui Nick cu a ei.

— Te-ai speria de moarte dacă ți-aș cere să mă duci în dormitorul tău? a întrebat ea.

— Poate că nu chiar de moarte, dar m-ar putea speria.

— Atunci nu te voi întreba.

— Bine, hai s-o luăm de la capăt. A doua dublă. A doua șansă. Prefă-te că tocmai m-ai întrebat dacă m-ai speria de moarte dacă mi-ai cere să te duc în camera mea.

— Și răspunsul tău?

— Dacă poți să te eliberezi de cățelul meu, cred că e o idee grozavă.

— Și eu.

Chance a pornit după ea, apoi, poate gândindu-se mai bine, a sărit pe canapea și s-a rostogolit pe spate. Nick a ținut-o de mână pe Jillian și a condus-o pe hol până la ușa dormitorului său.

— Ești sigură? a întrebat el.

Ea s-a uitat la el și i-a susținut privirea.

— Atât de sigură pe cât trebuie să fiu, a spus ea în cele din urmă.

— Fie ca ea să fie rămână atât de umilă, a spus el, conducând-o înăuntru.

— Îmi place. Te simt aici, în interior.

Camera era spațioasă și aerisită, cu biblioteca acoperind un perete și cu două ferestre mari pe alt perete. Biblioteca lui Nick, aranjată cu grijă, conținea tomuri medicale uriașe, biografii istorice, operele complete ale lui Poe și Shakespeare și o gamă largă de romane de buzunar, majoritatea povești de aventură sau thrillere.

Intercalate peste tot se aflau fotografii înrămate ale familiei sale.

— Nicio fotografie din perioada când erai în armată? a întrebat ea.

— Le am, dar încă nu au ieșit din cutie.

— Înțeleg.

Nick s-a așezat pe saltea și a privit cum Jillian scruta titlurile din bibliotecă.

— Nu am fost niciodată un mare cititor, a spus ea, scoțând un exemplar din *Two Years Before the Mast*. Nu ca Belle. Întotdeauna vreau să fiu în preajma oamenilor sau să experimentez natura. Când se face târziu, de obicei sunt atât de obosită încât, în loc să iau o carte, mă prăbușesc.

— Dacă ai fi fost supusă unor coșmaruri recurente, ca majoritatea celor care suferă de sindromul de stres post-traumatic, ai putea deveni o cititoare. Somnul nu este cu siguranță prietenul nostru.

Jillian a scanat lista de scoruri SUD lipită pe peretele de lângă pat.

— Ai des coșmaruri?

— Nu aveam niciodată înainte de explozie și de moartea lui Sarah. De atunci, e ca și cum evenimentul mi-a rămas marcat în creier. Am variații ale aceluiași coșmar aproape în fiecare noapte și până acum nu am putut face nimic ca să le împiedic să se întâmple. Noaptea trecută, tu erai acolo.

S-a așezat pe pat lângă el, cu o expresie jucăușă.

— Eu, într-un coșmar, a suspinat ea ca o adolescentă cu ochii în soare. Asta e ceva ce o fată nu aude în fiecare zi. Povestește-mi despre asta.

— Nu prea cred.

Ea i-a mângâiat fața și s-a uitat din nou adânc și serios în ochii lui.

— E în regulă să-mi spui, a spus ea.

— În regulă, dar nu a fost frumos. A început ca un vis, unul foarte frumos, de fapt. Dar apoi s-a terminat cu același camion care a ucis-o pe Sarah,

lovindu-te în schimb pe tine, tăindu-te în două. Nu sunt întotdeauna șoferul, dar noaptea trecută am fost.

Dacă menționarea numelui lui Sarah sau a rezultatului oribil al coșmarului a supărat-o pe Jillian, nu s-a văzut în expresia ei.

— Povestește-mi partea frumoasă a visului, a spus ea.

Și-a sprijinit corpul de al lui. El a simțit furnicături la senzația pielii ei presate de a lui.

— Ne sărutam, a spus el.

— Așa?

Ea i-a ținut fața în ambele mâini. Mai întâi buzele lor s-au întâlnit, apoi s-au despărțit. Limbile lor s-au explorat cu o urgență din ce în ce mai mare. Senzația mâinilor ei mângâindu-i ceafa și trecerea blândă a degetelor ei prin părul lui i-a provocat fiori. Tot sărutându-se, ea l-a pus pe spate și s-a cuibărit lângă el.

— Da, a respirat Nick în urechea ei. Ne-am sărutat exact așa.

Nick ațipise, poate doar pentru câteva minute, când telefonul mobil l-a trezit deodată. Imaginile cu partidele lor de amor refuzau să plece. Nu-i venea să creadă că se întâmplase și abia aștepta să se întâmple din nou. Întinzând mâna peste Jillian, a răspuns la telefon și l-a pus pe speaker.

— Alo, sunt Nick Garrity, a spus el, fiind nevoit să își limpezească vocea după ce primul cuvânt a ieșit ca un răcnet.

— În urmă cu trei ani, Umberto Vasquez a fost transportat cu ambulanța de la Singh Medical Spa and Cosmetic Surgery Center la Shelby Stone Memorial.

— Continuă, i-a spus Nick lui Mollender.

— Acum trei ani și o lună, mai exact. Vasquez a fost adus de o ambulanță privată, Littleton Ambulance Services, se pare. Am încercat pe

Google, Yahoo și în alte câteva locuri, dar nu-i găsesc și nici nu am auzit vreodată de ei.

— Nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns pentru că faci asta, Saul.

— Poate că nu. Dar voi lua cadoul pe care prietena ta, doamna Coates, a avut amabilitatea să mi-l facă – asta dacă nu l-a incinerat.

Jillian a dat energic din cap și a ridicat degetul mare către Nick.

— Nu, încă îl are. Este o optimistă. Ești un om bun, Saul Mollender, a spus Nick.

— Nu chiar. Sunt un pic cam ratat. Știu asta. Am făcut-o pentru că eu cred că Andy ar fi vrut să o fac. Și am încredere în tine. Nu prea știu de ce. Cred că atunci când îți petreci ziua citind dosare medicale, uiți de umanitatea care se află în acele pagini. Poate că tu mi-ai reamintit asta.

Atunci Nick și-a dat seama că Jillian începuse să se îmbrace.

— Saul, așteaptă o secundă. Ridicând telefonul pentru a acoperi receptorul cu mâna, Nick a întrebat: Unde te duci?

— La întâlnirea aia. Belle era studentă la asistență medicală la Shelby Stone în ziua în care Umberto a fost adus acolo. Mă întorc la spital înainte de tura mea ca să văd dacă pot să o prind din urmă pe Nancy Lane de la școala de asistente medicale. A fost ca o mamă pentru fiecare dintre studenții ei de peste douăzeci de ani și ține o evidență incredibilă. Există o șansă ca ea să-și dea seama unde a lucrat Belle în acea zi. Sunt sigură că acolo s-au intersectat calea ei și a lui Umberto și așa a aflat despre Nick Fury.

— Bună idee. Saul, scuze, mai ești acolo?

— Da, sunt aici.

— La ce etaj a fost dus Umberto după ce a fost lăsat la Shelby Stone?

— Ei bine, aici devine cu adevărat interesant, a spus Mollender.

— Cum așa?

— Nu există alte înregistrări în dosarul lui.

— Nimic?

— Nici un cuvânt. Potrivit a tot ce am reușit să găsesc, Umberto Vasquez a fost predat la Shelby Stone Memorial la ora zece în acea dimineață. Apoi a dispărut pur și simplu din evidențele noastre. E ca și cum ar fi dispărut pur și simplu de pe fața pământului.

Capitolul 36

În drum spre sud, Jillian a sunat-o pe Nancy Lane, decanul școlii de asistente medicale de la Shelby Stone Institute of Health Professions. O văzuse pe femeie la înmormântarea lui Belle și apoi primise mai multe telefoane îngrijorate de la ea.

În timpul zilelor îngrozitoare care au urmat incendiului din apartamentul ei, când părea că Jillian era destinată unui sejur prelungit într-un Residence Inn sau că se prăbușise într-o succesiune de camere de oaspeți ale prietenilor, Lane îi venise în ajutor, așa cum o făcuse în atâtea situații pentru atâția studenți. Un telefon a fost tot ce a fost nevoie pentru a-i asigura lui Jillian o cameră pe termen nelimitat în Anne Marie Cosco Hall, căminul școlii de asistente medicale.

Lane nu se afla în biroul ei când Jillian a sunat, dar secretara ei era sigură că se va întoarce înainte de a pleca acasă. Pe lângă tot ajutorul ei, decana era una dintre puținele persoane care nu respingea presupunerea că Belle fusese ucisă. Spera că faptul că știa că întâlnirea cerută de Jillian se referea la sora ei ar fi fost suficient pentru a o reține pe Lane în biroul ei.

Având timp să se gândească în timpul drumului lent spre D.C., mintea lui Jillian a rememorat după-amiaza frumoasă și cu totul neașteptată petrecută în brațele lui Nick. Dorința ei de a duce relația lor la nivelul următor fusese, recunoștea ea, aproape de la început. Era un bărbat frumos, profund grijuliu, cu demoni care îl țineau oarecum la distanță. Dar ea se simțea pregătită și nerăbdătoare să-l ajute să-i alunge din viața lui. Tot ceea ce aveau nevoie cei doi acum era timp.

Belle asemănase odată viața amoroasă a lui Jillian cu Oregon Trail, glumind că începuse pe urmele netede ale speranțelor și dorințelor

admiratorilor ei, pentru ca apoi să fie presărată de-a lungul drumului cu bucăți din inimile lor frânte. Dacă sora ei ar fi putut fi aici pentru a-l întâlni pe Nick. Sentimentele lui Jillian pentru el nu se asemănau cu nimic din ceea ce mai experimentase până atunci, iar după ce au făcut dragoste, mintea ei a străfulgerat ca un neon cu un gând amețitor, dar și panicard – *asta era*. Nick Garrity era alesul.

Blocată de traficul intens de după-amiază, Jillian devenea din ce în ce mai neliniștită cu privire la șansele ei de a o prinde pe decană înăuntru. Până când a parcat și a mers pe jos din garaj până la birou, aproape că renunțase. Renunțase, de asemenea, la intelectualizarea sentimentelor ei pentru Nick și era gata să se lase ghidată de emoții.

Ușa biroului lui Lane era închisă și de sub ea nu se revărsa nicio lumină. Jillian a înjurat încet. Mulțumită lui Saul Mollender, făcuseră un pas uriaș înainte în a o lega pe Belle de Umberto Vasquez și, posibil, în a afla mai multe despre motivul pentru care fusese ucisă. Înarmată cu informația năucitoare că în fișa medicală a lui Umberto acesta fusese dus cu ambulanța de la Centrul Singh la Shelby Stone, unde sosirea lui nu fusese niciodată înregistrată, Jillian voia să se miște cât mai repede posibil. Ceva era foarte în neregulă cu clinica Singh, iar acum părea foarte posibil ca ceva să fie putred și la Shelby Stone.

A bătut timid la ușă, apoi a suspinat ușurată când a auzit mișcare dinăuntru. Nancy Lane, într-un costum de afaceri de culoarea cărbunelui, a îmbrățișat-o cu căldură. În vârstă de 60 de ani, decana încărunțise de-a lungul anilor și, cu ochelarii ei de bunică și râsul jovial, le amintea unora de soția lui Moș Crăciun. Dar ea era o forță. Aproape de una singură transformase școala de asistente medicale într-una dintre cele mai bune din țară și nu dădea semne că vrea să încetinească.

— Îți mulțumesc că ai așteptat, a spus Jillian.

— E totul în regulă în cămin?

— Perfect. Se pare că în ultima vreme mereu îți mulțumesc pentru ceva, dar îți mulțumesc pentru asta. Faptul că am rămas aici a făcut o diferență uriașă. Compania de asigurări a venit, așa că acum îmi caut o nouă locuință.

— Nu te grăbi, dragă. Rămâi aici atât timp cât ai nevoie. Așa că, vino în biroul meu, ia loc și hai să vorbim.

— Mulțumesc… din nou.

Jillian a urmat-o pe Lane în apartamentul ei, a acceptat o ceașcă de ceai și s-a instalat pe canapeaua de lângă ea.

— Deci, spune-mi acum, ce se întâmplă? a întrebat decana. Am înțeles că este vorba despre Belle?

— Da.

— Știi, mă gândesc tot timpul la sora ta, Jillian. Nimic din moartea ei nu are sens. Am scris o recomandare pentru ea când s-a mutat în Charlotte și m-a sunat atât de încântată când a primit postul de la terapie intensivă. Era deja o stea strălucitoare în profesia noastră. Pierderea ei ne-a afectat profund pe toți.

Cu efort, Jillian și-a folosit furia pentru a se ajuta să-și păstreze calmul.

— Știu asta, a spus ea, și de aceea am venit să te văd. Mulți oameni au admirat-o și au iubit-o pe Belle, dar tu ești unul dintre puținii care au înțeles cu adevărat și au crezut în convingerea mea că ea nu și-ar fi luat niciodată viața.

— Am crezut atunci și cred și astăzi.

— M-am împrietenit cu un doctor pe nume Nick Garrity. El conduce o rulotă medicală cu care se deplasează și în care îi îngrijește pe oamenii fără adăpost din D.C. și Baltimore.

— Da, bineînțeles. Am auzit lucruri minunate despre el și despre minunata asistentă care lucrează cu el.

— Junie Wright. De fapt, sunt parteneri la rulotă.

— Fac atât de mult bine pentru atât de mulți.

— Ei bine, există o legătură între Belle și Nick despre care îți voi povesti când voi avea mai mult timp. Deocamdată e suficient să spun că eu și Nick s-ar putea să ne apropiem de găsirea ucigașului ei.

— Oh, Doamne. Te rog să ai grijă, a spus Lane.

— Deocamdată doar pipăim drumul, dar nu ne asumăm niciun risc, a răspuns Jillian, zâmbind în sinea ei cu gândul la evenimentele recente din Centrul Singh. Nu avem încă toate datele, așa că nu suntem pregătiți să facem nicio afirmație, dar moartea lui Belle ar putea fi legată de dispariția unui prieten apropiat al lui Nick, un soldat pe nume Umberto Vasquez.

— Deci, ce pot face pentru a ajuta?

Jillian a scos o bucată de hârtie împăturită și i-a înmânat-o.

— Trebuie să știu unde ar fi putut fi Belle la acea dată.

— Acum trei ani?

— Era studentă în ultimul an la asistență medicală pe atunci. Cred că acea dată ar putea fi foarte importantă cumva, dar nu pot fi sigură.

— Lasă-mă să verific. Evidența noastră pentru programul studenților este un pic dezordonată, așa că ar putea fi dificil. O să încep prin a scoate transcrierea ei de la serviciile pentru studenți.

Lane a traversat biroul și s-a așezat la biroul ei. Jillian a ocupat scaunul negru cu spătarul în formă de fus, aflat la colțul opus. Căutarea nu a durat mult.

— Ei bine, s-ar putea să am ceva aici, a spus decana după nu mai mult de două minute.

Lane i-a făcut semn lui Jillian să se uite la ecranul computerului. Faptul că a văzut fotografia școlii lui Belle în colțul din dreapta sus al transcriptului digitalizat al școlii de asistente medicale i-a adus în piept un amestec acum

familiar de tristețe și furie intensă. Intuitiv, Lane a luat-o de mână pe Jillian.

— Sora ta a fost o femeie frumoasă, a spus Lane. Pe dinăuntru și pe dinafară. Avem toate premiile ei, recomandările facultății și certificările enumerate aici. A fost un membru de seamă al comunității noastre, admirată de colegii ei și venerată de facultatea noastră.

— Ceva în jurul acelei date specifice?

— Nu, nu la data pe care mi-ai dat-o, deși m-am gândit că mi-a amintit de ceva. Apoi am văzut asta aici.

Lane a arătat spre o înregistrare din transcrierea lui Belle.

— A fost o onoare pe care i-am acordat-o lui Belle pentru că a fost unul dintre cei mai buni elevi ai noștri. I s-a permis să observe, ca parte a rotației sale în chirurgie, operația lui Aleem Syed Mohammad.

Jillian nu știa cine avea acest nume, deși îi suna familiar.

Simțind nedumerirea fostei sale studente, Lane a ajutat-o.

— Mohammad era un terorist – unul dintre cei mai importanți pe care i-am capturat vreodată. Trupele noastre l-au găsit într-o peșteră – undeva în Pakistan, cred. Nu-mi amintesc exact detaliile, dar îmi amintesc că oamenii lui l-au apărat până la moarte. A fost predat CIA și a fost adus aici.

— Bineînțeles. Acum îmi amintesc. Belle mi-a povestit ce s-a întâmplat. Eram plecat, dar mi-a păstrat articolele din ziar.

— Exact. Nu la mult timp după ce a fost capturat, Mohammad s-a îmbolnăvit progresiv și s-a descoperit că avea o tumoare destul de mare în inimă – o tumoare destul de rară, din câte îmi amintesc, deși nu-mi amintesc denumirea. A avut nevoie de o operație majoră pe cord deschis pentru a o îndepărta. Spitalul nostru a fost ales pentru operație din cauza apropierii noastre de locul unde

era deținut în Virginia. În plus, ne-am mai ocupat de astfel de lucruri de înaltă performanță.

— Așa cum am spus, eram plecată la momentul respectiv. Eu și prietenii mei făceam alpinism în Munții Stâncoși. Belle era singura studentă la asistență medicală din sala de operație, da?

— Mai era și un student la medicină.

— Mi-a spus că operația, atât cât a fost, a fost un coșmar.

— Mohammad era al doilea cel mai căutat terorist din lume, după Bin Laden însuși. Capturarea lui a fost o adevărată performanță. Mă bucur că nu știu ce metode au fost folosite pentru a-l interoga, dar totul s-a oprit când s-a îmbolnăvit. O echipă de experți a fost adunată din toată țara pentru a efectua operația. Apoi, în timp ce îl transferau pe Mohammad de pe targă pe masa de operație, acesta a făcut un stop cardiac. Nu a mai ajuns la operație.

— Cum a fost aleasă Belle pentru a observa cazul?

— A fost aleasă exact în ultimul moment, pentru că nu eram siguri până în ziua operației dacă cei de la guvern aveau să permită acest lucru. Din câte îmi amintesc, nu a existat nicio îndoială în privința alegerii ei.

Jillian era cu adevărat uimită de veste. A doua zi după dispariția lui Umberto, după ce fusese adus cu ambulanța la Shelby Stone Memorial Hospital, Belle fusese martoră la moartea în sala de operație a unuia dintre cei mai temuți și mai înjurați teroriști din lume. Trebuia să existe o legătură. Dar care? Și erau acele evenimente legate în vreun fel de uciderea lui Belle trei ani mai târziu? Oricât de mult ar fi răsucit acest gând în mintea ei, Jillian nu putea vedea cum ar putea fi.

În acest moment, însă, Umberto Vasquez, Aleem Syed Mohammad și Dr. Nick Fury erau tot ce aveau. În ciuda lipsei unui scenariu evident care

să-i lege pe cei trei, aceasta avea să fie o veste interesantă de împărtășit cu Nick.

— Ai idee cine mai era în sala de operație în acea zi? a întrebat ea în cele din urmă.

— Nu am nici cea mai mică idee. Sunt sigură că unele dintre nume se află în fișa de la spital a bărbatului. Am putea verifica acolo, sau am putea vedea dacă a fost înregistrat cazul.

— Înregistrat?

— Da. Știai de camerele de luat vederi conectate în sălile de operație?

— Nu, nu știam. Înregistrați fiecare operație?

Lane a clătinat din cap.

— Nu avem resursele necesare pentru a face acest lucru, deoarece fiecare operație trebuie să fie editată până la o lungime acceptabilă și apoi transferată pe DVD pentru stocare. Dar cazurile selectate – cele cu importanță didactică sau juridică sau istorică – sunt înregistrate acum.

— De unde luăm fonduri pentru asta?

— Ca parte a unui grant – federal, cred. Shelby Stone a fost unul dintre primele spitale metropolitane care a instalat echipamente video în toate cele douăzeci și patru de săli de operație. Noi folosim videoclipurile în programul nostru de predare, la fel ca și școala medicală și programele de rezidențiat. În plus, am auzit de câteva procese de malpraxis care au fost zdrobite datorită înregistrărilor.

— Credeți că operația lui Mohammad a fost filmată? a întrebat Jillian.

— Ei bine, presupun că dacă au de gând să înregistreze orice caz, ar fi făcut-o și cu acela.

— Atunci ar trebui să existe un DVD cu operația lui arhivat undeva, a spus Jillian.

— Cred că ai dreptate, a spus Lane. Noi le solicităm în funcție de procedura chirurgicală sau chiar de chirurg, iar sala de înregistrări ni le transmite sau poate ne trimite un disc. Aș putea să-

l întreb pe unul dintre instructorii noștri cum funcționează totul.

— Nu-ți face griji pentru asta, a răspuns Jillian. Ai fost deja un ajutor extraordinar.

— Dar cum vei afla?

Jillian s-a gândit la Cârtiță.

— Am pe cineva pe care îl pot suna, a spus ea.

Capitolul 37

Phillip MacCandliss știa că oamenii de la Jericho se vor da pe brazdă. Având în vedere nivelul de expunere și riscul la care fusese supus în urma breșei Manny Ferris, ei chiar scăpaseră ușor. În afară de Vasquez și Ferris, el le livrase alți trei veterani fără valoare în ultimii patru ani. Cei trei, la fel ca Vasquez și Ferris înaintea lor, erau aproape duplicate pentru fotografiile pe care Jericho i le furnizase – șapte din zece puncte pentru potrivirea caracteristicilor faciale asupra cărora insistaseră, una dintre ele de opt puncte.

Cinci sute de mii de dolari pentru o asemenea judecată, ingeniozitate și loialitate era un preț mic de plătit, mai ales atunci când a dezvăluit măsurile de precauție pe care le luase pentru a-și susține cererea pentru o primă. Jericho era CIA, și ar fi fost o prostie să ridice pretenții fără niciun fel de protecție. În ciuda asigurărilor lui Jericho, piratarea sistemului informatic de la Administrația Veteranilor îl făcuse să fie nervos. Dacă ar fi trebuit să fugă brusc, ar fi avut nevoie de un plan de evadare solid și de banii necesari pentru a-l face să funcționeze.

Este adevărat, nu putea să vină cu atât de multe dovezi incriminatoare pe care să le pună în cutia de valori de care le spusese. Dar ei nu aveau de unde să știe. Este adevărat, nu avea nicio idee despre cine era Jericho, dar avea fotografiile și numele oamenilor pe care îi predase lor, precum și motivele pentru care bănuia că Jericho era o unitate din cadrul CIA. Ar fi fost bine să aibă o casetă cu conversațiile cu contactul său, dar, presupunând că era vorba de CIA, aceștia aveau metode de a-și da seama când erau înregistrați. În concluzie, contactul de la Jericho părea suficient de impresionat de măsurile pe care le luase pentru

a se asigura că nu se puneau cu el, și asta era tot ce conta.

Fredonând o interpretare ieșită din comun a melodiei „God Bless America”, MacCandliss și-a manevrat Subaru Impreza, mașina sa avariată și ruginită, prin traficul de după-amiază cu opriri și porniri din centrul orașului D.C., în drum spre locul de întâlnire desemnat, o cameră la Crescent Hotel. Mașina avea nevoie de o nouă curea de distribuție și lichidul de transmisie avea scurgeri, dar asta nu conta acum – cel puțin nu ar fi contat peste puțin timp. Prima mișcare pe care o va face cu banii va fi să-și înlocuiască rabla cu ceva mai sexy – mult mai sexy.

Banii însemnau putere, iar el era pe cale să aibă mult mai mult din ambele. O jumătate de milion de dolari, după calculele sale, i-ar fi adus cu multe alte mii de dolari, având în vedere modul în care plănuia să-i investească. Cum avea de gând să ascundă această bogăție nou descoperită, astfel încât fosta lui soție să nu pună labele murdare pe ea, era un detaliu pe care încă nu-l pusese la punct. Dar o va face.

MacCandliss fusese avertizat că Crescent era o groapă de gunoi – camere închiriate cu ora. Dar un astfel de loc însemna că nu existau camere de supraveghere. Odată intrat în holul mizerabil al hotelului, s-a îndreptat spre recepție, conform planului. Avea la el o geantă goală.

— Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat însoțitorul.

Bărbatul din spatele ghișeului slab luminat avea o față de heruvim și un zâmbet nefericit și exasperat.

— Mi-am rătăcit cheia de la cameră.

— Nu este nicio problemă. Numele și numărul camerei?

— Phillip MacCandliss. Camera șapte-douăzeci și șapte, a răspuns el, spunând numărul de cameră pe care i-l furnizase persoana de contact.

MacCandliss i-a înmânat apoi recepționerului permisul său de conducere și, uite așa, avea cheia de la camera de hotel pe care se presupune că o procurase deja. MacCandliss a chicotit în sinea lui în timp ce aștepta în hol ca liftul să îl ducă până la numărul șapte. Tipii ăștia pur și simplu nu se mai săturau de rahaturi de spionaj. Totul era un joc pentru ei – un mare joc.

În timp ce mărșăluia pe covorul ponosit al coridorului, s-a întrebat de ce se mai obosiseră să treacă prin partea cu cheia lipsă. Nu ar fi fost la fel de simplu dacă ar fi făcut el însuși rezervarea și apoi s-ar fi cazat în cameră înainte de întâlnire? Șiretlicul l-a făcut doar puțin curios. Aveau motivele lor. Expertiza lui era în selectarea candidaților perfecți pentru Jericho. A lor era aceea de a juca jocuri de spionaj.

În jurul mânerului de la camera 727 era un semn NU DERANJAȚI. MacCandliss l-a îndepărtat și și-a strecurat cheia electronică în fantă. *Ziua de plată*, se gândi el. A intrat în cameră, punând semnul la loc. Televizorul era deschis. Probabil ceva legat de iluzia pe care o crea Jericho că se cazase mai devreme. Ușa de legătură cu camera alăturată era încuiată. Ușa de la baie era întredeschisă, iar lumina era aprinsă. Cu excepția unei jumătăți din cabina de duș, care era acoperită de o perdea de plastic ternă, a putut vedea că nu se afla nimeni acolo.

— Hei, a spus el, timid. E cineva înăuntru?

Simțindu-se brusc neliniștit, a aprins lumina. Camera era așa cum se așteptase – sumbră și de prost gust, cu perdelele sfâșiate și cu o cuvertură de pat decolorată. Era imposibil să nu se întrebe câte angajamente sexuale fuseseră consumate pe patul matrimonial de-a lungul anilor. A ridicat tivul cuverturii. Salteaua era ridicată pe o platformă de lemn.

Cu un oftat menit să-i încetinească bătăile inimii, a ocolit patul și a pășit în baie. Toaleta și

chiuveta pătată de rugină trebuiau să fie vechi de cel puțin cincizeci de ani, iar micile plăci de gresie hexagonală instituțională erau probabil chiar mai vechi de atât.

— Hei, a spus el din nou.

Un val de neliniște l-a cuprins în timp ce a apucat marginea perdelei și a tras-o brusc. Cabina era goală, cu excepția unei genți negre care stătea pe scurgere. *Banii*, s-a gândit el emoționat. *Nenorociții de jucători de jocuri!*

MacCandliss a simțit cum tensiunea începe să i se diminueze și chiar a reușit să schițeze un zâmbet crispat. Apoi, în timp ce se apleca să ia geanta, și-a dat seama că era a lui – cu tot cu etichetă. Nu o replică – a lui, luată din dulapul din holul apartamentului său.

La naiba cu ei! Să-i dea banii pe care îi ceruse, dar să se asigure că nu-i va lua niciodată ca atare. Bună mișcare. Trebuia să le dea dreptate. O mișcare foarte bună. A ridicat geanta, a reintrat în dormitor și a tresărit.

Inima i s-a oprit complet, apoi s-a hotărât să bată din nou.

Un bărbat stătea la picioarele patului – înalt și bine făcut, cu o față îngustă și părul negru dat pe spate. Era îmbrăcat complet în negru, purta ochelari cu rame de sârmă și avea o servietă neagră.

— Doamne, m-ai speriat de moarte.

— Îmi pare rău pentru asta, a spus bărbatul. Am bătut la ușă, dar nu a răspuns nimeni.

— Ce-ai făcut? Nu am…

Bărbatul a aruncat servieta pe pat.

— Uite-ți banii.

— Atunci ce e aici?

— Ce părere ai? Acesta *este* un hotel.

— Cu tot ce am despre voi, sunteți niște ticăloși să faceți o asemenea cascadorie. Cine a intrat în apartamentul meu și mi-a luat lucrurile ar trebui să fie închis.

— De fapt, eu am fost acela. Mă numesc Koller.

— Ca și toaleta, a răbufnit MacCandliss.

— Se scrie altfel, a spus Koller cu un zâmbet neliniștitor.

MacCandliss și-a deschis geanta și a scos haine pentru o noapte de cazare, articole de toaletă – articolele lui de toaletă – și un pachet de fotografii de un centimetru grosime, fixat cu un elastic. A rupt elasticul scoțându-l și și-a pișcat degetele. Blestemând, a lăsat fotografiile – instantanee colorate și lucrări profesionale alb-negru, imaculate și bine făcute – să cadă pe pat. Apoi le-a amestecat în jur. Erau toate cu copii, zeci și zeci de băieți și fete goi, de la copii mici la adolescenți, de toate rasele, în tot felul de ipostaze și poziții și unghiuri, multe dintre ele destul de tulburătoare.

— Ce naiba…?

— Nu sunt ai tăi?

— Nu, nu sunt ai mei, la naiba. Niciodată nu mi-a plăcut genul ăsta de lucruri.

— Oh, greșeala mea, a spus Koller, bucuros să-l vadă pe MacCandliss atingând câteva dintre poze. Lasă-mă să mă revanșez față de tine.

A desfăcut servieta și a ridicat capacul. Bancnote de o sută de dolari – teancuri de bancnote.

— Așa mai merge, a spus MacCandliss, înșfăcând cu lăcomie unul dintre teancuri.

Sub singura bancnotă de o sută, era doar hârtie albă.

— Poți să le numeri, a spus Koller cu calm. Totul este acolo.

Înainte ca MacCandliss să se îndrepte, a simțit o înțepătură ascuțită la baza gâtului său. În aceeași clipă, cu doar o mică presiune, succinilcolina se afla în corpul său.

Brațele puternice ale lui Koller l-au prins înainte ca acesta să poată măcar să înceapă o luptă. Mai puțin de douăzeci și cinci de secunde mai târziu, imobilizarea nu mai era necesară.

— Ești un om foarte prost, a spus Koller.

MacCandliss, îngrozit, a simțit cum mușchii din corpul său încep să tremure ca și cum insecte i-ar fi scormonit sub piele. Bărbatul i-a dat drumul și el a căzut în genunchi, apoi s-a răsturnat pe spate.

— Ce mi-ai făcut?

— Chiar credeai că mica ta cutie de valori te va proteja? Mi-a luat zece minute să găsesc cheia pe care ai lipit-o sub sertarul biroului tău. Zece minute. Numele avocatului tău era pe toate hârtiile din biroul tău. Nu ne va fi greu să-l facem să coopereze cu noi când vom discuta cu el și va afla despre perversiunile în care ai fost implicat.

MacCandliss era complet treaz și alert, dar aproape neputincios. Pieptul i se strângea, apăsându-i inima.

— Sunt pe moarte…

A spus asta cu voce tare sau doar a gândit-o?

— Nu ești pe moarte, dar vei muri, a spus Koller. Nu ți-am injectat suficient sux ca să te supradozez. N-aș vrea să ratezi căderea. Vezi tu, o să sari pe fereastra hotelului și o să te împrăștii. Sper că nu va fi nimeni dedesubt când vei ateriza.

Buzele lui MacCandliss păreau de piatră, de neclintit. Tremuratul mușchilor lui se oprise.

— De ce? a rostit el înainte de a nu-și mai putea mișca buzele.

— Îmi place, a spus ucigașul. Nu dă greș niciodată. Întotdeauna aceeași întrebare din partea voastră. De ce? Păi, la naiba, sincer nu știu de ce m-a plătit cineva să vă omor. Dar știu de ce vă veți sinucide. Vezi tu, deși nu știi, ai sunat ieri la biroul de asistență de la serviciu și ai cerut ca laptopul tău să fie trimis la departamentul IT pentru o întreținere de rutină. Să-ți fie rușine că ai atâta pornografie infantilă pe el. Lucruri îngrozitoare, într-adevăr. Cineva te-a anunțat despre descoperirea lui. Există un e-mail în acest sens, pe care se pare că l-ai citit aseară, așa că știai că lațul din jurul gâtului începea să se strângă. Aveau de

gând să te lege pentru pornografie infantilă. Știi ce pățesc pedofilii la închisoare? Deci, te-ai cazat la acest hotel noaptea trecută. Ți-ai adus doar câteva din lucrurile tale, pe care le-ai văzut deja aici. Nimeni nu se va întreba de ce Phillip MacCandliss a sărit de la fereastra de la etajul șapte al hotelului Crescent. Sux va fi deja metabolizat, așa că autopsia ta nu va arăta nici un drog. Și avea două fetițe, va spune toată lumea. Ce păcat.

Aproape fără efort, Koller l-a ridicat pe MacCandliss de pe podea și s-a întors astfel încât ținta lui să poată arunca o ultimă privire la bani.

— Cum au venit așa s-au dus, a spus Koller. Sfatul meu este să te relaxezi și să te bucuri de călătorie.

Phillip MacCandliss a simțit că este manevrat peste pervazul ferestrei. Pentru o clipă, în timp ce atârna în jos, pleoapele i s-au deschis, oferindu-i o priveliște a scenei de la șapte etaje mai jos. Apoi a simțit niște mâini care îl împingeau pe fund, iar el a început să alunece înainte.

Nu se va întâmpla, s-a gândit el.

Dar s-a întâmplat.

A alunecat de pe pervaz și a fost instantaneu în aer. Vântul îi trecea pe lângă față în timp ce lumea se ridica spre el. În ciuda a ceea ce citise în mai multe cereri de despăgubire de la veterani care au avut experiența morții iminente, moartea lui nu a fost nedureroasă și frumoasă, sau plină de o lumină caldă și ademenitoare. A existat doar durere, scurtă și mai mult decât atroce. Aproape toate oasele din corpul său s-au sfărâmat deodată. Craniul său a erupt pe capota unei mașini parcate. Fragmente din creierul său au explodat pe parbriz ca un strop de gândaci.

La șapte etaje mai sus, Franz Koller a deranjat cuvertura de pat, a împrăștiat fotografiile pornografice, a așezat obiectele de toaletă pe chiuvetă și a ieșit din camera 727 prin camera 725,

oprindu-se doar pentru a verifica dacă ușa dintre ele era încuiată.

Bună treabă.

Capitolul 38

— Dacă a existat vreodată o înregistrare pe DVD a operației lui Aleem Syed Mohammad, aceasta a dispărut acum.

Saul Mollender părea nedumerit, dar și mai energizat decât îl auzise Nick vreodată.

Era aproape douăsprezece și jumătate noaptea, iar Cârtița tocmai răspunsese la apelul pe care Nick i-l lăsase pe robot la ora șapte, dându-i detalii despre întâlnirea lui Jillian cu decana școlii de asistente medicale. Numărul de pacienți în cele patru opriri din Baltimore fusese neobișnuit de mic, iar Nick și Junie erau deja parcați pe strada de lângă casa ei, aproape terminând de curățat rulota.

— Are vreun sens? l-a întrebat Nick, care acum era înclinat pe scaunul șoferului, pe Mollender. Vorbim despre unul dintre cele mai mediatizate cazuri pe care Shelby Stone le-a avut vreodată. Din moment ce au avut capacitatea de a face acest lucru, cum ar fi putut să nu fie înregistrat?

— Nici în baza mea de date nu am nicio înregistrare a operației.

— Asta e o nebunie.

— Dar mai e ceva. Când ne putem întâlni?

— Acum?

— Bineînțeles că acum. Vrei să știi ce s-a întâmplat aici sau nu?

Nick s-a frecat de oboseala care-i înțepa ochii. Ziua începuse devreme, iar epuizarea extatică din timpul petrecut cu Jillian nu dispăruse niciodată.

— Nu poți să-mi spui la telefon? a întrebat el.

— Dacă aș fi vrut să-ți spun la telefon, ți-aș fi spus la telefon, a spus Cârtița, revenind brusc la vechiul său sine irascibil.

Junie, care terminase de reaprovizionat, a făcut semn că a terminat și i-a făcut semn lui Nick să încuie.

— Jillian nu va ieși din serviciu până la ora unu, a spus el după ce Junie a plecat. Vreau ca ea să fie acolo.

— Are placa mea?

— Dacă o are, o va aduce ea.

— Nu vreau să ne întâlnim în spital sau în apropierea acestuia.

Te porți ciudat cu mine? a fost Nick cât pe ce să întrebe.

— Bine, ne întâlnim unde vrei tu, a spus el în schimb. Dar nu uita că trebuie să vin cu mașina din Baltimore.

— Ar trebui să fie distractiv fără trafic, pentru o schimbare. Este o cafenea deschisă toată noaptea, Mike's, pe South Dakota, lângă Eighteenth. La unu și jumătate?

— Mai bine la două, a spus Nick.

Tocmai când a închis, Junie l-a surprins cu o bătaie în ușa pasagerului.

— Dosarul ăsta era pe masa din bucătărie cu un bilet de la Reggie pentru tine, a spus ea, dându-i-l.

— Este un artist pe internet, a răspuns Nick, așa că l-am rugat să facă o mică cercetare pentru mine. Mulțumesc.

— Data viitoare, roagă-l să facă niște teme. Bună treabă în seara asta.

Junie i-a făcut cu ochiul și s-a îndreptat spre casa ei. În timp ce se lăsa liniștea, Nick a răsfoit articolele pe care Reggie le adunase, apoi a închis dosarul și a stat și s-a uitat în întuneric la nimic anume. Repede, gândurile lui s-au îndreptat spre Umberto – imagini clare ale bărbatului așa cum era la baza din Savannah, lucrând în clinica bazei în timpul orelor libere, verificând semne vitale, aranjând sala de așteptare, zâmbind și glumind cu pacienții. Întotdeauna zâmbind. Întotdeauna glumind.

Ce naiba se întâmplase cu el? De ce se purta Mollender dintr-o dată atât de secretos? Care era legătura dintre Belle și Dr. Nick Fury? Se întâlnise

cu adevărat cu Umberto, sau auzise numele de la altcineva?

Să sperăm că răspunsurile la aceste întrebări nu vor rămâne evazive pentru mult timp. În cele din urmă, cu o întindere prelungită și un oftat adânc, Nick și-a deschis telefonul mobil și a sunat-o pe Jillian.

— Sper că mai poți sta trează puțin, a spus el. Am fost chemați de către Cârtiță.

Părea că proprietarii de la Mike's L.A. Diner and Coffee Emporium au încercat și au eșuat de mai multe ori să găsească o identitate pentru acest loc. Erau neon și mai mult neon, fotografii alb-negru înrămate cu Bogie, Bacall și Betty și un meniu pătat de grăsime care era o combinație între un restaurant de vagon de cale ferată și Starbucks. Era, de asemenea, la aproape două dimineața, o mulțime de dimensiuni decente care includea studenți de la Universitatea Catolică din apropiere, oameni ai străzii și câteva persoane înstărite din suburbii, dar care, cel puțin până în acest moment, nu-l includea pe Saul Mollender.

În timp ce îl așteptau pe bărbat, Nick a comandat o cafea neagră, iar Jillian un ceai cu gheață, cartofi prăjiți și un sandviș cu brânză la grătar. Nu a existat nicio discuție evidentă despre partidele lor de amor din după-amiaza respectivă. Amândoi se simțeau confortabil pur și simplu să fie împreună, ținându-se de mână sub masă și propunând diferite teorii care să se potrivească cu fișa medicală bizară și trunchiată a lui Umberto Vasquez și cu absența oricărei înregistrări video a operației lui Aleem Syed Mohammad.

— Poate că nu au înregistrat-o din motive de securitate, a sugerat Jillian.

— Posibil. Dar m-aș gândi că CIA sau oricine ar fi fost însărcinat cu interogatoriul tipului ar fi vrut să arate lumii cât de luminați și de miloși suntem,

chiar și față de unul dintre dușmanii de moarte ai țării noastre.

— Ai vreo idee de ce ar fi spus Mollender că vrea să ne întâlnim aici?

— Încă nu-l cunosc suficient de bine ca să pot spune. Părea puțin, nu știu, neatent la telefon. Un fel de ciudățenie – sensibil și atent la un moment dat, iar în momentul următor, impetuos și conflictual.

— Cheia pentru tot ce se întâmplă sunt dosarele de la spital și înregistrarea video a operației, Nick.

— Atunci cred că va trebui să așteptăm să vedem ce a găsit Cârtița.

— Să sperăm că nu va trebui să așteptăm prea mult.

A făcut un gest în spatele lui Nick. Saul Mollender s-a apropiat de masa lor cu capul plecat și privirea plimbându-se dintr-o parte în alta ca și cum ar fi făcut parte dintr-o operațiune clandestină. A sărit peste formalitatea strângerii de mână și s-a așezat rapid pe scaunul gol de vizavi de ei.

— Oamenii vorbesc, a spus Mollender.

Lui Nick i s-a părut că bărbatul părea agitat și neliniștit.

— Vorbesc? Cine vorbește? Despre ce?

— Despre mine, a spus Mollender. Unul dintre cei doi angajați ai mei a observat că făceam niște cercetări pentru tine. A vorbit cu celălalt dintre angajații mei și amândoi au început să pună întrebări.

— Despre investigația noastră? a întrebat Jillian.

— La naiba, nu, a răbufnit Mollender. Echipa mea nu bârfește. Asta este împotriva politicii mele. Dar cei doi se întreabă dacă nu cumva am întors foaia și am decis să devin mai serviabil cu oamenii – Doamne ferește, chiar prietenos.

Nick a dat din cap cu neîncredere.

— Ne-ai făcut să venim până aici la două dimineața doar ca să-ți protejezi reputația de

morocănos?

Mollender a rămas cu buzele strânse și serios.

— Știi ce s-ar întâmpla dacă s-ar afla că oamenii ar putea da buzna în biroul meu și nu numai că ar cere atenție din partea mea, ci chiar ar obține-o? Apropo, aveți placheta mea?

Reprimându-și un zâmbet, Jillian i-a dat caligrafia înrămată, adăugându-l mental pe șeful camerei de înregistrări pe lista celor mai excentrici oameni pe care îi cunoștea.

— Deci ești îngrijorat că poate oamenii ar putea, nu știu, să apeleze la serviciile tale? a întrebat ea.

— Amuzant, foarte amuzant. Dar da. În primul rând, serviciile noastre, așa cum sunt ele, se diminuează cu fiecare înregistrare pe care o facem electronică. Ați auzit vreodată de un post a cărui sarcină era să se facă singur depășit? Noi lucrăm, literalmente, pentru a nu mai exista. Singurul mod în care noi trei putem rămâne angajați este ca nimeni să nu știe că suntem acolo.

— Ușor, Saul. Ușor, a spus Jillian cu blândețe. Poți să faci doar ceea ce poți face.

— Cred că da.

— Acum, poți să ne spui ce ai aflat?

Mollender i-a făcut semn chelneriței să vină și a comandat un pahar mare de lapte degresat, încălzit pe aragaz, nu în cuptorul cu microunde.

— Și nu încerca să mă păcălești, i-a spus el fetei. Îmi dau seama. S-a întors spre Nick și Jillian. Ceea ce am aflat este că Fred Johnson este chiar mai măgar decât am crezut inițial.

— Fred Johnson? a întrebat Nick.

— Înainte de a-l analiza, poți să-mi spui de ce ar fi vrut cineva să fure DVD-ul acelei operațiuni?

— Ai spus să fure? Am crezut că ai spus că a dispărut.

— Și ăsta este adevărul. Dacă a existat vreodată, acum a dispărut.

— De ce nu sunt surprins? a spus Nick.

— Eu personal am supravegheat instalarea sistemului de camere video în sălile de operație acum mai bine de șase ani. Din acest motiv, ca să nu mai vorbim de tot ceea ce am făcut pentru unitatea mea în ultimii douăzeci de ani, ai crede că eu aș fi fost cel ales să conduc departamentul de înregistrări medicale electronice. Dar nu. Șmecherul de Fred Johnson primește postul în locul meu, doar pentru că este nepotul sau vărul directorului tehnic sau ceva de genul ăsta.

— E adevărat?

— Așa am auzit și eu. Doamna de la personal mi-a spus că îmi lipsește abilitatea de a lucra cu oamenii, orice ar fi asta, dar nu am crezut-o niciodată. Șmecher. Cred că acest cuvânt a fost inventat pentru Fred.

— Ai vreo dovadă că cineva a furat DVD-ul operațiunii lui Mohammad?

— Avem trei camere de luat vederi în fiecare dintre cele douăzeci și patru de săli de operație de pe trei etaje diferite – o filmare directă de deasupra capului în incizie, una de sus, de la piciorul mesei, și una care panoramează continuu camera, inclusiv postul anestezistului de la capul mesei. Fiecare cameră este atașată prin cabluri la un aparat DVR, ca un TiVo supraîncărcat.

— Uimitor, a spus Nick, mulțumit să simtă că Cârtița își recăpătase în mare parte echilibrul.

Chelnerița s-a întors cu laptele încălzit pe aragaz, iar Mollender l-a gustat ca un cunoscător de vinuri înainte de a da din cap că este de acord.

— Supravegherea procesului de înregistrare, a continuat el după câteva înghițituri, este una dintre puținele funcții pe care le mai are micul meu departament, dar am auzit zvonuri că s-ar putea să nu mai fie pentru mult timp. La naiba cu Johnson. Oricum, așa cum stau lucrurile, supervizorul de la sala de operații ne spune ce operații vor să fie înregistrate, iar noi apăsăm butoanele – sau, mai precis, asistenta mea Annette o face. Ea are o

cabină în sala de operație și lucrează de acolo. La sfârșitul fiecărei zile, ea înregistrează cazurile pe DVD-uri, pentru că nu putem stoca toate acele date la nesfârșit pe aparatele DVR. De asemenea, păstrăm un registru al discurilor, pe care profesorii îl folosesc pentru a căuta operațiile pe care vor să le arate studenților lor. Le catalogăm nu numai după dată și oră, ci și după codul IDC și cuvinte cheie. Am verificat după ce ați sunat, doctore. Nu există nicăieri o înregistrare pentru operația lui Aleem Syed Mohammad.

— Este posibil ca cineva să fi luat DVD-ul și să fi șters și înregistrarea în baza dumneavoastră de date? a întrebat Jillian.

— Orice este posibil, presupun. Dar de ce ar face cineva așa ceva? De fapt, mi-am pus chiar această întrebare de mai multe ori. Spune-mi despre acest Mohammad. Ce știi despre el?

Nick a scos dosarul cu articole pe care Reggie îl tipărise în timpul serii.

— Mohammad s-a născut și a crescut în Iordania, a spus Nick. Avea în jur de 40 de ani când a fost capturat în Karachi de către forțele speciale americane și pakistaneze în cadrul unei operațiuni comune cu numele de cod Shining Star. Nu se știe pentru câte morți a fost responsabil. A fost principalul suspect în mai multe atentate majore cu bombă, inclusiv în masacrul de la Ambasada Statelor Unite din New Delhi.

— Care este afilierea lui? a întrebat Mollender. Este vorba de Al Qaeda?

Nick a clătinat din cap.

— Încă nu am avut timp să analizez toate acestea, a spus el, dar cred că nu la început. Se pare că, la un moment dat, după invazia din Irak, organizația sa, Jihadul Islamic din Iordania, a fuzionat cu rețeaua teroristă Al Qaeda, ceea ce l-a transformat într-unul dintre cei mai puternici și mai căutați teroriști din lume.

Cârtița s-a gândit câteva clipe.

— Da, acum îmi amintesc. Capturarea lui a fost prezentată ca o victorie majoră în războiul împotriva terorismului.

— Corect, a spus Nick. Controversa care a izbucnit atunci când s-a aflat că Mohammad avea nevoie de o intervenție chirurgicală pentru îndepărtarea unei tumori cardiace periculoase și că o echipă de medici fusese adunată pentru operație, a fost intensă.

— Cred că au fost unii care au considerat că faimoasa frază a jurământului lui Hipocrate „Să nu faci rău” se aplica doctorilor, dar nu și pacienților, a spus Mollender, râzând de propriul umor.

— Au existat amenințări din partea unor grupuri extremiste care doreau ca el să fie salvat, iar alții care doreau ca el să nu fie tratat deloc, a adăugat Nick. Au promis represalii împotriva oricui ar fi ajutat la menținerea în viață a lui Mohammad, ceea ce, în opinia lor, ne-ar fi permis să-l torturăm și mai mult. De aceea, locația în care era programată operația sa a fost ținută în secret, până în ziua operației.

— Potrivit lui Nancy Lane de la școala de asistente medicale, a spus Jillian, mulți oameni au considerat că s-a făcut dreptate atunci când Mohammad a murit pe masa de operație în acea zi. Rezultatele autopsiei au indicat că a suferit un anevrism cerebral masiv și un stop cardiac ulterior din cauza hipertensiunii arteriale cronice.

— Un mod greu de a muri, a spus Mollender.

— De aceea trebuie să vedem caseta cu operația sa. Poate că moartea lui Belle a fost un fel de răzbunare pentru moartea lui, chiar dacă este greu de înțeles de ce au așteptat trei ani.

— Dar de ce ea? a întrebat Nick. Saul, operația aceea este tot ce avem în acest moment. Trebuie să știm tot ce putem despre ea. Nu pot să cred că tu, dintre toți oamenii, nu ai o copie de rezervă.

Mollender a chicotit.

— De aici și afirmația mea că Fred Johnson este un măgar.

— Ce are el de-a face cu toate astea? a întrebat Nick.

— Înainte ca Johnson să preia conducerea, trimiteam DVD-urile prin poștă prietenului meu, Noreen Siliski, care conduce o afacere de recuperare în caz de dezastru în Sutton, Virginia. Ea copia apoi fișierele pe serverele ei și îmi trimitea DVD-urile înapoi prin poștă și, bingo, aveam copia de rezervă. Noreen este o persoană minunată. Foarte inteligentă, foarte unică. Am fost cândva foarte apropiați. Acum suntem doar… buni prieteni.

— Nu pari prea încântat de asta.

— Nu sunt, într-adevăr. Dar, așa cum ai spus, ce poți face?

— Îmi pare rău. Poți să continui?

— Așa că atunci când Fred Johnson preia conducerea și vede această plată minusculă pe care i-o dăm lui Noreen în fiecare lună, tipul decide să își încordeze mușchii, să le arate administratorilor spitalului că are grijă de fiecare bănuț. Între timp, departamentul său EMR depășește bugetul cu un milion de dolari. Mi s-a spus să nu-i mai trimit copii de siguranță lui Noreen.

Jillian s-a încruntat.

— Mi-e teamă să te întreb când te-a pus Johnson să nu-ți mai folosești prietenul pentru recuperarea în caz de dezastru.

— Acum patru ani. Cu un an înainte de operația lui Mohammad.

— Deci asta este, atunci. Nu există nicio înregistrare video. Chiar dacă am putea afla ce personal a fost în sala de operație în acea zi, nu ne va spune nimic despre ce s-a întâmplat în timpul operației.

Pentru prima dată, Jillian a observat o sclipire în ochii Cârtiței.

— Ei bine, s-ar putea ca totul să nu fie atât de sumbru pe cât pare, prietene, a spus el. Vezi tu, dacă operația lui Mohammad a fost înregistrată vreodată, atunci există o copie a acelei înregistrări video de care nimeni nu știe. De aceea am întrebat cine ar vrea să o fure și să-și acopere urmele ștergând-o din jurnalul bazei mele de date, și adevăratul motiv pentru care am vrut să ne întâlnim aici. Dacă cineva a furat DVD-urile originale, nu am vrut să mă întâlnesc în apropierea acelui loc.

— Dar tocmai ne-ai spus că nu există nicio copie de rezervă, a spus Nick.

— V-am spus că nu trebuia să existe nicio rezervă. Ei bine, având în vedere că Fred Johnson era atât de îndreptățit în privința lui Noreen și, în același timp, se înșela atât de mult, cred că am uitat să depun actele pentru a închide mica noastră operațiune de recuperare în caz de dezastru.

— Vrei să spui…

— Da. Fred Johnson a presupus, la fel ca toți ceilalți, că am încetat să-i mai trimitem DVD-uri lui Noreen. Dar, ca în majoritatea lucrurilor, măgarul pompos s-a înșelat. În acel buget masiv al lui este îngropat un mic articol pe care nu l-ar găsi decât dacă l-ar parcurge de zece ori cu un pieptene fin. Vedeți, am schimbat numele companiei lui Noreen, dar nu i-am anulat niciodată contractul cu noi.

— Saul, lasă-mă să-ți mai cumpăr un lapte, a spus Jillian.

Capitolul 39

Better Safe Than Sorry Electronic Storage, afacerea de backup și recuperare a datelor a lui Noreen Siliski, era situată într-un centru de afaceri izolat cu trei etaje din cărămidă de la periferia orașului Sutton, Virginia. Era zece dimineața când Nick a intrat în parcarea aproape pustie. Traficul de la ora de vârf, departe de oraș, fusese intens, deși bănuia că nu era ceva neobișnuit. Nick avea întreaga zi liberă. Junie urma să lucreze la rulotă cu una dintre ajutoarele sale, o profesoară de medicină pensionară de șaptezeci de ani de la Georgetown – o femeie strălucitoare și grijulie, care era iubită de pacienți și complet dedicată serii din fiecare săptămână pe care o petrecea pe drumuri cu Helping Hands.

Drumul peste râu și spre sud a fost făcut în liniște. Mollender, așezat în spate, cu mâinile strâns împreunate în poală, privea pe geamul mașinii Cutlass Cierra 1995 a lui Nick. În față, Nick și Jillian erau absorbiți fiecare de aceeași întrebare chinuitoare: Înregistrarea operației nefericite a lui Aleem Syed Mohammad ar putea oare să facă lumină în legătură cu strania călătorie cu ambulanța cu sens unic a lui Umberto de la Singh Center la Shelby Stone sau cu uciderea ulterioară a lui Belle, trei ani mai târziu?

— Trage acolo, la câteva spații în stânga tomberonului, a spus Mollender, rupând tăcerea prelungită. Jgheabul iese din biroul lui Noreen de la etajul trei. Întotdeauna face renovări.

— S-a făcut, a spus Nick, strecurându-se ușor pe loc.

Jos, pe scaun, unde Cârtița nu putea vedea, Jillian a strâns mâna lui Nick. Apoi l-au urmat pe Mollender într-un hol destul de sumbru, cu gresie și faianță, și au urcat două etaje pe scări.

În clipa aceea, o împușcătură a răsunat din interiorul biroului lui Noreen, apoi alte câteva în succesiune rapidă.

Nick a bătut o dată în ușă și a apucat clanța. Ușa a zburat și s-a deschis.

Biroul exterior al femeii, care era cam de mărimea unui garaj pentru două mașini, fusese dezgolit până la temelii. Pe o scăriță în centrul camerei, mânuind un pistol de bătut cuie fără fir, se afla Noreen Siliski.

— Iată ce se poate face atunci când aproape că nu există trafic uman, a spus Noreen, fără să facă nicio mențiune despre intrarea mai degrabă senzațională a lui Nick, în timp ce cobora pe podea și dădea mâna din toată inima cu noii sosiți. Afacerile erau bune când i-am cerut proprietarului să adauge spațiu de depozitare. Când în cele din urmă a aprobat modificările, afacerile au mers prost. Dar îmi place să construiesc lucruri, așa că o fac oricum.

Jumătate din birou era acoperit de așternuturi de pat, presărate cu o ceață fină de rumeguș. Mirosul de lemn proaspăt tăiat plutea plăcut în aer. În centrul încăperii principale, lângă scară, se afla un banc de lucru din lemn, sub și deasupra căruia se afla un sortiment de unelte, inclusiv un fierăstrău circular și un burghiu fără fir.

Noreen Siliski era o brunetă cu o înfățișare plăcută, ușor cam musculoasă, cu părul negru tras la spate într-o coadă de cal considerabilă. Nick a intuit că blugii și cămașa de lucru din denim alb ar putea fi elementele centrale ale garderobei ei.

— Este minunat că faci toate astea de una singură, Noreen, a spus Jillian.

— Este un fel de a învăța pe parcurs, dar eu am fost întotdeauna capabilă să mă descurc cu majoritatea uneltelor.

În cele din urmă, Mollender a făcut un pas în față.

— Îmi place ceea ce faci aici, Noreen, a spus el, părând oarecum intimidat.

— E drăguț din partea ta, Saul.

— Deci ai înregistrarea? a întrebat Jillian, nerăbdătoare să spargă vibrațiile negative pe care simțea că se creau între cei doi.

— Cred că o am. Saul mi-a spus data. Eu digitalizez și arhivez toate fișierele video pe care mi le trimite, așa că a fost ușor de găsit. L-am imprimat pe DVD ca să-l putem viziona aici, în birou. Poți să tragi jaluzelele acolo?

Noreen s-a dus în camera din spate și s-a întors repede, chinuindu-se puțin să împingă un cărucior din oțel peste prag și într-un colț liber al camerei, în fața unui cvartet de scaune pliante. Pe partea de sus a căruciorului se afla un televizor HD de patruzeci de inci, cu un DVD player pe raftul de sub el. În timp ce ușa pe care intrase începea să se închidă, Nick a aruncat o privire asupra spațiului de lucru care se afla în spatele ei – unul cu o podea ridicată, asemănătoare cu cea a centrului de apeluri de la sediul secției de poliție a lui Don Reese, și cu rafturi despre care și-a închipuit că erau folosite pentru a adăposti echipamentul ei informatic.

Nick s-a îndreptat spre peretele care adăpostea trei ferestre cu balamale duble. La cea din centru se deschidea toboganul spre tomberon, o minune absolută de inginerie practică. Toboganul era construit din butoaie mari și grele de gunoi din cauciuc, cu fundul decupat, stivuite unul chiar în interiorul celuilalt, și ținute în poziție de lanțuri prinse în bucle prin mânere și fixate cu șuruburi deasupra părții interioare a ferestrei. Căderea de trei etaje până la tomberon era mai degrabă un arc modest decât o linie dreaptă, iar aspectul general al butoaielor verzi era cel al unei omizi uriașe.

— Remarcabil, a spus Nick, chemând-o pe Jillian să vadă.

— Cum ai știut să faci asta? a întrebat ea, uimită.

— Cum altfel? a răspuns Noreen. Pe internet. Las pur și simplu să cadă clapeta aia de pânză peste fereastră când plec. A fost nevoie de câteva drumuri la câteva magazine de feronerie și Home Depot pentru a face rost de destule butoaie, dar nu a fost atât de scump și nici atât de greu de construit.

Nick a închis jaluzelele și a lăsat pânza peste deschiderea ferestrei. Cu camera suficient de întunecată, s-au adunat în fața televizorului. Nick și Jillian se simțeau amândoi prea nerăbdători ca să stea jos.

— Ei bine, sper că acest disc conține ceea ce căutați.

— Și noi sperăm la fel, a spus Nick.

— În acest caz, cred că ar trebui să continuăm cu asta.

Noreen a strecurat DVD-ul în fantă și, cu un semn de înțelegere din cap către oaspeții ei, a apăsat butonul Play.

Capitolul 40

— Ești gata pentru asta? a întrebat Nick în timp ce ecranul se aprindea cu zgomot static.

— Nu știu, a spus Jillian cu încruntare. Tu ești?

— Nu sunt sigură. Am ajuns atât de departe. Nu-mi vine să cred că o voi vedea pe Belle în viață.

— Vrei să opresc asta? a întrebat Nick, ținând în mână telecomanda pe care i-o dăduse Noreen.

— Nu, dar vreau să mă așez, cred.

Jillian a inspirat adânc și l-a luat de mână pe Nick în întuneric. Se aflau la doi metri de ecran, pe cale să urmărească un videoclip care includea moartea unui pacient. De asemenea, urma probabil să includă și imagini cu sora mai mică a lui Jillian, ucisă ulterior într-un mod despre care fiecare polițist implicat în caz credea că era vorba de sinucidere.

Saul Mollender și Noreen Siliski stăteau unul lângă altul, în spatele și în dreapta celorlalți. Tensiunea din sală era mare.

În jumătate de minut, zgomotul static a făcut loc unui set de anunțuri legale standard, galben pe negru, care includeau un rezumat al legilor HIPAA privind confidențialitatea pacientului, o prezentare generală a persoanelor care aveau voie să vadă înregistrarea și în ce scopuri, precum și numele editorului, Annette Furst, Departamentul de înregistrări medicale. În final, a apărut numele spitalului, data și numărul sălii de operație. Jillian era rigidă pe scaun, strângând sângele din mâna lui Nick.

Informațiile introductive erau scrise cu aceleași litere galbene.

PACIENT: Aleem Syed Mohammad
ID-ul spitalului: 881-83-7782-Karachi, Pakistan

Stare de sănătate: Cardiac rabdomiom
Procedură: Bypass cardiopulmonar; excizia rabdomiomului; reconstrucție cardiacă
Prezent în sala de operație:
Chirurg: Abigail Spielmann, M.D.
Chirurg asistent: Lewis Leonard, M.D.
Chirurgie cardiacă Rezident: Yasmin Dasari-Olan, M.D.
Anestezist: Thomas Landrew, M.D.
Perfuzionist: Roger Pendleton, CCP, Cert. ABCP
Asistentă la operație: Kimberly Fox
Asistentă în sală: Cassandra Browning-Leavitt
Studentă la medicină: Yu Jiang
Studentă la asistență medicală: Belle Coates

Nick a simțit cum energia din strânsoarea lui Jillian a crescut la vederea numelui surorii sale. A înghețat imaginea.

— Știm cine este doctorul Abigail Spielmann? a întrebat el.

— Cred că a fost adusă de la un alt spital, a răspuns Cârtița. Probabil un expert în tumori cardiace ca aceasta.

— Trebuie să fie o figură importantă dacă șeful chirurgiei cardiace a permis asta, a spus Jillian.

Nick a pornit înregistrarea.

Imaginea a făcut loc unei săli de operație strălucitoare. Trei camere de luat vederi, conform lui Mollender – una dintre ele direct în jos, în locul în care pacientul urma să fie așezat pe masa acum goală; una în sus, de la picior; iar cealaltă care oferea o imagine cu unghi larg a întregii săli de operație. Treaba editorului video, a explicat Mollender, a fost de a amesteca diferitele unghiuri de filmare într-o prezentare coerentă și utilă.

Secvența de deschidere a fost filmată de la camera cu unghi larg și a arătat perfuzionistul, purtând halat, mască și o bonetă, dar retras față de

câmpul steril în care urmau să lucreze chirurgii. Așezat în spatele aparatului lung de bypass cord-pulmonar, el arăta ca un pianist de concert care se pregătește pentru o reprezentație. Stătea de vorbă cu asistenta medicală.

— Aveți nevoie de ceva? a spus perfuzionistul. Cassandra e chiar afară.

Transmisiunile audio și video erau excelente.

— De fapt, da, a răspuns asistenta medicală. Singurul lucru din lista de instrumente a doctorului Spielmann pe care nu-l am aici este un stabilizator de țesut Loc-Ness. Ați putea să o rugați pe Cassandra să-mi aducă unul, vă rog?

— O voi face. Ai cunoscut-o pe Spielmann?

— A venit să mă vadă cu puțin timp în urmă. Pare grozavă.

— Și mie mi s-a părut la fel. Mă întorc imediat.

Asistenta medicală era poziționată chiar deasupra și în spatele locului unde urma să lucreze Dr. Abigail Spielmann. Era pregătită pentru caz – cu mănuși, halat și mască, cu ochii întunecați și intenși care se uitau de sub boneta albastră în timp ce verifica o tavă imensă de instrumente.

În acel moment se făcuse o editare evidentă – unsprezece minute, conform timpului digital care curgea în colțul din dreapta sus. Perfuzionistul se întorsese la postul său, iar asistenta din sală apăruse și îl ajuta pe unul dintre chirurgi, o femeie cu pielea închisă la culoare, se părea, să-și pună mănușile și halatul.

Lui Nick i se părea mai ciudat decât se așteptase să vadă sala de operații după atâta timp. Între stagiatură, rezidențiat, bursă în chirurgie de traumă, practică privată și armată, fusese chirurg timp de mai bine de nouă ani înainte de explozia care a răpus-o pe Sarah – aproape tot atâta timp cât fusese departe de specialitatea sa.

Dintr-o dată, strânsoarea lui Jillian pe mâna lui s-a intensificat. Doi oameni, un bărbat și o femeie, ambii în halate, cu măști și bonete, au intrat pe

ușile principale și s-au poziționat lângă perete, la mare distanță de masă.

— Ea este, a șoptit Jillian cu voce tare. Ea este Belle.

Nick a reușit să distingă o femeie înaltă și zveltă, cu ochi foarte atrăgători.

— Dacă doctorul Spielmann nu are nicio obiecție, le-a spus asistenta de sală lui Belle și studentei la medicină, vă vom urca pe niște înălțătoare, ca să puteți vedea mai mult decât spatele oamenilor. În orice caz, procedura va fi pe acel ecran. Ați citit amândoi despre rabdomioamele cardiace?

— Da, au spus studenții la unison.

Nick a simțit că Jillian a înțepenit la auzul vocii surorii ei.

— Grozav, a continuat asistenta, deci știți că nu este un cancer care se răspândește în alte părți ale corpului, ci ia naștere din mușchiul intern al inimii și continuă să crească și să ocupe spațiu până când funcția cardiacă devine grav compromisă.

A mai avut loc un alt montaj îndelungat, care a dus la apariția bruscă în capul mesei a anestezistului și, în partea stângă a mesei, a unui alt chirurg – primul asistent, a presupus Nick, amintindu-și de fapt numele lui Lewis Leonard de pe listă, datorită unui coleg de clasă din Oregon din școala primară cu același nume. În acel moment, ușile principale s-au deschis în forță și Aleem Syed Mohammad a fost adus pe targă de doi bărbați îmbrăcați în halate, măști chirurgicale și bonete pentru păr. În scurt timp, infamul criminal și terorist care zăcea atât de liniștit pe targă urma să fie mort.

Mohammad, cu ochii închiși, probabil într-un leșin plăcut din cauza medicamentelor luate înainte de operație, avea un cearșaf înfășurat pe corp de la mijlocul pieptului în jos. Era un bărbat brunet, destul de chipeș, cu pomeți înalți și trăsături înguste, inclusiv un nas acvilin izbitor. Nick a avut

o vedere scurtă și clară asupra lui în timp ce era transferat pe masa de operație.

Unul dintre cei doi oameni de la transport a rămas în cameră și era postat în dreapta lui Belle, de cealaltă parte a ușilor principale. Nick și-a amintit că o astfel de persoană nu era identificată în lista celor care observau procedura și a speculat că era o prezent pentru securitate, probabil de la CIA. Era un bărbat corpolent, de înălțime medie, și, deși doar ochii și gâtul îi erau descoperite, avea ceva ciudat de familiar.

Ușa de la sala de operație s-a deschis și principalul actor medical din scenă, doctorul Abigail Spielmann, a intrat cu spatele în încăpere, cu mâinile ridicate în fața ei, cu palmele înăuntru. Era o femeie surprinzător de slabă, cu ochi albastru deschis care străluceau de inteligență în ciuda distanței față de cameră. Uscarea mâinilor și îmbrăcarea chirurgului cardiolog a fost realizată de asistentă.

— Dr. Landrew, i-a spus ea anestezistului, fiecare cuvânt fiind nuanțat de autoritate, ceva ce ar trebui să știu despre examinarea sa preoperatorie?

— Anamneza și examinarea lui au fost făcute cu ajutorul unui interpret. Pacientul nu primise niciun medicament care să-i modifice starea mentală, dar părea totuși puțin amețit.

— În ciuda stării de amețeală, aveți încredere în semnătura de pe formularul de consimțământ? a întrebat Spielmann.

— Am încredere. Au fost trei martori – două asistente de la etajul său și interpretul său.

— De fapt, am vorbit cu el după ce ați făcut-o dumneavoastră, a spus Spielmann. Am folosit niște casete pentru a învăța puțină arabă. Domnul Mohammad părea să știe ce spuneam, ceea ce m-a bucurat foarte mult. Am reușit să reținc câteva cuvinte pe care le-a spus, dar doar câteva. În momentul în care am vorbit, părea obosit, dar

stăpân pe facultățile sale. Așa că sunt de acord cu dumneavoastră, dr. Landrew.

— Excelent.

— Atunci suntem gata să pornim la drum?

— Gata.

— Domnule Pendleton?

— Gata, doctore, a spus perfuzionistul.

— În regulă, atunci. Îl vom adormi și îl vom pregăti în echipă, conform metodei pe care v-am distribuit-o fiecăruia dintre voi. Cei care observați vă puteți ocupa locurile pe trepte după ce va fi adormit, pregătit și drapat. Întrebări?

Nu au fost înregistrate. Anestezistul și-a ajustat poziția pentru a injecta ceea ce Nick era sigur că era succinilcolină pentru a-l paraliza pe Mohammad înainte de a-i introduce un tub de respirație în trahee.

Dar în acea clipă, Aleem Syed Mohammad a început să se miște.

Mai întâi s-a agitat. Apoi a gemut. Apoi a întins ambele mâini în sus și le-a strâns pe părțile laterale ale capului. Apoi a început să geamă, apoi a strigat puternic și, deodată, a țipat.

O clipă mai târziu, s-a ridicat brusc în picioare, agitându-și brațele și țipând din toți plămânii în ceea ce Nick a presupus că era arabă. Instantaneu, toată lumea din jurul mesei de operație părea să vorbească și să se miște deodată. Chirurgii și asistenta încercau să îl forțeze să se întoarcă pe masă. Brațele lui care se agitau au prins-o pe una dintre asistente în partea laterală a feței și au făcut-o să se zvârcolească. Perfuzia i s-a smuls din braț. Sângele a început instantaneu să se scurgă prin tifonul care ținea canula mare la locul ei.

Strigătele lui de durere au devenit și mai puternice. Ochii lui păreau de două ori mai mari decât în mod natural.

Și-a mișcat violent capul dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi încercat să scape de un parazit.

Apoi, cu brațele fluturându-i sălbatic, s-a aruncat de pe masă, făcându-i pe asistenta de circulație și un asistent chirurgical să se prăbușească în pompa de perfuzie cord-pulmonar, care s-a ridicat pe două roți și s-a răsturnat.

Unghiul camerei de filmat a trecut la cel care privea de la piciorul patului din sala de operație spre cap – singura perspectivă care putea arăta haosul total de pe podeaua sălii de operație, unde trei persoane se zbăteau printre fluidele de la perfuzii și de la aparatul de perfuzie.

— *Sa'edoony, sa'edoony!* a strigat Mohammad.

— Sunt sigur că e în arabă, a spus Nick.

— Dar nu știu ce înseamnă.

În ciuda zgomotului și a agitației, cuvintele lui Mohammad erau clare.

— *Sa'edoony… ahderoo lee ed-Doctorul Fury… ahderoo lee ed-Doctor Nick Fury! Sa'edoony… ¡Socorro! ¡Ayúdenme! ¡Búsquenme al Doctor Nick Fury!*

— Oh, Doamne! a exclamat Nick într-o șoaptă încordată. Ultima bucată nu era arabă, ci spaniolă. Este Umberto! E vocea lui. Jur că așa este! Mă cheamă!

— *Sa'edoony!…*

Țipetele lui Umberto au răsunat în cameră.

Unghiul camerei de filmat a fost schimbat în vedere de sus.

Apoi, la fel de brusc cum începuse, bătăile și țipetele s-au încheiat. Asistenții s-au ridicat în picioare și au ridicat corpul fără viață al pacientului lor înapoi pe masă.

Nick s-a simțit rău când capul bărbatului s-a lăsat pe spate. Fața lui era absolut identică cu cea a lui Aleem Syed Mohammad.

— Chirurgie plastică! și-a dat seama Nick. O mulțime de operații.

— Pompă! a ordonat Abigail Spielmann.

— Tubul endotraheal este înăuntru.

— Nu are puls, a strigat cineva.

— Ambii plămâni cedează.

— EKG-ul este conectat. Linie plată. Absolut plată.

— Pupilele sunt umflate, complet dilatate și fixe pe ambele părți.

— Continuă să pompezi.

— Tensiunea arterială zero.

— Se pare că i-a explodat un anevrism în cap, a spus Abigail Spielmann cu un calm experimentat. Unul uriaș, bănuiesc. Aș putea încerca doi mililitri de epinefrină pe un ac intracardiac. Cred că ar trebui să vedem ce efect are și apoi să luăm o decizie privind deschiderea pieptului pentru compresii manuale.

— Tensiunea este încă zero.

Spielmann a luat acul cardiac lung și l-a înfipt pe lângă sternul pacientului, menținând aspirația pe piston. S-a produs imediat un jet de sânge întunecat, aproape negru, în seringă. A injectat conținutul în ventriculul stâng al inimii.

— Nimic. Linie dreaptă.

— Tensiunea zero.

— Pupilele fixe.

— Nu văd nimic de câștigat dacă trecem la nivelul final și deschidem pieptul acestui om. Are cineva altă părere?

Din sală s-a auzit doar tăcere.

— Bine, atunci. Ora decesului: 10:31 a.m. Mulțumesc tuturor. Apreciez eforturile voastre. Îmi pare foarte rău că s-a întâmplat asta.

Camera de luat vederi a arătat fața bărbatului decedat, care privea fără să vadă în sus, spre luminile lămpii. Nick a apăsat pe *Pauză* și a ținut imaginea în centrul ecranului.

— Dumnezeule, a spus Nick. În timp ce făceau toate acele lucrări pe fața lui Umberto, trebuie să-l fi învățat arabă, ca să fie pregătit pentru interviurile preoperatorii.

— Este exact ca atunci când l-am auzit pe Manny vorbind în arabă. Billy Pearl a spus că lui

Manny i-a fost spălat creierul. Pun pariu că același lucru i s-a făcut și lui Umberto, a spus Jillian.

— Sora ta vorbea arabă? a întrebat Mollender.

— Nu. Dar, așa cum a spus Nick, araba pe care o vorbea Umberto era amestecată cu spaniola.

— Bine, deci sora ta vorbea spaniola?

— Era aproape fluentă, a răspuns Jillian. Amândouă eram.

Capitolul 41

Nick era ameţit când a închis televizorul. Să fie martorul morţii macabre a lui Umberto l-a vrăjit, fiind capabil doar să se holbeze la propria reflecţie în ecranul negru al televizorului. Îl durea ironia faptului că ultimele cuvinte ale lui Umberto fuseseră un strigăt înfiorător de ajutor – un strigăt către el.

¡Búsquenme al Doctor Nick Fury!

Aduceţi-l pe doctorul Nick Fury!

Cu ţipetele agonizante ale bărbatului răsunându-i în cap, Nick a încercat să dea un sens evenimentelor aproape de neconceput care avuseseră loc în sala de operaţie cu trei ani în urmă. Mai întâi, însă, a trebuit să înceapă să se confrunte cu faptul că, în sfârşit, căutarea lui se încheiase. Don Reese avusese dreptate. Motivul pentru care răpitorii lui Umberto şi ai lui Manny nu se deranjaseră să le elibereze noi numere de asigurare socială era că ambii bărbaţi erau sortiţi să moară. Evadarea lui Manny Ferris le stricase planul. Misiunea secretă care trebuia să fie scoaterea lui Umberto din iadul stresului post-traumatic a fost orice altceva în afară de asta. Fusese poarta de intrare spre un alt coşmar, mult mai feroce, şi, în cele din urmă, o invitaţie în mormânt.

— Umberto, a murmurat Nick, simţind cum o furie intensă îi frige ceafa.

Se holba la ecran ca şi cum fantoma prietenului său ar fi fost prinsă în el, marcată pentru eternitate de un epitaf video.

Jillian şi-a aşezat uşor mâna pe umărul lui.

— Nick, îmi pare atât de rău.

— Ce a spus, Jill? Adică exact.

— Exact ceea ce ţi-ai fi imaginat – pentru partea spaniolă, oricum. „Ajutor. Ajutaţi-mă. Aduceţi-l pe doctorul Fury. Aduceţi-l pe Dr. Nick Fury”. Chiar

dacă cuvintele erau amestecate cu țipetele lui Umberto și cu limba arabă, Belle le-a auzit și le-a înțeles, deși nu și sensul din spatele lor. Mai târziu, cineva trebuie să-i fi povestit despre personajul din benzile desenate, iar ea și-a propus să înțeleagă mai multe. Belle era adepta înțelegerii – ajungea la fondul lucrurilor.

Vocea lui Jillian părea îndepărtată – abia se auzea. Nick nu a putut răspunde. Era deja împovărat de vinovăția pentru moartea lui Sarah. Acum asta. Ar fi putut face ceva? Nu mai conta. Linia dintre suferință și vinovăție era adesea foarte subțire. Atâta timp cât cele două nu-i paralizau viața, se gândea acum, nu exista niciun motiv pentru care să nu poată trăi cu ele.

În cele din urmă, ceața care-i învăluia gândurile a început să se risipească.

— Acum știm, a reușit să spună.

— Acum știm, a reluat Jillian cu voce joasă.

Și-a înfășurat brațele în jurul lui. La început, Nick a crezut că el tremura, dar curând și-a dat seama că era ea. Jillian s-a îndepărtat, cu mâinile încă pe umerii lui Nick.

— Sunt atât de trist și atât de al naibii de furios, a spus el.

— Știu ce a însemnat pentru tine să-l găsești pe Umberto în viață. Dar tu nu l-ai dezamăgit. Ceva teribil se întâmplă aici – un secret pe care cineva trebuia neapărat să îl țină ascuns – un secret pentru care Belle a plătit cu viața ei.

Belle. Menționarea numelui a zdruncinat ceea ce mai rămăsese din autocompătimirea lui Nick.

Trebuia să rămână puternic și să fie acolo pentru Jillian, și pentru el însuși. *Dintre toate pericolele de pe drumul spre adevăr*, spunea una dintre învățăturile sale budiste preferate, *adevărul însuși se putea dovedi de fapt cel mai mare pericol dintre toate.*

— Cine ar fi făcut asta? a întrebat Nick cu voce tare. Este greu de crezut că moartea lui a fost

neașteptată. Nu a existat nicio afurisită de tumoare cardiacă. La ce am asistat a fost o execuție – o șaradă letală care a însemnat biletul spre libertate pentru Aleem Mohammad. Pun pariu că ticălosul ăla era la mii de kilometri distanță când Umberto a murit.

— O execuție foarte publică, a spus Mollender. Ultima farsă din programul de protecție a martorilor.

— Este oribil, a spus Noreen.

— Belle trebuie să fi fost incapabilă să lase lucrurile așa, a spus Jillian. Poate că ea este singura care a auzit și a înțeles ce striga Umberto. Poate că a spus lucrul greșit persoanei nepotrivite.

— Ceea ce tocmai am văzut îl leagă pe Umberto de Centrul Singh, a spus Nick. Și pe bietul Manny Ferris. Poate că Manny era cel care trebuia să fie pe masa de operație, dar ceva în legătură cu operația lui de chirurgie plastică nu a funcționat. Nu au putut să-l facă să semene suficient de mult cu Mohammad pentru a reuși să facă schimbul.

— Posibil, a spus Nick. Dacă era la jumătatea unei secvențe de operație, asta ar explica aspectul lui Manny. Ascultă, știu că este dureros să privești, dar s-ar putea să ne fi scăpat ceva important la vizionarea inițială. Trebuie să urmăresc operația din nou și poate din nou. Voi nu trebuie s-o faceți.

— Mă bag, a spus Jillian. Mă simt mai puternică decât m-am simțit de când a murit Belle.

— Noreen? a întrebat Mollender.

— Nu știu la ce aș putea fi de ajutor și sunt foarte zdruncinată, a răspuns ea, dar dacă solidaritatea ajută, voi încerca.

Noreen și Mollender au stat alături de Nick și Jillian, formând un arc în fața televizorului. Apoi și-au ocupat locurile, iar Nick a apăsat butonul *Play*. Cu coada ochiului, Nick l-a observat pe Mollender ținând-o de mână pe Noreen în timp ce apăreau primele imagini din sala de operație. Au vizionat videoclipul de două ori, până când Jillian

a izbucnit în plâns, iar Nick a simțit că proprii săi ochi încep să lăcrimeze.

În cele din urmă, Jillian s-a scuzat și a ieșit din cameră – pentru a-și limpezi gândurile, a explicat ea. Noreen a decis să meargă cu ea. Dintre cei patru, Mollender părea să fie cel mai liniștit, deși era clar că și el era afectat.

— Ești de acord să o mai vezi o dată? a întrebat Nick.

— E mai ușor de suportat dacă îmi tot spun că e doar un film.

De data aceasta, în momentul de dinaintea morții lui Umberto, Nick a pus pe pauză înregistrarea. Cu ajutorul telecomenzii, a avansat imaginea video cadru cu cadru, apoi a dat-o înapoi și apoi a mai înaintat încă o dată.

— Umberto își apucă aici capul, a spus Nick, bătând cu degetul pe ecranul televizorului. Este ca și cum ceva a erupt în creierul lui. Nu am asistat efectiv la explozia unui anevrism în capul cuiva, dar o astfel de ruptură este însoțită de o creștere bruscă și masivă a volumului în interiorul craniului. Victimele suferă de o durere de cap orbitoare, pe care el dădea semne că o are, dar nu vomită din cauza creșterii uriașe a presiunii intracraniene. O convulsie este de asemenea tipică, dar el nu a avut nici una dintre acestea. Toată treaba cu Umberto nu a durat mai mult de câteva minute de la început până la sfârșit. Nu știu ce altceva ar fi putut fi în afară de o ruptură de anevrism, dar ceva mi se pare ciudat.

— Vrei să spui că cineva i-ar fi putut face asta? a întrebat Mollender, chiar când Jillian și Noreen s-au întors.

— Nu știu. Tot ce mă tot gândesc este că nu i s-ar fi putut permite niciodată chirurgului să deschidă inima lui Umberto pentru a-l opera, pentru că nu avea nimic în neregulă cu ea. Nici o tumoare. Nimic. Dacă planul lor era ca Aleem Mohammad să pară că a murit pe masă, trebuia să

se întâmple înainte de operația propriu-zisă. Asta înseamnă că cineva a controlat situația tot timpul. Nick s-a întors spre Jillian. Cred că Umberto a fost ucis chiar acolo. Pare a fi un anevrism, dar nu cred că a fost așa. Cineva i-a făcut ceva – la creier. Altfel, l-ar fi operat la inimă și nu ar fi găsit nicio tumoare.

— Dar cum rămâne cu analizele?

— Analizele pot fi falsificate. Chirurgul putea fi adus să opereze pe baza RMN-ului altcuiva. Cei care au făcut asta nu sunt amatori și aș paria că au la dispoziție o tehnologie despre care omul obișnuit sau chiar medicul nu știe nimic.

— Așadar, cine crezi că este responsabil?

Furia lui Nick pulsa prin el acum, conducându-i gândurile. Piesele misterului din jurul lui Umberto se așezau la locul lor aproape prea repede pentru ca el să le integreze.

— Vrei să spui ce persoană este responsabilă, a spus el. Sau ce agenție guvernamentală cu trei litere care încep cu C, care s-a întâmplat, cel puțin conform ziarelor, să pompeze informații de la un anume Aleem Syed Mohammad. Noreen? a întrebat Nick, poate mai energizat decât oricând de la moartea lui Sarah, ai o bucată mare de hârtie și ceva cu care să scrii?

Ea a ieșit din încăpere, revenind câteva momente mai târziu cu un flipchart și mai multe markere. Înghețând lista celor aflați în sala de operație, Nick a transcris-o pe flipchart în format de două coloane.

Dr. Abigail Spielmann — Chirurg
Dr. Yasmin Dasari-Olan – Chirurg rezident
Dr. Lewis Leonard Chirurg asistent
Cassandra Browning-Leavitt – Asistentă în sală
Dr. Thomas Landrew – Anestezist

Yu Jiang – Studentă la medicină

Roger Pendleton – Perfuzionist

Belle Coates – Studentă la asistență medicală

Kimberly Fox – Asistentă la operație

— Ce faci? a întrebat Jillian.

— Aceștia sunt oamenii care au fost în sala de operație în acea zi. Am observat ceva la ultima vizionare, dar trebuie să confirm mai întâi. Jillian, trebuie să redau din nou o parte din video.

— Este în regulă. Mă descurc.

A localizat o parte din filmare care conținea o vedere completă a camerei.

— Sunt zece persoane în sala de operație, fără a pune la socoteală pacientul, a spus Nick. Sunt nouă nume pe această fișă. L-am observat pe al zecelea om când l-a ajutat pe Umberto să intre cu targa. Erau doi, de fapt. Unul a plecat, iar celălalt a rămas.

— Îmi amintesc, a spus Cârtița. Cel care a plecat era destul de înalt.

— Exact. M-am gândit că poate cei doi, sau cel puțin tipul ăsta, erau de la securitate. Avea sens la momentul respectiv. Dar ia-ți ochii de pe Umberto și ține-i fixați pe cel de-al zecelea bărbat.

Încă o dată, Nick a avut sentimentul ciudat că îl mai văzuse pe bărbatul greoi. Apăruse destul de mult în imiaginile de la camera de deasupra piciorului mesei înguste. Nici măcar o singură dată, în timpul agitației teribile din jurul morții lui Umberto, nu se mișcase din locul său – nici măcar un centimetru pentru a obține un punct de vedere mai bun sau pentru a ajuta. De data aceasta, Nick a mai observat că, spre deosebire de Belle, de studentul la medicină, de perfuzionist sau de anestezist, cel de-al zecelea bărbat purta un halat chirurgical. În plus, acesta și-a ținut mâinile în

interiorul halatului pe tot parcursul chinului macabru.

Pulsul lui Nick bătea cu putere. A rulat DVD-ul din nou, apoi încă o dată. Ochii lui au rămas fixați pe bărbat. În clipa în care echipa a terminat transferul lui Umberto de pe targă pe masa de operație, Nick a pus pe pauză redarea, a dat înapoi câteva cadre și apoi a mers din nou înainte, concentrarea lui intensificându-se cu fiecare avansare.

— Acolo! a exclamat Nick. Ați văzut? Mâinile lui rămân sub halatul chirurgical în timp ce Umberto trece prin ceea ce l-a ucis. Și uitați-vă la ochii lui. E perfect calm.

— Crezi că are un fel de dispozitiv sub el? a întrebat Mollender.

— Ceva care ar putea să-i prăjească creierul lui Umberto sau să-i spargă o arteră?

— Poate că i-a implantat un fel de receptor radio acolo. Bietul Umberto a avut mai multe proceduri făcute la Centrul Singh. Una dintre ele cu siguranță ar fi putut fi asta.

Pentru o vreme s-a lăsat liniștea, în timp ce fiecare dintre ceilalți trei – Mollender, Noreen și Jillian – se gândeau la posibilitățile impresionante. În cele din urmă, Jillian a vorbit.

— Deci, de ce au ucis-o pe Belle? a întrebat ea aproape în șoaptă.

Din nou liniște. Apoi, culoarea s-a scurs de pe fața lui Nick.

— Oh, Doamne, a răsuflat el.

— Ce?

— Belle nu a fost singura care l-a auzit pe Umberto. S-ar putea să nu fi fost singura care a putut înțelege că el vorbea în spaniolă pe lângă arabă.

— Ce vrei să spui?

— Presupunem că Belle a fost ucisă pentru că a spus ceva persoanei nepotrivite. Dar dacă nu a fost

singura care a vorbit? Dacă nu au ucis-o doar pe Belle?

Noreen a făcut câțiva pași înapoi.

— Nu sunt sigură că mai pot face față la asta, a spus ea. Trebuie să chemăm poliția?

— Nu știu încă, a spus Nick. Dar știu că avem nevoie de ajutorul tău, Noreen. Dacă Belle este singura care a murit, atunci am luat-o razna. Dar trebuie să verificăm restul persoanelor de pe acel flipchart.

Noreen începuse să hiperventileze.

— Uită-te în jur, a exclamat ea. Sunt niște motive pentru care lucrez cu computere și nu cu oameni.

Mollender a luat-o pe Noreen de mână și s-a îndreptat spre biroul ei, unde avea două computere deja pregătite și funcționale.

— Vom face asta împreună, a spus el.

— Noreen, eu voi lucra de pe laptopul tău, tu te ocupi de desktop. Vom începe să căutăm fiecare nume pe web și vom vedea ce apare.

— Sunt speriată, Saul.

— Trebuie să facem asta. Alte vieți ar putea fi în joc. Nick, ascultă, pe lângă ceilalți nouă care au fost în sala de operație, poate ar trebui să o notezi pe Annette Furst, editorul video care lucrează pentru mine. E foarte în viață. Am văzut-o ieri.

— Asta ar putea fi un semn bun. Poate că am greșit complet aici. Sau poate că pur și simplu nu s-au gândit să o includă. Ei fac greșeli tot timpul. Acoperirea este numele lor de mijloc.

— În regulă.

— Bine. Începeți cu chirurgii, le-a spus Nick. Saul, ia-l pe Spielmann, iar Noreen, caută tot ce poți despre Leonard.

Noreen s-a așezat pe scaun, în timp ce Mollender a trebuit să se aplece peste birou pentru a accesa laptopul. Amândoi au deschis browsere web și, în mișcări aproape sincronizate, au început să răscolească internetul.

Mollender a lovit primul.

— Iisuse! a exclamat el. Spielmann e moartă. A murit în urmă cu câteva săptămâni în apartamentul ei din New York, se pare că în urma unei reacții anafilactice la o înțepătură de albină.

— Cred că tocmai am găsit ceva despre Leonard, a adăugat Noreen câteva minute mai târziu. E prea ciudat. Cred că s-ar putea să mi se facă rău. Leonard se afla pe motocicletă când a fost ucis într-o coliziune cu un tractor cu remorcă. Potrivit acestui reportaj din Chicago Tribune, șoferul camionului a spus că i s-a părut că Leonard a pierdut controlul motocicletei și a derapat pe o bandă și a intrat în calea sa.

— Ar fi putut fi un accident, a spus Jillian.

— Sau cineva ar fi putut să-i saboteze motocicleta, a replicat Nick. Continuă să cauți.

A mai trecut un minut tensionat. Singurul sunet din biroul lui Noreen era cel al degetelor bătând pe tastatură. Nick a adăugat locul în care a murit fiecare persoană lângă numele lor. Chicago. New York. Carolina de Nord. Nu mai exista nicio îndoială în cameră.

Mollender a fost următorul care a luat cuvântul.

— Dr. Thomas Landrew s-a înecat, a spus el cu tristețe. Sportiv pasionat și anestezist proeminent s-a înecat în timp ce se plimba cu caiacul pe Chesapeake.

— Când? a întrebat Nick.

— Cu doar trei săptămâni în urmă. Pe 18 aprilie. Este îngrozitor. Chiar știam despre accidentul lui. Landrew mi-a făcut anestezie când mi-am operat o hernie acum câțiva ani. A fost un tip extraordinar. Doar că am trecut cu vederea numele lui.

Nick a scris „Maryland” în dreptul numelui lui Landrew.

Mollender a continuat.

— Kimberly Fox este și ea moartă, presupunând că este aceeași Kimberly Fox de aici de pe tablă. A fost ucisă lângă casa familiei sale din Utah.

Accident de schi, scrie aici. Și-a rupt gâtul. Nu există detalii. Nu se menționează că a lucrat la Shelby Stone, dar se spune că era asistentă medicală.

— Ar fi putut să se mute, a spus Jillian. Asistentele, mai ales cele mai tinere, schimbă constant spitalele. Ca și Belle.

— Crimă în masă, una câte una, a murmurat Nick.

— Oh, nu, am o altă lovitură, a spus Noreen pe scurt. Vocea ei tremura cu un amestec crud de teamă și anxietate. Cassandra Browning-Leavitt. Ucisă aici, în Washington. Împușcată din pădure în timp ce făcea jogging de-a lungul Rock Creek. Fără martori. Se crede că a fost un eveniment întâmplător. Nu există suspecți.

— Acum mi-o amintesc pe Cassandra, a spus Jillian. Lucra încă la Shelby Stone când a fost ucisă. După ce s-a întâmplat, au trimis un anunț, avertizându-i pe oameni să fie atenți. Asta a fost cu ceva timp în urmă. Poate în februarie.

Timp de un minut, două, nimeni nu a putut vorbi. Nick a simțit o bandă care i se strângea în jurul pieptului.

— Washington. Chicago. New York. Carolina de Nord. Utah. Maryland. Cineva îi ucide pe acești oameni și o face în așa fel încât să nu pară a fi o crimă, a spus Nick, sau cel puțin nu o crimă deliberată și cu siguranță nu o crimă în serie.

— Știam eu, a spus Jillian cu brutalitate. Le-am spus. Le-am spus tuturor că nu s-ar sinucide niciodată.

— Cu aceste morți atât de răspândite în toată țara, a spus Mollender, cine s-ar fi gândit să le lege?

— Noi am făcut-o, iată cine, a răspuns Nick. Apoi a trasat o linie peste numele celor cărora le confirmaseră moartea, inclusiv Belle. Ne rămân patru persoane pe care nu le-am contabilizat încă. Roger Pendleton, perfuzionistul; Yasmin Dasari,

rezidentul de chirurgie; Yu Jiang, care era student la medicină în acea perioadă; și editorul video al lui Saul, Annette Furst.

Noreen a dat din cap. Își ținea privirea fixată pe ecranul computerului, degetele îi treceau peste tastatură, în timp ce mouse-ul computerului rămânea într-o stare de mișcare constantă, așteptându-se să găsească anunțuri de deces postate online pentru cel puțin trei. Mollender își continua căutările și pentru alte victime.

— Nu obțin nimic despre Dasari sau Jiang. Dar m-am conectat la intranetul nostru de la Shelby Stone, a spus Mollender. Pendleton este listat ca fiind încă angajat. Am o adresă. Și un număr de telefon. Conform acesteia, el locuiește în Alexandria, Virginia.

— Să sperăm că este adevărat, a spus Nick.

— Ce, că e în Alexandria?

— Nu. Că trăiește.

Capitolul 42

— Există trei motive posibile pentru care Pendleton nu răspunde la telefon, i-a spus Nick lui Jillian. Fie nu este acasă, fie este ocupat, fie este deja mort.

Jillian a făcut o grimasă la această idee.

— De ce fac asta după atâția ani, Nick? Este răul în stare pură. Oare o ramură a guvernului nostru ar putea fi cu adevărat responsabilă?

— Aș vrea să știu. Chiar aș vrea. Poate că oamenii din organizația teroristă a lui Mohammad se răzbună în sfârșit pentru moartea lui. Chiar dacă știm că nu el a fost cel care a murit în acea zi, poate că ei nu știu.

— Este un gând, dar de obicei teroriștii se străduiesc să își asume meritele pentru acte de răzbunare ca acesta, iar noi nu am auzit niciun cuvânt.

— Șase oameni morți.

— Cel puțin.

Nick a apucat volanul cu putere, frustrat de faptul că atât de multe răspunsuri încă le scăpau. Înainte de a pleca din biroul ei, Noreen îi înmânase lui Nick două huse de piele, fiecare conținând câte o copie a operațiunii pe care o înregistrase pe DVD. Acum, Jillian le ținea în poala ei, un memento, spunea ea, că Umberto și Belle erau cu ei în această călătorie până la sfârșit.

Traficul era moderat de greu, iar Nick a estimat că se aflau încă la zece minute distanță de adresa lui Roger Pendleton din Alexandria. Cârtița se oferise să rămână în urmă cu o Noreen încă zguduită și să continue să caute informații despre rezidentul în chirurgie și studentul la medicină, deoarece niciunul dintre ei nu se dovedise atât de ușor de găsit.

În timpul drumului, Jillian a scris un bilet pentru Pendleton, rugându-l să-l sune pe oricare dintre ei

cât mai curând posibil. De două ori încercase să dea de el acasă și prin intermediul operatorului de pager de la spital. Nick îl sunase și el pe Don Reese, dar apelul său către detectiv intrase direct în căsuța vocală.

— Poate ar trebui să sunăm la 9-1-1, a sugerat Jillian, să lăsăm autoritățile să se ocupe de aici.

— Îți amintești ce ne-a spus Reese? Și noi suntem băgați adânc în asta, Jill. Dacă poliția se va implica acum, mai bine să fie Reese cel care decide cum și când. Între timp, trebuie să-l avertizăm pe Pendleton să fie atent.

— Sper doar să nu ajungem prea târziu.

— Și eu, a spus Nick cu un oftat greu. Și eu.

Modesta fermă cu două niveluri a lui Pendleton era ultima casă de pe o stradă fără ieșire, mărginită de copaci. Cadrul idilic, prietenos pentru familie, făcea ca motivul pentru care se aflau acolo să fie și mai tulburător. Nick s-a oprit de-a lungul centurii de copaci înierbate și deschisese portiera șoferului când Jillian l-a apucat de braț și l-a tras înapoi înăuntru.

— Nu putem să ne grăbim acolo, Nick, a spus ea. Habar nu avem cu ce ne confruntăm. Nu vreau să mai văd alte morți, iar eu… nu vreau să ți se întâmple nimic.

Nick a luat-o de mâini.

— Nu se va întâmpla nimic cu niciunul dintre noi. Ai încredere în mine în privința asta, Jill. Vom bate la ușă, vom lăsa biletul și apoi îl vom căuta pe Pendleton la spital.

— Îmi pare rău că par un copil. Clipul ăla video chiar m-a afectat – gândul la acel bărbat în halat chirurgical stând calm acolo, ucigându-l pe Umberto. E ca și cum n-ar avea suflet.

— Ei bine, mulțumită ție mă reconectez cu al meu, a spus Nick. Am o ședință EMDR mai târziu. Intenționez să lucrez la ea așa cum o făceam când studiam chimia organică sau mă antrenam pentru o ascensiune.

Jillian i-a strâns mâinile, apoi i-a mângâiat barba de pe față.

— Ești pregătit?

— Gata.

Unul lângă altul au înaintat pe aleea de dale până la ușa de la intrare a lui Pendleton, vopsită în roșu, Jillian ținând în mână o copie a DVD-ului. Totul era sinistru de liniștit, cu excepția scârțâitului de ardezie desprinsă și a zgomotului alb al cântecului păsărilor în briza caldă a după-amiezii. Curtea era mică, dar bine întreținută, fără jucării care să sugereze că Pendleton avea copii.

Nick a aruncat o privire în sufragerie printr-o mică deschizătură a draperiilor, dar nu a putut vedea decât câțiva metri înăuntru. Nu era nicio mișcare. A sunat la sonerie, apoi a încercat la ușă. Încuiată.

— Poate că e la serviciu, a spus Jillian. Nu am încredere în sistemul de mesaje al lui Shelby Stone.

Nick a apăsat a doua oară pe sonerie și au ascultat o cascadă de clopote reverberând în interiorul casei.

— Hai să încercăm prin spate, a spus el, devenind tot mai neliniștit.

Deodată, ușa s-a deschis brusc.

Bărbatul care stătea acolo era îmbrăcat în halat de spital și avea un telefon mobil apăsat între ureche și umăr.

Țopăia în cerc, încercând să se zbenguie pe un adidas.

Doar dezleagă-l! a vrut Nick să strige.

În timp ce Pendleton se zbătea cu adidașii pe picior, a pierdut controlul telefonului, care a căzut pe podeaua de lemn masiv cu o pocnitură ascuțită.

— Dacă mă recrutezi pentru biserica ta, o să fiu foarte supărat! a răbufnit el, aplecându-se să recupereze telefonul. Jerry? Jerry, mai ești acolo? La naiba, asta e grozav.

— Ne pare rău că te deranjăm.

Bărbatul a ezitat, inspirând adânc.

— Nu vă faceți griji, nu e vina voastră că sunt neîndemânatic. Sunt în întârziere și tipul de la telefon îmi spunea unde trebuia să fiu acum douăzeci de minute. Îmi pare rău dacă am ridicat vocea la voi. Totuși, telefonul pare să funcționeze, așa că îl voi suna înapoi. Așteptați puțin, sau plecați dacă vreți să încercați să vă dau bani.

Cu calmul recăpătat, Pendleton a dat telefonul și a aflat tot ce trebuia să afle despre cazul de urgență care îl aștepta la Shelby Stone. Perfuzionistul era un bărbat îngrijit, chel, spre patruzeci de ani, și i se părea lui Nick un atlet.

— Roger Pendleton? a întrebat Jillian.

— Da. Da, eu sunt. Uite, chiar mă grăbesc, băieți. E un transplant în desfășurare. Așa că dacă vindeți ceva, mai ales pe Dumnezeu, presupuneți că am deja unul, bine?

Nick a făcut un pas înainte.

— Roger, sunt doctorul Nick Garrity, un chirurg care lucrează cu rulota medicală Helping Hands. Ea este prietena mea, Jillian Coates. Este asistentă la psihiatrie la Shelby Stone.

Pendleton a părut să se înmoaie la asta.

— Bine, ce e? Nu se întâmplă prea des ca un tehnician ca mine să fie primească o vizită la domiciliu. Niciodată, de fapt.

— Știu că te grăbești, dar trebuie să vorbim. Ar putea fi o chestiune de viață și de moarte.

— Da? Din păcate, la fel este și operația dacă nu ajung la spital. Sunt rezerva, iar tipul de serviciu e ocupat și se zice că a venit o inimă.

— Când spunem chestiune de viață și de moarte, ne referim la a ta, a spus Nick. Trebuie neapărat să vorbim. Poți convinge pe altcineva să meargă în locul tău?

Pendleton a studiat chipul lui Nick și expresia lui s-a întunecat.

— Nu, nu pot pune pe nimeni în locul meu, a spus el. Câte întăriri crezi că avem? Bine, bine. Îmi

cer scuze că par răutăcios. Nu-mi pot imagina despre ce vorbiți, dar vă pot da două minute.

Stând chiar în pragul ușii deschise, Nick a relatat ce știau despre schimbarea de identitate din sala de operații de acum trei ani și despre faptul că, în ultimele luni, șase dintre cele zece persoane care se aflau acolo la dezastru muriseră subit. Apoi i-a înmânat o copie a DVD-ului care înregistra evenimentele.

Când Nick a terminat, Pendleton s-a uitat fix la disc, cu o încremenire adâncă pe frunte.

— Deci vrei să spui că sunt pe lista de ucidere a cuiva?

— Nu putem crede altceva, Roger, a spus Jillian.

— Ei bine, m-am oprit și l-am întâlnit pe Mohammad în seara dinaintea cazului. Încerc să fac asta cu toți pacienții mei. Fotografia lui fusese peste tot în ziare. Pot să spun că el era cel din camera lui în acea noapte, și cel de pe masa de operație a doua zi, și cel care a luat-o razna și a zburat în echipamentul meu, și cel care a murit.

— Șase din nouă membri ai personalului medical sunt morți, inclusiv sora mea, Belle, a spus Jillian cu răbdare. Credem că omul responsabil pentru moartea din sala de operație, dacă nu chiar a tuturor, a fost numărul zece – unul dintre cei doi care au adus pacientul cu targa. Suntem absolut siguri că victima din sala de operație din acea zi nu era bărbatul care ați crezut voi că este.

Pendleton și-a verificat ceasul.

— Uite, nu știu dacă voi doi știți despre ce vorbiți sau nu, dar știu că trebuie să termin să mă îmbrac și să ajung la spital.

— Ești sigur că nu ai doar câteva minute să te uiți la filmulețul ăla? a întrebat Nick. Te va convinge.

— Nu am nevoie să mă uit la nimic ca să-mi amintesc acea zi. Genul ăsta de lucruri nu se uită.

Tot ce pot să-ți spun, și probabil că nici n-ar trebui să fac asta, este că după ce s-a terminat, am fost chemat în biroul șefului meu. Erau câțiva oameni în costume care așteptau acolo să vorbească cu mine. Mi-au spus că ceea ce tocmai se întâmplase era o chestiune de securitate națională și că nu trebuia să spun nimănui nimic din ceea ce văzusem. M-au pus să semnez o hârtie în care se preciza exact acest lucru și m-au avertizat că, dacă vorbesc despre caz, îmi pot pierde locul de muncă sau pot face chiar închisoare. Mi-au dat un nume la care să trimit orice reporter, dar nu am nicio idee unde se află. În caz contrar, v-aș trimite la ei. Uite, dă-mi cartea ta de vizită și-ți voi face rost de nume. Dar trebuie să plec.

Jillian i-a aruncat lui Nick o privire îngrijorată.

— Asta ar explica de ce Belle nu mi-a spus prea multe despre operație.

— Uite, apreciez avertismentul, a spus Pendleton, dar trebuie să ajung la spital imediat. Nici măcar nu sunt sigur că pot vorbi cu tine despre acest caz fără să-mi risc slujba și Dumnezeu știe ce altceva. De ce nu-mi spui repede ce crezi că ar trebui să fac acum, iar eu mă voi gândi la asta?

— Doar te rog să ne dai numărul tău de mobil și să răspunzi dacă vezi că sunt eu sau Jillian la telefon. De asemenea, fii foarte atent la împrejurimi și rămâi foarte vigilent. Încercăm să luăm legătura cu un detectiv pe care îl cunoaștem în D.C.

— Apreciez vizita. Voi răspunde dacă mă sunați.

— Am încercat să dăm de mai multe ori de tine în drum spre noi, dar nu ai răspuns. Ne-am făcut griji.

— Noaptea trecută a fost lungă. Am dormit cu soneria închisă. De aceea m-au sunat cei de la spital pe mobil.

Nick și Pendleton au făcut rapid schimb de numere.

— Sună-mă dacă apare ceva, a spus Nick. În caz contrar, te voi suna de îndată ce vom avea mai multe informații de împărtășit.

— Sigur, a răspuns Pendleton, cu un ton încă plin de neîncredere, fă asta. Un ultim lucru.

— Da?

— De ce a durat trei ani ca toate aceste lucruri oribile să înceapă să se întâmple?

Jillian și Nick au făcut schimb de priviri și au ridicat din umeri.

— Nu știm, a fost tot ce au putut spune.

Roger Pendleton ura să se grăbească la un caz – mai ales la un transplant. Experiența îl învățase că greșelile se întâmplau atunci când protocoalele erau scurtate sau sărite cu totul de dragul rapidității. De multe ori nu era suficient timp pentru a examina corect dosarul medical al pacientului. Cu siguranță, astăzi, timpul era un lux pe care un puști de douăzeci de ani, cu inima care îi ceda rapid, nu-l putea oferi.

În loc să mediteze la dezvăluirile șocante despre operația lui Aleem Syed Mohammad din urmă cu trei ani, Pendleton se gândea la configurația bypass-ului său cardio-pulmonar. Această operație urma să marcheze doar a șasea oară când folosea noul aparat care prezenta o pompă centrifugală, un progres față de pompa cu role pe care o folosise atâta timp.

Nu mulți cunoșteau stresul pe care îl implica meseria de perfuzionist. A ține sângele departe de câmpul chirurgical era o parte a muncii. În plus, el era colacul de salvare al pacientului, controlând oxigenarea și echilibrând orice număr de fluide. Cu toată atitudinea sa de nepăsător, Pendleton era aproape maniac în ceea ce privește întreținerea echipamentului său.

A tropăit pe scara mochetată până în dormitor pentru a lua geanta de gimnastică de care avea

nevoie pentru ritualul său de antrenament postoperator.

S-a întrebat dacă vizitatorii săi surpriză puteau fi altceva decât niște nebuni. *Mă îndoiesc*, a decis el. Când vor putea explica decalajul de trei ani de la operație până la crime, presupunând că erau crime, s-ar putea să-i ia mai în serios.

Se întorcea pe scări când au sunat din nou la ușă. Pendleton chiar nu mai avea răbdare cu ei, chiar dacă s-ar fi gândit la ceva mai convingător.

— Ascultă, va trebui să vorbim mai târziu, spunea el în timp ce deschidea ușa de la intrare. Acum chiar trebuie să…

Un bărbat înalt, în uniformă, de la compania de gaze, i-a zâmbit politicos, și-a spus numele și i-a întins legitimația.

— Oh, Doamne! a spus Pendleton, ținându-și mâna peste inima care-i bubuia și râzând de el însuși. M-ai speriat. Am crezut că sunt cei care tocmai au plecat de aici.

— Îmi pare rău pentru asta, a spus bărbatul, cu ochii umbriți de borul șepcii. De fapt, cred că i-am văzut plecând. Sperii multă lume când trebuie să fac o vizită la domiciliu.

— Ei bine, am fost un pic nervos. Cei care tocmai plecaseră îmi spuneau că trebuie să fiu atent.

Bărbatul a chicotit.

— De fapt, de aceea sunt aici, a spus el. Este vorba despre scurgerea dumneavoastră de gaz.

Pendleton a adulmecat aerul.

— Cred că ați greșit locul. Nu am nicio scurgere de gaz.

— Nu, încă nu ai.

Acesta a fost momentul în care Roger Pendleton s-a uitat în jos și a văzut că bărbatul ținea în mână un pistol.

Capitolul 43

Jillian le-a sugerat să folosească timpul dinaintea ședinței de terapie EMDR a lui Nick pentru a lua ceva de băut și de mâncat și pentru a planifica următorii pași. Au ales Kilkenny's Irish Pub din secțiunea Adams Morgan din D.C., ajungând acolo imediat după prânz. Taverna plăcută, placată cu panouri din lemn închis la culoare, era plină de oameni de afaceri care savurau o Guinness la prânz, alături de cei pe care Nick îi cataloga drept clienți obișnuiți, unii dintre ei stând la bar și urmărind un meci internațional de fotbal la televizor, în timp ce alții erau angrenați într-un joc animat de darts. Jukebox-ul era oprit, iar muzica tradițională irlandeză, difuzată printr-un sistem de sunet impresionant, oferea un fundal plăcut.

Relaxat.

Simplu.

Viu.

S-au așezat unul lângă altul la capătul barului, unde două dintre cele douăsprezece scaune de lemn, uzate și zgâriate erau goale. Trecând peste meniul de prânz oferit de barman, Nick a comandat un Glenlivet sec, iar Jillian un Amstel Light la sticlă. Viețile lor în acel moment erau la fel de departe de cele ale oamenilor din bar precum era Pământul de Marte.

Nick a luat o înghițitură din whisky-ul single malt dintr-un pahar rezonabil de curat, lăsându-l să zăbovească în gură până când gustul i-a cerut să înghită.

Apoi a privit amorțit în față la sticlele de lichior, adăpostite în niște cuburi construite în peretele din spatele barului. Jillian i-a atins mâna și el s-a întors încet pentru a-i întâlni privirea.

— O gustare pentru gândurile tale, a spus ea, zâmbind, în timp ce dădea un ghiont peste un vas

de plastic negru plin cu covrigei.

Nick a luat unul, dar i-a oferit doar un zâmbet subțire în schimb.

— Ce crezi că ar spune acești oameni dacă ar cunoaște depravarea cu care ne confruntăm? a întrebat el în cele din urmă.

— Dacă ne-ar crede, și asta e un mare „dacă”, probabil că ar spune ceva de genul „Atâta timp cât nu mă afectează în mod direct, iar eu pot continua să arunc săgeți și să beau bere, faceți tot ce trebuie să faceți”.

— Am ajuns atât de departe de când ne-am întâlnit prima dată, Jill, și totuși mă simt incredibil de neajutorat. Știi, Pendleton credea că suntem nebuni.

— Știu. Totuși, pare un tip de treabă.

— Da. Poate vom avea vești de la Reese înainte să i se întâmple ceva.

— Vrei să încercăm din nou la Cârtiță? Poate că a găsit ceva despre rezident sau studentul la medicină.

— Nu, a spus că va rămâne cu Noreen la ea acasă și va continua să caute. O să mă sune dacă găsește ceva.

— Știu ce vrei să spui despre sentimentul de neajutorare. Ce a spus Junie când i-ai spus?

— A fost uluită, firește. Cred că încă nu a realizat că Umberto este mort și că cineva l-a ucis într-un mod atât de oribil și egoist.

— *Tu* ai realizat?

Întrebarea l-a făcut pe Nick să plece capul în jos până când ochii lui au întâlnit podeaua plină de pietriș. Și-a ridicat privirea îndeajuns de mult timp pentru ridica paharul cu băutură, pe care a dat-o pe gât dintr-o singură înghițitură. Apoi a închis ochii strâns, strângându-și pumnii împotriva arsurii alcoolului care i se revărsa pe gât, și împotriva răului.

— Nimic din toate astea nu este din vina ta, a spus Jillian cu blândețe.

— Mă crezi sau nu, am ajuns să mă împac cu asta. Ceea ce mă enervează acum este propria mea furie. Am fost creat pentru a avea grijă de oameni, indiferent cine erau sau ce ar fi putut face în viața lor. Acum vreau să omor pe cineva. Pe oricine. Chiar vreau.

— Ce ai alege în acest moment, furia ta sau lipsa totală de sentimente pe care o ai de atâta timp? Totul se schimbă pentru tine, Nick.

— Poate. Poate că ai dreptate.

— Am să-ți spun ceva care mă sperie de moarte.

— Da? Ce anume?

— Cred că ești cel mai uimitor om pe care l-am întâlnit vreodată. Cineva de care sunt capabilă să mă îndrăgostesc cu adevărat. Cineva de care cred că m-aș fi îndrăgostit într-o clipă înainte de… înainte de ce ți s-a întâmplat în Afganistan. Dar vreau ca data viitoare când mă voi îndrăgosti de un bărbat să fie ultima. Nu am nevoie ca tu să fi ajuns la persoana – la doctorul – care ești capabil să fii. Vreau doar să știu că ești hotărât să faci această călătorie. Nu poți continua să-ți ascunzi goliciunea în spatele farmecului tău. Un doctor pierde un pacient. Renunță să mai fie doctor?

— Eu zic că nu.

— Foarte corect. Chiar dacă ei cred că a fost vina lor. Pacienții bolnavi îi forțează pe medici – și pe asistente – să ia decizii. Dacă am fi avut mai mult timp, mai puțină presiune asupra noastră pentru a acționa, alegerile pe care le-am făcut ar fi putut fi diferite. Continuând să îi ajutăm pe alții cu talentul și priceperea noastră, onorăm de fapt memoria pacientului care a murit. Nu mă învinovățesc pentru moartea lui Belle. Dau vina pe persoana care a ucis-o. La fel cum pierderea lui Sarah și a lui Umberto nu sunt vina ta, Nick. Este a celor care i-au ucis. Nu-i putem aduce înapoi, dar putem face mai mult pentru ei.

Nick s-a uitat în sus, spre căpriorii întunecați.

— Uite care e treaba cu PTSD-ul, a spus el. Unii oameni cred că este în capul tău și că poți să pocnești din degete sau să-ți dezvolți voința și să ieși din el, sau, așa cum insistă MacCandliss, că totul este fabricat pentru un câștig secundar. Dar nu este deloc așa. Este o schimbare chimică care are loc în gândire, ca o depresie internă, sau un cancer care te roade. Oricât de mult ți-ai dori să scapi de simptome, uneori ele nu te lasă să pleci. Așa că sfârșești prin a te plimba în cerc, ținându-te ostatic în locurile și cu oamenii cu care te simți cel mai confortabil și în siguranță, pentru că alternativa înseamnă să înfrunți necunoscutul. Obișnuiam să iubesc necunoscutul. Eram un drogat de adrenalină pură. Cățărare pe stâncă, schi, orice. Dar după ce am văzut-o pe Sarah fiind făcută bucăți de acel camion cu câteva momente înainte ca Umberto să-mi salveze viața sub acel frigider, zăcând acolo, acoperită de pungi de sânge sparte, acea adrenalină și-a pierdut farmecul. M-am retras în ceea ce era mai sigur pentru mine.

— Știu că te doare, Nick…

Nick a ridicat o mână, oprind-o. Scotch-ul își făcuse efectul, dându-i curaj.

— Nu, lasă-mă să termin, a spus el. De când am pierdut-o pe Sarah, știu că am fost o carcasă umblătoare. Dar apoi ai apărut tu. Și acum, în fiecare zi, puterea ta devine puterea mea. Trebuie doar să ai răbdare cu mine, Jill, și să crezi că eu chiar vreau să devin omul – doctorul – care am fost odată. Această luptă este un război, nu o bătălie, dar simt cum se întoarce valul și, mai important, simt că vreau să muncesc pentru asta.

— Și te voi ajuta cât de mult pot. Jur că o voi face.

Nick și-a rotit picioarele pentru a o privi în față.

— Asta face toată diferența, a spus el, fără să-și mai poată ține buzele departe de ale ei.

În timp ce se sărutau, în bar au izbucnit aclamații uriașe. S-au îndepărtat rapid unul de

celălalt, crezând pentru o clipă stânjenitoare că aplauzele și strigătele erau pentru ei.

— Înapoi la sărutări, a spus barmanul total amuzat, arătând spre televizor: Chelsea tocmai a marcat golul egalizator împotriva lui Manchester United.

— Poate că voi sări peste terapie, i-a șoptit Nick la ureche.

— Poate că nu o vei face. Avem timp, iubitule. Pas cu pas, avem timp.

— Hai să ne întâlnim cu Saul, fie la spital, fie la Noreen, după ședința mea. Dacă nu am vești de la Reese până atunci, s-ar putea să trebuiască să găsim pe altcineva. Sunt sigur că Junie știe pe cine putem contacta. Ea are legături cu toată lumea.

— Dar chiar tu ai spus că nu știm în cine putem avea încredere sau cât de adânc merge toată treaba asta.

— Va trebui să ne asumăm acest risc.

Chiar atunci, telefonul mobil al lui Jillian a sunat. Nick a tresărit, crezând că ar putea fi Reese, dar ea l-a anunțat că nu recunoștea numărul apelantului. Expresia ei s-a luminat, totuși, imediat ce a răspuns. Peste vacarmul din pub, Nick a prins doar fragmente din scurta ei conversație.

— Bună, mă bucur să te aud… Da? Dumnezeule, e fascinant. După cum ți-am spus, am fost suspicioasă de la început cu privire la momentul ales… Nu, nu e nici o problemă. E un moment bun… Sigur, pot… Unde?… Da, știu locul. Ne întâlnim peste o oră… Bine. Ne vedem acolo.

A închis telefonul și s-a întors spre Nick.

— Vorbind despre coincidențe.

— Despre ce a fost vorba?

— Era compania de asigurări a apartamentului meu. Acum se gândesc că incendiul a fost provocat. Se pare că au informații despre cine l-ar fi putut declanșa. Vrea să se întâlnească cu mine peste o oră și să treacă în revistă concluziile lor.

— Este același inspector care analizează incendiile despre care mi-ai spus?

— Exact, a spus Jillian. Numele lui este Regis, Paul Regis.

Capitolul 44

Sesiunea de nouăzeci de minute de terapie cu mișcări oculare a lui Nick a fost deosebit de intensă, dar el era pregătit pentru ea. Dr. Coletta Deems, terapeutul său, o femeie înaltă, slabă ca o sperietoare de ciori, a fost impresionată și i-a spus-o.

— Pari excepțional de concentrat astăzi, Dr. Garrity.

Ei bine, descoperirea unei conspirații de crime în serie are acest efect asupra mea, s-a gândit el să spună, *mai ales când este combinată cu aflarea faptului că femeia visurilor oricui ar putea fi îndrăgostită de mine.*

— Vizualizez mai bine, a spus el în schimb. Poate că ziua de azi este ca o lovitură de cincizeci de picioare care te face să te întorci pe terenul de golf.

— Scuze?

— Nu merită să repet. Am multe pe cap astăzi, ceea ce face ca abilitatea mea de a-mi controla gândirea să fie cu atât mai surprinzătoare și mai satisfăcătoare.

— Așadar, unde ai plasa scorul tău SUD în acest moment?

Nick s-a uitat la graficul Unităților Subiective de Stres de pe peretele liniștitei săli de terapie. Zece era definit ca fiind „insuportabil de rău”. Zero era „pace și seninătate absolută”.

Patru, a decis el, și a spus-o.

Patru: Oarecum supărat până la punctul în care nu poți ignora cu ușurință un gând neplăcut. Poți să te descurci bine, dar nu te simți bine.

— Da, cred că sunt sub cinci.

Deems era atât de încântată pe cât părea capabilă să fie.

— Progresul este ceea ce urmărim, doctore Garrity, a spus ea, ajustându-și cerceii de sârmă.

Nici mai mult, nici mai puțin decât progres.

— Progres, a repetat Nick, entuziasmat să împărtășească vestea triumfului său SUD cu Jillian.

— Oh, apropo, doctore, ai cerut să nu fie întreruptă ședința noastră pentru niciun alt apel în afară de cel de la Don Reese.

— Da?

— Ei bine, el nu a sunat, dar un – a verificat o mică foaie de hârtie – domn Mollender a sunat acum vreo douăzeci de minute. Te-a rugat să-l suni la birou. Am numărul de telefon aici.

De îndată ce a putut, Nick a sunat la biroul lui Noreen Siliski. Cârtița a răspuns la primul apel.

— Saul! Îmi pare rău că nu am putut să răspund la apelul tău. Ai găsit ceva?

— Da. Dar cred că trebuie să ne întâlnim în persoană pentru a discuta. Sunt încă la biroul lui Noreen.

— Eu… știu. Ăsta e numărul pe care l-am format. I-ai găsit? Pe studentul la medicină și pe rezident?

Mollender a spus vag.

— Da, da, cred că da. Dar aș prefera să îți arăt. Poți să ajungi până aici?

Mollender părea încordat și epuizat, cu greu ca un om cu vești bune de împărtășit. Nick se uită la fișa SUD și decise că ajunsese la un cinci: *Sentimente neplăcute, dar totuși controlabile cu un oarecare efort.*

— Se apropie ora de vârf, a spus el, dar voi ajunge cât de repede pot.

— Și Nick, mai ai DVD-urile cu moartea lui Andy?

— Andy? Vrei să spui Umberto. Am unul și l-am lăsat pe celălalt la Roger Pendleton, perfuzionistul. Sunt destul de sigur că ți-am spus deja asta.

— Ne vedem în curând, a spus Mollender.

Linia s-a întrerupt.

Pe drumul cu opriri și porniri spre Sutton, Nick a încercat fără succes să dea de Jillian și Junie. A reușit să-l prindă pe Reggie acasă, și el i-a spus că atât mama lui adoptivă, cât și rulota dispăruseră, deși el nu o văzuse plecând. Ciudat, s-a gândit Nick. Aproape sigur Junie se afla în rulota care se îndrepta spre D.C. pentru a-l lua pe Profesor, așa cum se referea la acest medic înlocuitor. Nu ar fi trebuit să existe niciun motiv pentru care ea să nu răspundă la telefon.

Poate că ajunsese deja la Profesor și se oprise la o cafea… Poate.

Jillian, s-a gândit el, era ocupată cu ceea ce devenise acum o anchetă de incendiere. Dar putea vedea apelul. De ce nu i-a răspuns la telefon?

Scorul său SUD a petrecut o nanosecundă la patru și acum, și-a dat seama, s-ar putea să se apropie de șase: *Să te simți rău sau anxios până la punctul în care începi să crezi că ar trebui să faci ceva în legătură cu felul în care te simți.*

Nick a oprit în același loc în care parcase mai devreme în acea zi, în stânga tomberonului și alături de o Corolla roșie, singurul alt vehicul dintr-o parcare altfel pustie. A aruncat o privire de-a lungul ingeniosului tobogan telescopic de gunoi cu două etaje care șerpuia de la fereastra lui Noreen până în centrul tomberonului pe jumătate plin. Nu se vedea nicio lumină de la fereastra care înconjura capătul superior al tubului și a presupus că jaluzelele din pânză fuseseră lăsate jos.

Neliniștea lui a crescut.

Ceea ce mai devreme fusese o după-amiază luminoasă, în timpul drumului spre sud, făcuse loc progresiv unor nori denși. Acum începuse să cadă o ploaie ușoară, care se lovea ritmic de frunzele pădurii dese care mărginea parcarea.

Așa cum ceruse Mollender, Nick lăsase DVD-ul în geanta lui de piele uzată, alături de cercetările despre Aleem Syed Mohammad pe care le

compilase Reggie. Acum, aruncând o privire în jur, scoase discul din geantă și îl strecură pe un suport metalic de sub tomberon. Se simțea din ce în ce mai neliniștit de nervozitatea Cârtiței și de faptul că folosea numele fratelui său mort în loc de cel al lui Umberto. Poate că era paranoic, dar, cu tot ce descoperiseră, simțea că avea motive întemeiate să fie.

Și-a sporit propria tensiune încercând să-i mai găsească o dată pe Junie, Jillian, Reese și Mollender.

Nimic.

Mișcându-se în ciuda unui sentiment de neliniște în creștere, Nick a intrat în clădire și a urcat pe scări două etaje. A încercat ușa, presupunând că e deschisă. Era încuiată. A bătut de mai multe ori. Nici un răspuns.

— Saul? Noreen? Vocea lui a reverberat pe pereții scării. Sunteți acolo?

A încercat din nou clanța și a fost doar ușor surprins când s-a deschis. A împins ușa și a pășit în biroul parțial renovat al lui Noreen.

Primul lucru pe care l-a văzut a fost sânge.

Erau bălți pe podea, îmbibând cu roșu câteva dintre cearșafurile albe și amestecându-se cu rumegușul pentru a forma aglomerări grețoase. Mirosul de lemn proaspăt tăiat, atât de plăcut mai devreme în acea zi, a fost depășit de mirosul hidos, amarnic și metalic de sânge și moarte.

Lui Nick i s-a uscat gura și a simțit cum stomacul i se întoarce pe dos. Apoi a văzut-o pe Noreen. Zăcea întinsă pe podea, la câțiva metri în dreapta bancului ei de lucru, aproximativ în centrul camerei. Gâtul îi fusese tăiat, udându-i cămașa albă de lucru cu sânge, care acum era în curs de uscare. Părea să se uite fix la el. Instinctul l-a făcut să-i verifice pulsul, deși știa că ochii ei cenușii și pielea lăptoasă, aproape incoloră, însemnau că se uita doar în neant.

Nick și-a întors capul spre dreapta pentru a privi în altă parte. Atunci l-a văzut pe Mollender. Cârtița se afla chiar în fața lui Noreen, de cealaltă parte a camerei, mai aproape de ferestre. Și el era întins, dar cu fața în jos pe podeaua de stejar lustruită. La un metru și jumătate se afla un cuțit de bucătărie greu, de 20 cm, acoperit de sânge. Partea dreaptă a capului lui Mollender fusese spulberată – o rană de ieșire. Din anii în care se ocupase de răni prin împușcare, Nick știa că ar trebui să existe o gaură de glonț pe tâmpla opusă. Sângele continua să se scurgă din gaura deschisă, iar fragmente de os și țesut cerebral presărau podeaua ca niște mici insule ale morții. Nick făcu câțiva pași precauți înainte, ochii lui fiind acum fixați pe oțelul mat al unui pistol care se odihnea lângă mâna întinsă și fără viață a lui Mollender.

Un țipăt gutural, primitiv, a explodat din gâtul lui Nick în timp ce se ghemuia lângă cadavru. Ciudatul bibliotecar din sala de înregistrări își ucisese fosta iubită și apoi se împușcase. Această concluzie părea evidentă. Dar de ce? Cei doi se ținuseră de mână. Păreau să se descurce de minune. Nu-l cunoștea bine pe Mollender, dar, cel puțin la suprafață, omul nu părea capabil de o asemenea violență.

Atunci Nick a auzit clicul ușii care se închidea în spatele lui. Surprins, s-a întors, ridicându-se în picioare. Geanta de piele, încă atârnată pe umăr, se legăna în arc de cerc pe partea din față a corpului său, în timp ce se confrunta cu un bărbat înalt, bine făcut, îmbrăcat din cap până în picioare în negru. Purta mănuși chirurgicale din latex. Pistolul greu ținut lejer în mâna dreaptă era îndreptat spre centrul pieptului lui Nick.

Privirea lui Nick a urcat, până când s-a întâlnit cu cei mai reci ochi albaștri palizi pe care îi văzuse vreodată. Răul pur.

— Ce-ai făcut? a strigat Nick. De ce?

— Liniștește-te, doctore, a spus calm criminalul. Ceea ce am făcut este o non-ucidere pe care o fac mai bine decât oricine altcineva. Crimă-sinucidere. Sunt un maestru în așa ceva, dacă pot spune asta. Ce părere ai?

A făcut un gest spre perechea grotescă de cadavre.

Acesta era omul. Nick și-a dat seama imediat. Acesta era bărbatul care stătuse deoparte și o privise pe Belle Coates murind. Nu era ucigașul corpolent din sala de operație, dar probabil că era responsabil pentru unele dintre celelalte morți, dacă nu pentru toate. Nick abia se putea abține să nu-l acuze. De fapt, alimentat de furie, a făcut chiar o jumătate de pas înainte.

— Ușurel, doctore. Lucrurile ar putea să se înrăutățească rapid pentru tine. Ai adus DVD-ul?

Bărbatul vorbea cu o încredere totală, iar ochii lui fără suflet chiar pâlpâiau cu o urmă de bucurie.

Dintr-o dată, Nick a fost sigur că o avea pe Jillian.

— Unde este? a întrebat el.

— Ea?

— Jillian Coates. Unde e? Dacă i se întâmplă ceva, jur că te omor.

— Liniștește-te, doctore. Nu asta le spui pacienților tăi înainte de a-ți lua degetul arătător și de a te juca cu ei? Relaxează-te. Din câte văd, nu ești în poziția de a cere sau a amenința cu ceva. În plus, din întâmplare, am trecut pe la Roger Pendleton imediat după ce ați plecat și am recuperat unul dintre discuri. Avea un autocolant cu afacerea unei femei minunate pe el. Asta m-a adus aici. Cu puțină insistență, mi-a spus că probabil ai al doilea din cele două discuri pe care ți le-a dat. L-am rugat pe prietenul nostru Mollender de acolo să te cheme aici. Așa că, dă-mi DVD-ul.

— Ce DVD?

— NU TE PUNE CU MINE!

Nick a dat înapoi la ferocitatea izbucnirii criminalului. La fel de repede cum a venit acea explozie, emoția s-a scurs de pe chipul bărbatului până când a redevenit rece ca oțelul. Cu o voce liniștită, a spus:

— Știi despre ce vorbesc, doctore. Acea asistentă drăguță a murit mai degrabă decât să o expună pe sora ei la durerea pe care i-o pregătisem lui Jillian. Să nu faci greșeala să crezi că nu o voi face și acum.

Inima lui Nick bătea cu putere. Își simțea tensiunea arterială crescând, eliberând perle de sudoare pe frunte și pe ceafă. Totuși, în loc să reacționeze irațional, a închis ochii, a vrut ca pulsul să încetinească și a început să își controleze emoțiile.

Singura lui opțiune, pentru el și pentru Jillian, era să câștige timp. În acest scop, avea două instrumente posibile: DVD-ul și ego-ul gigantic al monstrului.

S-ar putea să fie prea târziu pentru el, prea târziu pentru Jillian, dar trebuia să facă tot ce putea pentru a prelua controlul asupra sindromului de stres post-traumatic care îi controlase viața atât de mult timp. Trebuia să acționeze inteligent, rațional și cu forță.

— De ce faci asta? a început el, căutând o deschidere – orice deschidere. Cine ești?

— Hei, mai încet. Eu am arma, așa că eu pun întrebările. Acum, unde este discul? În sacul tău, acolo? În torpedoul mașinii tale? Nu mă face să te leg și să te torturez, prietene, pentru că, dacă trebuie să fac asta, după ce vei fi mort și însângerat, o să mă împac cu fata aia a ta. Și mă refer la a mă împăca în toate sensurile cuvântului. Acum, discul.

— Spune-mi doar. Spune-mi cum ai reușit să-i omori pe toți acei oameni din sala de operație fără ca nimeni să știe.

Se părea că ucigașul era pe cale să-i răspundă. Dar înainte de a putea, Nick a auzit primele note obsedante ale piesei „Back in Black” a celor de la AC/DC. Bărbatul a scos un telefon mobil din încărcătorul de la centură, fără să își coboare nici măcar o secundă arma sau să își întoarcă ochii fără suflet. Timp de câteva secunde a ținut telefonul la ureche și a ascultat.

— Nu, nu mi-a dat DVD-ul, a spus el. Cred că îl pot convinge, dar s-ar putea să fie nevoie de mai multă durere decât este el pregătit să suporte.

A ascultat din nou, apoi a făcut un pas spre Nick, cu pistolul ca un deget acuzator îndreptat acum fix spre inima lui Nick.

Apoi a rânjit.

— Este pentru tine, a spus el.

Capitolul 45

— Cine e? a strigat Nick în telefonul criminalului.

— Domnul Koller intenționează să te tortureze, până când ne vei da discul sau vei muri, a spus vocea gravă a unui bărbat. Nu vreau să mori. Am un mare respect pentru tine ca om și ca patriot care și-a servit țara cu onoare.

Vocea părea cunoscută, se gândi Nick, dar de unde? Era lipsită de grabă și pregătită, dorind să arate putere și îndreptățire.

— Cine ești? a spus Nick. De ce pui să fie uciși acești oameni?

— Dr. Garrity, cred că dacă ai fi în locul meu, ai face același lucru.

Din nou, Nick a încercat să se conecteze cu locul unde mai auzise acea voce.

— Este o nebunie, a spus el. Tu ești nebun. Tu erai în sala de operație, nu-i așa? Tu ești cel care l-a ucis pe Umberto.

— Ar fi mai bine să mă lași pe mine să conduc această conversație, a spus bărbatul. Așa că îți sugerez să mă asculți și să încerci să înțelegi despre ce este vorba.

Ochii lui Nick s-au întâlnit cu cei ai lui Koller. Pistolul din mâna dreaptă era fixat ca o stâncă și era îndreptat direct spre capul lui. Zâmbetul încrezător în sine gravat pe fața criminalului l-a făcut pe Nick să își imagineze că îl va lovi cu toată forța în dinți.

Ușor, și-a spus el însuși. *Se va întâmpla. Cumva se va întâmpla. Fii calm.*

— Măcar spune-mi cine ești, a spus el, cu calmul acum în mare parte recăpătat.

— Tot ce trebuie să știi este că te-ai implicat în afaceri care sunt de cea mai mare importanță pentru securitatea națională a țării noastre. Pericolul cu care ne confruntăm este foarte real.

Avem nevoie ca tu să te comporți ca soldatul care ești.

Ramsland.

Nick și-a tras răsuflarea. A simțit cum i se strânge pieptul. Camera părea să se învârtă.

Anunțurile bărbatului fuseseră peste tot în mass-media. Singur și cu candidatul prezidențial moderat John Greenleigh.

Ramsland, patriotul.

Totul începea să capete sens. Anunțurile îl prezentau pe om ca pe un american desăvârșit, a cărui promisiune de a proteja fiecare cetățean împotriva amenințării terorismului avea un ecou puternic în rândul alegătorilor din ambele partide.

În ce naiba se băgase omul ăsta?

— Soldatul care sunt, doctorul care sunt, nu ar lua niciodată o viață nevinovată. De ce nu vii aici să vezi ce ai făcut. Uită-te la oamenii pe care i-ai ucis, domnule Ramsland.

Pentru o vreme a fost liniște.

— Oamenii care au murit sunt niște eroi.

— Nu, ei sunt victime. Am să te îngrop, Ramsland. La fel cum i-ai îngropat tu pe ei.

Uşor…

— O reacție de înțeles, având în vedere circumstanțele. Dar, doctore, înainte de a face alte amenințări, ar fi bine să avem o mică discuție.

— Vorbesc serios, Ramsland. Te voi găsi, iar când o voi face, îți vei dori ca drumurile noastre să nu se fi intersectat niciodată.

Uşor de făcut, se avertiză Nick din nou. *Trebuie să înțelegi mai bine de unde vine.*

— Nu am vrut să li se întâmple asta acestor oameni, Nick. Nu am avut de ales. Crezi că sunt împotriva păcii în această lume obosită de război?

Nick ura faptul că bărbatul îi folosea acum prenumele cu atâta dezinvoltură.

— Cred că ești un criminal, a spus Nick. Simplu ca bună ziua.

— Nu, domnule. Asta nu este mai adevărat decât să spui că oamenii din unitatea ta din Afganistan erau criminali. Vezi tu, ceea ce sunt eu, Nick, este un patriot, așa cum sunt și ei, și ești și tu. Oamenii din acea sală de operație, și cei care zac acum în fața ta, sunt victime de război, la fel ca toți cei care au sărit în aer în spitalul tău din Unitatea de Operațiuni Savannah.

Senzația lui Nick despre om și motivațiile sale se contura mai bine. Fie că era vorba de vinovăție sau de zel, Lionel Ramsland avea nevoie ca acțiunile sale să fie justificate. Căuta înțelegere și chiar laude pentru alegerile pe care le făcuse și pentru viețile pe care le luase. Iar Nick, un soldat decorat și un chirurg, precum și un prieten al câtorva dintre victime, era subiectul perfect de la care să obțină o astfel de înțelegere. Dacă Nick ar fi fost de acord și ar fi cooperat, predând DVD-ul, i s-ar fi putut oferi un post în cercul de apropiați al lui Ramsland. Dar, așa cum stăteau lucrurile, urma să moară.

— Nu semănăm deloc, a spus Nick.

I-a întors spatele lui Koller, care continua să blocheze singura ieșire. Ținând telefonul strâns lipit de ureche, a pășit mai departe în cameră, încercând fără succes să evite să se uite la trupul fără viață al lui Noreen, în stânga sa, și la cel al lui Saul Mollender, în dreapta sa. În interiorul lui tremura de furie în timp ce se întreba cum fuseseră ultimele lor momente oribile.

Patrioți, într-adevăr!

— Te înșeli, Nick, spunea Ramsland, noi doi suntem mult mai asemănători decât crezi.

Nick se afla acum la doi metri de masa de lucru a lui Noreen. Multe din gama ei impresionantă de unelte se odihneau deasupra, într-o găleată de unelte, și în centura de lucru grea care o înconjura. Precaut să nu-i atragă atenția lui Koller asupra lor, și-a luat rapid privirea de acolo.

Poate, se gândea el, în timp ce un plan începea să se materializeze, *poate că am o șansă*.

Dar știa, de asemenea, că va fi o șansă și doar una singură. Trebuia să tragă de timp și să continue să se adune pentru o singură mișcare definitivă.

— Da? a spus el. Tu și prietenul tău de aici omorâți oameni, iar eu îi salvez. Cum se aseamănă asta?

Pășind în fața bancului de lucru, Nick voia ca mișcările lui să pară aleatorii. Era îndoielnic că lui Koller îi scăpa mare lucru, așa că trebuia să se miște cu grijă. Prin el au trecut valuri puternice de adrenalină, aducându-i genul de conștiință sporită pe care o experimenta adesea în timpul unui triaj sau al unei operații intense.

— Tu și cu mine suntem amândoi soldați, Nick. Un tip ca tine ar fi putut face o grămadă de bani în domeniul privat. Dar nu, ai sacrificat acest potențial de câștig pentru ceva mult mai important. Țara ta.

— Am făcut ceea ce am simțit că e corect.

— Exact punctul meu de vedere. Devotamentul tău de a-ți găsi prietenul de război, Umberto, este în ADN-ul unui soldat. Să nu lași niciodată un om în urmă. Am dreptate?

— Cred că da.

— Asta înseamnă loialitate.

— Continuă.

— Tot ce vreau să spun, Nick, este că ai o ocazie foarte rară de a-ți servi țara într-un mod în care puțini americani o pot face. Poți face diferența.

— Cum? Prin crimă?

— Nu, Nick. Salvând vieți.

— Verifică din nou. Nu văd nicio viață salvată aici.

— Bineînțeles că nu vezi. Tocmai asta e ideea mea. Crezi că știi totul, dar nu ai nici cea mai mică idee despre ce se întâmplă cu adevărat.

— Da? De ce nu mă lămurești?

Nick a aruncat o privire spre Koller. Ucigașul stătea la câțiva metri distanță, ca o pisică mare, slabă și musculoasă, gata să se lanseze la cel mai mic semn de necaz.

Încă nu e timpul, a decis Nick. *Dar în curând. Continuă să tragi de timp.*

— Nu așa am vrut să decurgă lucrurile, spuse Ramsland. Mohammad a vrut să scape. Era obosit. Avea un preț pus pe capul lui, iar unul dintre fiii săi a fost ucis în timp ce încerca cineva să îl captureze. Am vrut ca Mohammad să ne dea informații – informații care ar fi salvat vieți americane. Și a făcut-o. Turnul Sears din Chicago. Ambasada americană din Paris. Gara Grand Central la ora de vârf. Mii și mii de vieți. Atacuri împotriva unor civili nevinovați, femei și copii, care ar fi putut fi aruncați în aer.

— Nu am auzit niciodată un cuvânt despre niciunul dintre aceste atacuri, a spus Nick.

— Nu ai auzit despre ele la știri pentru că nu s-au întâmplat niciodată. Informațiile pe care noi… le-am extras de la Mohammad au făcut ca ele să nu se întâmple.

— Nu ați extras informații de la el, Ramsland. El vi le-a dat. Nu l-am capturat așa cum au spus știrile. El s-a predat. Ți-a dat informațiile în schimbul vieții prietenului meu. Ai făcut o înțelegere cu el. O moarte publică, de mare răsunet – actul ultim de dispariție.

— Știi la fel de bine ca și mine că Statele Unite nu negociază cu teroriștii. Îi capturăm și aflăm tot ce putem prin intermediul unui proces legal, respectând orice protecție pe care Convenția de la Geneva le-o acordă acestor monștri.

— Asta e o prostie și o știi, Ramsland. Tu nu joci după regulile nimănui, decât după ale tale. A fost un schimb – pur și simplu. Dacă mă vrei de partea ta, atunci măcar spune adevărul. Ăsta e cel mai bun punct de plecare.

Din nou, Nick a aruncat o privire precaută către Koller. Ucigașul părea să se bucure de glumă, în ciuda faptului că auzea doar jumătate din conversație. Pistolul nu mai era îndreptat spre centrul pieptului său.

Bun. Coboară garda doar un moment. De asta am nevoie.

— Regulile sunt cele care îi împiedică pe oamenii ca mine să facă o diferență reală în lume. Suntem cu toții niște contradicții ambulante, Nick. În Afganistan ai salvat soldați doar ca să-i putem trimite din nou în teatrul de operațiuni. Noi nu torturăm prizonieri. Tot ce facem este să folosim orice mijloace pentru a-i face să ne dea informații pe care nu vor să le împărtășească. Dacă promițându-le ceva ce își doresc vom obține acele informații mai repede și mai complet, este un drum care merită luat în considerare. Nu crezi?

— Cred că da.

— Crezi că ne place să facem schimb de soldați ca prietenul tău Umberto? Bineînțeles că nu. Dar oameni ca noi știu că datoria noastră de patrioți este să acționăm. Facem acest lucru pentru a salva vieți, așa cum Truman a schimbat un set de vieți pentru altul când a trimis Enola Gay[16]. Aceasta este natura războiului, Nick, iar tu știi asta la fel de bine ca și mine.

— Încep să înțeleg.

— Am sperat că vei înțelege. Ai suferit foarte mult pentru această cauză.

Nick a continuat să tremure pe dinăuntru. Stomacul i se agita. Cu toate acestea, cu Koller urmărindu-i fiecare pas, cu pistolul la îndemână, a reușit să își păstreze calmul.

Nick mărșăluia înainte și înapoi în fața bancului de lucru, dorindu-și să se uite din când în când la trupurile lui Mollender și Noreen, folosindu-se acum de această emoție pentru a-și alimenta hotărârea.

În curând, se gândi el.

— Ce vrei de la mine?

— Vreau ca tu să cooperezi. Să-i dai DVD-ul asociatului meu. Uită de Umberto. Uită de prietenii tăi de aici. Concentrează-te pe tine, Nick. Cât de implicată este doamna Coates?

Nick a simțit o nouă scânteie de furie care l-a străbătut.

— Nu o amesteca în asta!

— Poate că o vom face. Poate; totul depinde de tine. Vezi tu, eu pot avea încredere în tine dacă spui că vei face ceva. Știi de ce?

— Nu, spune-mi.

— Pentru că eu știu totul. Știu ce cred oamenii. Știu ce spun înainte ca ei să o spună. Știu când încalcă programul meu. Puteai să-l întrebi pe prietenul tău Phillip MacCandliss.

— MacCandliss? Ce are el de-a face cu asta?

— Nimic, acum. Vezi tu, el a fost împotriva țării sale. Atunci l-am pus pe domnul Koller să-i facă o vizită.

— Ești un om bolnav, rău bolnav.

— Să nu-ți pară rău pentru MacCandliss, Nick. Poți să-i mulțumești că ni l-a adus pe Umberto. Și, e adevărat, prietenul tău avea profilul potrivit pentru misiunea noastră, dar știam și cât de mult te disprețuia MacCandliss. Umberto era modul lui patetic de a învinge un om pe care nu-l putea învinge singur.

Nick strânse telefonul, dorindu-și să aibă puterea de a-l zdrobi în bucăți mici. A închis ochii, numărând invers pentru a-și încetini pulsul. Întorcându-se cu spatele la Koller, s-a sprijinit de bancul de lucru. Pentru ca planul său să reușească, trebuia să-l aducă pe criminal și mai aproape de el.

Ținându-și mâinile departe de raza vizuală a asasinului, Nick spera că va fi o momeală suficientă pentru a-l face să se miște pentru un unghi mai bun. În câteva secunde, Koller își schimbase poziția, traversând încăperea și îndreptându-se în diagonală spre bancă.

— Nu cred că MacCandliss a avut ceva de-a face cu moartea lui Umberto, a spus Nick.

— Nu-mi pasă, a răspuns Ramsland. Crezi ce vrei. Amândoi sunt morți. Dar încă mai ai de ales. Dă-ne DVD-ul și jurământul tău de a fi un patriot și vom vedea dacă te vom lăsa să îți continui viața. La fel și doamna Coates.

— Prin patriot, vrei să spui tăcut.

— Spune-i cum vrei. Suntem soldați, Nick. Tu și cu mine. Am simțit că-ți datorez o șansă.

Koller se afla în cea mai bună poziție posibilă, direct în dreapta lui Nick. Nick îi servise scopul lui Ramsland chiar și prin faptul că se gândise să fie de acord cu el. Nu exista absolut nicio șansă să i se permită să supraviețuiască acestei zile.

Acum! Fă-o acum! se gândi Nick.

Simțurile îi erau acutizate de o altă creștere intensă de adrenalină. Mirosul înțepător, de cupru, al sângelui, perceptibil înainte, era acum copleșitor. Mâna stângă goală a lui Koller era ținta. Nu avea cum să ajungă la pistolul său.

Panica nu este o opțiune, se gândea Nick, amintindu-și de zilele petrecute în sala de operație. *Panica costă vieți.*

Și-a repetat în tăcere mantra, în timp ce se ruga ca Koller să nu-i fi observat mâna apropiindu-se tot mai mult de găleata cu scule.

Cu Ramsland încă la telefon, Nick a pus telefonul pe mijlocul bancului de lucru. Pulsul îi bătea cu putere în gât. Era foarte probabil să fie pe cale să moară.

— Vrea să vorbească cu tine, a reușit să spună.

Koller își ținea arma ridicată. În timp ce mâna stângă se mișca pentru a ridica telefonul, ochii lui l-au părăsit pe Nick poate pentru o secundă. A fost suficient.

Mânerul portocaliu strălucitor al pistolului de cuie ieșea din husa găleții de scule ca un pistol cu șase gloanțe al unui haiduc. Era un model fără fir, nu de tipul cu compresor pe care Nick îl folosise în

prima parte a adolescenței pentru a-l ajuta pe tatăl său să facă o anexă modestă la casa lor.

Încărcătorul de pe pistolul Paslode era proiectat să fie ușor vizibil. Nimic nu supăra mai mult un constructor care făcea o casă sau un acoperiș decât să rămână fără cuie în mijlocul lucrării. Nick observase deja că unealta era plină cu ceea ce păreau a fi cuie de cinci centimetri. Dacă bateria era încărcată, avea o șansă. Dacă nu, spera că se va termina repede.

Mâna în care ținea Koller pistolul a coborât câțiva centimetri în timp ce se uita în jos pentru a localiza telefonul. În acel moment, Nick s-a îndreptat spre pistolul cu cuie. Koller a văzut mișcare, dar și-a întors capul chiar înainte de a ridica pistolul. În acea clipă, Nick a smuls pistolul cu cuie din toc și, într-o mișcare continuă, a înfipt vârful în spatele mâinii lui Koller cu toată forța de care a dispus.

A fost o pocnitură ascuțită, urmată de un gheizer de sânge din locul respectiv. Simultan cu sunetul, Nick a auzit pocnetul osului în timp ce cuiul a trecut prin piele, apoi prin metacarp, apoi prin nervi și mușchi și, în cele din urmă, din nou prin piele. Apoi a coborât în jos toți cei cinci centimetri, ieșind din palmă și intrând în lemn, împungând mâna ucigașului pe masa de lucru.

Țipătul sălbatic al lui Koller a fost mai mult surpriză și furie decât agonie.

Nick s-a aruncat spre podea, strângând pistolul de cuie cu ambele mâini în timp ce lovea. S-a poziționat chiar lângă Koller și a ridicat din nou pistolul cu cuie, de data aceasta înfigând cuiul de oțel în vârful pantofului lui Koller. Țipătul lui Koller, mai puternic de data aceasta, a reverberat în tot biroul.

Fugi! și-a strigat Nick în sinea lui. *Fugi acum!*

Koller a rămas suficient de calm pentru a-și elibera mâna și a se întoarce să tragă. Glonțul a străpuns partea superioară a brațului drept al lui

Nick cu senzația de atingere a unei sobe fierbinți. O a doua împușcătură l-a ratat.

Ghemuindu-se, Nick s-a năpustit spre ferestre, făcând un zigzag brusc. Se gândise la scări, dar acelea se aflau în spatele lui și întoarcerea l-ar fi costat secunde pe care nu le avea.

Un metru.

Nick a închis ochii și s-a năpustit asupra clapetei de pânză atârnată în fața jgheabului de gunoi, abia conștient de durerea din braț. Clapeta a cedat și, într-o clipă, a plonjat în întuneric, zburând în jos, trei etaje, în interiorul toboganului improvizat al lui Noreen pentru tomberoane.

Coborârea l-a umplut de vânătăi. Cauciucul dur al butoaielor i-a zgâriat fața și pieptul în timp ce se îndrepta cu viteză spre discul de lumină a serii din partea de jos.

Gunoaiele în sine nu erau un sanctuar. Era pe jumătate plin de scânduri sfărâmate, sticlă spartă, metal zimțat și cuie.

Nick a ieșit cu capul înainte la capătul tubului, căzând doi metri în gunoiul potențial letal, protejându-și fața de impact. Când a ajuns jos, s-a lovit de o pătură de izolație din fibră de sticlă roz. Fragmentele de sticlă încorporate în izolație i-au sfâșiat pielea. S-a rostogolit spre dreapta când a aterizat, lovindu-și scalpul chiar deasupra unei sprâncene de o fâșie de metal ruginit. Sângele a început să-i curgă în ochi.

Gândurile îi erau neclare și vederea îi era încețoșată din cauza combinației de durere, sânge și ceea ce îndurase în biroul lui Noreen Siliski. Parțial prin pipăit, a găsit marginea tomberonului și a început să se cațăre afară, înfigându-și un cui expus prin adidași și în picior. A țipat, dar a continuat să se târască.

S-a lovit puternic de asfaltul parcării și s-a răsturnat imediat, pipăindu-și sângele care i se prelingea în ochi. Închizându-și ochiul, s-a uitat în sus după vreun semn de la Koller și l-a văzut

smulgând pânza care acoperea fereastra. Era prea întuneric pentru a vedea dacă cuiul care străpunsese mâna bărbatului mai era încă înfipt acolo. Dar apoi, cu o mândrie de războinic, ucigașul l-a arătat pentru ca Nick să vadă că era.

— Arăți rău, doctore, a strigat el. Foarte rău.

Doamne, zâmbește! și-a dat seama Nick.

Koller și-a înălțat arma și Nick a luat-o la fugă. Două focuri de armă au pocnit inofensiv în asfalt la câțiva metri de el. S-a cățărat spre pădure, sângele continuând să-i încețoșeze vederea, și a ajuns la linia copacilor știind că, deși era încă în viață, nu era deloc în siguranță.

Koller avea să îl urmeze.

Capitolul 46

Clătinându-se, Nick a traversat parcarea șchiopătând. Impactul asfaltului asupra piciorului său rănit îi trimitea tresăriri de durere în susul piciorului. Brațul său era în flăcări și toate rănile mai mici se făceau și ele simțite. Sângele continua să îi curgă în jos, în ochi. I-a luat mai bine de un minut să ajungă în pădure. S-a împiedicat de un zid de arbuști și tufișuri groase care delimitau perimetrul pădurii și și-a pierdut echilibrul, căzând în față pe pământul îmbibat de ploaie. Frunzele umede s-au înroșit de la sângele lui. Fața îi era plină de noroi și vânătăi.

Ținându-se aplecat spre pământul pădurii și alergând cu stângăcie înainte, Nick și-a smuls o fâșie de țesătură din cămașă și și-a legat un bandaj improvizat în jurul capului. Chiar și cu bandajul pus, sângele de la tăietură încă i se scurgea în ochi. Cu crengile pocnindu-i pe față, a riscat să arunce o privire peste umăr, dar nu și-a putut vedea urmăritorul prin ploaia și întunericul tot mai mare.

Virând spre stânga, Nick a încercat să evalueze unde ar putea fi drumul. Clădirea care adăpostea biroul lui Noreen era una ciudată și destul de izolată, ca și cum un dezvoltator ar fi cumpărat un teren, ar fi construit prima clădire dintr-un parc de birouri planificat și apoi s-ar fi oprit pur și simplu. Nick a simțit că nu se îndrepta spre autostradă, ci mai adânc în pădurea deasă.

S-a gândit să încerce să găsească drumul, dar a respins această idee și a plonjat înainte.

Încă treizeci sau patruzeci de metri și s-a oprit și a ascultat. Ploaia continua în mod constant, iar el respira greu, ceea ce făcea dificil să audă altceva. Și-a ținut respirația și a riscat să arunce o privire fugitivă în spatele lui. I-au trebuit câteva secunde pentru a distinge un foșnet ușor de tufișuri. Koller

traversase parcarea și se îndrepta pe furiș, dar cu pași repezi spre el.

Să se ascundă sau să fugă?

Prin întuneric, i s-a părut că zărește silueta bărbatului. S-a uitat în jur, încercând să-și dea seama de poziția lui. Chiar nu era niciun loc unde să se ascundă.

Întunericul era aliatul lui. Rănile erau dușmanul său. Dar și Koller era rănit, și-a reamintit el.

Târându-se înainte pe mâini și genunchi, Nick a așteptat până când copacii au devenit mai înalți și mai denși înainte de a se ridica din nou în picioare. Singura lui șansă era să se afunde mai adânc în pădurea care se întuneca. Prădătorul se apropia.

Ignorând arsura dată de rana provocată de împușcătură și sacrificându-și antebrațele în fața crengilor biciuitoare, Nick și-a protejat fața și a pornit în trombă înainte. Aici, pământul pădurii era denivelat, iar frunzele în descompunere ascundeau gropi care, cu un pas nefericit, puteau să îi rupă o gleznă. A accelerat spre un mic luminiș. În acel moment, pământul s-a scufundat în mod neașteptat. Nu a reușit să vadă o stâncă expusă direct în calea sa. Piciorul său s-a prins de piatra solid încastrată și a căzut pe un mal abrupt, aterizând greu pe spate în mijlocul unui pârâu care se mișca încet. Capul i s-a izbit de o stâncă cu o forță amețitoare.

Apa i-a îmbibat instantaneu cămașa și blugii, îngreunându-l când a încercat să se ridice în picioare. Din nou, s-a oprit și a ascultat. Din nou a auzit crengi rupându-se undeva pe digul din spatele lui.

La naiba.

Fără niciun motiv bine întemeiat, a decis să se lase ghidat de malul pârâului. Plămânii îi ardeau acum cu fiecare respirație chinuită și îl durea în partea dreaptă.

Înmuiat cu totul, a început să urmărească pârâul în timp ce acesta se lărgea și își croia drum prin

pădure în ceea ce părea a fi direcția est-vest. Amurgul făcuse loc unui întuneric tot mai adânc. Mergea încet. De două ori, malul noroios a cedat, aruncându-l în apă. În ciuda efortului intens, a început repede să-i fie frig. Acum, însă, când se oprea, nu mai auzea nimic în afară de stropii de ploaie și de zgomotul alb al insectelor.

L-am pierdut?

Douăzeci de metri… treizeci… patruzeci. Uitând de durere, Nick se aruncă înainte.

Dintr-o dată, din spatele și din dreapta lui, a auzit pocnetul unei împușcături urmat de zumzetul unui glonț tăind aerul greu. Aproape în același moment, un copac mic din dreapta lui s-a făcut țăndări. Învârtindu-se, a văzut silueta lui Koller, poate la o sută de metri distanță, cățărându-se pe un buștean căzut. Având în vedere distanța, precizia împușcăturii a fost uimitoare. Împins de o nouă și intensă urgență, a înaintat.

O altă împușcătură a trecut în viteză, aceasta oprindu-se într-un copac, la doar câțiva centimetri deasupra capului său. Gândul de a se ascunde de ucigaș, chiar și în întunericul tot mai mare, a dispărut odată cu această ratare la limită. Singura lui șansă era să iasă cumva din pădure spre un cartier și să ceară ajutor. I se părea, deși probabil că era total irațional, că a continua să urmeze cursul apei era cea mai bună șansă a sa.

Din nou, furtuna s-a intensificat. Ploaia îi lovea fața, spălând noroiul și sângele. Piciorul rănit îl durea la fiecare pas, trimițându-i ace fierbinți în pulpă.

— Dă-mi ceea ce vreau și îți promit că doamna ta nu va fi rănită.

Batjocura lui Koller părea să răsune din toate direcțiile. Nick își ținea privirea concentrată în față în timp ce se zbătea să meargă înainte. S-ar fi sacrificat pentru Jillian fără să ezite, dar dacă Koller chiar o avea, era o cacialma că o va lăsa în viață. Ramsland nu mai putea lăsa supraviețuitori

acum. În ciuda fanfaronadei sale, nu avusese niciodată cu adevărat intenția să o facă. Avea prea mult sânge pe mâini pentru a risca să-și pună patriotismul la încercare. Poate că el credea în lucrurile oribile pe care le făcuse sau le autorizase, dar era îndoielnic că electoratul ar fi crezut.

Nick a înaintat cam un sfert de milă, presupunea el, fără să încetinească. Ochii îi rămăseseră fixați pe solul din fața lui, în timp ce se ferea de stânci perfide și de rădăcini mari. Se descurcase bine să evite să cadă în timp ce ultimele fragmente de lumină se infiltrau din pădure. Mai multe verificări în spate nu arătau niciun semn de Koller, iar Nick începu să-și permită să creadă că s-ar putea să-l fi pierdut cumva pe om.

Peisajul pădurii a început să se schimbe. Erau mai puțini copaci aici, mai multe tufișuri joase. Era ca și cum pădurea dispărea. Apoi, și tufișurile au cedat. Și-a ridicat capul exact la timp pentru a vedea cum pârâul se îndepărtează. A căzut în genunchi și a înaintat, uitându-se în întuneric. O cascadă subțire și puțin adâncă a dispărut sub el. Cincisprezece metri drept în jos? Douăzeci? Era imposibil de spus. Defileul, format de râul de jos, tăia pădurea în două. Avea o lățime de treizeci sau șaizeci de metri și se întindea în față cât vedea cu ochii. Sunetul apei curgătoare reverbera pe pereții stâncii. Din spatele lui, Nick a auzit crengi moarte și frunze scârțâind.

Cum s-a ajuns la așa un dezastru?

Să parcurgă creasta defileului în oricare dintre direcții l-ar fi lăsat total expus din cauza lipsei de acoperire. Coborârea pe lângă cascada îngustă era o opțiune, dar nu una dezirabilă.

Cu ani în urmă, înainte ca Nick să-și schimbe dependența de adrenalină cu terapia EMDR, abilitățile sale ca alpinist se situau chiar sub nivelul de expert. În zilele sale de glorie, Nick putea să facă, legat la ochi, cele mai comune trei sisteme de coardă. Știa care sunt nodurile potrivite

pentru majoritatea situațiilor de escaladă. Coborârea în rapel pe un perete de stâncă ca acesta a fost întotdeauna una dintre manevrele sale preferate. În armată a făcut rapel și a excelat întotdeauna la acest sport. Dar coborârea free-solo era o chestie complet diferită, mai ales pe ploaie.

Aici nu existau frânghii care să-i asigure o coborâre rapidă. Mai încercase să meargă pe bolovani înainte, dar asta nu-l califica decât ca un novice în tehnicile de free-solo. Totuși, cu Koller apropiindu-se, nu avea nicio opțiune.

— Nevoia este mama nebuniei, a mormăit Nick în sinea lui.

Întins pe burtă, s-a apropiat de marginea stâncii. La patruzeci de metri mai jos, părea să fie o stâncă în relief. Dacă reușea să coboare pe partea de sus și să ajungă la proeminență înainte să-l observe Koller, exista o șansă să se poată ascunde sub ea până când era sigur să se miște din nou – până în zori, dacă era necesar.

Mai multe foșnete în spatele lui.

Nu mai avea opțiuni.

Trebuia să facă acest traseu și să își calculeze din mers punctele de prindere în timp ce cobora.

Întorcându-se cu fața la stâncă și întinzându-și picioarele, Nick s-a ridicat ușor pe cornișă. Și-a localizat primul punct de sprijin la un metru și jumătate mai jos. Mușchiul și ploaia făcuseră ca fiecare piatră și crăpătură să fie alunecoasă și înșelătoare. Aici nu era nici un punct de sprijin sigur, nici o prindere de încredere. Și-a ținut mâinile la o lățime puțin mai mare decât cea a umerilor, săpând în jurul pietrei nefixate până când a găsit ceea ce părea a avea o aderență rezonabilă. Piciorul stâng îi tremura, poate din cauza tensiunii din vârful picioarelor, dar probabil și din cauza epuizării.

Primii șase metri de coborâre au fost destul de ușori. Pietrele ieșiseră în afară ca niște dinți zimțați, ceea ce făcea ca prinderile să nu fie

dureroase la pipăit, chiar și în lumină slabă. Nick câștiga teren, ignorându-și frica și durerea provocată de rana de glonț din brațul drept și concentrându-și toată puterea asupra obiectivului.

Aproape ai ajuns… Continuă să mergi… Ușor… Ușor…

O voce l-a strigat de sus.

— Bună, doctore, a spus Koller. Nu ai citit despre pericolele de a te cățăra noaptea fără frânghii?

Monstrul era doar o siluetă, dar chiar și în întuneric, Nick credea că poate vedea albul rânjetului său de pisică de Cheshire. Și-a grăbit mișcările, coborând centimetru cu centimetru.

— Ai făcut asta foarte ușor, doctore. Am aranjat o non-ucidere perfectă, de fapt. Ai grijă la căderea pietrelor. Astea pot fi o nenorocire.

Un bolovan mic a trecut la doar câțiva centimetri de fața lui Nick. El a simțit că ratarea ar fi putut fi intenționată.

— Cum rămâne cu DVD-ul? a strigat Nick în întuneric. Nu ai copia mea.

— Ba da, e păcat că moartea ta o va face mai greu de găsit. Dar știu că nu este departe de locul unde prietenii tăi Siliski și Mollender dorm. Vestea bună este că vei fi mort, așa că nu va trebui să-ți trimit facturile medicale pentru mâna și piciorul pe care le-ai tras în țeapă cu nenorocitul ăla de pistol cu cuie.

— Sper să te doară cu adevărat.

Piciorul drept al lui Nick a căutat disperat o nouă priză. Vârfurile degetelor lui începură să ardă de oboseală. Koller a mai aruncat o piatră, ratându-l cu nu mai mult de câțiva centimetri. Stânca era prea departe pentru ca Nick să ajungă la timp pentru a se pune la adăpost. O altă piatră a căzut, apoi o alta – ultima a trecut pe lângă umărul lui stâng.

— După ce vei cădea și vei atinge fundul, voi coborî eu însumi și mă voi asigura că, dacă mai

ești în viață, vei muri încet. Ești blocat acolo?

Următoarea piatră, la vreo 30 de centimetri de el, s-a izbit chiar deasupra capului lui Nick, pulverizând un nor de piatră și praf desprins în fața lui. Râul continua să se agite la vreo cinci metri dedesubt, iar el a început să se uite în jos, căutând o porțiune mai liniștită. Era una. Era sigur de asta. Dar nu avea cum să-i ghicească adâncimea. Chiar dacă era mai adâncă de doi metri, o cădere de la această înălțime putea fi fatală, sau cel puțin i-ar fi rupt picioarele, ceea ce ar fi fost același lucru.

Cu toate acestea, opțiunile sale dispăruseră aproape complet.

Unde am dat-o în bară? se întrebă el. *Ce aș fi putut face altfel?*

Următoarea stâncă aruncată de Koller l-a lovit pe Nick direct în umăr. Speriat, și-a pierdut echilibrul și, timp de câteva secunde, corpul său s-a balansat peste râu ca o ușă cu balamale, fiind susținut doar de degetele mâinii stângi. Cu dinții încleștați, a rezistat și a așteptat să se balanseze înapoi.

Să rămână acolo era sinucidere, a decis el. Trebuia să sară.

— Și Doc, a răsunat vocea lui Koller, o să mă culc cu fata ta înainte de a o ucide.

Impulsionat de cuvintele demonului, Nick a găsit sprijinul de care avea nevoie. Piciorul său părea pe un teren destul de solid. Locul de unde se putea ține se afla în crăpăturile lungi ale stâncii, ceea ce îi oferea o pârghie surprinzător de bună. A vizualizat mișcarea pe care urma să o execute. Nu a avut timp să-și facă curajul necesar. Indiferent de situație, avea să sară. S-a lipit de stâncă, simțind umezeala rece pe piele. Apoi, cu toată puterea pe care o putea găsi, s-a îndepărtat de stâncă și a zburat.

Sunt destul de departe?

Mâinile și picioarele i se zbăteau grăbite împotriva aerului, în timp ce se prăbușea.

Te rog, Doamne… Te rog…

Nick a lovit apa cu forța unui tunet. Aerul i-a explodat din plămâni. Capul a sărit în față. Picioarele au atins fundul, apoi au cedat. Imediat, curentul l-a tras sub apă, strivindu-i corpul de pietre și nisip înainte de a-l scuipa din nou la suprafață. Nick s-a înecat și a scuipat în apa cu gust de mucegai.

Un glonț a plesnit în râu la doar câțiva metri de locul în care era dus în aval. A fost urmat de un alt glonț, dar nu s-a auzit niciun sunet de impact. Nick a dat o singură dată din mâini, dar din nou a fost tras la fund. Plămânii îi ardeau. Puterile lui erau aproape dispărute. Panica înlocuise frica, iar el era disperat din cauza lipsei de aer. Revenit la suprafață, Nick a gâfâit și a tușit apa care amenința să îi umple plămânii. Brațele i se învârteau sălbatic, căutând orice l-ar fi putut ține la suprafață. De fiecare dată când se scufunda, simțea că va fi ultima. Sentimentul de a muri într-o clipă și de a trăi în următoarea era o glumă crudă. În cele din urmă, apa agitată a încetinit, iar râul turbulent a redevenit o apă liniștit. Nick a plutit la suprafață, complet epuizat.

Nu ceda, Garrity… Rămâi conștient… Rămâi în viață…

Totul a devenit negru.

Nick habar n-avea cât timp a fost inconștient. Era cu fața în sus în râu și era încă în viață. Cămașa i se prinsese de o creangă care se ivea deasupra apei și s-ar putea să fi fost ceea ce îl salvase. Era înghețat până în măduva oaselor și nu se putea opri din tremurat. Primul sunet pe care l-a auzit, în afară de unduirea apei, a fost Koller, care îl striga pe nume. Ucigașul era undeva în amonte, dar se îndrepta în direcția lui Nick.

Nu avea să mai dureze mult.

— Știu că ești acolo. Sper că suferi. Sper să nu te găsesc mort. Îți sunt dator. Îți sunt dator pentru

găurile din mâna și piciorul meu. Și îți sunt dator pentru că mi-e frig. Te rog să nu fii mort.

Nick s-a eliberat de creangă și s-a scufundat până la nivelul ochilor în apa rece, care în acel loc avea sub un metru adâncime. Încetul cu încetul, detaliile fugii sale din calea ucigașului au devenit clare.

Ezitând să părăsească apa în ciuda frigului, s-a împins în aval. Ploaia se oprise, iar lumina lunii străpunsese norii pe alocuri. La nouă sau zece metri în față se aflau rădăcinile unui copac uriaș căzut.

Și-a dat drumul la strânsoare și și-a ghidat corpul spre el. Copacul era gol pe dinăuntru. Deschiderea abia dacă era suficient de mare pentru ca el să încapă prin ea, dar Nick a reușit să-și strecoare corpul înăuntru. De îndată ce picioarele lui au dispărut în deschizătura căptușită cu mușchi, l-a auzit pe Koller trecând la cel mult doi metri de el.

— Te voi găsi, doctore. Și o să te pun să vezi ce-i fac frumoasei tale prietene. Mă auzi? O să te fac să te uiți!

Nick a respirat aer curat folosind o gaură putredă din trunchi. Se putea ascunde în interiorul bușteanului, dar hipotermia era acum o îngrijorare serioasă. Nick a închis ochii. A ascultat. Apoi a așteptat.

Treizeci de minute era probabil prea mult pentru a supraviețui în acest frig. Nu mai era nici un semn de la Koller de cel puțin zece minute. Nick a tremurat violent. Trebuia să se miște repede, înainte ca organismul lui să înceapă să se oprească definitiv. Încă cinci minute și s-a strecurat la celălalt capăt al bușteanului. A plutit în voia curentului, rugându-se ca Koller să fi renunțat la căutări. Apa a încetinit considerabil. După alte zece minute, practic neajutorat și abia conștient, a văzut luminile traficului.

A avut nevoie de toată voința și de toată puterea rămasă pentru a se târî spre ele.

Agitându-și brațele pe marginea drumului, a privit cu o consternare crescândă cum treceau cu viteză mașină după mașină.

De ce nu opresc?

Dinții lui continuau să pocnească între ei ca un ciocan pneumatic.

Te rog, oprește-te! Am probleme!

Fiecare mușchi din corpul său îl durea. Nu mai avea putere să stea în picioare. Dintr-odată, o camionetă Ford a încetinit și apoi s-a oprit în fața lui. Răspunzând unei explozii de adrenalină, Nick s-a ridicat și a alergat spre camionetă. Bătrânul de la volan l-a măsurat.

— Ești bine, fiule? a întrebat bărbatul.

— Mi-ar prinde bine o pătură și o plimbare, a spus Nick, cu dinții clănțănind de frig. Dar mai întâi, ai un telefon pe care să mi-l împrumuți? Este foarte urgent.

Bărbatul a luat în considerare cererea, apoi i-a aruncat lui Nick o pătură pe care a scos-o de după scaun și i-a înmânat un telefon mobil.

Jillian era probabil sub controlul lui Koller. Dar el putea totuși să dea de Junie. Cu mâinile tremurând, abia putea să formeze numărul ei. La al treilea sunet, a auzit cu recunoștință că i se răspundea la apel.

— Slavă Domnului că ești acolo, a spus el, fără să aștepte măcar să o salute. Junie, avem probleme mari.

— Așa este, a răspuns vocea lui Koller prin telefonul lui Junie. Probleme mari, într-adevăr.

Capitolul 47

— Să te ia naiba, Koller! Dacă i-ai făcut rău lui Junie, jur…

— Taci, doctore. Nu sunt nici pe departe lângă femeie. Dar, evident, mi-au fost redirecționate apelurile de pe mobilul ei, așa că știu unde este. Este nevătămată… cel puțin pentru moment.

— Rulota are programate opriri în tot Baltimore și D.C. Poliția o va căuta când nu va apărea.

— De fapt, toată seara a fost deja anulată. Dr. Saunders, cel care figurează pentru seara asta în jurnalul de bord, știe totul despre problemele mecanice pe care le aveți cu rulota. De fapt, chiar tu i-ai spus – cel puțin ea crede că tu i-ai spus. În timp ce vorbim, femeia aceea vizitează fiecare stație pentru a le da vestea proastă pacienților dumneavoastră.

— Asta nu s-a terminat, Koller. Nici pe departe.

Nick nu-și mai putea da seama dacă tremura de frig sau de furie. Bătrânul, la fel de dezinvolt ca blugii săi din denim decolorat și cămașa de cowboy cu nasturi, stătea răbdător pe scaunul din față al camionetei sale, cu ochii pe telefonul mobil și pe Nick, prin ușa deschisă a pasagerului.

— Știi ceva, a răspuns Koller. Mi-aș cam dori ca asta să fie adevărat.

— Crede-mă. Așa este.

— Nu. S-a terminat, doctore. Și ai pierdut. Doar că nu-ți dai seama încă. Dar trebuie să recunosc, m-ai impresionat.

— Și eu te-am rănit. O mare durere. Și am de gând să o fac din nou. Data viitoare va fi un ciocan în gură. Am și eu ceva de reglat cu Ramsland.

— Acum, nu începe să dai nume, Nicky. Altfel, cel care ți-a împrumutat telefonul nu va fi prea încântat că te-a ajutat.

— Asta e între noi doi, Koller.

— Poți să fii sigur că e între noi doi. Știi câte contracte am executat în cariera mea?

— Știu ce le-ai făcut lui Saul și Noreen. Și lui Belle Coates.

— Răspunsul este că am pierdut numărătoarea. Dar este suficient să spun că este un număr impresionant. Și știi câte dintre aceste ținte au reușit să mă rănească?

— Un monstru ca tine nu are sentimente.

— Oh, din nou greșit, doctore. Am o mulțime de sentimente. Ceea ce vreau să spun aici este că, după toți acei oameni pe care i-am eliminat, ai crede că măcar câțiva dintre ei ar fi lăsat în urmă o zgârietură sau două. Dar aici te-ai înșela. Se pare că ești primul care, cum să spun, îl înțeapă în vreun fel pe Franz. Pentru asta te felicit.

— Unde este Junie? O ai și pe Jillian? Spune-mi, ticălosule!

Bătrânul a alunecat peste cabină și a scos capul afară după ce a auzit agitația.

— E totul în regulă acolo? Mi-e teamă că trebuie să plec mai departe în curând. Fiica mea așteaptă cina.

— Spune-i celui întreabă că nu durează decât un minut, l-a instruit Koller. Noi doi avem niște afaceri de discutat.

— Totul este în regulă, domnule. Mulțumesc. Încă un minut și ar trebui să fiu gata.

— Nu-ți face griji, fiule, a spus bărbatul. La vârsta mea, timpul este ceva ce s-ar putea să nu am în cantități mari, dar nu am nicio problemă în a da.

— Acum, Nick, a spus Koller, vreau să-ți propun o afacere.

— Fără înțelegeri.

— Serios? Chiar și atunci când am ceva prețios pe care îl vrei? Două lucruri, de fapt. Și tu ai câteva lucruri pe care mi le doresc și eu foarte mult.

— Care sunt?

— DVD-ul… și viața ta.

— Nu vei avea niciuna dintre ele.

— Eu cred că le voi avea. Să trecem la afaceri, bine, pentru că nu mai ai mult timp.

— Nu mai moare nimeni, Koller. Nu voi lăsa să se întâmple asta.

— Mă tem că asta este o opțiune care scapă mult de sub controlul tău. Nu este vorba dacă vei muri tu, doctore, sau cele două prietene ale tale… ci cum.

La cuvintele lui Koller, o mare parte din bravada lui Nick s-a estompat.

— Ce vrei să spui?

— Predă-te mie, dă-mi și DVD-ul, și îți promit că atunci când te voi ucide pe tine și pe doamne, va fi instantaneu și fără durere. O singură împușcătură la baza craniului. Uitarea într-o clipă. Nici măcar nu vei ști ce te-a lovit. Dar dacă mă refuzi, dacă îmi mai faci probleme, le voi tortura pe doamnele Coates și Wright într-un mod atât de oribil încât nici nu îți poți imagina. Și o să mă bucur de asta. Întotdeauna îmi place. Apoi le voi arde de vii, Nicky. Dar o voi face pe îndelete. Bucată cu bucată până când nu vor fi decât cenușă. Rulota aia a ta va fi incineratorul lor.

În mod clar, Koller savura descrierea.

Nick a început să tremure.

— N-ai îndrăzni, a reușit el să spună, fără niciun fel de autoritate.

— Ești doctor. Cunoști gradul de durere despre care vorbesc. Iar moartea mizerabilă și agonizantă a doamnelor va fi și vina ta. O să mă asigur că vei avea fotografii drept suvenir cu urmările și o să-ți dau suficient timp să te gândești la ce le-ai făcut înainte de a-ți face ceva la fel de creativ.

Nick a încremenit la aceste cuvinte. Lacrimile de neputință și de pură furie i-au încețoșat vederea.

Nu se poate întâmpla așa ceva. Nu, nu în felul acesta.

Degetul arătător al lui Nick a planat chiar deasupra butonului de terminare cu litere roșii al

telefonului, dar nu s-a putut hotărî să deconecteze apelul. Mintea lui era plină de imaginile și țipetele hidoase ale ultimelor momente îngrozitoare ale lui Jillian și Junie. Și-a imaginat trupurile lor înnegrite într-un depozit de deșeuri. Le-a mirosit moartea.

— Această ofertă are o durată de valabilitate limitată, doctore. Știi cum a murit Belle Coates. I-am făcut o ofertă similară. Un sfârșit liniștit și fără durere pentru ea, iar în schimb, sora Jillian a rămas în viață. Sunt un om de cuvânt. Asta ar trebui să știi până acum.

Nick ezita, trăgând de timp cât putea de bine, disperat să aibă brusc o idee strălucitoare. Fiecare cotitură în labirint ducea rapid la o altă fundătură.

Învins, și-a plecat capul.

— Îți dau locația DVD-ului numai după ce voi fi sigur că nimeni nu are de suferit. Trebuie să văd moartea cu ochii mei. Pot să mă descurc atâta timp cât știu că a mea urmează.

A fost rândul lui Koller să se gândească.

— Doamne, Doamne, a spus el. Ești o sursă de surprize constante. Pot oricând să scot informațiile de la tine prin tortură, dacă încerci să mă înșeli. Bine, ne-am înțeles. Tu te uiți, eu primesc discul.

Lui Nick i s-a părut ciudat, dar era convins că Koller se va ține de cuvânt. Existau aspecte ale monstrului pe care ajunsese să le înțeleagă, inclusiv un cod întortocheat de respectare a cuvântului dat, atestat de prezența continuă a lui Jillian pe planetă. Ce altă opțiune avea Nick? Cel puțin dacă se preda, Jillian și Junie ar mai fi fost în siguranță încă o vreme. Între timp, el își va petrece fiecare clipă căutând o portiță. Și, în cele din urmă, dacă exista vreo șansă, oricât de mică, de a-l învinge pe Koller înainte ca acesta să le ucidă pe femei, va profita de ea.

— Și acum ce facem? a întrebat el.

— Dă-i telefonul înapoi omului de la care l-ai împrumutat. Dă-mi voie să vorbesc cu el.

Tremurând, Nick i-a înmânat bătrânului telefonul înapoi. Epuizarea, rănile și loviturile pe care le absorbise corpul său îl făcuseră să se sprijine pe scaunul din față pentru a rămâne în picioare.

— Vrea să vorbească cu tine, a spus el.

— Cine este? a întrebat bărbatul.

— Mai bine dacă nu știi. Dar vreau neapărat să vorbești cu el.

Bărbatul a apăsat telefonul la ureche.

— Da?… Asta ar fi ieșirea treisprezece, domnule… Da, pot să fac asta… Bine, două minute și jumătate, atunci… Da, am înțeles.

Nick simțea cum panica îi strângea gâtul.

— Ce a spus? a întrebat el.

— Am la dispoziție două minute și treizeci de secunde să te duc pe autostradă și să te las la ieșirea 13, altfel înțelegerea cade. Asta a spus.

Nick a sărit în cabina camionului.

— Condu! Te rog, condu! Sunt în joc viețile a doi oameni.

— Pot să fac ceva…?

— Nimic! Doar condu și lasă-mă acolo, apoi pleacă cât mai departe posibil.

Fața îmbătrânită a omului a pălit și a apăsat pedala de accelerație înainte ca Nick să fi închis măcar ușa. Cauciucurile au scârțâit pe asfaltul umed și camioneta a derapat în traficul din sens opus, aproape că a acroșat o dubiță.

— Avem două minute, dar ieșirea nu este atât de departe. În ce fel de probleme ai intrat, fiule?

— Am de-a face cu un om foarte rău, bolnav și periculos. Nu te va mai deranja de îndată ce voi pleca, dar ia cartea asta de vizită.

Nick și-a scos portofelul îmbibat de apă din buzunarul de la spate și a scos cartea de vizită udă a lui Don Reese.

— Când vei fi destul de departe, și mă refer la câteva mile mai jos pe drum, sună-l pe acest om.

Este detectiv. Spune-i că Nick a fost dus undeva. Lasă un mesaj dacă răspunde căsuța vocală.

— Nick a fost luat. Asta-i tot?

— Cu cât știi mai puțin, cu atât vei fi mai în siguranță.

Așa cum îl știu, probabil că o să caute numărul tău de înmatriculare.

Nick a așezat cartea de vizită a lui Reese pe bordul camionului.

— Mai avem un minut și jumătate, a spus bărbatul. Nu mai am soție. A murit acum câțiva ani. În prezent, trăiesc pentru a repara camioane vechi, a conduce camioane noi și a mă uita la NASCAR cu băieții. Dar aș fi vrut să te pot ajuta mai mult.

— Atunci suntem doi, a spus Nick.

— Aproape treizeci de secunde de rezervă.

— Bună treabă. Chiar apreciez asta.

Bărbatul a scos camionul de pe autostradă imediat după ieșirea 13. S-au uitat prin geamurile pătate de ploaie după un alt vehicul, dar nu au văzut niciunul care să fie parcat.

— Nu pare să fie nimeni aici, a spus bătrânul.

Dintr-o dată, portiera din partea șoferului s-a deschis ca și cum ar fi fost spulberată de vânt. Koller a sărit înăuntru, împingându-l pe șofer ca pe o păpușă, făcându-l sandviș între el și Nick. Apoi, fără să scoată un cuvânt, Koller i-a prins capul bărbatului între mâini și, dintr-o singură răsucire puternică, i-a rupt gâtul cu un pocnet de oase dezgustător. Cabina s-a umplut instantaneu de o duhoare urât mirositoare, în timp ce intestinele și vezica își dădeau drumul.

— Nenorocitule! a țipat Nick.

Koller și-a îndreptat arma spre el.

— Nimic din ce poți face nu-l va mai salva acum. Dar o înțelegere e o înțelegere, doctore. Și tocmai ai încheiat una cu mine pe care nu vrei să o mai retragi. Asta e o promisiune.

Cu mortul călătorind între ei, Koller a introdus camionul în trafic. Ploaia cădea mai tare acum.

Capitolul 48

— Dacă aprinzi o țigară aici, tinere, a spus Junie, îți promit că o să vomit.

— Chiar și cu ușa și ferestrele deschise?

— Ai putea tăia acoperișul acestui autobuz cu un deschizător de conserve uriaș și tot aș vomita. E ca o alergie. Dacă o persoană fumează în preajma mea în interior, vomit. Du-te afară. O să te uiți direct la noi prin geamuri în timp ce-ți provoci cancer, emfizem și boli de inimă. Dar ceea ce nu vei privi, dragă, este bătrâna asta care se îmbolnăvește violent.

Paznicul, un afro-american chipeș și bine făcut, în vârstă de 30 de ani, a aruncat o privire în jurul rulotei, gândindu-se în mod clar ce probleme ar putea apărea dacă le-ar lăsa pe cele două femei încătușate de suporturile mesei în timp ce el fuma afară. În cele din urmă, și-a ridicat corpul de doi metri de pe scaunul pasagerului și a coborât cu ușurință pe podeaua acoperită de pământ a hambarului.

— Te-am văzut fumând, Junie, a șoptit Jillian.

— Doar una pe zi. Este o înțelegere pe care am făcut-o cu Sam când ne-am căsătorit. Nu am încălcat niciodată înțelegerea, nici măcar o dată, dar, Doamne, ce gust bun are acel Marlboro.

— Junie, nu putem sta aici așteptând să ne ucidă. Trebuie să facem ceva.

— Nu le va fi la fel de ușor ca atunci când au deturnat rulota. Tipul era deja în spatele perdelei din sala de examinare, așteptându-mă când am plecat să iau doctorul care-l înlocuia pe Nick pentru o noapte. Hai să jurăm chiar acum că nu vom cădea fără luptă.

— Ai idee unde ar putea fi Nick?

— Sunt îngrijorată, asta e sigur. Dar sunt de asemenea îngrijorată că s-ar putea să se folosească de noi pentru a ajunge la el.

— Un motiv în plus pentru a lupta. Întrebarea este, cum ne descurcăm cu un gardian înarmat în timp ce suntem încătușate?

— Poate că nu-ți dai seama încă, dar îl înmoi. Îi amintesc de mama lui.

— De unde știi asta?

— Îi amintesc fiecărui bărbat de mama sa.

— Ce facem după ce-l înmoi?

— Mă bazez pe tine pentru asta, dragă. Tu ești asistentă la psihiatrie.

Trecuseră cinci ore inconfortabile de când Paul Regis, sau cum îl chema, o condusese pe Jillian la mașina lui sub pretextul de a-i aduce niște hârtii pe care să le semneze. La cafea, el fusese fermecător, monden, amuzant și elogios, chiar și după ce ea îi spusese că întâlnise pe cineva, așa că fusese total nepregătită când el o apucase de încheietura mâinii și îi răsucise cu răutate brațul la spate. Aproape cu aceeași mișcare, el a împins-o cu fața în jos pe podeaua din partea pasagerului, a ridicat-o în mașină de centură și i-a cerut să își țină mâinile împreunate la spate. Când au ajuns la fermă – undeva la nord și vest de D.C., a presupus ea – pe frunte și pe un obraz avea urme de la frecarea de covor.

Era după-amiaza târziu când mașina a oprit în sfârșit și Regis a deschis ușa din partea pasagerului. Erau parcați pe un câmp larg, plat și plin de verdeață. Față în față, în paralel, se aflau patru hambare mari, uzate de vreme, de genul celor folosite pentru depozitarea și maturarea tutunului. La o anumită distanță în spatele hambarelor se afla o casă mică, văruită, dar nu existau echipamente agricole nicăieri și nici corturi sau alte semne că ar fi existat animale.

În fața celui de-al doilea hambar din dreapta era parcată o camionetă neagră, iar lângă ea se afla un bărbat îmbrăcat în pantaloni de culoare închisă, ochelari de soare și o cămașă albă, purtând pe

umăr un toc de armă. Pe Jillian o deranja foarte mult faptul că Regis nu făcuse nicio încercare de a o împiedica să vadă clădirea sau să privească în jur. Aparent, pentru el nu conta ce vedea ea, pentru că nu avea de gând să părăsească locul acela în viață.

La cel de-al doilea hambar, Regis a vorbit scurt cu omul de serviciu, i-a predat-o și a plecat oarecum grăbit. A fost încătușată și condusă prin ușa laterală într-un spațiu surprinzător de vast, cu rafturi, înalt de două etaje, slab luminat de trei becuri goale foarte distanțate. Erau zeci de cutii și lăzi de toate mărimile stivuite de-a lungul pereților și un mic Jeep parcat în spate. În centrul hambarului, sub unul dintre cele trei becuri suspendate, se afla rulota medicală Helping Hands. A fost devastată, dar nu complet surprinsă să o vadă pe Junie prin ferestre, stând calmă la masă. Un minut mai târziu, Jillian stătea vizavi de ea, de asemenea încătușată de piciorul mesei.

— Se pare că aproape a terminat de fumat, a spus Jillian. Ai vreo idee?

— Sunt sigură că pot scăpa de cătușe, cel puțin temporar.

— Cum?

— Niciun bărbat nu vrea să stea și să privească în timp ce o bătrână se udă. De fapt, nu va trebui să acționez prea mult pentru a-l convinge de această amenințare.

— Ce urmează după asta?

— Cafeaua, a șoptit urgent Junie, în timp ce paznicul își stingea țigara și se întorcea să urce scările.

— Am înțeles, a răspuns Jillian în timp ce bărbatul se așeza obosit pe scaunul său.

— Hei, mulțumesc că ai fumat acolo, a spus Junie.

— Nu-i mare lucru.

— Chiar nu ar trebui să faci asta deloc, să știi.

— Mulțumesc pentru sfat.

— Mă numesc June – Junie, așa îmi spune toată lumea. Aceasta de aici este Jillian. Amândouă suntem asistente medicale. Știm despre fumat.

— Ce drăguț.

— Ai un nume?

— Spune-mi Butch.

— Nu cred că e prea distractiv pentru tine, Butch, să ții două doamne prizoniere în felul ăsta.

— Fac ceea ce mi se spune.

— Am un fiu de vârsta ta. Nu a făcut niciodată ce i s-a spus.

— Asta-i frumos.

Jillian a simțit că privea un maestru la lucru – o regină a influențării oamenilor spre punctul ei de vedere.

— Acum este avocat – apărător din oficiu. Tu ești un fel de polițist?

— De ce întrebi asta?

— Nu știu. Doar ceva legat de felul în care te porți. Sunt prin preajmă de ceva vreme. Cunosc oameni. De exemplu, știu că, sub acel exterior aspru, ești un băiat bun – un fel de John Wayne. Ai copii?

— Destul! Tot ce trebuie să știi este că sunt foarte bun în meseria mea, care în acest moment este să am grijă de voi două.

— Înțeleg. Spune-mi ceva, Butch, șeful sau șefii tăi ți-au spus ce să faci dacă vezica captivei tale de șaizeci și doi de ani ar fi pe cale să explodeze?

Bărbatul a chicotit.

— Poți să te duci la baie. Trebuie doar să ții ușa deschisă.

— Dacă vrei să te uiți, nu e problema mea.

— Ușa rămâne deschisă, chiar dacă nu te văd ca pe o amenințare.

— Ai dreptate acolo, Butch. Hei, nu vreau să-mi forțez norocul, dar după ce rezolv treaba asta cu vezica, pot să fac o cafea? E instant, dar nici n-o să-ți dai seama.

— Ei bine, vom vedea. Mai întâi, lucrurile importante.

Butch a scos o cheie mică de alamă din buzunarul de la pantaloni și i-a descuiat cătușele.

Junie a reușit să-i arunce o privire dintr-o parte lui Jillian, care a ridicat imediat mingea.

— Eu urmez? a implorat ea.

— Cum am spus, mai întâi lucrurile importante.

Junie s-a ridicat cu mare dificultate, gemând puternic în timp ce o făcea.

— Într-o bună zi, cineva o să te încătușeze de un stâlp, Butch, și o să te pună să stai în poziția asta timp de un milion de ore.

— Îmi pare rău. Ordinele sunt ordine.

— Abia mă pot mișca.

— O să te dezmorțești.

— Poate că da sau poate că nu. În legătură cu cafeaua aia…

— Ce e cu voi două? Să începem cu începutul. De câte ori trebuie să o spun?

— Lasă-mă să pun niște apă la fiert în timp ce mă duc la baie. Cum am spus, o să-ți placă la nebunie.

Junie luase deja o cratiță mare de lângă chiuvetă, turnase niște apă de la robinet și o pusese pe aragazul cu propan.

Jillian era uimită văzând-o pe femeie cum opera. Era exact cum spusese Junie – ca și cum Butch îi răspundea mamei sale.

— E o cutie de chibrituri chiar aici, a spus Junie. Trebuie doar să aprind…

— Bine, ajunge! Lasă-le jos și du-te în baie.

— Sigur… Vrei frișcă în cafea? Zahăr? Pun pariu că nici una, nici alta. Arăți ca un tip care nu vrea niciuna. Și fiul meu este un tip care nu vrea niciuna. Uite, o să aprind arzătorul și poți să te ocupi tu. Apoi mă duc la toaletă. Cafeaua e în frigider, chiar lângă frișcă. Eu vreau atât frișcă, cât și câteva cuburi de zahăr.

Până să se întoarcă și să se îndrepte pe culoarul care ducea spre mica toaletă de vizavi de duș, arzătorul cu propan era aprins și apa începea să se încălzească.

— Înăuntru și afară, a insistat Butch, ajustându-și pistolul din tocul de umăr pentru a accentua. Nu prea am răbdare.

— Nici fiul meu nu are răbdare.

Înșelăciune… diversiune. Femeia era bună, se gândi Jillian. *Incredibil de bună.*

A riscat să arunce o privire spre aragaz, unde cratița începuse să se miște pe arzător. Faptul că ajunseseră atât de departe era un miracol, dar nu se puteau opri sau măcar ezita acum. Acești bărbați erau profesioniști, hotărâți să afle cât de multe știau cele două femei și apoi să le elimine. Dacă nu făceau ceva în privința asta, aveau să moară amândouă. Asta era, pur și simplu.

Jillian s-a învârtit cât a putut de mult. Junie se mișcase pentru a intra în baia minusculă din apropierea părții din spate a rulotei Apoi, brusc, închise ușa. Paznicul a trecut în fugă pe lângă sobă și a bătut în ușa băii. Jillian a observat că tigaia de pe aragaz începea să zăngănească pe măsură ce apa se apropia de punctul de fierbere.

— Ți-am spus să nu închizi ușa. Deschide-o acum, sau o voi sparge cu piciorul.

— Nu pot să fac dacă se uită cineva la mine. Încă două secunde.

— Acum!

Ușa s-a deschis în zbor și Junie a ieșit cu ambele mâini în aer.

— Am terminat. Nu trage.

Junie și-a coborât mâinile și a început să se deplaseze pe culoarul îngust, în timp ce Butch se retrăgea la doi metri în fața ei. Cu toată agitația, Jillian s-a întrebat dacă își amintea măcar de apa aproape clocotită la doar câțiva metri în spatele lui. Cu puțin noroc, dacă blânda și iubitoarea Junie nu

era ezitantă în tot ceea ce făcea, el era pe cale să primească o reamintire înfricoșătoare.

Un metru, a estimat Jillian.

Deodată, Junie a întins o mână la spate și a scos din ea o cutie de aerosol dezinfectant. Butch se întindea după el când ea i l-a pulverizat în față. A fost o încercare slabă și paznicul a îndepărtat cutia cu o singură lovitură. Dar o parte din substanța chimică îl usturase la ochi. Mâna lui a țâșnit în sus și a apucat-o de gât, în timp ce cu cealaltă mână ștergea substanță.

— Vă rog, nu-i faceți rău! a țipat Jillian. Ea nu a făcut niciodată rău nimănui. Junie, nu fi prostuță.

Butch a ezitat, apoi și-a slăbit strânsoarea.

Junie a căzut într-un genunchi, gâfâind după aer, dar Jillian a observat că gardianul se dăduse înapoi cu încă o jumătate de metru. Butch, care încă se freca la ochi, nu dădea atenție cratiței cu apă, despre care Jillian era sigură că fierbea acum.

— A fost un lucru al naibii de prostesc, a spus paznicul.

— O să ne omori oricum, nu-i așa? Trebuia să încerc ceva.

— Taci din gură și întoarce-te la locul tău. Nu va fi nicio crimă aici.

Încetul cu încetul, Junie a înaintat, ținându-și intenționat privirea în jos.

— Mulțumesc, Butch, a spus Jillian. Îți mulțumesc că nu i-ai făcut rău.

Butch s-a uitat în spatele lui la Jillian. Distragerea atenției durase doar o fracțiune de secundă, dar fusese suficientă.

Mișcările lui Junie erau rapide și de o precizie mortală. A apucat mânerul cratiței, a strigat numele lui Butch și, în timp ce acesta se întorcea, i-a stropit fața cu apă clocotită de la doar câțiva centimetri distanță.

Înainte ca paznicul să ajungă pe podeaua mochetată, țipând și lovindu-se la ochi, Junie îl lovea din nou și din nou cu cratița – lovituri

puternice care sunau ca niște focuri de pușcă. A fost nevoie de doar două lovituri pentru ca el să devină moale, dar Junie a mai aplicat încă o jumătate de duzină de lovituri, fiecare mai puternică decât precedenta. La un moment dat, lui Jillian i s-a părut că a auzit un os crăpând.

S-a holbat cu ochii mari la femeie.

— Am crescut într-un cartier în care trebuia să știi să supraviețuiești, a spus Junie, fără suflare.

S-a aplecat mai întâi să verifice pulsul lui Butch, apoi i-a scos pistolul și, în cele din urmă, a căutat în buzunar cheia de la cătușe.

— Uneori, doar să ajungi până la magazinul alimentar din colț era o aventură serioasă. Încă mai are puls. Dar nu cred că se va trezi în viitorul apropiat.

— Amintește-mi să nu-ți cer niciodată cafea, a spus Jillian.

Capitolul 49

Koller a ieșit de pe autostradă, a mers pe o stradă neluminată, pustie și a oprit motorul. A folosit o singură mână pentru a conduce. Pe cealaltă o odihnea în poala bărbatului mort, îndreptând arma pe care o ținea acolo spre Nick.

— Mută-l pe tipul ăsta pe bancheta din spate a camionului, a spus Koller, făcându-i semn lui Nick cu țeava pistolului să iasă din Ford. Pute. Și să nu-ți vină vreo idee. Le-am lăsat instrucțiuni oamenilor mei ca, dacă nu ne prezentăm în treizeci de minute, să înceapă să le scalde pe doamne cu ulei încins. Ai înțeles?

Nick a dat din cap și s-a strecurat pe ușa pasagerului pe marginea drumului plin de iarbă. Era disperat să ajungă la Jillian și Junie și credea că, atâta timp cât făcea ceea ce îi cerea Koller, acest lucru se va întâmpla destul de curând. Nu putea face nimic pentru a-l ajuta pe bătrân acum, decât să adauge acea vină la cea cu care se confrunta deja. Se simțea groaznic că era indirect cauza morții sale, dar se forța să-și amintească faptul că Koller fusese cel care îl omorâse – Koller și soarta.

Înfrigurat, rănit și obosit, Nick se chinuia să ridice cadavrul, bazându-se în principal pe singurul său braț bun. Apoi l-a așezat ușor pe bătrân pe patul murdar al camionului și l-a acoperit. Încă o socoteală de reglat cu Koller la momentul potrivit.

— Ce vei face cu cadavrul? a întrebat Nick, de îndată ce au pornit din nou la drum.

— Clienții mei au mijloacele necesare pentru a scăpa de cadavre. Eu doar le pun la dispoziție.

— Nu simți nimic pentru viața acelui om, nu-i așa, Koller?

Ucigașul a zâmbit.

— Gândește-te la mine ca la un animal pus pe pământ să vâneze pentru hrană, a răspuns el. Eu am fost pus pe acest pământ pentru a-mi folosi abilitățile mele considerabile pentru a ucide oameni. Asta e exact ceea ce fac.

— Cineva ar putea raporta furtul camionului. Nu ți-e frică să nu te oprească poliția?

— Ți se pare că sunt un om care se teme de ceva?

Nick nu a răspuns.

— Avem destul timp să ajungem unde mergem fără să accelerăm, a adăugat Koller.

— Chiar te gândești la orice, nu-i așa?

— Și tu te gândești la multe, doctore. Sunt curios. De ce nu ai adus DVD-ul cu tine în biroul lui Siliski?

— Saul mi-a dat pontul, a spus Nick, strângând din dinți împotriva unui alt val de durere, acesta centrat în burtă. A folosit numele fratelui său mort în loc de cel al lui Umberto.

— Deci știai exact ce făcea, a spus Koller râzând.

— Mi-am dat seama, da.

— Ei bine, și eu am făcut-o. De aceea l-am făcut să sufere înainte de a-l ucide. Nu-mi place ca oamenii să se pună cu mine sau să se creadă mai deștepți decât mine.

Chiar și cu căldura camionului la maxim, Nick nu se putea opri din tremurat. Rana de glonț pulsa mai intens acum, poate iritată de eforturile sale de a muta cadavrul. Discuția cu Koller îl dezgusta, dar părea să fie singurul lucru care îl ținea conștient în acest moment. Îi era teamă că, dacă închidea ochii pentru mai mult de o clipire, s-ar putea să nu-i mai deschidă niciodată.

— Nu-ți face griji. Nu vă voi face ție și femeilor ceea ce i-am făcut amicului tău Mollender, a spus Koller, rupând o scurtă tăcere. La urma urmei, o înțelegere e o înțelegere.

Nick și-a înfipt degetul arătător în gaura de glonț din braț și a descoperit că durerea intensă provocată de manevră îl făcea să se simtă mai alert și chiar mai hotărât. De acum încolo, a decis el, va repeta acțiunea din nou și din nou, cât timp va putea suporta. Până când nu se va termina totul între el și Koller, voia să simtă durerea. Voia să simtă ura.

În momentul în care ucigașul a oprit ușor camioneta pe un câmp larg și plin de iarbă, Nick se îndoia că mai avea puterea să stea în picioare.

Cum aș putea ajuta pe cineva dacă nu pot nici măcar să merg?

Încă o dată, și-a înfipt adânc degetul în rană.

Cu arma scoasă, Koller a trecut prin fața camionetei și l-a tras pe Nick afară, lăsându-l să cadă în genunchi pe jos. Se aflau la un fel de fermă, la care se ajungea pe un drum care nu avea trafic. Iluminarea exterioară era minimă, dar Nick a putut vedea mai multe hambare, niciunul cu ferestre, și o altă camionetă. Koller l-a ridicat de ceea ce mai rămăsese din cămașă și l-a târât până la cea mai apropiată ușă. Un bărbat care purta pe umăr un toc de armă stătea de pază.

— Ăsta e doctorul?

— Da. Deschide ușa. S-ar putea să nu vrei să rămâi acolo pentru ceea ce se va întâmpla.

— Am semnat pentru a muri pentru țara mea sau pentru a ajuta pe altcineva să moară pentru țara sa. Orice se va întâmpla, pot să mă descurc.

Vorbeau ca și cum Nick nu ar fi fost prezent, ceea ce, în starea lui actuală, nu era atât de departe de adevăr. Nick și-a apăsat din nou degetul în gaura de glonț și a fost puțin consternat de faptul că durerea pe care o genera părea mai mică. Totuși, vigilența lui era sporită. Pe măsură ce ochii i se adaptau la lumina slabă, a început să caute ceva ce putea folosi ca armă, testându-și în același timp membrele.

Ușa hambarului a alunecat pe o șină și Koller l-a împins pe Nick înăuntru. Inima lui Nick s-a scufundat la vederea rulotei Helping Hands parcată în centrul spațiului. Interiorul hambarului era slab luminat, în parte pentru că becul care atârna deasupra dubei, unul dintre cele trei care atârnau pe corzi de pe grinzi, era stins. Apoi și-a dat seama că rulota însăși, deși ușa pasagerului era deschisă, era întunecată.

Oare femeile puteau fi înăuntru?

Odată intrat în hambar, Koller a ezitat, apoi s-a oprit.

— Unde este celălalt paznic?

— Butch? a strigat paznicul. Butch, unde naiba ești?

— El știe ce face?

— Este cel mai bun, domnule. Cel mai bun.

— Strigă-l din nou.

— Butch. Hei, amice.

Nick era treaz acum. Foarte treaz. Ceva nu mergea bine.

Koller era încordat.

— Rahat, a murmurat ucigașul, scanând hambarul, care era împânzit de cutii de carton, lăzi și un număr mare de locuri unde să se ascundă. În mod violent, l-a împins pe Nick în jos, astfel încât să se sprijine de roata din spate a autobuzului. Apoi s-a întors spre paznic.

— Scoate arma. Supraveghează ușa și rămâi aici cu el. Dacă deschide gura, dacă scoate un cuvânt, împușcă-l în boașe. Nu-l omorî.

Nick era complet de acord acum.

Cu pistolul pregătit, Koller s-a apropiat cu prudență de ușa deschisă a rulotei. Apoi s-a lăsat în genunchi și a aruncat o privire înăuntru.

— Iisuse Hristoase!

— Ce? a strigat paznicul.

— Prietenul tău, Butch, cel mai bun, este pe podea, inconștient. E apă peste tot și, dacă nu

greșesc, prizonierii lui nu mai sunt în acest autobuz.

— Da! a șoptit Nick.

Putea vedea că fața criminalului era contorsionată de furie.

— Ușa asta este singura cale de ieșire, a spus gardianul, și am fost acolo la datorie în fiecare secundă, așa cum ați ordonat. Jur că am fost. Dacă nu sunt în rulotă, atunci sunt încă undeva în hambarul ăsta.

Un zâmbet hotărât i-a traversat fața lui Nick. Avea suficientă adrenalină în vene acum ca să țină capul sus și să cerceteze împrejurimile. Colțurile întunecate, căpriorii înalți, munții de lăzi și cutii le-ar fi oferit femeilor locuri ample unde să se ascundă. În ciuda faptului că erau prinse înăuntru, erau inteligente și descurcărețe și aveau avantajul surprizei de partea lor, precum și arma paznicului căzut.

Hai, fetelor, se gândea Nick. *Dar, pentru numele lui Dumnezeu, fiți atente.*

În alertă roșie, Koller se învârtea în cerc, cu pistolul său țintind oriunde vedea cu ochii. Se dădu înapoi câțiva metri, îndepărtându-se de Nick, pentru a scruta zonele din hambar care îi erau ascunse vederii de rulotă.

— Ai o lanternă în camionetă? l-a întrebat el pe paznic.

— Hm… Mă tem că este camionul lui Butch, așa că nu știu.

— Bineînțeles… Haideți acum, doamnelor. Îl am pe prietenul vostru Nick aici. Chiar vreți să-l vedeți murind?

Vocea lui Koller era mai puțin impunătoare, a observat Nick, încrederea lui nu mai era la fel de evidentă.

Nu suportă absolut deloc să fie în dezavantaj, se gândea Nick.

— Nimeni altcineva nu trebuie să fie rănit. Dar numai dacă ieșiți de oriunde v-ați ascunde. Am să

vă prind, doamnelor. Chiar dacă va trebui să ard hambarul ăsta până la temelii, o să vă prind.

Nick și-a înfipt din nou degetul adânc în gaura de glonț din biceps. Era timpul să devină activ.

— Rămâneți unde sunteți! a strigat el. Faceți-l să vină la voi. Nu ne poate ucide. Are nevoie…

Cuvintele sale au fost întrerupte când mânerul unei arme l-a lovit de o parte a capului, amețindu-l și doborându-l.

— Am crezut că am spus să-l împușți dacă vorbește! a țipat Koller. Cu disc sau fără disc, împușcă-l.

Nick se împinse în picioare în timp ce Koller se plasa la un metru și jumătate distanță.

— Îmi pare rău, amice, a spus gardianul, făcând un pas înainte.

— Așteaptă, a ordonat Koller. Doamnelor, aveți trei secunde să vă arătați, sau îl omorâm. Unu…

— Nu ieșiți afară! a strigat Nick, suficient de tare pentru ca vocea lui să umple hambarul.

— Doi…

— Îmi pare rău, amice, i-a spus din nou gardianul lui Nick, dar ăsta e război.

— Trei!

Nick și-a strâns fălcile. S-a auzit o împușcătură puternică, dar, în mod remarcabil, nicio durere. Nick și-a ridicat privirea chiar în momentul în care gardianul a trecut pe lângă el și Koller și s-a izbit de rulotă, lăsând o pată largă de purpură pe peretele alb în timp ce aluneca la pământ. O altă împușcătură a răsunat. Veneau de undeva de printre lădițele din dreapta lui Nick.

Koller s-a învârtit în direcția primei împușcături și a tras o rafală rapidă. Cea de-a doua împușcătură a fost însoțită de o străfulgerare a țevii pe care atât el, cât și Nick au văzut-o. Ucigașul nu avea nevoie de mai mult. A executat o salvă de patru focuri de armă îndreptate exact spre locul respectiv. Junie a țipat și s-a aruncat înainte, cu fața în jos, prăbușind un turn de lăzi și cutii peste ea.

Încet, agonizând, Nick s-a ridicat în picioare.

În acea clipă, s-a auzit un alt țipăt dinspre umbrele de deasupra.

Jillian!

Koller s-a învârtit și a aruncat o privire prin întuneric spre acoperișul rulotei. Încă își ridica arma când mai mulți litri de benzină i-au fost vărsați în față. Nick era suficient de aproape pentru a fi stropit puțin, dar Koller a fost udat. Nick s-a îndepărtat în fugă în timp ce ucigașul, țipând și ștergându-se zadarnic la ochi, s-a împiedicat și a căzut. În lumina slabă, a putut să o vadă pe Jillian, îngenuncheată pe acoperișul rulotei, aruncând o găleată de metal, acum goală, peste bărbat. Găleata l-a lovit pe Koller direct în vârful capului, dar durerea nu trebuia să fie nimic în comparație cu agonia pe care o trăia deja.

— O SĂ TE OMOR! țipa el, deși cuvintele abia dacă se auzeau din cauză că se îneca violent. O SĂ TE OMOR!

Koller era acum în picioare, se învârtea sălbatic, tușea și se freca fără succes la ochi. Jillian, și ea în picioare în vârful rulotei, îi mai pregătea o surpriză monstrului, al cărui păr negru și des era plin de benzină.

— Paul Regis sau oricine ai fi, a strigat ea, mi-ai ucis sora. Numele ei era Belle Elizabeth Coates, nenorocitule!

Nick se dădea înapoi spre locul unde Junie zăcea nemișcată când a văzut-o pe Jillian aprinzând un chibrit și aruncându-l în mica cutie de carton pe care o ținea în cealaltă mână. Chibriturile din cutie s-au aprins, luminându-i fața și grinzile de deasupra ei.

În acea clipă, ea a eliberat strânsoarea și a lăsat recipientul să cadă.

Nick a avut impresia că privește mingea de foc coborând cu încetinitorul. A aterizat la un metru distanță de Koller, dar era destul de aproape. A fost o clipă de tăcere, apoi o explozie de foc care a

aprins fiecare colț al hambarului extins, împreună cu un sunet de aspirație imens, în timp ce oxigenul se grăbea să alimenteze flăcările. Mirosurile înțepătoare de benzină și fum au fost copleșite de duhoarea părului și a cărnii arse a lui Koller, purtate spre cer în interiorul unui stâlp de foc impunător. În câteva secunde, flăcările i-au înghițit fața și pielea i s-a carbonizat înainte de a putea face bășici.

Hainele saturate de benzină ale lui Koller au fost mistuite la un loc, incinerând carnea de sub ele, care s-a topit pe alocuri până la oase, în timp ce ucigașul continua să se clatine pe podeaua hambarului.

Nick a fost nevoit să-și protejeze fața și să se întoarcă din calea exploziei de căldură. De undeva din interiorul stâlpului de flăcări, i s-a părut că îl aude pe Koller țipând.

Apoi, cilindrul de foc s-a prăbușit, în timp ce flăcările se retrăgeau. Întunericul a început să recucerească adâncimile hambarului.

Nick a trecut în fugă pe lângă movila fumegândă care se proclamase atât de recent stăpânul non-uciderii. A dat lăzile la o parte și a rostogolit-o ușor pe Junie pe spate. A știut din clipa în care a atins-o că era în viață. Glonțul îi intrase în partea stângă a pieptului, chiar deasupra sânului. Nu avea nicio rană de ieșire pe care să o poată distinge. Avea ochii închiși, dar respira, deși superficial. Carotidele ei erau încă destul de puternice.

Jillian, care coborâse pe scara din spatele rulotei, se grăbise să ajungă lângă Nick. Sângele forma un cerc în creștere pe cămașa lui Junie.

— Puls? a întrebat Jillian, luând mâna femeii în a ei.

Nick a ridicat din umeri.

— Nu e chiar așa de rău, de fapt, a spus el. S-a aplecat, și-a făcut un tub din mână și l-a folosit

pentru a verifica fiecare parte a pieptului ei. Respiră.

— Hei, Junie Wright, sunt Nick și Jillian. Ne poți auzi?

Junie a gemut și a încercat să deschidă ochii.

— Stai nemișcată, scumpo, a spus Jillian. Vom avea grijă de tine.

— Bine că și-a adus rulota, a spus Nick.

— Bună observație. Ce zici dacă mă duc să-ți aduc niște echipament?

— Știu unde sunt toate lucrurile acolo. Tu ține apăsat pe rana asta și câteva degete pe carotida ei, iar eu îmi voi lua geanta neagră și niște chestii pentru o perfuzie. Avem și o trusă de urgență foarte bună.

— O să reușești? Nu arăți prea bine.

— Pot s-o fac.

— Găsește un telefon acolo și sună la 9-1-1, a strigat Jillian după el. Pun pariu că paznicul dinăuntru are unul.

— Am înțeles.

— Lanterne, de asemenea, și aprinde farurile.

Nick a trecut pe lângă ceea ce mai rămăsese din Koller și s-a oprit suficient de mult lângă paznic pentru a afirma că nu mai putea fi salvat.

Câteva minute mai târziu, el avea farurile de întâlnire ale rulotei aprinse și căra trusa de urgență și alte câteva echipamente până la locul unde zăcea Junie.

— Grăbește-te, Nick, a strigat Jillian, îi scade tensiunea.

— Am sunat la 9-1-1, a spus el, cu respirația tăiată din cauza efortului, dar habar nu aveam unde să le spun că suntem și nu voiam să pierd prea mult timp vorbind cu ei. Dispecera a spus că abia mă auzea, dar că va încerca să ne localizeze folosind semnalul telefonului nostru mobil.

Lucrând în mijlocul fumului și al duhorii, asistenta și medicul au îngenuncheat unul lângă altul, punând o perfuzie, apoi alta, punând o

manșetă pentru tensiunea arterială și, în cele din urmă, conectând niște oxigen. Au vorbit puțin.

— Tensiunea este de optzeci, a spus Jillian.

— Voi adăuga niște dopamină la perfuzie.

— Nick, ea a fost adevărata eroină. Ea ne-a salvat pe toți. Trebuie să reușească.

— O să reușească. Haide, doamnă, ajunge cu asta. Respiră adânc, respiră adânc.

— A spus dispecerul cât timp va dura să ne găsească?

— Tot ce a spus a fost că va dura ceva timp.

— Tensiunea este șaptezeci, Nick. Nu avem timp.

— Fac tot ce se poate. Dopamina și fluidul sunt larg deschise. Tot fumul ăsta nu mă ajută. Aș vrea să o putem scoate naibii de aici și să o ducem la un aer decent.

El a luat telefonul mobil.

— Ai avut noroc? Păi, mai încearcă. Continuă să încerci.

— Nimic? a întrebat Jillian.

— Nimic. Are nevoie de o sală de operație și are nevoie de ea rapid. Cred că ar trebui să încercăm să o urcăm în dubă și să vedem dacă putem găsi un spital.

— Ai puterea să o mutăm?

— Dacă va fi nevoie, voi avea puterea.

— I-ar face rău dacă ar trebui să o târâm până la rulotă?

— Probabil.

Jillian a verificat din nou tensiunea lui Junie și și-a strâns pumnul de frustrare.

— Tot șaptezeci, a spus Jillian. Haide, Doamne. Nu lăsa să se întâmple asta. Avem nevoie de ea. Cu toții avem nevoie de ea. Am fost cel puțin dispusă să discut cu tine despre Belle și despre credința mea, dar dacă o iei pe această femeie, jur că ai auzit ultima oară de la mine. Ai înțeles?

În acel moment, noaptea liniștită a fost străpunsă de sunetul slab al sirenelor. Mai puțin de

un minut mai târziu, cu sirenele care se apropiau rapid, au apărut și luminile pe câmp. Multe lumini.

— Ne-au găsit! a exclamat Jillian.

— Se pare că este o invazie din spațiul cosmic.

Nick a ridicat telefonul mobil și a vorbit câteva secunde. Apoi s-a uitat curios la Jillian.

— Doamna de la dispecerat spune că îi pare rău că nu au reușit să ne găsească. Încă încearcă să ne urmărească.

Mai multe mașini de poliție și o ambulanță au oprit la ușa hambarului.

— Cred că se poate spune cu siguranță că aici îi așteaptă o surpriză sau două, a spus Jillian.

Primul care a intrat în hambar a fost Don Reese, urmat de paramedici, care s-au apucat imediat să-și facă magia, lăudându-i pe Jillian și Nick în timp ce lucrau.

— Reese! a strigat Nick.

Detectivul s-a grăbit să ajungă lângă Nick și s-a uitat în jur cu o neîncredere neobișnuită.

— Raportul poliției privind această scenă ar trebui să fie o lectură interesantă, a spus Reese. Cine a fost incendiat? Sper că e un tip rău.

— Cel mai rău, a spus Nick. Cum naiba ai ajuns aici? Cei de la 9-1-1 au spus că nu ne-au găsit.

— Îți amintești că după ce m-ai ajutat, ți-am dat acel GPS magnetic pentru rulota ta?

— Bineînțeles.

— Ei bine, douăzeci de mesaje de alertă de la tine m-au speriat, doctore. Întotdeauna am crezut că ești un client destul de cool. Când nu am putut da de tine, ei bine, să spunem că am ales să acționez. Am dat un telefon rapid la companie și am urmărit poziția ta aici.

— Bună treabă. Acum cred că putem spune că suntem chit, a spus Nick, în timp ce paramedicii au ridicat degetul mare.

— Nu prea cred, a răspuns Reese.

— Oh, haide, Don, a spus Jillian, luându-l de braț. Dacă eu pot regla socotelile pe care tocmai

le-am rezolvat, voi le puteți rezolva pe ale voastre.

Junie era pusă pe o targă. Nick și Jillian au sărutat-o pe frunte în timp ce era dusă pe lângă ei spre ambulanța care aștepta.

— Vrei să mergi cu ea în ambulanță, Nick? a întrebat Jillian.

— Dacă mă lasă.

— Se pare că și tu vei avea nevoie de îngrijiri medicale, a spus Reese. Ne întâlnim la spital. Te vor duce la County General. E un loc bun și e la doar opt kilometri de aici.

Jillian și Reese l-au susținut pe Nick și l-au ajutat să ajungă la ambulanță. Ploaia se oprise. Deasupra capului, norii se despărțiseră, dezvăluind o semilună strălucitoare.

Capitolul 50

Limuzina albă se deplasa ușor pe Constitution Avenue spre Hart Senate Office Building. Era a douăsprezecea zi a lunii septembrie, o miercuri strălucitor de senină, și nu ar fi puțin spus că exista mai mult interes pentru audierea programată să se reia peste o jumătate de oră decât pentru orice anchetă a Senatului de la Watergate încoace.

— Răspunde-mi sincer, a spus Reggie din centrul banchetei din spate, ne luăm sau nu una din limuzinele astea?

— N-aș paria pe faptul că nu vei avea una a ta într-o bună zi, a spus Junie, făcând o pauză pentru a tuși și a respira, dar numai dacă îți faci temele.

— Hei, doctorul Nick Fury mi-a spus că, atunci când mă voi muta cu el și cu asistenta Jillian, nu va trebui să-mi mai fac temele.

— Ai vrea tu, a spus Jillian. Încă nu ai văzut partea urâtă a niciunuia dintre noi. Junie, ești bine?

Femeia mai în vârstă și-a curățat gâtul și a dat din cap. Nu se descurcase atât de bine în urma extirpării lobului superior al plămânului stâng și părea să fi îmbătrânit considerabil în lunile de recuperare. Cu toate acestea, nu era o surpriză pentru nimeni care o cunoștea faptul că reușise să-și transforme celebritatea în creștere în donații masive către Helping Hands, precum și în promisiunea din partea Winnebago a unei rulote noi, de lux, complet echipate.

— Te-ai uitat afară? a întrebat Don Reese. Mai avem încă un drum lung de parcurs și deja sunt fotografi și reporteri peste tot.

— Hai să ne dăm jos, a spus Reggie. Vreau mai multe poze cu mine în ziare. E o fată de la școală pe care vreau să o impresionez și…

— Ajunge! a spus Junie. Am vorbit cu profesoara ta de educație civică și se așteaptă la cel puțin o lucrare de cinci pagini despre aceste

audieri. Asta ar trebui să fie mai mult decât suficient pentru a impresiona orice fată care merită să fie impresionată. Nick, dragule, umiditatea mă afectează puțin. Am putea, te rog, să ne ducă șoferul până la ușă?

— Da, doamnă.

— Sunt câteva scări, a spus Reese.

— Dar există și o rampă. Aveți nevoie de un scaun cu rotile?

— Mă pot descurca, a spus Junie.

Reese nu fusese un salvator doar în timpul dramei din hambarul deținut de CIA, ci și după aceea. El a fost cel care a început să facă presiuni asupra lui William Conklin, directorul CIA, pe care îl cunoștea personal, să facă tot ce putea pentru a restabili încrederea publicului în agenție. Având în vedere statura și puterea lui Ramsland, Conklin a închis ochii ani de zile la activitățile justițiarilor din Jericho. Acum, slujba lui Conklin era în pericol. Publicitatea neplăcută pe care agenția o obținea în întreaga lume nu se mai asemăna cu nimic de la audierile senatorului Frank Church de la mijlocul anilor '70, care se concentrase pe asasinatele politice ale CIA și pe alte excese.

În această după-amiază, munca lui Reese cu șeful CIA urma, spera, să dea roade.

După o dimineață de mărturii din partea lui Paresh Singh, a oficialilor și chirurgilor de la Shelby Stone Memorial Hospital și a rudelor celor șapte victime din sala de operație zece, Lionel Ramsland a început ceea ce pentru Nick și ceilalți a fost o negare absolut frustrantă a oricărei greșeli directe.

În curând, după ce bărbatul își terminase restul mărturiei, avea să vină rândul lui Conklin. Mărturia finală, deși erau doar zvonuri, ar fi fost cea a lui Nick.

— Să nu te aștepți să fii chemat dacă nu mai au timp, i-a spus avocatul lui Nick. S-ar putea să se

reunească din nou mâine sau să te elimine pentru că povestea ta nu este susținută de dovezi obiective.

Reporterii care se înghesuiau pe bordură și se revărsau în stradă păreau să fi fost anunțați despre ocupanții limuzinei care se apropia. Se scriseseră articole lungi despre Nick, Jillian și ceilalți în *Times*, în ziarele din Washington și în *People*, precum și pe toate posturile de televiziune și pe CNN. *Cei zece mici indieni de la urgență uciși*, titra *People* în articolul de copertă.

David Bagdasarian, avocatul grupului și unul dintre membrii echipei de avocați care îi reprezentau pe Nick și Jillian în fața comisiilor de medicină și asistență medicală, se ocupase de transport. Acum, i-a întâmpinat la bordură, le-a deschis ușa și a condus grupul în clădirea modernă Hart Senate Building. Licențele de practică ale lui Nick și Jillian fuseseră suspendate, dar apoi suspendările fuseseră suspendate în așteptarea unor investigații suplimentare.

— Ramsland e foarte bun, a spus Bagdasarian în timp ce treceau prin atriumul de nouă etaje și pe lângă masiva sculptură din metal a lui Alexander Calder, *Mountains and Clouds*, și urcau spre camera 216. Astăzi, legendara sală de audieri era sediul Comitetului Senatului pentru Informații. A recunoscut că a fost cel de-al zecelea om din videoclipul din sala de operație pe care l-au văzut senatorii, dar a negat că a făcut ceva ilegal. Și, bineînțeles, chiar și cu mărturia chirurgului plastician, nimeni nu-și poate da seama cu certitudine cine se afla pe masa de operație în acea zi, acum trei ani, sau ce s-a întâmplat cu cadavrul. Se presupune că a fost efectuată o autopsie, dar nimeni nu a prezentat rezultatele. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți.

— Hei, nu apăsați încă butonul de panică, a spus Reese în timp ce își ocupau locurile în al treilea rând, în spatele mesei martorilor. Așa cum spunea

Yogi Berra, opera nu se termină până nu cântă doamna grasă.

Reese a recunoscut în fața lui Nick și Jillian că, de câteva săptămâni, lucra cu William Conklin la CIA, dar până în această dimineață nu le dăduse prea multe detalii.

Cei șase se așezaseră cu toții, cu excepția lui Nick. Mulțumită zborului provocat de Franz Koller, umerii și genunchii lui încă se împotriveau să fie ținuți într-o singură poziție pentru foarte mult timp. Kinetoterapia îl ajutase, dar articulațiile lui continuau să se simtă cu un deceniu sau două mai bătrâne decât restul corpului. Tulburarea de stres post-traumatic era o cu totul altă poveste. Triumful său final asupra ucigașului, continuarea terapiei EMDR și noua sa viață alături de Jillian și Reggie făceau minuni cu starea sa. Scorul său SUD era acum în mod constant între trei *(ușor supărat, îngrijorat, deranjat până la punctul în care observi)* și doi *(puțin supărat, dar nu se observă decât dacă ai grijă să fii atent la sentimentele tale și atunci îți dai seama: „Da, este ceva care mă deranjează”)*, cu câte un unu ocazional *(Fără stres acut și simțindu-se în principiu bine)* aruncat înăuntru.

Nick își masa mușchii de la baza gâtului când Lionel Ramsland a intrat în sala de audieri plină până la refuz. Pierduse ceva în greutate și, aproape sigur, purta machiaj aplicat cu măiestrie. Dar, în general, părea la fel de încrezut și încrezător ca întotdeauna. Și, așa cum a spus Bagdasarian, avea motive întemeiate să fie.

Lui Nick îi făcuse mare plăcere anunțul făcut de bărbat în urmă cu două luni, conform căruia, în interesul de a nu distrage atenția partidului său, se retrăgea din funcția de candidat la vicepreședințe înainte de a fi nominalizat.

Acum, în timp ce Ramsland se apropia de locul său, ochii lui și ai lui Nick s-au întâlnit. Timp de câteva secunde înghețate, niciunul dintre ei nu s-a

mișcat. Apoi, fără să-și dezlipească privirea sau să-și modifice expresia, Ramsland a ridicat mâna dreaptă și a salutat. Nick, înghițind un jet de bilă, a scuturat capul în derâdere și s-a așezat între Jillian și Reese, cu fața spre panou și, în spatele lor, spre peretele masiv de marmură cu sigiliul Senatului.

Continuarea mărturiei lui Ramsland a fost anunțată de către președinte, un senator bătrân din Missouri, pe nume Blackstone. În următoarea oră, sub jurământ, bărbatul care ar fi putut fi la un pas de președinție a mințit din nou și din nou în legătură cu relația sa cu Franz Koller, cu dispozitivul electronic aflat sub contract cu CIA care putea stimula porțiuni ale creierului sau provoca scurtcircuitarea căilor electrice ale creierului și oprirea totală a funcționării, cu rolul său de creator și creier al unității de operațiuni secrete Jericho, precum și cu relația sa cu Aleem Syed Mohammad. De asemenea, a jurat că nu a avut niciodată o conversație cu Nick pe telefonul mobil și că înregistrările apelurilor efectuate de pe telefonul său mobil personal nu au arătat absolut niciun apel efectuat în perioada de timp pe care Nick a declarat-o în depoziția sa.

Pumnii lui Nick erau strânși pe tot parcursul depoziției necinstite. La un moment dat, Reese s-a aplecat și i-a șoptit:

— Totul este doar frânghie, Nicky-băiete. Fiecare minciună este doar mai multă frânghie.

— Ei bine, aproape că a terminat, a spus Nick, și nu văd niciun șireang.

În acel moment, în timp ce ultimul senator își termina cele cinci minute de întrebări în mare parte redundante, Reese s-a uitat peste umăr. Expresia lui, care devenise oarecum posomorâtă, s-a luminat considerabil. Din nou, s-a aplecat aproape de Nick.

— Să înceapă jocurile, a șoptit Reese. Doamna cea grasă a sosit.

Nick s-a întors și l-a văzut pe șeful CIA, William Conklin, stând lângă ușile din spate, între ceea ce păreau a fi doi avocați. Câteva minute mai târziu, cu Ramsland așezat acum într-o parte a sălii, Conklin, în vârstă de aproximativ cincizeci de ani, cu părul alb și des, cu corpul unui atlet obsedat și cu pungi grele sub ochi, a fost chemat în față, a depus jurământul și a fost rugat de Blackstone să se identifice.

— Am observat că nu ați fost prezent la prima parte a acestor audieri, a spus Blackstone, în mod clar pregătit pentru acest martor.

— Nu, tocmai am venit cu avionul. Zborul a avut întârziere.

— Ați călătorit singur?

— Nu, am călătorit cu șeful adjunct al CIA, Arthur Senstrom.

— Succesorul lui Lionel Ramsland în acest post.

— Da, domnule senator.

— Și de unde ați venit cu avionul, domnule Conklin?

— Din America de Sud, domnule senator. Nu pot dezvălui țara.

— Scopul călătoriei dumneavoastră?

— Am petrecut două zile cu teroristul Aleem Syed Mohammad.

Sala de audieri a izbucnit. Toată lumea, se pare, vorbea deodată. Într-o clipă, ciocănelul lui Blackstone a bătut.

— Bună treabă, i-a șoptit Nick lui Reese.

— Conklin se străduiește să mențină Agenția laolaltă. L-am ajutat să înțeleagă că aceasta era singura lui șansă. Doar că nu știam dacă excursia avea să realizeze ceea ce speram. Acum se pare că da. Spune-i lui Jillian că poate să scoată poza cu sora ei pe care o are în geantă.

Nick a făcut cum i-a cerut Reese. Jillian a așezat fotografia în poală. Era o poză alb-negru de cinci pe șapte cu Belle, într-o rochie de primăvară, așezată cu spatele la un copac. Citea o carte. Părul

ei lung până la umeri încadra o față de porțelan care era în același timp frumoasă și transcendent de senină.

Nick văzuse fotografia de mai multe ori înainte și știa că Jillian o făcuse. S-a întins și i-a strâns mâna dreaptă cu a lui. O singură lacrimă s-a desprins din colțul ochiului ei și a aterizat pe încheietura lui.

Treptat, ordinea a fost restabilită în sală.

— V-ați întors cu dovezi referitoare la acest caz, domnule Conklin? a întrebat Blackstone.

— Da, domnule senator.

— Obiecție, a strigat avocatul lui Ramsland, sărind în picioare. Cer dreptul de a revizui aceste probe înainte de a fi prezentate.

— Domnule Dietz, aceasta este o audiere pentru a obține fapte. Clientul dumneavoastră nu este judecat aici, ci doar sub jurământ. Voi permite prezentarea oricărei probe care ne va ajuta să ajungem rapid la adevăr. Vă rog să continuați, domnule Conklin.

Șeful CIA a așezat două casetofoane pe masa din fața lui și l-a pornit pe primul. Vocea gravă a unui bărbat a umplut încăperea. Vorbea în arabă.

— În loc să pun înregistrarea integrală, am să vă citesc traducerea, a spus Conklin, oprind caseta când a început. „Amprentele vocale vor confirma că sunt Aleem Syed Mohammad. Veți găsi, de asemenea, amprentele mele digitale pe această casetă și pe o altă casetă. Vă vorbesc dintr-o locație ascunsă din America de Sud. În schimbul cooperării mele aici, precum și pentru orice alte informații suplimentare de care ar putea avea nevoie domnul Conklin, mi s-a dat permisiunea de a-mi continua viața în secret. Cu câțiva ani în urmă, după moartea fiului meu cel mare, am devenit extrem de obosit de război și de jihad. Din motive care vă vor deveni clare, l-am căutat pe domnul Lionel Ramsland de la CIA, iar acesta a fost de acord să se întâlnească cu mine. S-a aranjat

capturarea mea de către forțele americane și am fost transferat de la armata americană la CIA. Pe parcursul anului următor, aspectul meu a fost complet modificat prin mai multe intervenții de chirurgie plastică efectuate de Dr. Paresh Singh. În același timp, au fost aleși doi bărbați cu o structură osoasă asemănătoare cu a mea pentru a fi făcuți să arate exact ca mine înainte de operațiile mele. Între timp, au fost create dovezi medicale care arătau că eram pe moarte din cauza unei tumori cardiace rare. Am înțeles că dublurile mele au fost spălate pe creier cu metode foarte sofisticate și au fost învățate să vorbească suficient de mult arabă pentru a putea conversa cu oamenii și, în special, cu medicii care urmau să mă îngrijească."

Nick a aruncat o privire în spatele lui, spre al doilea rând din spate, unde Bill Pearl, purtând costumul negru și cămașa de gală care îl caracterizau, stătea lângă Manny Ferris, care arăta remarcabil de bine într-un sacou sport cafeniu și o cravată. Mulțumită lui Jillian, Manny începuse o serie de intervenții de chirurgie plastică menite să inverseze desfigurarea rezultată în urma evadării sale din Centrul Singh.

În plus, o echipă de terapeuți de la Shelby Stone îl deprogramaseră și îi tratau sindromul de stres post-traumatic. Potrivit lui Jillian, progresele erau lente și existau unele îndoieli în rândul celor care îl tratau cu privire la cât de departe putea să revină Manny. Dar nimeni nu dorea să înceteze să mai încerce.

— „După un an", a continuat Conklin, „dublura mea perfectă a fost trimisă în sala de operație la Shelby Stone Memorial Hospital, unde a murit înainte ca operația să poată fi efectuată. În acel moment, eram deja în siguranță în țara și în casa în care locuiesc acum. În schimbul vieții mele, i-am furnizat o mare cantitate de informații legitime domnului Ramsland cu privire la diverse activități ale grupurilor pe care le numiți teroriste. Domnul

Ramsland venea să mă vadă la fiecare două luni și mă asalta cu mai multe întrebări. După trei ani, domnul Ramsland a demisionat pentru a-și urmări ambițiile politice. Înlocuitorul său, domnul Arthur Senstrom, a început să mă viziteze. Dar, la a doua vizită, a făcut greșeala de a-mi spune că operația în care se presupune că am murit fusese înregistrată. Bineînțeles, am cerut să văd înregistrarea. După cum veți afla, aveam pârghiile necesare cu Lionel Ramsland pentru a face o astfel de cerere. Înregistrarea mă arăta stând în picioare înainte de operație, în mare suferință, strigând în arabă și în spaniolă după un bărbat pe nume Dr. Nick Fury, apoi prăbușindu-mă și murind din cauza unui dispozitiv care sunt sigur că a fost declanșat de Lionel Ramsland, care se afla în cameră. În mod clar, ceilalți din sala de operație din acea zi au auzit același lucru ca și mine. Am avut sentimentul că, atâta timp cât ei erau în viață, siguranța și securitatea mea erau în pericol. M-am întâlnit cu domnul Ramsland, care m-a asigurat că poate și se va ocupa de această problemă în așa fel încât să nu fie atrasă atenția nimănui asupra operației. În plus, mi-a promis că toate copiile înregistrării vor fi distruse. Din câte știu, domnul Ramsland și-a ținut promisiunea în această privință".

William Conklin a pus transcrierea deoparte și și-a încrucișat mâinile. Sala plină de oameni era într-o liniște mormântală. Toți ochii erau ațintiți asupra lui Lionel Ramsland, care stătea rigid și se uita la Nick ca și cum ar fi urmat să se lanseze într-o tiradă de autojustificare și patriotism, asemănătoare cu cea pe care i-o aruncase lui Nick în biroul lui Noreen Siliski.

De data aceasta, tăcerea a ținut. Nu a fost nevoie ca Blackstone să dea cu ciocănelul pentru a face ordine. Exista o singură întrebare fără răspuns, iar sala aștepta ca senatorul din Missouri să o pună.

— Presupunând că ceea ce am auzit este adevărat, domnule Conklin, aceasta este o revelație

teribilă și sunt sigur că toți cei care au auzit-o sunt la fel de uimiți ca și mine.

Ramsland nu a mai putut suporta problemele. A sărit în picioare și a strigat:

— Orice poveste are două fețe! Am salvat vieți, sute de vieți! Mii de vieți! Ăsta e război, domnule senator! Război! Tinerii soldați americani sunt uciși în fiecare zi!

Ciocanul lui Blackstone a bătut din nou și din nou. Executorii judecătorești s-au repezit să-l reducă la tăcere pe Ramsland, care își pierduse orice urmă de calm și era acum de un roșu apoteotic. Avocatul său i-a șoptit aspru la ureche. Cu blândețe, el s-a scufundat înapoi în scaun.

— Domnule Conklin, a spus în cele din urmă Blackstone. Cea de-a doua casetă ne va lămuri și mai mult cu privire la ceea ce a fost această așa-zisă pârghie.

— Da, domnule senator, dar durează mai mult de o oră.

— Puteți să o rezumați pentru noi?

— Pot, domnule. Conklin și-a ajustat notițele. Este o conversație care a avut loc acum șase ani în Karachi și a fost înregistrată în secret de Aleem Mohammad. Întâlnirea a fost propusă de Lionel Ramsland. În ea, Ramsland îi promite lui Mohammad livrarea unei mari cantități de arme nedetectabile, în mare parte de origine rusă, precum și cinci milioane de dolari în numerar nedetectabil, în schimbul morții domnului Ashai Bayoumi, ministrul egiptean de externe, care era deschis antiamerican. Ramsland promite apoi că îl va informa pe Mohammad despre ora și locul exact în care domnul Bayoumi se va afla la rugăciune. Informațiile noastre arată că, o lună mai târziu, acea mică moschee a fost aruncată în aer, ucigându-l pe Bayoumi și pe alte câteva zeci de persoane. Nici eu, nici altcineva din agenție nu am avut cunoștință de o astfel de înțelegere. Posesia acelei casete l-a determinat pe Mohammad să-l

contacteze pe Lionel Ramsland în legătură cu dorința sa de a-i transmite informații vitale lui Jericho, iar apoi de a-i înscena moartea. Acea casetă, pe care o avem aici, a fost pârghia – comutatorul mortului, dacă vreți – pe care Mohammad a folosit-o pentru a-și asigura propria supraviețuire.

Din nou, Ramsland era în picioare, țipând.

— Descotorosirea de Bayoumi a împiedicat Egiptul să încheie alianțe cu mai multe grupuri teroriste! Mii de vieți au fost salvate! Mii!

De data aceasta, sala era în haos.

Neputincios, Blackstone a vrut să încheie sesiunea. Dar puțini l-au auzit. Toată lumea părea să alerge deodată, înghesuindu-se pe ușile duble.

Ramsland a fost înconjurat și dus de acolo.

În timp ce Ramsland și executorii judecătorești se apropiau de ieșire, Nick a fost sigur că bărbatul s-a întors și l-a privit fix.

În sfârșit.

Pentru o vreme, după ce sala era aproape goală, cei șase – Nick, Jillian, Reese, Reese, Junie, Reggie și Bagdasarian – au rămas tăcuți pe scaunele lor.

— Am crezut că mă voi simți mai bine decât mă simt, a spus Nick în cele din urmă.

— Cum au putut? a răspuns Jillian.

— Morții sunt morți. Ramsland se va duce în mormânt crezând că ceea ce a făcut, oamenii buni și nevinovați pe care i-a ucis, totul a fost în interesul țării.

Din nou, a fost o tăcere profundă.

— Ei bine, cred că am auzit cu toții destule pentru o zi, a spus brusc Reggie. Putem să mergem acasă?

— Nu numai că putem, a spus Junie, dar ar trebui.

— În limuzină?

— În limuzină, prietene, a repetat Nick.

Epilog

Cina de Ziua Recunoștinței la noul sediu al Fundației Helping Hands a fost în același timp veselă și dulce-amară. Masa largă închiriată din sala de așteptare era plină nu de mâncare, ci de cutii de mâncare, pregătite de voluntari și supravegheate de Jillian. Membrii consiliului de administrație și ai personalului au creat un lanț uman pentru a trece cutiile către o coadă de clienți care așteptau. Sam Wright și gemenii Levishefsky au lucrat alături de membri ai echipelor sportive profesioniste din Washington și Baltimore, împărțind curcanii. Primarul a fost acolo, umăr la umăr cu Reggie, iar elevii PTSD ai lui Nick au fost acolo în forță și cu o bună dispoziție neobișnuită.

— Hei, Nick, a strigat Matthew McBean din cealaltă parte a sălii. Cred că scorul meu SUD este un trei astăzi. Văzând toți oamenii ăștia afară mă face să apreciez atât de mult ceea ce am, încât am probleme în a mă simți prost.

Nick i-a zâmbit prietenului său. De la moartea lui Phillip MacCandliss, o serie de foști soldați obținuseră beneficiile care le fuseseră refuzate până atunci. Mai mulți se întorseseră la muncă, iar unul dintre ei, Eddie Thompson, chiar se angajase la Administrația Veteranilor.

David Bagdasarian, avocatul lui Nick, a intrat în sala aglomerată cărând două cutii uriașe de produse de patiserie.

— Vești de ultimă oră, Nick, a spus el.

— Ieri seară, ultimul apel la cauțiune al lui Ramsland a fost respins. Risc prea mare de fugă. Tipul va rămâne închis până la proces. Avocații lui au susținut că, fără Aleem Mohammad, acuzarea nu prea are argumente, dar judecătorul nu a fost de acord.

Jillian, care stătea în apropiere, i-a făcut un semn cu degetul în sus avocatului.

— Cred că judecătorul știe să recunoască un criminal în serie atunci când vede unul, a spus ea.

Consecințele asupra guvernului care a încheiat o înțelegere cu Mohammad în schimbul declarațiilor și cooperării sale nu se risipiseră pe deplin. Au avut loc demonstrații, iar o organizație numită No Deals[17] agita CIA pentru a dezvălui unde se află teroristul și pentru a începe procedurile de aducere a acestuia înapoi.

— Ceva nou despre Paresh Singh și acuzațiile de spălare de bani? a întrebat Nick.

— Nu de când a plătit cauțiunea și a dispărut. India este o țară mare și el are mai mult decât suficienți bani pentru a mitui pe oricine. Nimeni nu crede că îl vor găsi.

Junie a venit din locul în care aranjase echipamentul în noul Winnebago de doisprezece metri al lui Helping Hands.

— Vrei să te duc acasă? a întrebat Nick.

— Tu ce crezi? a spus Junie. Este mai multă muncă fizică decât sunt obișnuită, dar doctorii spun că este bine pentru mine să încep să mă forțez un pic mai mult. Iar acum că nu mai trebuie să-mi fac griji pentru tipul ăsta în fiecare zi, de când îl adoptați – și-a pus brațul în jurul lui Reggie – voi reveni la un program complet cât ai zice pește.

— Ține minte, a spus Reggie, mi-ai promis că pot merge cu tine la prima cursă cu noua rulotă. Nu este chiar o limuzină, dar, așa cum ai spus, plănuiesc să am și eu una a mea într-o zi.

— Domnule primar, a spus Junie. Lucrurile se mai liniștesc puțin acum. Vreți să veniți să vedeți noua rulotă pentru achiziția căreia ne-ați ajutat să strângem bani?

— Mi-ar plăcea foarte mult, a spus primarul.

Împreună, Jillian, Junie, Reggie și Nick l-au ghidat pe primar până la strada unde erau parcate cele două dube. Second Chance, legat de volan, i-a salutat cu mândrie.

— Acesta este câinele meu, Chance, a spus Reggie. Chance, el este primarul.

Primarul a făcut un scurt tur al noii rulote și le-a mulțumit înainte de a pleca. Pentru o vreme, cei patru au stat în liniște, privind la un exponat închis în sticlă de pe un perete. În ea se afla o versiune în format poster a pozei lui Umberto Vasquez pe care Nick o purtase de patru ani de pe o stradă pe alta, iar alături se afla fotografia unei tinere frumoase care citea o carte sub un copac.

[1] Organizație de misionari. (n. tr.)

[2] Departamentul de lucrări publice. (engl. *Departament of Public Works*) (n. tr.)

[3] Tulburarea de stres posttraumatic. (engl: *Posttraumatic stress disorder*) (n.tr.)

[4] *Supreme Headquarters, International Espionage, Law-Enforcement Division* – este o agenție fictivă de spionaj, de aplicare a legii și de combatere a terorismului care apare în cărțile de benzi desenate americane publicate de Marvel Comics (n.tr.)

[5] *Crime Scene Investigation* – Crime și Investigații – serial de televiziune american (n.tr.)

[6] Institut de psihoterapie care se ocupă în principal de bolnavii de PTSD. (n.tr.)

[7] În engl.: *eye movement desensitization reprocessing*. (n.tr.)

[8] *Health Insurance Portability and Accountability Act* – Legea privind transferabilitatea și răspunderea asigurărilor de sănătate. (n.tr.)

[9] *Subjective Units of Distress Scale* – scală utilizată pentru a măsura intensitatea stresului sau a nervozității la persoanele cu anxietate socială, instrument de autoevaluare pe o scară de la 0 la 10. (n.tr.)

[10] Buzunare adânci. (n.tr.)

[11] Lege federală care a impus crearea unor standarde naționale pentru a proteja informațiile sensibile despre sănătatea pacienților împotriva divulgării fără consimțământul sau cunoștința pacientului. (n.tr.)

[12] Organizație nonguvernamentală care acreditează organizații și programe de sănătate în SUA. (n.tr.)

[13] Acreditarea acordată de Joint Comission (n.tr.)

[14] Și mai multă redundanță. *(n.tr.)*

[15] În engleză *shit out of luck*. (n. tr.)

[16] Avionul care a lansat, în data de 6 august 1945, bomba atomică asupra orașului japonez Hiroshima (n.tr.).

[17] Fără înțelegeri (n.tr.)

Table of Contents

Mulțumiri	5
Prolog	7
Capitolul 1	16
Capitolul 2	21
Capitolul 3	28
Capitolul 4	36
Capitolul 5	42
Capitolul 6	48
Capitolul 7	52
Capitolul 8	57
Capitolul 9	69
Capitolul 10	72
Capitolul 11	80
Capitolul 12	89
Capitolul 13	97
Capitolul 14	105
Capitolul 15	109
Capitolul 16	116
Capitolul 17	124
Capitolul 18	127
Capitolul 19	135
Capitolul 20	144
Capitolul 21	148
Capitolul 22	159
Capitolul 23	166
Capitolul 24	168
Capitolul 25	176

Capitolul 26 183
Capitolul 27 190
Capitolul 28 201
Capitolul 29 207
Capitolul 30 212
Capitolul 31 224
Capitolul 32 228
Capitolul 33 234
Capitolul 34 244
Capitolul 35 253
Capitolul 36 259
Capitolul 37 267
Capitolul 38 275
Capitolul 39 285
Capitolul 40 289
Capitolul 41 298
Capitolul 42 309
Capitolul 43 317
Capitolul 44 323
Capitolul 45 331
Capitolul 46 342
Capitolul 47 352
Capitolul 48 359
Capitolul 49 367
Capitolul 50 379
Epilog 390